

Opgedragen aan Marleen, Joachim en Kevin.

Ridders van nu
Over occulte genootschappen en ridderordes
in de 20ste eeuw

André Van Bosbeke

uitgeverij EPO

Met oprechte dank aan alle 'ridders' en 'ex-ridders' die me hebben geholpen. Ook de 'occultisten' die me hebben wegwijs gemaakt in hun wereld mag ik niet vergeten te danken. Tenslotte zijn er ook nog de vele 'burgers' die me bijstonden en die ik een warm hart toedraag. Ik wil vooral vermelden: Nigel Barclay, Louis Behiels, Gaëtan Dejonghe, Jean-Pierre De Staercke, Serge Dumond, Julia Nyssens, Erwin Pairon, Patrick Remacle, Joël Schoups, Marleen Sleutel, Marc Vandeweerd en Jan Willems.

Omslagontwerp: Gal
Redactie: Guido Muelenaer

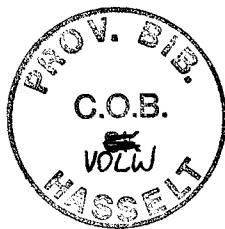
Druk: Drukkerij-zetterij EPO
Lange Pastoorstraat 25-27
2600 Berchem
Tel.: 03/239.61.29

© Uitgeverij EPO vzw, 1987
Lange Pastoorstraat 25-27
2600 Berchem
Tel.: 03/239.68.74

ISBN: 90 664 754 9
D: 2204 1987 21

SISO nummer: 310
NUGI-code: 661 & 654

Verspreiding voor Nederland
Uitgeverij De Geus
Postbus 1878
4801 BW Breda
Tel.: 076/22.81.51

Voorwoord

Ridders... Ik was er, via voorgaande studies, reeds zijdelings in aanraking mee gekomen. Ze bestaan nog steeds. Ze trekken nog altijd hun zwaarden. Als ik mijn ogen sluit, zie ik me vrij en zorgeloos door de bossen rennen, houten zwaard in de hand, schild voor de borst. Ik was toen ridder. Die beleving herleeft. Meer en meer. Dat zal wel te maken hebben met gebeurtenissen van de laatste jaren. Er ging haast geen dag voorbij of een van mijn kinderen stormde, met plastieken zwaard en schild, onvervaard mijn schrijfkamer binnen. Op zoek naar gevangenen. Als ze net een aflevering van 'Ivanhoe' of iets dergelijks hadden gezien, was het fanatisme nog sterker. Zelfs Monty Pythons 'Holy Grail' kon hun enthousiasme niet temperen. Integendeel. Hoe kon ik ontsnappen aan de kinderreur? De gevangenschap duurde soms uren. Ontsnappen stond meestal gelijk met het ontketenen van nieuwe vijandigheden, wat soms op ontombare huilpartijen uitdraaide. Vandaar? Misschien. In elk geval: toen ik aan het onderzoek begon, ontstond plots een verregaande solidariteit. Ze namen me niet meer gevangen. Ze hingen aan mijn lippen.

De oorsprong van het ridderschap –zo wordt meer en meer aangenomen– moet gezocht worden bij oude Germaanse gebruiken. De Romeinse geschiedschrijver Tacitus (55-116/120) verhaalt hoe een initiatieritus een adolescent tot volwassen lid van een Germaanse gemeenschap maakte. Zo werd hij een strijder. Als de vader zijn zoon met het zwaard omgordde, behoorde die meteen tot de hoogste sociale rang en kon hij zich toeleggen op het allerverhevenste tijdverdrijf: de strijd.

De eerste eeuwen na de val van het Romeinse imperium waren onvoorstelbaar chaotisch en gewelddadig. Het kwam er op aan gebieden te veroveren en te verdedigen. In plaats van hun strijders te belonen met een deel van de buit, gingen de hoofdmannen het veroverd gebied verdelen. De leider bood zijn mannen bescherming tegen de calamiteiten van de troebele tijden, terwijl de tegenpartij zich verbond om de militaire en andere wensen van zijn heer volledig in te willigen. Die contracten werden de basis van de latere middeleeuwse sociale verhoudingen. In plaats van de aanvankelijke fysieke bescherming bood de koning of heer (de leenheer) zijn dienaar (de vazal, de ridder) een stuk grond (het leen) om diens bestaan te verzekeren en zo zijn steun te verwerven.

Zo werd structuur gebracht in de naar anarchie neigende tijd. Tegen het einde van de achtste eeuw was de hele samenleving doordrongen van die feodale organisatie, gesteund op het uitgangsidee krijgsdienst in ruil voor leen. De paardrijdende strijder – een paard was een dure zaak in die tijd – verbonden door een eed met zijn vazal of leenheer, behoorde vanaf dan niet enkel tot de nog steeds geïdealiseerde klasse der vechters. Hij werd bovendien bestuurder van zijn gebied. Die nieuwe status maakte vanaf 1100 de steeds groter wordende schare ridders tot de nieuwe kern van de adel. De ridders hadden hun plaats opgeëist naast de aanvankelijk van de Merovingische en Germaanse koninklijke families afstammende adel. Dit bevestigde dat de ridder de hoeksteen was geworden van de soms zeer onstabiele pyramidale structuur van de feodale samenleving.

De tiende eeuw was een tijdsperiode gekenmerkt door verval van de centrale macht, anarchie, machtswellust en meedogenloze onderdrukking van de boerenbevolking. De ridders die in de tijd van Karel de Grote hun zomerse roofzucht nog konden botvieren op de heidenen, keerden zich nu naar de boeren en vochten onder mekaar. Ze roofden, plunderden en beriepen zich op hun heerlijke rechten. Het systeem van uitbuiting werd regel en het recht tot plunderen ingesteld. Toen gingen de ridders hun roofzucht ook nog botvieren op kerkelijke domeinen. De geestelijkheid –priesters en bisschoppen– voelde geleidelijk haar greep verzwakken op een samenleving waarvan de

ruggegraat werd uitgemaakt door de niets ontziende strijders. Vele bisschoppen dachten met heimwee terug aan het Karolingische tijdperk, toen de structuur van de samenleving vastgeankerd was in het gezag van een koning, een gezalfde koning. De wreedaardigheid van het strijdend volkje gaf later ook aanleiding tot ketterij, die her en der de kop opstak. Zo ontstonden haarden van verzet tegen de gevestigde machten, waarvan ook de geestelijkheid deel uitmaakte. Vele kettters bepleitten een klassenloze maatschappij en wezen bisschoppen en priesters aan als medeplichtigen aan de onderdrukking.

Ridders en kettters tastten het gezag van de kerk danig aan. Eén zaak stond vast: om de belangen van de kerk te beveiligen moest de ridder worden gerecupereerd. Paus Gregorius VII (1073-1085) zou een handje helpen. Hij schold alle zonden kwijt aan iedere strijder, wat die voordien ook had uitgericht, die het patrimonium van de kerk verdedigde. Maar de meest efficiënte recuperatie waren de kruistochten. Ze stonden borg voor avontuur, vervat in een goddelijke opdracht: het bevrijden van het Heilig Graf. Daarenboven zouden de boeren, althans voorlopig, verlost zijn van de toorn der ridders.

Paus Urbanus II (1088-1099) kon het niet duidelijker formuleren toen hij op 27 november 1095 op een concilie in Clermont tot de kruistocht opriep: 'Dat ze dan toch ten strijde trekken tegen de ongelovigen –een strijd die aangeboden en gewonnen móet worden– zij die zich tot dusver overgaven aan privé- en wederrechtelijke oorlogen, ten koste van de gelovigen! Dat ze dan vanaf heden ridders van Christus worden, zij die slechts rovers waren! Dat ze dan nu maar –terecht– tegen de barbaren vechten, zij die het opnamen tegen hun broeders en familie! Ze zullen eeuwigdurende beloningen verdienen, zij die huurlingen waren voor enkele luttele stuivers. Ze zullen werken voor een tweevoudige eer, zij die zich moe maakten ten koste van hun eigen lichaam en ziel. Hier waren ze droef en arm, daar zullen ze vrolijk en rijk zijn. Hier waren ze vijanden van de Heer; daar zullen ze zijn vrienden zijn.' Net zoals Karel de Grote zijn ridders in toom hield door hun acties te richten naar de heidenen, recupereerde de kerk de ridders door hen de Heilige Oorlog voor te schotelen. Het bleek een succesformule.

In Jeruzalem ging men nog verder. Daar hadden ridders, zonder afstand te doen van de wapens, de geloftes van gehoorzaamheid, zuiverheid en armoede afgelegd. Die ridders-monniken vertegenwoordigden de wrekende arm van de kerk tegenover de boosdoeners, de infideles. Ze verzamelden zich in ridderorden en hadden vooral hospitalen als uitvalsbasis. Zo ontstonden de 'Orde van de Tempel', de 'Orde van Sint-Jan', en nog zovele andere. Die ordes kregen belangrijke kerkelijke privileges. Sommige onder hen werden zeer machtig.

Ze bouwden die macht verder uit in Europa nadat Jeruzalem was gevallen.

Die succesformule kreeg navolging. Koningen, keizers en ook pausen stichtten op hun beurt, om hun macht te consolideren en hun prestige op te vijzelen, zogeheten dynastieke ridderordes. Die hadden als achterliggend doel de adel aan zich te binden. Zo ontstonden ordes als de 'Orde van het Gulden Vlies', de 'Orde van Sint-Michiel', de 'Orde van de Kouseband'... het waren zeer bevoorrechte ridderordes, enkel toegankelijk voor de machtigen, die de noodzakelijke invloed hadden voor het uitoefenen van de centrale macht.

Intussen was de figuur van de ridder, als strijder, als vechter, heel wat minder belangrijk geworden. Militaire dienst was niet meer essentieel. Als het erop aankwam kon er met het toenmalige ridderbestand toch geen fatsoenlijk leger op de been worden gebracht. Met de belastingen die de koning inde werden, naar oud Romeins voorbeeld, huurlingen ingezet. Die kregen een geldsom in plaats van grond. Het zou het eigenlijke einde betekenen van de feodale basis van het ridderschap. Vanaf de veertiende eeuw stierf het ware ridders langzaam uit. Enkel de geïnstitutionaliseerde ridderorden bleven bestaan. De meeste orden kregen bovendien een zuiver decoratief karakter. Het ridderschap werd verleend aan hen die zich verdienstelijk hadden gemaakt ten opzichte van hun soeverein of hun land.

In de vijftiende eeuw, toen het ridderschap al zeer verburgerlijkt was, ontstond, vooral in hofkringen, een heropleving van het ridderideaal. Ridderverhalen over mannen die ijverden voor het goede en meestal zeer bloederige avonturen beleefden, waren het neusje van de zalm. De ridder kreeg er een onwrikbare moralistische gedragscode mee en zijn daden werden verheerlijkt. Het meest fascinerende voorbeeld van die bijna sacrale ophemeling van het ridderschap zijn de Arthur-sagen.

Toen Cervantès zijn 'Don Quijote' schreef, maakte hij schijnbaar definitief komaf met de idealisering van de ridderfiguur. Cervantès zette de ridder voor schut en boorde hem op luciede wijze onherroepelijk de grond in. De zo geprezen ridderlijke conventies en codes werden, door de fanatieke betrachtting van Don Quijote om een perfect ridder te zijn en te beantwoorden aan het ideaal, voorgoed ontluisterd.

In de komende eeuwen bleven enkel een aantal ridderordes een zekere macht uitoefenen. Ridder stond meer en meer gelijk met een adellijke titel, zonder meer. Toen Napoleon de macht veroverde, werd ook met de overblijvende ridderordes komaf gemaakt. De Franse veldheer schafte alle orden af. Maar wat later hernamen enkele orden echter opnieuw hun activiteiten, zij het met veel minder luister.

In de restauratie die volgde op de val van Napoleon stelden koningen en keizers opnieuw dynastieke ridderorden in of deden ze herleven.

Ook nu nog bestaan ridderordes. De meeste zijn dynastiek en dus verbonden aan een al dan niet gevallen koningshuis. Andere zijn de voortzetting van organisaties gesticht tijdens de kruistochten, met of zonder onderbreking. Over het algemeen hebben die ordes een zuiver decoratief karakter en zijn er geen of weinig voordelen aan verbonden. Enkele vertonen achter hun quasi-folkloristische schermen bepaalde esoterische, caritatieve en zelfs politieke activiteiten.

Sinds het begin van deze eeuw, en vooral na de tweede wereldoorlog, schieten de ridderorden opnieuw als paddestoelen uit de grond. Vele zijn van zuiver privaat karakter en worden door geen enkele officiële instantie erkend. Dit zijn de zogeheten fantasie-orden. Hun leden noemen zich ridders, hoewel die titel wettelijk enkel door de koning kan worden verleend. Ik ontdekte tot mijn niet geringe verbazing het bestaan van een heus twintigste eeuws –vrij gesloten– ridderwereldje. Waarom die heropleving? Wat stellen die officiële of fantasie-ordes eigenlijk voor? Wat betekent het nu nog om 'ridder' te zijn? Wie wordt er ridder en waarom? Hoe verlopen vandaag de ridderingsceremonies? Dat waren vragen die me bezielden, vragen die me uiteindelijk zouden leiden langs vreemde ridderpaden. Ik moet hier onmiddellijk aan toevoegen dat bepaalde decoratieve dynastieke orden, zoals bijvoorbeeld de 'Orde van Leopold II' die quasi-automatisch toegekend wordt aan personen die zich verdienstelijk gemaakt hebben ('een lang leven van noeste arbeid'), niet worden behandeld. De 'Orde van Leopold II' scheidt geen echte of hechte band tussen haar leden. Mag ik de lezer uitnodigen mijn stappen te volgen?

Ik had opgemerkt dat het ridderwereldje voor een gedeelte steunt op esoterische en zelfs occulte achtergronden. Daarom achtte ik het opportuun om eerst met die kringen kennis te maken. Zo kon ik bepaalde zaken beter begrijpen. Tegelijkertijd moesten die esoterische of occulte contacten zorgen voor entrees in het ridderwereldje. De eerste afspraak vindt plaats in de mysterieuze wereld der Rozenkruisers...

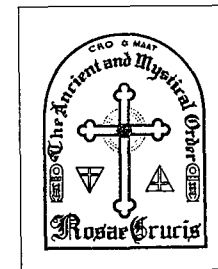
Literatuur voorwoord

R. Cornet – *De Belgische Nationale Orden*, tweede uitgave, UGA, 1982.
Richard Barber – *The Knight and Chivalry*, Cardinal, London, 1974.
Georges Duby – *De Drie Orden*, Elsevier, Amsterdam/Brussel, 1985.
A. Gautier-Walter – *La Chevalerie et les Aspects Secrets de l'Histoire*, La Table Ronde, Vienne, 1966.
Alain Demurger – *Vie et Mort de l'Ordre du Temple*, Seuil, Paris, 1985.
J. Richard – *L'Esprit de la Croisade*, Ed. du Cerf, Paris, 1969.
Leon Gautier – *La Chevalerie*, Librairies-imprimeries Réunies, Paris, 1883.

1. Ridders van de verlichting

Inleiding tot het mysterie

De blonde vrouw nipt voorzichtig aan een kop dampende koffie. 'Ik ben wel een beetje bang', bekent ze, zichtbaar geëmotioneerd, 'wat gaat er met ons gebeuren? Gaan we helemaal veranderen? Gaan we een andere persoonlijkheid krijgen?' De andere vrouw, net als de blonde vooraan in de dertig, knikt. Ook zij voelt die vrees. Beiden zullen straks de 'Grote Inwijding' ondergaan in de A.M.O.R.C.-tempel. Dan zullen ze rozenkruisers zijn.

Een al ingewijde rozenkruiser lacht de spanning weg: 'De groep zal jullie aanvaarden. Bang zijn voor de inwijding is echt niet nodig.' Hij buigt zich voorover, kijkt de beide dames begripvol aan en zegt zacht: 'echt waar, jullie hoeven je geen zorgen te maken.'

Even heerst een beklemmende stillte. Het geroezemoes van de herberg wordt almaar dreigender. 'Maar...', de blonde vrouw zoekt naar de juiste woorden, 'wat ik wil zeggen... En dat zal mijn collega zich ook afvragen... wat moeten we zeggen aan familie of vrienden? Mogen die weten wat A.M.O.R.C. is, of is dat geheim? Ze gaan vroeg of laat toch merken dat we bij A.M.O.R.C. zijn. Wat dan?'

De rozenkruiser knikt: hij kent die vragen en die angst. 'Kijk', zegt hij geruststellend, 'de mensen zullen zeggen: sinds je bij A.M.O.R.C. bent, ben je helemaal veranderd. Sommigen zullen zelfs beweren: er is niets meer met je aan te vangen. Maar denk erom, daar zit A.M.O.R.C. voor niets tussen. Want je bent al veranderd omdat je niet meer tevreden bent met je huidige leven. Je voelt je onzeker. Je neemt geen genoegen meer met hoe je nu bent. Je hebt al gekozen voor verandering.' De beide dames knikken, zij het aarzelend. 'Je keuze is gemaakt: dat is de verandering. Daar heeft A.M.O.R.C. totaal niets mee te maken. Om je uiteindelijk doel in dit leven te verwetenlijken, heb je gekozen voor A.M.O.R.C. als middel. Dat is alles. En, dat moet ik er aan toevoegen: het is een goede keuze.'

De dames lijken opgelucht. Eén vraag brandt nog op de lippen. 'Maar, hoe moeten we uitleggen wat A.M.O.R.C. is?' De rozenkruiser lacht. Die vraag kon hij verwachten. 'A.M.O.R.C. ben je zelf! Zo is het!' De dames hebben geen vragen meer, hoewel de vertwijfeling op hun gezichten staat te lezen. Boven wacht de 'Grote Inwijding'. De rozenkruiser staat recht: 'Zullen we dan maar gaan?'

De Farao's

Tijdens de 'Grote Inwijding' worden de dames geïnitieerd in de verborgen geheimen der mensheid en natuur. Ze vormen de nieuwste schakels in een reeds eeuwenoude ketting van innerlijke wijsheid. Althans, dat beweert A.M.O.R.C., de Aloude Mystieke Orde Rosae Crucis. Die zegt de erfgenamen te zijn van de geheimgehouden onderichtingen van de Egyptenaren, de eerste christenen, de tempeliers en andere, mysterieus geachte genootschappen.

Voor mij ligt een brochure van A.M.O.R.C., uitgegeven in 1963. Daarin wordt verhaald dat Farao Thotmes III, die regeerde tussen 1500 en 1447 voor Christus, de werkelijke stichter van de Orde der Rozenkruisers was. 'Thutmosis (of Thotmes) was door de Kheri Hebs, de hogepriesters, aangesteld om zijn vader op de troon op te volgen. Deze gebeurtenis zelf was ook voor hem een mystieke ervaring omdat hem daarbij werd onthuld aangewezen te zijn om later de oprichter te worden van de Geheime Broederschap. De geschiedenis verhaalt ons werkelijk dat bij deze gelegenheid Thutmosis zich "opge-

heven" voelde alsof hij zich ten hemel verhief.'

Even later was het dan zover: 'twaalf leden, negen broeders en drie zusters, inbegrepen de vrouw van Thotmes, waren bij de oprichting aanwezig. De bijeenkomsten hadden donderdags plaats. Het zegel van Thotmes is steeds bewaard gebleven en in het bezit van de Imperator (titel van de leider van A.M.O.R.C.). Een der opvolgers van Thotmes, Amenhotep III, was de schrijver van een diepe wijsbegeerte en die geschriften worden nog door al de loges over de hele wereld algemeen gebruikt. Onder Amenhotep IV telde de Orde 300 leden, waarvan 62 zusters. Deze vorst bouwde de tempel van Karnak, in de vorm van het ansata-kruis, de verbinding van de roos met het kruis, en ontwierp de symbolen, inbegrepen de roos en de rijzende maan, die heden nog in de wijsbegeerte der Rozenkruisers als symbolen worden gebruikt.'¹

A.M.O.R.C., een van de vele maar wel de grootste Rozenkruisersorganisatie van deze tijd, situeert haar wortels in de Egyptische mysteriescholen, waar wijsbegeerte, esoterische en hermetische leringen samen met anderen wetenschappen werden bestudeerd. Over de werkelijke oorsprong van de Rozenkruisersbewegingen heerst echter de grootste verwarring. De Franse geschiedkundige Sédir bijvoorbeeld, plaatst het ontstaan van de Rozenkruisers pas veel later in de tijd. Met de kruistochten begon volgens hem een periode waarin de mystieke geest van de mens geen genoegen meer kon nemen met de kerkelijke dogmatiek. Hieruit ontstonden dan bewegingen waaruit de Orde der Rozenkruisers zou geboren worden. Het ontstaan van de Rozenkruisersbewegingen, aldus Sédir, moet je dus zien als een stap in de spirituele evolutie van de mens, gekenmerkt door het gnosticisme van sekten als de Katharen, de Waldensen, de Albigensen en ook de Tempeliers, door de mystiek der kloosterlingen en door alchemistische en hermetische overleveringen².

De meeste historici plaatsen de oorsprong van de Rozenkruisersbewegingen echter in het begin van de 17de eeuw³. Toen noemde een kleine groep van Lutherse geleerden zich de 'Broederschap der Rozenkruisers'. De Lutherse geleerden beweerden de opvolgers te zijn van de in de geheime wetenschappen ingewijde Christian Rosenkreuz. Volgens de 'Fama Fraternitas, dess Löblichen Ordens des Rosenkreutzes', gepubliceerd te Kassel (Duitsland) in 1614, waarin het werkprogramma van de broederschap zit vervat, werd Christian Rosenkreuz geboren in 1378 als zoon van arme, maar adellijke ouders. Na een tijdje in het klooster te hebben doorgebracht, waar hij Latijn, Grieks en Hebreeuws studeerde, vertrok hij op zestienjarige leeftijd naar het Heilig Land. In Ancar (Arabië) kreeg hij onderricht in de geneeskunde en de 'Occulte Wetenschappen'. Naderhand stichtte hij

tesamen met acht adepten een geheim genootschap. In 1484, op de eerbiedwaardige leeftijd van 106 jaar, zou hij zijn gestorven. In 1604, dus honderd-twintig jaar na de dood van Rosenkreuz, zou dan zijn grafombe door een toermalige Rozenkruiser worden ontdekt en geopend. Volgens de 'Fama Fraternitas' stond op het graf vermeld: 'Post CXX annos Patebo', over 120 jaar zal ik me openen. Wat er ook van zij, de Lutherse geleerden wisten hun broederschap met een dichte waas van geheimzinnigheid te omkaderen. En daar hadden ze tenslotte alle reden toe: men voelde toen de hete adem van de repressieve katholieke kerk al voor minder in de nek⁴.

Vreemde figuur, die Christian Rosenkreuz. Heeft hij ooit bestaan? Een uitvindsel van de Lutherse geleerden, zeggen sommigen. Christian Rosenkreuz is geen historische persoonlijkheid maar een symbool voor het opnieuw in de openbaarheid treden van de orde, zegt A.M.O.R.C. Nog anderen, onder wie de Engelse occultiste Annie Besant, die in 1912 de 'Orde van de Tempel en het Rozenkruis' stichtte, en Rudolf Steiner, stichter van de antroposofie, stellen zelfs dat onze mysterieuze persoon meermaals op aarde terugkwam, meer bepaald als de monnik Robertus in de 15de eeuw, als de Engelse staatsman en geleerde Sir Francis Bacon (1561-1626), en als de Franse avonturier en occultist, graaf de Saint-Germain (1696?-1784)!

De goddelijke revelatie

De broederschap van de Lutherse geleerden had een niet onaardig doel voor ogen: de geleerden in de verschillende landen van West-Europa tot samenwerking brengen en hen de grondslagen van hun wetenschappen doen onderzoeken. Dat moest leiden tot een aan alle wetenschappen ten grondslag liggende filosofie. Op basis van deze 'pansofie' zou zich dan een vernieuwing van kerk, staat en maatschappij voltrekken. In de beruchte 'Fama Fraternitas' staat het zo: 'de geheime filosofie van de Rozenkruisers is gebaseerd op de kennis van de totaliteit van de wetenschappen en de kunsten. Ons systeem van de goddelijke revelatie stelt ons in staat de hemelen en de aarde te bestuderen en, in het bijzonder, de mens in de natuur, in wie het "Grote Geheim" is verborgen...'. De goddelijke revelatie? Het grote geheim? Het gaat om een soort goddelijke substantie die –zij het versluierd– aanwezig is in elke mens. De Rozenkruisers beweren die substantie in zich te kunnen wakker maken en aan te wenden voor een alomvattende studie.

In de manifesten der Rozenkruisers werd dus een nieuw tijdperk van geestelijke vrijheid aangekondigd: de structuren van de wereld, kerk, staat en maatschappij, zouden worden veranderd en in overeen-

stemming worden gebracht met de esoterische, hermetische principes. In dat tijdperk zou de mens zich van zijn boeien bevrijden, tot nu toe onbekende 'geheimen der natuur' ontsluitend en zijn lot in eigen handen nemen overeenkomstig allesdoordringende kosmische en universele wetten. Of, zoals de alchimisten zegden: 'de steen der wijzen zijt gij zelf; uw eigen hart is de materia prima die in zuiver goud moet worden omgezet.'⁵

De broederschap had met zijn leerstellingen en objectieven succes. In bijna alle delen van de Westerse wereld, waar groeperingen zich voorzichtig en weifelend van Rome distantieerden en stiekem mystieke en occulte zaken bestudeerden, kenden de manifesten van de broederschap ruime belangstelling. Op korte tijd ontstonden zogenaamde Rozenkruisers-Broederschappen in Duitsland, Frankrijk, Italië, Spanje, Engeland, Zweden en Vlaanderen. In 1694 zagen ook in Amerika dergelijke broederschappen het licht. In landen die gebukt gingen onder het juk van de Rooms-katholieke leringen, werkten de broederschappen uiteraard onder strikte geheimhouding. Als je de paus als bedrieger, adder en antichrist brandmerkt, kon je in die tijd immers wat verwachten... Hoe geheimzinnig de broederschappen wel teweerk gingen, valt op te maken uit de volgende bekendmaking, die in 1623 op de muren van Parijs werd aangeplakt: 'AAN ALLEN DIE OP ZOEK ZIJN NAAR KENNIS. Wij, afgevaardigden van het hoofdcollege van de Rozenkruisers, zullen zichtbaar en onzichtbaar, verblijf houden in deze stad, bij de gratie van de Allerhoogste. Wij leren en onderwijzen het praten zonder boek of teken, het spreken van allerlei talen van de landen waar wij willen zijn om de mensen, onze gelijken te redden van de dwaling en de dood. Als iemand ons wenst te zien uit nieuwsgierigheid alleen, dan zal hij ons nooit ontmoeten; maar als hij zich werkelijk wenst in te schrijven op de lijsten van onze broederschap, dan zullen wij die oordelen over het denken, hen de waarachtigheid van onze beloften tonen; zo vermelden wij ons adres in deze stad niet, vermits de gedachten gekoppeld aan het echte verlangen zullen volstaan om ons aan hem kenbaar te maken, en hem aan ons.' Ledenwerving door telepathie! Het bleek een weinig succesvolle, maar alleszins veilige methode. De beweging, op gang gebracht door de Lutherse geleerden, kwam stilaan en geruisloos in een diepe slaap terecht.

De Rozenkruisers-doctrine heeft een niet te verwaarlozen invloed gehad op latere ontstane broederschappen. Zo is bekend dat Rozenkruisers betrokken waren bij de vorming van Vrijmetselaarslogen in Engeland (begin 18de eeuw). Maar om, zoals A.M.O.R.C., te stellen dat de Vrijmetselarij niets anders is dan de Rozenkruiserij, gewijzigd door diegenen die haar van Duitsland in Engeland hebben ingevoerd,

lijkt dan weer wat ver gezocht. Ook zijn er sinds de publikatie van de 'Fama Fraternitas' en andere Rozenkruisers-manifesten steeds groeperingen opgestaan die zich Rozenkruisers-Broederschappen noemen, ieder voor zich uitroepend de enige echte te zijn en de ware traditie te volgen. Een van die groeperingen, momenteel de meest succesvolle, werd gesticht in 1909 en is bekend onder de afkorting A.M.O.R.C.

De Homunculus

De ware traditie! A.M.O.R.C. beweert de voor de mensheid verborgen kennis over leven en dood in pacht te hebben. Die werd haar overgeleverd door een mysterieuze groep Egyptenaren. Zij waren de eerste 'wijzen'. Zij stichtten het esoterische centrum van de aarde. Hoe heeft die kennis dan uiteindelijk Europa bereikt? Via de geheimzinnige Christian Rosenkreuz? Maar die zou enkel een symbolische figuur zijn!

Even terug in de tijd. Meer precies naar de donkere, duistere middeleeuwen... 1099, Jeruzalem. Godfried van Bouillon verovert het heilig Land: het einde van de eerste kruistocht. 'Een overwinning van de christenen op de musulmannen? Naar buiten toe lijkt het zo... De feiten als dusdanig voorstellen zou echter de geschiedenis vervalsen. Immers, aan de zijde van Godfried van Bouillon streed Hugues de Payns...'

IN DEN BELIÏVE RIJK ZE MET HEEREN, KORTE TIJD LATER RIJK MET ER OUIKENDEN, ARTIÏF IN MEEL KROOP, INNEUS RIJK EN INLEDERIJK, NAAR ROEFER OORDE VANDE SOLDART. MOUWIKKEN GAAT EEN MACHTIGE ESOTERIEÏE BEWEGING SCHIÏN, DIE DE OORDE IS VANDE TRADITIE DER INGEWOOÏEN VUÏET OOSTEN...

Goud

New York, 22 juni 1916. 'Het was de eerste maal dat in Amerika het bewijs van de werkelijkheid der alchemie geleverd werd, en dat voor de leden zelf de demonstratie ervan werd gehouden. De Imperator heeft het recht eens in zijn leven zulk eene openlijke proef te geven. Deze vond plaats in eene bijeenkomst zonder het gebruikelijke ceremonieel, in bijzijn van een vertegenwoordiger van de "New York World". Vijftien der zeven-en-dertig leden hadden eene kaart van den Imperator ontvangen, waarop vermeld was welke ingrediënten en voorwerpen zij voor de operatie moesten mede brengen. Zij verbonden zich het opschrift van deze kaarten geheim te houden, en de vijftien deelen der formule niet voor drie jaar na den dood van den Imperator bijeen te brengen. Na het gebed en een toespraak van dezen over de wetten der samenstelling der stof, werd een stuk zink, dat de toetsproef door middel van salpeterzuur had doorstaan, in een chineesch schoteltje boven den gloed van een smeltkroes geplaatst; de verschillende ingrediënten, waartusschen ook bloembladen eener roos, werden daarop door vijftien broeders en zusters, onder wie eene de rol van Vestaalsche maagd vervulde, aan den Imperator toege-reikt, die ze successievelijk op het schoteltje legde. Na de gevraagde zestien minuten, gedurende welke de operator eene buitengewoon groote geestelijke kracht inspande, was het stuk zink in goud omgezet, hetgeen scheikundig vastgesteld werd. Het stuk goud werd gedurende een bepaalden tijd aan het onderzoek der buitenwereld in het cabinet van den Imperator tentoongesteld, en een klein stukje werd er uitgesneden, om gezonden te worden aan den Supreme Conseil der Orde in Frankrijk.⁷

De goudmaker in kwestie was de eerste 'Imperator' van A.M.O.R.C.⁸, Spencer Lewis (1883-1939). Hij werd in 1939 opgevolgd door zijn zoon, de in 1912 geboren Ralph Maxwell Lewis. Die bouwde de zaak enorm uit, in zoverre zelfs dat de Orde momenteel afdelingen heeft in een zestigtal westers gezinde landen en zowat vijf miljoen leden telt. De hoofdzetel van A.M.O.R.C., Rosicrucian Park, is gevestigd in San José, Californië, en omvat—conform aan de

vermeende traditie van de orde—een hele reeks van indrukwekkende gebouwen versierd met Egyptische zuilen, koepels en sfinx-beelden. Daarin zijn een Egyptologisch museum, een Rose-Croix-University met verscheidene colleges, een planetarium en een tempel ondergebracht.

A.M.O.R.C. werd door Spencer Lewis in 1909 gesticht. Dat is geen toeval. Een Rozenkruiser: 'de Orde werkt met welbepaalde periodes van herverschijningen. Het betreffen cycli van 108 jaar: 108 jaar van actie en 108 jaar van rust. Noteer nu dat de orde in Amerika is gekomen in 1694. 1694 plus 108 jaar + 108 jaar is 1910. Vandaar dat de nieuwe actieve periode moest worden voorbereid in 1909. Die cycli vinden hun oorsprong in de astrologie. We zitten momenteel in het tijdperk van aquarius. De duur van dat tijdperk gedeeld door het magische getal twaalf geeft 108. Vandaar. (...) Die cycli moet je zien als de ademhaling van de organisatie. Die gebeurt op verschillende plaatsen en tijdstippen. Zodus kan de Orde niet overal terzelfdertijd insluimeren of actief worden.'

De orde gaat er prat op gedurende de vele eeuwen van haar bestaan een enorme invloed te hebben gehad op de samenleving. Meer nog, ze zou de maatschappij door de tijden heen hebben gedirigeerd. Om dat te staven, pakt A.M.O.R.C. uit met indrukwekkende historische figuren, politici, geleerden, filosofen, schilders, schrijvers, enzomeer, die lid zouden zijn geweest van de Orde. 'Bewijzen hiervan zijn te vinden in de archieven van de orde in San José en in Frankrijk', beweren de Rozenkruisers. Een welles-nietes spelletje. Een greep uit het lijstje: Pythagoras, filosoof en wiskundige; Plato, filosoof; Roger Bacon, filosoof en geleerde; Alighieri Dante, dichter; Leonardo da Vinci, schilder, beeldhouwer, geleerde, architect; Paracelsus, arts, alchemist; Martin Luther, theoloog; Francis Bacon, filosoof; Rembrandt, schilder, graveur; Jacob Böhme, Luthers mysticus; René Descartes, filosoof, mathematicus; William Harvey, Engels medicus, ontdekker van de bloedsomloop; Blaise Pascal, wis- en natuurkundige, wijsgeer en schrijver; Baruch Spinoza, filosoof; Gotfried Wilhelm Leibnitz, filosoof en wiskundige; Isaac Newton, wis- en natuurkundige, astronoom; Benjamin Franklin, staatsman, geleerde en filosoof; Marie-Joseph de la Fayette, politicus, militair; John Dalton, natuur- en scheikundige; Honoré de Balzac, schrijver; Ella Wheeler Wilcox, dichteres; William Howard Taft, politicus, president USA (1913-1921); Ignacy Jan Paderwski, pianist, componist, voorzitter Poolse minister-raad in 1919; Claude Debussy, componist; Maurice Maeterlinck, schrijver, nobelprijswinnaar 1911; Edith Piaf, zangeres. Indrukwekkend niet? 'Dead men tell no tales', zeggen ze in Engeland. En tot-nogtoe heeft A.M.O.R.C. geen formele bewijzen gepubliceerd dat

bovenstaande dames en heren Rozenkruisers waren. Trouwens, in sommige gevallen is dat erg onwaarschijnlijk...

A.M.O.R.C.'s wegen...

Jan is een moderne Rozenkruiser. Hij heeft op tien jaar tijd de drie voorbereidende graden, de negen tempelgraden en de drie illuminati graden doorlopen. Jan noemt zich nu: Frater Rosae Crucis... Trots stopt hij me een brochure van A.M.O.R.C. toe. 'Het ware leven', zegt hij overtuigd. De baas van het café brengt onze bestelling. Rozenkruisers lusten bier. Zou de uitbater weten dat er op zijn magnifiek ingerichte zolder om de twee weken esoterische bijeenkomsten plaatsvinden? Ik schud de gedachte uit mijn hoofd: ze is niet terzake.

Op de eerste binnenbladzijde van de brochure 'Wat de A.M.O.R.C. in werkelijkheid is', kan je het volgende lezen: 'Het doet er niet toe waar, wanneer of hoe U dit boekje in handen hebt gekregen. Het gaat om de boodschap die het bevat. Mocht die Uw interesse opwekken, dan zult U na het lezen wellicht het verlangen naar meer kennis op dit gebied in U voelen opkomen. Weet dan, dat U slechts hoeft aan te kloppen en de poorten zullen zich openen...'. Opdat die poorten zich openen, moet je echter wel het lidgeld betalen (registratiebedrag 38 gulden; jaarlijkse contributie 331,20 gulden) én de lidmaatschapsverklaring ondertekenen. Als lid belooft je: 'Ik zal alle geschriften, lessen en verhandelingen, die mij toegezonden worden, geheim houden en ik zal alles wat ik van U ontvang zorgvuldig bestuderen, om stap voor stap voorbereid te worden voor een leven van beter begrip en vooruitgang.'

Jan buigt zich voorover, naar mij toe. Hij fluistert. 'Dan volgt de eerste stap in A.M.O.R.C.: de Grote Inwijding, het overschrijden van de drempel. Dat is in feite de aanvaarding door de anderen. Je wordt door de inwijding een cel in het lichaam van A.M.O.R.C. Volgens krijg je de onderrichtingen of monografieën thuis opgestuurd. Deze bevatten de leringen van A.M.O.R.C. die je bij voorkeur op donderdag bestudeert in je eigen sanctum, een kamer die je tot esoterische studieruimte ombouwt. Waarom donderdag? Dat heeft te maken met cycli van psychische concentratie. Op donderdag is er zo'n piek. En het feit dat dan quasi iedereen studeert, in strikte afzondering, geeft een kosmische band tussen de leden. Die voel je. De donderdagavonden worden de sanctum-avonden genoemd. De monografieën die je te verwerken krijgt, zijn geheim omdat niet-leden de boodschappen toch niet kunnen vatten. Tegelijkertijd is die geheimhouding een beveiliging tegen diegenen die zouden wensen eigen genootschappen op te richten.'

De monografieën, waarover Jan het heeft, omvatten 'mystieke leringen en beginselen, die door de eeuwen heen geheim werden gehouden', afkomstig van Egyptische mystieke genootschappen, overgeleverd door de Tempeliers. Wat houden die geheimzinnige leringen in? Waarom raken zovele mensen over de hele wereld in de ban van wat A.M.O.R.C. te bieden heeft? Jan lacht om die vragen. Voor hem is het een uitgemaakte zaak: A.M.O.R.C. bezit de waarheid. De waarheid over het leven... De Rozenkruiser neemt een flinke slok en zegt: 'Dank zij de monografieën ervaar je via allerlei experimenten het Kosmisch Licht: de God. Het is die innerlijke godservaring, de ervaring van het absolute, waar het om gaat: het begin van alle wijsheid, van alle wetenschappen. Door die ervaring kan je makkelijker relativeren, bewandel je een middenweg, je bent minder extreem. Het is me duidelijk geworden dat er zaken zijn waaraan ik toch niets kan veranderen, zoals bijvoorbeeld de atoomdreiging. Daar kan ik dank zij A.M.O.R.C. beter in berusten. Over politiek wordt er trouwens niet gesproken. Toch is A.M.O.R.C. een pure politieke organisatie: wij stellen de kennis van het innerlijke voorop als belangrijkste aspect van het leven en we proberen iedereen dat te doen inzien. Als iedereen de studie van het zelf voorop zou stellen, zou de maatschappij er heel anders uitzien. Dat is onze politieke inbreng, zij het dan dat we niet militeren. Er worden geen standpunten ingenomen door A.M.O.R.C. over bijvoorbeeld de kernraketten.'

De middenweg, de berusting. Aan A.M.O.R.C. wordt door ex-leden vooral verweten zodanig met het eigen ik bezig te zijn dat de wereld wordt vergeten. A.M.O.R.C. creëert een eigen afgebakend wereldje met eigen regels, zeggen sommigen. Die kritiek is soms hevig, getuige daarvan het boek 'Rose-Croix, j'accuse'.¹⁰ van een ex-A.M.O.R.C.-lid. Een wereldje met eigen structuren, met autoritaire grootmeesters, met dignitarissen en volgelingen: de condensering van een gemaakte sociale positie, beweren ex-leden. Een ex-toplid vertelde me vertrouwelijk: "het zijn vooral directeurs van bedrijven die de plaatselijke hiërarchie uitmaken. Mensen die niet meer hogerop kunnen en vast zitten in het maatschappelijk systeem. Die zoeken in A.M.O.R.C. een uitweg: een lift naar hogerop. Dat kan A.M.O.R.C. bieden. Aanzien en onbetwist leiderschap kunnen ze er krijgen. Er bestaat trouwens een ongeschreven regel bij A.M.O.R.C. speciaal voor die dignitarissen: 'zorg er voor de idealen van de ondergeschikten hoog te houden en doe zelf waar je zin in hebt.' Jan, zelf een toplid, ontkent dit halsstarrig: 'A.M.O.R.C. is een innerlijke kracht. Wij doen dingen die anderen als wonderen overkomen. Wat bij A.M.O.R.C. wordt onderwezen is essentieel. Wij leren de waren geschiedenis van de mensheid kennen.'

De ware geschiedenis van de mensheid? De voormalige grootmeester van de 'Nederlandstalige jurisdictie' licht in een brochure¹¹ een klein tipje van de sluier op: 'Hoewel wij geen religie zijn, legt de Orde uit hoe de Onbevleete Ontvangenis van Maria tot stand kon komen, wat de missie van Jezus was, hoe hij werd opgevoed in de Tempels der Essenen. De Rozenkruisers leren dat Jezus de Christus werd opgeleid in de mystieke scholen van die dagen die gevestigd waren in Egypte, in Israël en in India. Dat Hij de grote leider der mensheid moest worden en ingewijd werd in Egypte en in andere landen, om in staat te zijn zijn grote missie te volvoeren... De Orde laat Jezus zien zoals hij was: een Zoon Gods, een Mysticus zoals er wel nooit meer op aarde zal komen, zolang Zijn missie hier op aarde niet vervuld is. Zij leert hoe Jezus de reïncarnatie was van Zoroaster en dat alle discipelen leerlingen waren van dezelfde geheime school waarin ook Jezus werd opgevoed. Die der Essenen.'

Een nieuwe lading drank. Vreemd, dit sfeertje: terwijl we bloedernstig praten over de geheimen des levens zingen een paar vaste café-klanten drankliederen. Binnenkort is het carnaval. Zoetjesaan komen we bij de toch wel controversiële leringen van de Rozenkruisersorganisatie. Jan wordt meer en meer wantrouwig: hij weegt zijn woorden. Geheimen zijn immers niet bestemd voor 'profane' oren... 'In de tempelgraden wordt magnetisatie-geneeskunde aangeleerd. Genezing door handoplegging, enzomeer. Later stapt men over naar pure mentale geneeskunde, dus genezing enkel door middel van de geest. Een ander belangrijk aspect is het aanscherpen van de kracht van de visualisering: je schept een beeld van een persoon, dat beeld kan je op een afstand mentaal projecteren en materialiseren. Enkel en alleen door mentale kracht. Met andere woorden, je leert de kracht van de magie. Je leert je ook beschermen tegen het kwade, tegen personen of dingen die je kwaad willen berokkenen. Dat doe je door mentale cirkels rondom je te bouwen. Je leert hoe planten leven. Je ervaart emoties van planten. Je merkt hoe een appel weent als je hem schilt. Je leert hoe je uit je lichaam kan treden en hoe je dan honderden kilometers verderop contacten kunt leggen. Je leert hoe je je gedachten naar mensen kan richten en hoe je ze eventueel mentaal kan beïnvloeden. Maar opgelet, je mag dat niet misbruiken!

Heeft Jan te veel gezegd? Ongetwijfeld. Hij kijkt me wat angstig aan en fluistert: 'vermeld mijn naam niet'. Dat had ik vooraf al beloofd. Schijnbaar als compensatie voor de geheimhouding van zijn identiteit, zegt hij plots dat de leringen wel eens worden misbruikt: 'ik ken bijvoorbeeld een vrouw bij A.M.O.R.C. die dreigde te zullen uit-treden uit haar lichaam om te komen kijken wat haar dochter in de dancings uitspookte.' Dergelijke fantastische verhalen werden me

ook door ex-leden verteld. Maar wat bij die ex-leden het meest op de lever lag, was het feit dat de volgelingen van A.M.O.R.C. worden gemanipuleerd in hun religieuze overtuiging: 'in het begin wordt er verteld: God of Boeddha, het maakt niets uit, als je maar in een godheid gelooft. Later wordt de godheid omgebogen in een niet-identificeerbare kosmische kracht, het 'Al'. In de negende graad wordt ook die bewering onder tafel geveegd: er bestaat geen onidentificeerbare kosmische kracht: god ben je zelf.'¹³

Reïncarnatie

Het bleek al uit de woorden van Van Drenthem-Soesman, meer specifiek daar waar hij het had over Jezus, dat Rozenkruisers stellig in reïncarnatie geloven. Reïncarnatie is bewijsbaar aan de hand van de eigen ervaring, legt de voormalige grootmeester uit: 'wij hanteren hier een Kosmische Wet, zoals de zwaartekracht er een is, en of wij het nu vervelend vinden dat een ding niet naar boven valt in normale omstandigheden of niet, de wet bestaat en daar moeten wij ons aan houden. Als men mij zou tegenwerpen hoe het dan mogelijk is dat er vandaag toch veel meer mensen op aarde zijn dan, laat ons zeggen, tijdens of na de zondvloed, dan vraag ik U er rekening mede te willen houden dat de verloren continenten, zoals Atlantis en Lemuria, er ook eenmaal geweest zijn. Mag ik volstaan met op de volgende plaatsen in de Bijbel te wijzen, waar over het onderwerp reïncarnatie gesproken wordt: Matt. 11, 10-14; Matt. 17, 10-13; Matt. 16, 13-14; en Markus 6, 14-15.'¹⁴ Of die geciteerde bijbelteksten inderdaad handelen over reïncarnatie, laat ik liefst aan bijbel-exegeten over. Mijns inziens zijn die teksten nogal ruim interpreteerbaar. Een directe vewijzing ontgaat me, laag bij de gronds als ik ben'¹⁵.

Ook Jan is overtuigd van het bestaan van reïncarnatie: 'Ik geloof stellig in reïncarnatie. Het bestaan ervan heb ik duidelijk ervaren. Eerst ging ik dingen beredeneren die ik niet kon verklaren. Op die dingen gaf de reïncarnatietheorie een aanvaardbare uitleg. Door oefeningen en experimenten aan de hand van de monografieën kreeg ik bovendien reïncarnatie-ervaringen. Voor mij is het dus een uitgemaakte zaak. Zo heb ik een grote binding met Egypte. Ik was er vroeger scribee en ik leer eruit voor nu. De scribee-ervaring heb ik zeer dikwijls. Er is ook een continuïteit in de fysieke verschijningsvorm. Bepaalde gelaatstreken komen steeds sterk overeen, als broers. En dat is ook normaal: de geest zoekt een aangepast lichaam. En vermits de geest continu is...'

Aan de 'wet van de reïncarnatie' zit de 'wet van de compensatie'

vastgekoppeld. En hier hangt toch wel een fatalistisch geurtje aan. Van Drenthem-Soesman: 'Onze gezondheid of ziekte, onze goede of kwade omstandigheden, onze rijkdom of armoede, ons gelukkig of ongelukkig huwelijksleven hebben wij "verdiend". Zonder één enkele uitzondering torsen wij door het leven een zware last, ontstaan uit vorige incarnaties en uit de incarnatie waarin wij ons bevinden.' En de hongerlijdenden in Afrika dan? mijmer ik.

De 'convocatie', de tweewekelijkse rozenkruisvergadering die zich op de zolder van het gebouw afspeelde, is ten einde. Een voor een druppelen de rozenkruisers binnen.

'En, hoe was het?', vraagt Jan.

'Och, je hebt niks gemist. Er waren nogal wat moeilijkheden met de muziek', lacht een vrouw. Ze knipoogt opvallend naar haar collega en fluistert hem iets in het oor. Een inside-joke? Of geheimtaal?

'Ja, we werken veel met muziek', legt Jan smalend uit, 'kosmische muziek. Er bleek echter plots een stukje Michael Jackson of zoiets op de cassette te staan: rituelen totaal in de war, je kent dat.' Hij lacht. Ook de anderen lachen.

Het kosmische licht

'In alle landen dezer wereld, als ware het een tweede renaissance, bijvert de Orde zich om de mensheid naar het grote Kosmische Licht te leiden, dat er sedert de Schepping altijd is geweest, maar dat de mens niet heeft willen aanvaarden, omdat hij misleid werd.'¹⁶ Een Rozenkruiser verwoordt de bestaansreden van A.M.O.R.C. als volgt: 'het doel ligt in de symboliek van het Rozenkruis. Het kruis verzinnebeeldt het menselijk lichaam, terwijl de ziel, gesymboliseerd door de enkele roos in het midden, gedurende haar levensreis ervaringen moet opdoen van de kosmische wetten.'

Om dat doel te bereiken, heeft A.M.O.R.C. een stevige structuur voorhanden. Bestuurlijk is de Orde onderverdeeld in zogenaamde 'jurisdicties', die ieder een eigen taalgebied omvatten. Landsgrenzen spelen hierbij geen rol. In San José huist de Opperste Grootloge. Elke jurisdictie wordt bestuurd door een Grootloge, waaronder dan de Loges (minimum 150 leden), de Chapters (minimum 40 leden) en de Pronaos (minimum 30 leden) vallen. Jan: 'de hoofden van de Grootloges, grootmeesters genoemd, worden voor het leven verkozen door het opperste comité in San José, voorgezeten door de Imperator. Grootmeester van de Franstalige jurisdictie is Christian Bernard. Voor de Nederlandstalige jurisdictie is dat momenteel Irène Beusekamp-Fabert en dat sinds 1983. Hiervoor werden achtereenvolgens Jan Koopman, in 1939, en van Drenthem-Soesman, in 1967, aange-

steld tot grootmeester¹⁷. Voor Europa bestaat er dan nog een Opperste Legaat. Dat is Raymond Bernard, de vader van de grootmeester van de Franstalige jurisdictie. Voor de plaatselijke meesters van de Loges, Chapters en Pronaos gelden andere normen: die worden slechts voor de duur van één jaar verkozen. Op die wijze wordt het idealiseren van een persoon tegengewerkt. Een meester heeft immers nogal wat aanzien: hij leidt de ceremonies en geeft uitleg. Eén jaar is meestal niet voldoende om aanhang te verkrijgen. Daar komt dan nog bij dat er tijdens de tweewekelijkse bijeenkomsten of convocaties dikwijls afgevaardigden, officianten van de Grootloge, aanwezig zijn om de gang van zaken in het oog te houden.' Of de leden dan de grootmeester of Imperator niet gaan idealiseren? Jan knikt: 'Dat kan, dat gebeurt ook. Maar zoiets is niet nadelig aangezien de grootmeesters competent zijn. Trouwens, een dergelijke grote organisatie als A.M.O.R.C. heeft een efficiënte leiding nodig en daar is continuïteit zeker op zijn plaats.'

In Frankrijk telt A.M.O.R.C. zo'n 160.000 leden. De Orde zou zich bovendien stevig vastgenesteld hebben in politieke organisaties. Volgens G. Buisson, de officiële conferencier van de Orde in Frankrijk, zijn de overheidsinstellingen van sommige landen, vooral in Zwart-Afrika, quasi in handen van A.M.O.R.C.¹⁸ In België loopt het nog niet zo'n vaart. De Orde heeft er zevenhonderd aanhangers, netjes verdeeld over Vlaanderen en Wallonië. 'Het ledenaantal stijgt met de dag', glundert Jan. Die leden worden langzaam aan geleid naar het Kosmisch Licht via de voorbereidende graden, de 9 Tempelgraden en de hogere graden, die zo mogelijk nog geheimer worden gehouden. Vanaf de negende Tempelgraad voorziet de Orde in nieuwe impulsen. Want: 'na de negen Tempelgraden valt er een leegte: je hebt alles al gezien en de tweewekelijkse convocaties brengen weinig of niets nieuws. Daarom heeft A.M.O.R.C. voorzien in nieuwe kaders om de ontstane leegte te vullen.'

Die hogere esoterische paden lopen via zeer geheimzinnige ordes en ridderordes. De voorbereidselen zijn getroffen. U kan nu ridder worden in de 'Ordre Renové du Temple', de 'Ordre Kabbalistique de la Rose-Croix d'Or', de 'Ordre Martiniste Traditionnel'... Een reis naar de hemelen...

Ik neem uitgebreid afscheid van Jan en zijn collega-Rozenkruisers. 'Als het je interesseert, je weet waar ons te contacteren', suggereert iemand. 'Ik wilde eigenlijk alleen informatie', zeg ik nogmaals. Jan knikt.

Het regent weer. En hoe! Zou ik met wat magie tussen de regendruppels kunnen lopen? Onderweg naar huis schiet me opeens iets te binnen: een Rozenkruiser had het over de Martinisten-Orde, waarin

'super-Rozenkruisers' zetelen. Hij sprak –vluchtig– over eigenaardige praktijken, over de 'ware religie'. 'Het christelijk geloof is gebaseerd op leugens', preciseerde hij, 'er zijn mensen onder ons die de ware identiteit en het geheim van Jezus Christus hebben ontsluitend.' Martinisten?

De goddelijke substantie

'Het verstand en niet de ziel is vereist voor de wetenschappen van de mens; maar voor de echte en goddelijke wetenschappen is het verstand niet nodig. Vandaar dat geen twee zaken meer tegengesteld kunnen zijn dan de waarheid en de wereld.' – Louis Claude de Saint-Martin¹⁹.

De grondlegger van het Martinisme is Louis Claude de Saint-Martin, ook en vooral bekend onder het pseudoniem de 'Onbekende Filosoof'. Onder die naam publiceerde hij de meeste van zijn op christelijke mystiek gebaseerde stellingen. Via het Martinisme wordt ons geleerd hoe we onszelf moeten verlossen van de ketenen der aarde en hoe we uiteindelijk kunnen zetelen in het aanschijn van God, de Eenheid, het AL. Dit is de taak van elke Martinist, strijder tegen het Kwaad, tegen de Prins der Duisternis.

Het Martinisme ontstond in een tijdperk dat gekenmerkt werd door rede, door verstand. Frankrijk was in de ban van een op til zijnde nieuwe tijd: de val van het Ancien Régime was nabij en de Revolutie hing er als het zwaard van Damocles boven. Schijnbaar als tegenpolen voor de 'verlichte denkers', zoals Rousseau en Voltaire, schoten her en der in Frankrijk, en ook in andere landen, mystieke scholen als paddestoelen uit de grond. Louis Claude de Saint-Martin, geboren op 18 januari 1743 als zoon van katholieke adellijke ouders, kreeg zijn mystieke initiaties in een van die scholen. In 1767 kwam de Saint-Martin in contact met don Martinez de Pasqually de la Tour, een Spaans of Portugees edelman én Rozenkruiser, die eerder de 'Ordre des Elus Cohens'²⁰ had opgericht. De Saint-Martin werd lid van de orde. Dit geheime genootschap hield zich bezig met de studie van de occulte wetenschappen, met een door de Pasqually zelf gechristianiseerde kabbala, en met tovenarij. Al deze vreemde activiteiten hadden een diep-christelijke inslag, wat voor een gedeelte het succes van de Orde verklaart in hogere aristocratische kringen. Martinez de Pasqually (1727-1774) stelde dat de mens drager is van een goddelijke substantie. Het was de taak van het Martinezisme (zo werd de beweging van Martinez de Pasqually later genoemd) die goddelijke substantie te herontdekken, zodat, na een hele reeks van reïncarnaties, de mens opnieuw zijn plaats naast GOD kan innemen. Het Martinezisme is doorspekt met tovenarij.

Na de dood van Martinez de Pasqually in 1774 ging zijn meest befaamde leerling, Louis Claude de Saint-Martin, zijn eigen weg en liet de wereld een doctrine na –een antithese van de materialistische evolutieleer– die nu bekend staat als het Martinisme. Eigenlijk christianiseerde de Saint-Martin de beginselen van het Martinezisme door en door. Het Martinisme komt neer op een herinterpretatie van de 'ijbel.

A.M.O.R.C.-Rozenkruisers die ver gevorderd zijn in hun studies kunnen de rangen van de huidige Martinisten vervoegen. Ze zijn niet bezig de wereld te redden, maar wel de mensheid. Zij geven antwoorden op diepgaande vragen als: waarom leven wij? wie zijn wij? wat doen wij op aarde? Wellicht moet ik bij deze 'ridders van de innerlijke verlichting' terecht om het geheim rond Jezus-Christus te kennen. Ik ben benieuwd.

Het boek der mens

Een zaterdagavond in maart. Een stevige bries duwt me naar het marktplein van het dorp. Gelukkig heeft de hemel besloten even op te houden met het spuien van maartse buien. Deze keer verschijn ik niet drijfmat op de plaats van afspraak. Uitgewaaid, dat wel.

Op de zolder van het feestzalencentrum wordt gefuifd: mensen drinken en dansen. Eerder die dag hebben de aanwezigen het nieuwjaarsritueel van A.M.O.R.C. meegemaakt.

'De eerste volle maan in het teken van de ram kondigt voor ons een nieuw jaar aan', zegt mijn contactpersoon, 'wat gewoonlijk samenvalt met het begin van de lente.' De dreunende La Bamba's en de plakkerige slows wisselen elkaar gestaag af. 'Dit is de exoterische kant van de nieuwjaarsviering. Dat mag ook wel eens, we moeten af en toe eens proeven van de geneugten des levens.' De Martinist kijkt zowaar verontschuldigd en voegt er onmiddellijk aan toe: 'ik houd niet van dansen.' Dus kunnen we praten.

Een afgeschermd zaaltje achteraan blijkt geschikt om te converseren. Hoewel doffe, vervormde basklanken de lage zoldering doen be-

ven, zitten we hier relatief rustig. De Martinist imponeert. Niet alleen de doorlopende verwijzingen naar allerhande esoterische en occulte groeperingen door de eeuwen heen verraden de mysticus in hem. Het zit ook in het uiterlijk: de glazige en toch doordringende blik temidden van zwart half-lang krullend haar en dito baard geeft hem een 'wijs' imago.

Plots davert opnieuw een La Bamba door het zaaltje. De Martinist tikt ritmisch met een bierkaartje op de tafel. 'Eigenlijk mag ik niets zeggen over de innerlijke wereld van de Martinistenorde. Ik ben gebonden door een eed van geheimhouding.' Ik schuif mijn stoel dichterbij. 'De mens werd door de "Hoogste Wijsheid", noem het God, Boeddha of wie dan ook, op aarde gezet als een teken van zijn gerechtigheid en zijn macht om het kwaad te beperken en vrede in het universum te brengen. Het kwaad was vertegenwoordigd door de Prins der Duisternis, de gevallen engel, die ervan overtuigd was dezelfde macht als God te kunnen verwerven. (...) De mens was toen machtig: hij behoorde tot het heilig ras, want hij kreeg van God een stuk van zijn goddelijkheid mee. Misschien is het beeld zee-God en mensdruppel-in-die-zee wel het meest bevattelijke. In den beginne was de mens hermafroditisch en onsterfelijk. Hij kreeg een omhulsel mee om zich te beschermen tegen het tijdelijke van de dingen op aarde. Dat omhulsel stond niet onder invloed van de ontbindingswetten. Het heilige ras beschikte over een enorme kennis. Het kende alle wetenschappen, alle spirituele en occulte feiten. Al die kennis was vervat in het 'Boek der Mens', bestaande uit tien bladzijden. Die tien bladzijden vormen een substantieel geheel. De 'heilige' mens had de mogelijkheid om die tien bladzijden in één oogopslag te verwerken. Zo kon hij zijn ware taak uitvoeren: orde scheppen in de wanorde van de net gecreëerde wereld.'

Terwijl de woorden van de Martinist nog nagalmen onder mijn – sterfelijke? – hersenpan, schalt in de aanpalende feestzaal een 'Rock around the Clock'. Een schrill contrast. De martinist grijpt zelfverzekerd naar zijn glas rode wijn. Hij draait het glas langzaam rond en proeft bedachtzaam. Hij knikt. Heeft hij misschien een nieuwe waarheid ontdekt?

Alsof hij mijn gedachten leest, vervolgt hij: 'Iemand vroeg me een uurtje geleden of ik via het koffiedik in zijn tas een voorspelling kon doen. Ik zei toen: jazeker, dit is wat ik zie: je zal ofwel een nieuwe tas nodig hebben, ofwel deze moeten uitspoelen.'

Het 'Boek der Mens'? 'Er staat in hoe het universum is ontstaan. Het boek verklaart de dualiteit, de tweevoudige natuur die de huidige mens kenmerkt en leidt. De dualiteit kwam met de val van de mens. Hij werd immers verleid door de Prins der Duisternis, de gevallen en-

gel. Als gevolg van die val heeft de mens een stoffelijk, vergankelijk lichaam gekregen. Hij is sindsdien onderhevig aan gevoelens die hem kwellen en verwoesten. Het boek leert je hoe die gevoelens te beheersen en in goede banen te leiden. (...) Een andere bladzijde handelt over het eenheidsprincipe. Hieronder valt de religie en de verering van God. Het eenheidsprincipe is als het ware het centrale geheugen der mensheid, dat in elk van ons zit opgesloten. Wetenschappers noemen dit de genen. Maar het is veel meer dan zuiver stoffelijk, het is een spiritueel gegeven. Je kan door het uitvoeren van bepaalde rituelen wijsheden opvragen. Het eenheidsprincipe bevat de goddelijke substantie, die aanwezig is in ieder van ons. (...) Het boek behandelt ook de wetten, de leefregels op aarde en de rechten van bijvoorbeeld een soeverein, een staatshoofd, een rechter, kortom alle wereldlijke rechten en plichten. Het Martinisme leert je ook over de vorming van de lichamelijke mens in de schoot van de vrouw. Als je die kennis hebt, kan je jezelf in zo'n toestand brengen dat het prettig is om geboren te worden. Je kan het geboortetrauma uitschakelen. Je kan via bepaalde rituelen die ziel aantrekken die je het beste past. Zo kunnen belangrijke geleerden of kunstenaars reïncarneren.'

De Martinist blijft er ijsig kalm onder. Hij nipt even aan zijn wijn en kijkt plots heel ernstig. 'Kijk', zegt hij, 'het allerbelangrijkste is natuurlijk de integratie van al die kennis. Zonder het totaalinzicht zal de mens weggevoerd worden van de waarheid en in afgoderij vervallen. Dat is de zwakte van de huidige wetenschap. Dat is de oorzaak van het bestaan van kernraketten en de atoombom. Begrijp je? De Martinisten wijden zich dus aan de studie van het 'Boek der Mens'. Natuurlijk kan dat niet in één enkel leven: het lichaam sterft. Maar de ziel blijft leven en men wordt wedergeboren in een reïncarnatie die gunstig is voor de ontwikkeling. Dat gebeurt om de 144 jaar. De grote meesters, Jezus, Boeddha, reïncarneren af en toe om de wereld in goede banen te leiden en te dirigeren. Tussen twee reïncarnaties in bevindt de ziel zich in een astraal gebied, wachtend op een gunstige reïncarnatie. De spiritisten spreken over 'gekleusterde zielen'! Je moet je leven dus besteden aan de studie van de waarheden. Tijdens de sessies van de Martinisten wordt geleerd hoe je door bepaalde rituelen en meditatie-technieken in een staat van verlichting kan komen. Je ziet en voelt licht om je heen. Dat is het teken dat je tot de waarheid doordringt. Om dat mogelijk te maken, kleden we ons in een witte mantel en dragen we een masker. De witte mantel verwijst naar onze spirituele voorgangers, de ridders van de Tempelorde, en naar de onbekende filosoof. Het masker zetten we op om ons sterfelijk masker, onze persoonlijkheid, van ons af te zetten. Je moet in elke reïncarnatie het meesterschap bereiken. Dan pas heb je toegang tot het ware licht, het

alchemistische goud. Want solfor, de eerste stap in het Martinisme, mercurius, de tweede graad, en zout, de derde graad, maken samen goud, de vierde en hoogste graad. Dan ben je Meester, Inconnu (Onbekende).’

De Martinist wil nu verder feesten. Op de tonen van een slow uit de jaren zestig verlaat ik het Rozenkruisersnieuwjaarsfeest. Buiten op straat blaast de wind. In een kroeg even verderop zie ik hoe de tarzantraditie in ere wordt gehouden. Iemand zwaait er aan de lichter tot groot jolijt van de café-bezoekers. Enkel de bazin gesticuleert boos.

Occulte structuren

Martinisten en Martinezisten: mysterieuze figuren. Er bestaan vele dergelijke occulte groeperingen. Onlangs ontstond nog een ‘Ordre des Chevaliers Martinistes’, opgericht door ex-leden van A.M.O.R.C. en haar Martinistenorde, de ‘Ordre Martiniste Traditionnel’ (OMT). De OMT moet rond 1932 zijn ontstaan op initiatief van Victor-Emile Michelet, een man die aan de top stond van de bijzonder geheimzinnige Memphis-Misraïm-loges. En daarmee lijkt het kringetje rond. Een adept van Memphis-Misraïm (MM) vertelde me: ‘Spencer Lewis kreeg indertijd van de leiding van MM de opdracht om A.M.O.R.C. te stichten. MM moet je beschouwen als een soort superviserende organisatie. Onze mensen helpen nieuwe esoterische en occulte bewegingen met bijvoorbeeld het uitbouwen van hun rites. Vele topleden van A.M.O.R.C. en de OMT zijn lid van MM.’

De geheimzinnigheid stijgt ten top. Tegelijkertijd voel ik dat ik echt doordring tot de kern van het occult wereldje. De Memphis-Misraïm-loges bieden het perfecte kader waarin esoterische en occulte bewegingen ontstaan. Zij leveren de ‘ridders van de innerlijke verlichting’. Het begint erop te lijken dat mijn omzwervingen langsheen de esoterische paden der Rozenkruisers en Martinisten vruchten gaan afwerpen. De zoektocht naar de hedendaagse ridders kan nu definitief van start gaan.

De rites

‘A.M – Allen recht en tot de orde, mijn broeders. (Men gehoorzaamt). A.M. – Mij komt het toe, mijn broeders, door het teken... en door het contra-teken en onder bescherming van de Internationale Hoge Raad van de Oosterse Vrijmetselaarsorde van de Aloude en Primitieve Ritus van Memphis-Misraïm, in naam van zijne Grote Hiërofant en van zijn soeverein Heiligdom voor de... en voor zijn onderafdelingen, mij komt het toe voor gesloten te verklaren de mystie-

ke werken van de verheven Senaat en Raad werkend op de Zénith van... op 66 graden van de Ritus. Laten we allen zweren dat we het verloop van onze werken geheim zullen houden. Allen – (de hand geheven) Wij zweren het. A.M. – De zitting is gegeven. Dat de discipelen des Heren zich in vrede terugtrekken.’

Zo eindigt de initiatie in de 66ste graad van de Orde Memphis-Misraïm. De man die zo geïnitieerd wordt, is meteen ‘Patriarche Grand Consécrateur’ van de Orde. MM telt niet minder dan 97 graden²¹. De titels die bij die graden behoren, lopen bijvoorbeeld van ‘Ridder van de Tempel’ (20ste graad) over ‘Prins van het Licht’ (42ste graad) naar ‘Souverain Pontife Grand Hiérophante du Rite’ (97ste graad)²².

Het grote geheim

De ‘Ridders’, ‘Prinsen’, ‘Patriarchen’ en nog veel meer, van Memphis-Misraïm zijn zeer moeilijk te benaderen. Heb ik geluk gehad? Vroeg of laat stoot je, als je je in het occulte wereldje begeeft, toch op een of meer MM-aanhangers. Mijn ervaring bevestigt het: de schaduw van de Orde reikt inderdaad ver.

In België telt de Orde zo’n 200 getrouwe aanhangers, verdeeld over vijf loges. MM heeft afdelingen in bijna de hele Westerse wereld en ook in vele Latijns-Amerikaanse landen. Is MM dé superstructuur? Moeilijk uit te maken. In de brede kringen van de vrijmetselarij wordt de Orde beschouwd als een buitenbeentje, als ‘de vreemde jongens van Cagliostro’. Die mysterieuze Italiaan uit de achttiende eeuw zou, zo wordt beweerd, in Egypte een initiatie hebben ondergaan en zo de aloude wijsheden van de oud-Egyptische mysteriescholen hebben geïntegreerd in bestaande vrijmetselaarskringen. Hij stichtte zijn eigen loges, die pas veel later en na allerhande fusies (1880) aanleiding zouden geven tot de Memphis-Misraïm-Orde.

Een vreemde figuur, die Cagliostro. Een avonturier, een zwerver. Hij verdiende fortuinen met kwakzalverij, met verjongingskuren, met goudmakerij. Hij werd met eer en enthousiasme in adellijke en hofkringen ontvangen. In 1795 stierf hij in een gevangenis nadat hij in Rome wegens het beoefenen van de vrijmetselarij werd veroordeeld. Voor sommigen was Cagliostro gewoonweg een pientere oplichter, voor anderen een genie, een man die de geheimen des levens kende.

De geheimen des levens: daar houden de huidige MM-adepten zich uiteraard ook mee bezig. Binnen de Orde ontstaan allerlei groeperingen die zich interesseren voor dingen als reïncarnatie, parapsychologie, magie,... Deze groepen kunnen na verloop van tijd een eigen leven gaan leiden. Zo zou dan A.M.O.R.C. zijn ontstaan. Zo zouden de quasi-ontelbare Martinisten en Martinezisten-bewegingen het

daglicht hebben gezien. Maar de merkwaardigste groep van alle is zonder enige twijfel de 'Prieuré de Sion'. De ridders van Sion zeggen te beschikken over een groot geheim, een kennis die op korte termijn de gehele wereld kan veranderen²³!

Velen hebben gepoogd contact te leggen met de 'Prieuré', weinigen zijn geslaagd. De ridders houden zich op een afstand. Ik stak mijn licht op bij vijf mensen, allen behorende tot het occulte wereldje. Allemaal beweerden ze bij hoog en bij laag dat de ridders van Sion opereren in de marge van Memphis-Misraïm of van Martinistenordes die er uit zijn ontstaan. Allen zeiden dat ik nooit in contact zou kunnen treden met de 'Prieuré' en dat, indien de 'Prieuré' dat nodig zou vinden, ze zelf wel een mededeling zou doen. Moest ik dat ernstig nemen? Het leek me allemaal nogal vergezocht. Maar occulte tradities, in dit geval verbonden met een ridderideaal, hadden en hebben een enorme invloed op heel wat mensen. Rozenkruisers, Martinisten, Martinezisten, Memphis-Misraïm-adepten en nu de ridders van Sion: ze geven antwoorden op levensvragen die mensen zich stellen. Of die antwoorden zinning zijn en de 'waarheid' bevatten, moet iedereen maar voor zichzelf uitmaken. Ik ben wellicht té weinig spiritueel en té materialistisch aangelegd. Ik moet het toegeven: ik hou niet van geheimen. Vooral als die –zoals dat bijvoorbeeld bij A.M.O.R.C. het geval is– blijken opgebouwd te zijn uit totaal oncontroleerbare en soms zelfs ridicule gevolgtrekkingen. Maar de 'Ridders van Sion' intrigeerden me. Ik kreeg er echter, zoals me dat voorspeld was, geen contact mee. Geheimzinnigheid leek het geheime wapen te zijn. Het verhaal dat die ridders verspreidden, was fantastisch, onvoorstelbaar. Ze hadden hun beweringen de wereld ingestuurd langs BBC-journalisten. Maar het meest eigenaardige was, dat de beweringen van de ridders van Sion in een later stadium van dit verhaal –via een totaal andere weg– opnieuw zouden opduiken.

De priester-koning

Toen pastoor Bérenger Saunière in 1891 restauratiewerken uitvoerde aan zijn kerk in het Zuidfranse Rennes-le-Château, ontdekte hij in een van de pilaren waarop de altaarsteen steunde, een aantal oude perkamenten. Van dan af werd de arme pastoor een rijk man. Mensen als aartshertog Johann von Habsburg zouden hem persoonlijk aanzienlijke bedragen toegestopt hebben. Want Saunière had een geheim ontdekt dat, indien algemeen bekend, de fundamenten van de samenleving door mekaar zou schudden. Twee van die perkamenten bevatten stambomen. Ze werden nooit publiek gemaakt.

Dat verhaal werd in 1967 beschreven door de Franse auteur Gérard

de Sède²⁴, die toen samenwerkte met een zekere Pierre Plantard²⁵. Men was geïntrigeerd door de Sèdes boek. Niet alleen zakten vele mensen naar Rennes-le-Château en omgeving af om er op zoek te gaan naar eventuele schatten, ook de – voornamelijk occulte – pers besteedde veel aandacht aan het mysterie.

Een tiental jaar eerder verschenen in het 'Journal Officiel'²⁶ de statuten van een ridderorde, 'Prieuré de Sion' genaamd, met als ondertitel: 'Chevalerie d'Institution et Règles Catholiques, d'Union Indépendante et Traditionnaliste', afgekort CIRCUIT. Een der stichters was toen dezelfde Pierre Plantard, die later de hoogste titel – 'Nautonnier' – kreeg toebedeeld. Via het interne blad van de 'Prieuré' – CIRCUIT – dat blijkbaar te pas en te onpas voor de ogen van een breder publiek werd gegooid, werden zeer markante stellingen verdedigd. Die hadden steeds, van ver of van dichtbij, betrekking op de mysterieuze perkamenten, ontdekt door Saunière. CIRCUIT maakte de steeds groter wordende groep geïnteresseerden diets dat de 'Prieuré' geen nieuwe organisatie was, maar integendeel reeds sinds eeuwen bestond en indertijd gesticht was door Godfried van Bouillon (ca. 1060-1100) om een 'koninklijk geslacht' te beschermen. CIRCUIT meldde ook dat dit 'koninklijk geslacht' te maken had met de Merovingen, een dynastie die tussen 430 en 751 over het Frankische Rijk regeerde en opzij werd gezet door de Karolingen. De hertog van Lotaringen, Godfried van Bouillon, animator van de Eerste Kruistocht, zou een afstammeling van die Merovingische dynastie zijn. Met de inname van Jeruzalem in 1099 had de hertog –zo verhaalt de 'Prieuré'– uiteindelijk zijn rechtmatig koninkrijk te pakken. Toch werd Godfried nooit koning. Die titel verkreeg zijn broer na Godfrieds dood in 1100. Plantard –die zichzelf ook als een nazaat van de Merovingen beschouwt– en zijn mysterieuze ridders werkten in het geheim aan een groots plan: de Merovingische dynastie moest in ere hersteld, op de troon zetelen van Frankrijk en zelfs heersen over een soort verenigde staten van Europa! De nieuwe vorst zou een 'priester-koning' zijn, een man die zowel over een religieuze als een politieke autoriteit kon beschikken. Die theocratische staatsvorm is een droom die door vele occulte en esoterische groeperingen wordt gekoesterd.

De vreemde verklaringen en onwaarschijnlijke doelstellingen van de ridders van de 'Prieuré de Sion' raakten kant noch wal. Waarom was plots dat Merovingische geslacht zo belangrijk? Waaruit zou de nieuwe heerser zijn religieuze autoriteit putten? Die vragen werden ook gesteld door BBC-journalist Henry Lincoln en twee van zijn collega's²⁷. Na een nauwgezette historische studie, evenwel gebaseerd op nogal wat interpretaties, en na contacten met ridders van de 'Prieuré', disten ze volgend verhaal op. De 'Heilige Graal', waarnaar de Prieu-

ré-documenten graag verwijzen, was niets anders dan het 'Sang Ro-yaal' (San Grael, Sang Royal), het Koninklijke Bloed, namelijk dat van Jezus Christus: Christus was de opvolger van de koninklijke joodse dynastie en in naam koning der joden. Hij huwde met Maria Magdalena en kreeg kinderen. Maria Magdalena vluchtte tesamen met haar kinderen naar het Zuiden van Frankrijk en huwelijkte ze uit aan Visigotische prinses. Hun nakomelingen zorgden later dan weer voor bloedverwantschappen met de Merovingen. De dynastie der Merovingen stierf niet uit met de overname van de macht door de Karolingen in de achtste eeuw, maar zette zich in het geheim verder, wachtend op een nieuwe kans. Op het einde van de elfde eeuw dook dan uiteindelijk een nieuwe Merovingisch heerser op: Godfried van Bouillon. Die zou bloedverwanten voortaan laten bewaken door een zeer machtig genootschap, de 'Prieuré de Sion'.

Het geheim dat door Saunière, de pastoor van Rennes-le-Château, werd ontdekt, zou dus zijn dat Jezus Christus, zoon van koning David, een nageslacht had dat ook nu nog bestaat. Dat nageslacht zou zich door de eeuwen heen hebben voortgezet via de dynastie der Merovingen. De oude perkamenten in de pilaar van het altaar zouden het bewijs van die goddelijke afstamming leveren. Daarom kan de nieuwe heerser, de toekomstige 'priester-koning', zich ook godsdienstig legitimeren. En hoe! Dit verbijsterende bewijs, zo stellen de Engelse onderzoekers, is nu in handen van de 'Prieuré de Sion'.

Het weliswaar boeiende maar zeer hypothetische verhaal, gesuggereerd door de ridders van de 'Prieuré', heeft – zo heb ik kunnen constateren – een enorme impact in esoterische en occulte kringen. Hoewel elk concreet bewijs ontbreekt, geloven vele Rozenkruisers, Martinisten en Memphis-Misraïm-adepten erin. Sommigen onder hen timmeren mee aan de weg om eens een nazaat van Jezus Christus op de troon van Europa te brengen. Waanzin?

Opvallend is dat vele vroegere grootmeesters van de 'Prieuré', zoals door de ridders bekend gemaakt, ook op de lijst van de eminente Rozenkruisers van A.M.O.R.C. prijken. Trouwens, de dertien hoogste dignitarissen van de 'Prieuré' noemen zich onomwonden de 'Dertien Rozenkruisers'. Ik heb er al op gewezen dat getuigen me vertellen dat de 'Prieuré' te vinden is in kringen die nauw aanleunen bij die esoterische genootschappen. Vandaar wellicht het dubbele naamgebruik van mensen als Leonardo da Vinci, Robert Fludd, Robert Boyle, Isaac Newton, Victor Hugo, Claude Debussy, Jean Cocteau... 'Dead men tell no tales'...

Een laatste vraag rest ons nog. Wie zou zich heden ten dage moeten opwerpen als 'priester-koning'? Wie is momenteel de nazaat der Merovingen en dus van Christus? Er zijn er wel meer die zich dergelijke

titels kunnen toeëigenen, zo wordt beweerd. Er is Pierre Plantard, de leider van de 'Prieuré'. Maar de Engelse onderzoekers tippen ook en vooral op het prestige van het huidige hoofd van het Habsburgse Huis, Otto van Habsburg. Die zou via zijn voorvaderen begiftigd zijn met 'goddelijk bloed'. Het zou wat zijn: na al die jaren weer een Habsburg op de troon. Toen Otto's vader in 1918 gedwongen afstand deed van de Oostenrijkse troon leek het keizerlijke en koninklijke spel van de Habsburgers definitief uitgespeeld. Nu krijgt de chef van het Huis Habsburg-Lotharingen plots steun uit onverwachte hoek. Zou de aartshertog – een titel die hem door Oostenrijk werd afgenomen – werkelijk de ambitie koesteren om eens koning of keizer van Europa te worden? Zou hij op de hoogte zijn van het Merovingische en goddelijke bloed dat, volgens sommigen, door zijn aders stroomt? Het lijkt allemaal ver gezocht en onwaarschijnlijk. 'Maar', zo besluiten de Engelse onderzoekers: 'De politieke systemen en ideologieën, die in het begin van deze eeuw zoveel leken te beloven, zijn alle min of meer bankroet gegaan. Communisme, socialisme, fascisme, kapitalisme en de westerse democratie hebben alle hun belofte gebroken, hun aanhangers teleurgesteld en de dromen die ze opriepen, niet waar gemaakt. Politici roepen door hun kleinzieligheid, gebrek aan perspectief en misbruik van macht niet langer vertrouwen, maar wantrouwen op. Het cynisme, de onvrede en de teleurstelling nemen in het westen toe. Geestelijke spanning, bezorgdheid en wanhoop komen steeds meer voor. Tegelijk is er een toenemende behoefte aan een zinvol bestaan, een behoefte aan emotionele bevrediging, de behoefte het leven een geestelijke betekenis te geven, de behoefte aan iets waarin men echt kan geloven. Er is een hernieuwde behoefte aan iets heiligs, dat tot een opleven van de godsdiensten leidt. De vele sekten en cultussen en het opkomen van de fundamentalisten in de Verenigde Staten zijn er het voorbeeld van. Ook neemt de behoefte aan een echte 'leider' toe; niet een Führer, maar een wijze, beminnelijke geestelijke figuur, een 'priester-koning' waarin de mensheid zijn vertrouwen kan stellen. Onze beschaving heeft zich met materiële zaken verzadigd en tegelijk een dieper liggende honger ontdekt. Zij richt haar blik nu elders om in haar emotionele, psychische en geestelijke behoeften te voorzien.'²⁸

We zullen later zien hoe minder esoterisch ingestelde ridders op bepaalde aspecten van bovenstaande bedenkingen reageren. In een totaal andere, veel minder occulte context zullen we ontdekken dat sommige gevolgtrekkingen helemaal niet zo absurd zijn als ze wel lijken. Zoveel is zeker: er gebeurt wat achter de schermen van bepaalde hedendaagse ridderordes. Maar laten we voorlopig nog even in occulte kringen verblijven. Tenslotte blijkt voor velen het ridderschap en

de esoterie hand in hand te gaan. Iemand vertelde me: 'dat samengaan is een traditie die reeds sinds de middeleeuwen bestaat en waar de katholieke kerk nog steeds mee verveeld zit. Kijk maar naar de Tempeliers...'

2. De ridders van de nacht

De graaf van Saint-Germain

Kardinaal de Rohan (1734-1803) was een man van zijn tijd. Een tijd van mysteries, totaal verzonnen of met halve waarheden doorspekt. De kardinaal had al veel gehoord en veel beleefd. Zijn weinig stichtelijke levenswandel bracht hem meer dan eens in de problemen. Hij viel zelfs in ongenade bij koningin Marie-Antoinette, die hij dan wilde paaien door Hare Majesteit een zeer kostbaar halssnoer te schenken. Dat plan kon wellicht slagen, ware het niet dat de kardinaal hiervoor scheep ging met de gravin de Lamotte, een avonturierster die het kleinood heimelijk in Engeland verkocht. De kardinaal had al veel gehoord en veel meegemaakt! Maar toen hij hoorde van de graaf van Saint-Germain, kon hij zijn oren niet geloven. Er werd beweerd dat de illustere graaf indertijd ten huize van de Romeinse gouverneur in Jeruzalem, Pontius Pilatus, een graag geziene gast was geweest! Onsterfelijk? Ongelovig wendde de kardinaal zich tot de oude kamerdienaar van de graaf: 'Mijn vriend, ik heb moeite om te geloven wat er over uw meester wordt verteld. Dat hij buikspreeken kan, goed; dat hij goud kan maken, ook dat wil ik nog aanvaarden. Maar dat hij tweeduizend jaar oud is en Pontius Pilatus heeft gekend, dat is té sterk. Was u daar ook bij?' De kamerdienaar van de graaf antwoordde: 'Ah neen, Monseigneur, dat is voor mijn tijd. Ik ben slechts vierhonderd jaar in dienst van meneer de graaf.'¹

Wenen, 1790. De Oostenrijker Rudolph Gräffer was in alle staten :

de graaf van Saint-Germain was in de stad gesignaleerd! In een kamer in het 'Fedalhof' – 'daar waar Leibniz logeerde in 1713' – zat een imponerend iemand, een mirakelman! Een man met nobele gelaatstreken en een onwaarschijnlijk indringende blik. Tijdens het vullen van de glazen met tokay, hem geschonken door Catharina van Rusland, kondigde de graaf zijn nakend vertrek aan: 'Men heeft mij nodig in Konstantinopel. Dan ga ik naar Engeland om er twee uitvindingen voor te bereiden die de volgende eeuw in gebruik zullen worden genomen: de trein en de stoomboot. Die uitvindingen zullen ook Duitsland ten goede komen. De seizoenen zullen wat veranderen, eerst de lente, dan de zomer. Dat alles zie ik. Geloof me, de astronomen en de meteorologen weten er niets van. Men moet die zaken bestuderen, zoals ik heb gedaan, in de pyramides. Op het einde van deze eeuw zal ik uit Europa verdwijnen en me terugtrekken in de Himalaya. Ik ga er rusten, want ik heb behoefte aan rust. Over vijftientig jaar zal men me terugzien. Adieu, je vous aime...' De graaf stond op en verliet de Leibniz-kamer in het Fedalhof. Hij liet een verbouwereerde Gräffer achter².

Dergelijke vreemde anekdotes over de –toegegeven– mysterieuze graaf van Saint-Germain waren en zijn nu nog schering en inslag in bepaalde occulte en esoterische kringen. Onder meer de huidige navolgers van de grondleggers der theosofie (Blavatsky en Steiner) geloven stellig in de onsterfelijkheid van de graaf. Ze kennen hem een plaats toe in het heiligdom der aarde: Agartha of Shambala, te situeren in de Himalaya. Daar zouden de echte Meesters der aarde huizen. De graaf van Saint-Germain is een cult-figuur: bezitter van het zo begeerde levenselixir en realisator van de alchimistische droom, het maken van goud!

Onze graaf heeft nooit beweerd over zulke tot de verbeelding sprekende goddelijke machten te beschikken. Toch deden anderen dat zeer gewillig voor hem. Hij hield van mysteries rond zijn persoon. Hij vertelde nooit hoe oud hij was, hield zijn afstamming angstvallig geheim en dook in verschillende steden op onder een andere naam: prins Rákoczi, markies van Montferrat, M. de Surmont, graaf d'Aymar, graaf de Welldone. Een avonturier? Een zakenman? Of een diplomaat? Wellicht de drie. Hoe dan ook, de graaf van Saint-Germain moet rond 1710 zijn geboren uit rijke, aristocratische ouders. De thesis, als zou hij een buitenechtelijk kind zijn geweest van de koningin van Spanje, Marie-Anne de Neubourg, de tweede vrouw van Karel II, lijkt zeer plausibel³. Hiermee is de geheimdoenerij omtrent zijn afstamming opgelost en worden ook zijn rijkdom en invloed in diverse koningshuizen verklaard. Want geld en invloed had hij, dat is zeker.

Zijn levenswandel? Hij dook in 1741 op in Versailles, waar hij zich

met chemische proeven bezighield, week in 1744 uit naar Engeland en werd er ontmaskerd als spion. Vanaf 1756 verkeerde hij in de hoogste Parijse kringen als gunsteling van Madame de Pompadour, de maîtresse van de koning van Frankrijk, Lodewijk XIV. Hij werd geheim diplomatiek agent in dienst van de Franse koning en onderhandelde onder meer in 1760 in Den Haag over vrede met Engeland. Later week hij uit naar Rusland, waar hij Catharina II bijstond in haar staatsgreep tegen Peter III in 1762. Tussendoor richtte hij nog lakenververijen op in Doornik en Moskou. Hij had immers nieuwe kleuringsprocédés ontdekt. Op 27 februari 1784 stierf de graaf in Eckernförde bij Sleswijk aan rheuma en verlamming. Hij werd er de tweede maart begraven. Enige tijd later gaf zijn vriend, Karel van Hesse, landgraaf, opdracht om het lijk over te brengen naar het kerkhof van Frederisberg te Schleswig. Sindsdien is het graf van de Saint-Germain onvindbaar. *Mysterie...*

De turbulente levenswandel van de graaf, het feit dat hij na een stille periode rond zijn persoon opdook onder steeds weer andere namen, het mysterie rond zijn begraafplaats, zijn alle elementen die menig biograaf ertoe hebben aangezet te besluiten dat hij lid was van de wel zeer geheime Broederschap der Rozenkruisers. Dit Broederschap vond zijn ontstaan in het begin van de zeventiende eeuw en kondigde de nieuwe universele mens aan⁴. Was dat het geheim van de graaf van Saint-Germain? Wellicht!

Angela, de witte godin

In het midden van de jaren zeventig van onze eeuw kon je in occulte kringen het bestaan vernemen van een 'Fondation Saint-Germain', gevestigd in Marseille. Verantwoordelijke voor die organisatie was een zekere Angela. En ze had haar redenen om die verantwoordelijkheid te dragen: ze beweerde de reïncarnatie van Socrates te zijn en nog vele anderen; zelfs van een sioux-chef en van koningin Elisabeth van Engeland. Ze beweerde de moeder te zijn van... de graaf van Saint-Germain!

Georges, een ex-adept van Angela, vertelde me het volgende: 'Angela deed zich voor als een godin; ze verkeerde in gezelschap van Jezus en de graaf van Saint-Germain, haar zoon. Tenminste, dat vertelde ze. Ze had rechtstreeks contact met Agartha. De Ware Meesters van de aarde – zo stelde ze – hadden haar gemandateerd om de leringen van AYAM (Engels: I am, ten teken van het goddelijke in de mens) uit te dragen. De AYAM-groepering zou gesticht zijn door de Saint-Germain in... 1930 in de Verenigde Staten. Angela was Belgische, ze heette Angela Van Room en was gehuwd geweest met een

Duitse Nazi-officier. Ze moet zo'n 75 jaar zijn geweest toen ik haar ontmoette, dat was in 1976. Ze was groot, had spierwit haar; een machtige verschijning. Ze had een hypnotiserende kracht.⁵

Angela, de Witte Godin, maakte gebruik van volgend ritueel⁶:

'Dat God u zegene' (x3)

'Wij houden van u' (x3)

'Wij danken u' (x3)

'AYAM vermorzel, desintegreer, vernietig alle obstructie op onze weg' (x3)

'AYAM, doe het met de Blauwe Straal van de Elohim Hercules' (x3)

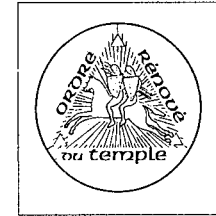
'AYAM, vernietig elk uitstel en elke interferentie' (x3)

'AYAM, vernietig elke leugen, elk bedrog en valse schijn' (x3)

'Aartsengel Mikael, met uw miraculeuze autoriteit en uw zwaard van vlammen van de Grote Centrale Zon (x3), vermorzel (x3), vernietig (x3)... alle etherische kennis van het communisme in Europa en in heel de wereld... alle destructieve etherische kennis van de Franse boeren... alle etherische kennis van het medisch corps in Frankrijk, Duitsland en in Europa... alle destructieve etherische kennis binnen hospitalen, klinieken... alle destructieve etherische kennis die niet tot het goddelijke plan behoort van de ten hemel gestegen Meesters, van Valéry Giscard d'Estaing, zijn familie, zijn bezigheden, zijn bezit en zijn entourage... alle destructieve uitvindingen van de mensheid op het gebied van de farmacie, de geneeskunde, de industrie, de atoomleer, de onderzoekscentra...'

'Dit was slechts een klein gedeelte van het ritueel', zegt Georges, 'het totale ritueel duurde een vijftal uren! Dan was je hoofd leeg en waren je gedachten verdwenen. Angela propte je dan vol met racistische, anti-communistische en anti-joodse praat. De zwarten en de Israëliërs hadden te lage vibraties, vertelde ze. Amnesty International was des duivels. Communisten waren terroristen. Ze maande je aan tot acties, tot het zoeken van nieuwe discipelen. Sommige sessies duurden tien dagen, maar daar heb ik nooit aan meegedaan. Ik heb mensen gezien die geestelijk verscheurd waren, niet meer hun eigen identiteit kenden, laat staan dat ze hun vrouw of familieleden nog herkenden. Ze was satanisch. Door en door slecht. Toen ze zich verbond met Origas begon haar rijk pas goed!⁷

De ridders van de witte godin

Georges kijkt wazig voor zich uit. Hij blijft mijn blik ontwijken. Dit gesprek moet vreselijke herinneringen losmaken, vermoed ik. De hel! Dàt moet de hel geweest zijn. Er is geen ander woord dat zoveel psychische pijn en ontredde dekt. Georges werkt nu als bankbediende. Hij leeft alleen –'met mij kan nooit iemand leven'– en bestudeert in zijn vrije uren de bijbel, alsof hij boete wil doen voor zijn wandel bij de Witte Godin. Als ik hem vraag wat er van de andere discipelen is geworden, wordt hij cynisch. Vreest hij de terugslag nog steeds? 'Enkelen zijn gelukkig op hun plaats terechtgekomen: ze zitten in het huis der gekken!' Buiten brandt de zon. De hete straat loopt vol kuierende koop- en kijklustigen. Georges gelaatstrekken plooiën zich, niet zonder moeite, in een lach. 'Gelukkige, onbezorgde gezichten zien, dat doet me goed', zegt hij genietend.

Wie was Origas? Laten we terugkeren naar het eind van de jaren zestig. Plaats: Rome, de crypte van de abdij van San Nilo⁸. Raymond Bernard, Frans grootmeester van de grootste Rozenkruisersorganisatie A.M.O.R.C.⁹, ontmoet er een mysterieuze kardinaal Blanc. Kardinaal Blanc –afgevaardigde van de Ware Meesters der aarde?– beveelt Bernard de Orde van de Tempel, ontbonden door paus Clements V in de veertiende eeuw, te doen herleven. Dit om de mensheid op een waardige manier van het tijdperk van de Vissen naar het tijdperk van de Waterman te leiden. Zo werd de 'Ordre Renové du Temple' (ORT) geboren en geïntegreerd in de Ancient Mystical Order Rosae Crucis. Bernard werd grootmeester van beide. Enige tijd later slaat Raymond Bernard in de crypte van de kathedraal van Chartres een zekere Origas plechtig tot ridder en schenkt hem de titel van baljuw. Lucien Origas (1920-1981), lid van A.M.O.R.C., lid van de Martinistenorde van A.M.O.R.C. en goed gekend in extreem-rechtse kringen, krijgt nog meer eerbetuigingen. Hij wordt door Bernard tot 'Koning van Jeruzalem' gekroond. De kroon is van zink. Wellicht omdat de naam Origas niet waardig genoeg klinkt voor een koning, neemt de kersverse 'Baljuw' van de ORT de tot de verbeelding sprekende naam

Humbert de Frankenbourg aan. De rekrutering kan beginnen. Het adressenbestand van A.M.O.R.C. doet wonderen: op minder dan geen tijd telt de Orde zo'n 1500 gedweë aanhangers¹⁰.

De relatie tussen Origas, de Koning van Jeruzalem, en Bernard, de esoterische grootmeester, bleef minstens tot 1972 bijzonder hartelijk. Daarna kwam er een kink in de kabel en werd de 'Koning van Jeruzalem' ook grootmeester van de Ordre Renové du Temple.

De Orde ging al vlug de extreem-rechtse toer op: door onderdak te verlenen aan militanten van de Zwarte Internationale, door als postbus te fungeren voor Italiaanse neo-fascisten¹¹. Toen Origas anti-communistische tractaten van extreem-rechtse groeperingen via de Orde verspreidde, klonk er evenwel protest in de rangen der ridders. Onder meer Michel Carpenet, de luitenant-generaal van een afdeling van de orde nam ontslag en stichtte korte tijd later met enkele getrouwe volgelingen de 'Ordre des Chevaliers du Saint-Temple', eveneens een neo-tempeliersorganisatie.

Maar terug naar de oogappel van Origas: de Ordre Renové du Temple. Roger Facon en Jean-Marie Parent maken in hun boek 'Les Meurtres de l'Occulte'¹² ook melding van een resolutie, aangenomen door het 'Magistraal Kapittel' van de ORT in juni 1975: 'schiet- en kateoefeningen moeten doorgaan... er moeten twee lijfwachten ter beschikking worden gesteld van onze grootmeester'. Een koning zonder lijfwachten bestaat immers niet.

In een brief schreef Origas het volgende¹³: 'Ik ben het centrale punt van alle krachten, van alle licht dat nederdaalt van de Hiërarchie en van de Grote Broederschap der Witte Loges, die onze Orde dirigeert via Agartha en de Koning van de Wereld (Origas noemde zich eveneens Koning van de Wereld)... Men moet gehoorzamen aan de grootmeester, niet enkel vanwege zijn wijsheid, maar omdat hij God vertegenwoordigt, omdat hij het levende teken van Christus in de orde is... Gehoorzaamheid die zich enkel richt op het eenvoudig uitvoeren van bevelen is onmachtig en onvolmaakt; die gehoorzaamheid is geen deugd... De tweede graad van gehoorzaamheid bestaat erin niet enkel de bevelen uit te voeren van de Superieur, maar het ook echt te willen. Het is nog beter zich van zijn wil te ontdoen en die van God over te nemen, die van zijn Superieur... De derde graad van gehoorzaamheid is hem ook het verstand te schenken. Het gaat er niet enkel om om te willen, maar ook om hetzelfde te denken... Deze gehoorzaamheidsprincipes gelden niet enkel ten aanzien van de Superieur, maar zijn ook toepasbaar in alle graden, voor alle officieren en ten opzichte van de grootmeester. Hij, de grootmeester gehoorzaamt aan God...'

Georges bevestigt schijnbaar gelaten dit angstwekkend verhaal.

Plots knikt hij heftig: 'in zo'n structuur kan er van alles met je gebeuren. Al wat de grootmeester zegt, is wet. Zo werden we kritiekloos geïntroduceerd bij de Witte Godin.' Een zucht. Hij lijkt het allemaal nog niet goed te vatten. 'Origas was een man die goed wist hoe hij een publiek moest bespelen, hij had zin voor drama. In 1975 sprak hij ons over zijn fantastische contacten met de Meesters van de Aarde, met de graaf van Saint-Germain die hij zou hebben ontmoet, met een mysterieuze organisatie AYAM. AYAM zou hem een openbaring hebben gedaan: Angela, de Witte Godin zou zich binnenkort in onze kringen begeven! Toen de Witte Godin dan uiteindelijk opdook, gebruikte ze de Orde om discipelen te maken, dit met volle instemming van Origas. Met alle gevolgen vandien...'

De samenwerking tussen Origas en Angela duurde twee volle jaren. In 1977 verdween de Witte Godin uit de kring der ridders. Waarheen? Niemand die het weet. Origas bleef en bouwde zijn Orde op een autoritaire manier verder uit.

Vitam impendere vero (zijn leven aan de waarheid wijden – een der deviezen van de Ordre Renové du Temple)

De waarheid? Toen op 18 maart 1314 op bevel van Filips de Schone de 22ste grootmeester van de Orde van de Tempel, Jacques de Molay, levend werd verbrand, was de Orde niet dood! Integendeel, enkel de uiterlijke kenmerken werden vernietigd. De 'Innerlijke Cirkel' bleef – aldus de ORT – verder bestaan en zou zich te gelegener tijd, als de mensheid in grote moeilijkheden verkeert, opnieuw openbaren. In de tweede helft van de twintigste eeuw is die tijd blijkbaar aangebroken: de tijd van de Ordre Renové du Temple. Met de overgang van het Tijdperk van de Vissen naar het Tijdperk van de Waterman kent de mensheid tal van problemen: op economisch en politiek gebied, op religieus vlak en ook op het terrein van de moraal. De mensheid verkeert in doodsgevaar¹⁴!

Dank zij het herinvoeren van de esoterische waarden van het christendom, door de katholieke kerk eeuwenlang vergeten, beweert de ORT de mens vanuit zijn huidige inferieure staat tot een superieur wezen te kunnen transformeren. Dat gebeurt dan door een aanvaardbaar schriftelijk, daarna mondeling onderricht, over de volgende onderwerpen: de studie van de middelen om zelfbeheersing te verkrijgen; de toepassing van oefeningen die hiertoe leiden: relaxatie, concentratie, meditatie, contemplatie, mentaal dynamisme...; de studie van middelen die het ontwakken, ontwikkelen en bevrijden van de verschillende psychische mogelijkheden van de mens bevorderen; de toepassing van oefeningen van parapsychologische aard: buitenzin-

tuigelijke waarneming, helderziendheid, telesthesie, precognitie, postcognities, telepathie, psychometrie, psychokinese, telekinese, cristallografie, radiesthesie,...; de vergelijkende studie van oude beschavingen, van verschillende filosofieën en godsdiensten, de kabala, alchemie, yoga, astrologie...¹⁵ Op deze wijze klim je van inferieur wezen, Frère Servant, over Ecuyer naar superieur wezen: de ridder.

In principe is dit onderricht gratis. Er zijn natuurlijk administratiekosten. Het inschrijvingsrecht bedroeg in 1983 1400 frank. Voor een jaarlijkse bijdrage van 4200 frank kon je dan de maandelijkse leringen thuis krijgen. Die blijven echter eigendom van de ORT en die heb je enkel te leen. Je verbindt je er immers toe bij ontslag alle ontvangen documenten aan de Orde terug te bezorgen¹⁶.

Vanuit het Château d'Auty in Molières, het Franse hoofdkwartier, en vanuit Ottignies in Waals-Brabant, het Belgische hoofdkwartier¹⁷, bereidt de Ordre Renové du Temple zijn machtig plan voor: het creëren van de 'elites van de wereld van morgen'¹⁸.

Interludium I

Origas, zelf niet vies van extreem-rechtse denkbeelden, verweet de Witte Godin gezonden te zijn door een internationaal broederschap om het arische rijk op aarde waar te maken: het Thulé-genootschap. Dat verwijt kwam uiteraard pas na de troebelen tussen hem en Angela in 1977. Maar... Origas kon het weten! Bovendien hadden zowel

Origas als Angela contacten met een Brusselse ridderorde, die zich afirmeert als nazistisch: de Groene Orde.

Georges vertelde me: 'in 1975 reisde Origas meermaals naar Brussel. Hij zei dat 1975 het begin zou worden van een nieuw tijdperk. Hij sprak over een nieuw superras. De basis hiervoor werd gelegd door de grootmeester van de Groene Orde. Een persoonlijke vriend en een groot man, zei hij.'

Het Thulé-genootschap en de Groene Orde... Waar staan die organisaties voor? Wat voer(d)en ze uit? In wiens opdracht? Lucifer!

Lucifer

In 1975 zwaaide de onfeilbare vinger van paus Paulus VI andermaal vermanend: 'de katholieke kerk herinnert de moderne wereld eraan dat Satan werkelijk bestaat'. Je zou het inderdaad vergeten. De opzienbarende heksenprocessen van de twaalfde, dertiende en veertiende eeuw liggen immers al ver achter ons. Maar hoeveel hoofden hebben die bovennatuurlijke, als kwaadaardig afgeschilderde wezens, die luisteren naar verdoemde namen als Satan, Lucifer, Belial, Beëlzebub, enzomeer, niet op hol gebracht? Onnoemelijk! Trouwens, priesters en monniken leverden fantastische, wanhopige gevechten met de prinsen der duisternis om de mensen naar 'Het Licht' te leiden.

Velen zijn gefolterd en gedood omwille van hun reëel of vermeend geloof in de demonen. Anderen zijn gek geworden. Satan, Lucifer, Beëlzebub en de anderen: ze bestonden in de hersenspinsels van de mensen, en ze bestaan nu nog! Paus Paulus VI wist wat hij zei.

Ook de aanbidders van de prinsen der duisternis bestaan nog, en juist in de tweede helft van deze eeuw zijn ze talrijker geworden. Je vindt ze 's nachts in een koel bos, op het kerkhof, in hun duistere tempels, of, gewoon in een drukke winkelstraat, als je tenminste goed luistert en je ogen open houdt.

Toen de slang in het aards paradijs Eva verleidde om in de spreekwoordelijke appel te bijten, was dat niet om de mens in de val te lokken, zeggen de door de katholieke kerk zo verfoeide vereerders. Integendeel, dit gebeurde om de mens te verheffen en tot gelijke van God te maken. Want Lucifer is de drager van het Licht (etymologisch: Lux, lucis = licht; ferre = dragen) en het 'Luciferisme' is niet die diabolische magie die tegenover het Goede staat, gepropageerd door de kerk, maar een verloren gegane kennis, een teloor gegane wetenschap, die de mens verheft en hem van zijn aardse bolster ontdoet om hem te brengen waar hij werkelijk thuishoort: in het rijk der goden. Trouwens, beweren de 'Luciferianen', de aanbedding van Lucifer en zijn kompanen bestond al zeer lang. Ze was er al voor de godsdiensten kwamen aandragen met de verschillen tussen Goed en Kwaad om de mensheid te kunnen domineren, te 'kolonialiseren', te 'veraardsen'. De val der engelen beoogde juist het tegenovergestelde: de ultieme gelijkheid met de goden bewerkstelligen, de goddelijke kennis aan de mensen uitdragen.

'...En de engelen, de kinderen van de hemel, zagen en begeerden haar (de dochter van de mensen), en ze zeiden tegen elkaar: "Laten we vrouwen kiezen uit de kinderen der mensen en laten we bij hen kinderen krijgen." En alle anderen namen vrouwen, elk koos er een voor zichzelf, en zij begonnen bij hen binnen te dringen en zich met hen te bezoedelen, en zij leerden hen toverkunsten en -spreuken, en hoe zij wortels moesten snijden, en kennis over de planten... En Azazel (of Azaël in de kabbalistische traditie, of Lucifer) leerde hen degenen maken, en messen, en schilden, en harnessen, en hij leerde hen de metalen van de aarde kennen en de manier om ze te bewerken. Semjâzâ leerde hen toverspreuken en hoe ze wortels moesten snijden; Armârôs leerde hen hoe ze een betovering moesten verbreken; Bâraqijêl, de astrologie; Kôkabêl, de sterrenbeelden; Ezêqêl, de kennis van de wolken (de magie van de tijd); Araqiêl, de tekenen van de aarde (de landbouw); Shamsiêl, de tekenen van de zon; Sariêl, de loop van de maan...'19. Dit uittreksel uit het boek van Noë geldt voor de Luciferianen als een onweerlegbaar bewijs van hun gelijk.

Sommigen gaan echter nog veel verder terug in de obscuriteit der tijden en hangen volgend scheppingsverhaal aan. In het begin was er Diana, de Grote Duisternis, die zich in twee tegengestelde en toch gelijke krachten opdeelde: dag en nacht. Diana, de maan, regeerde over de nacht, terwijl de dag het domein werd van haar alter ego en broeder, Lucifer, de zon. Diana achtervolgde onophoudelijk de zon doorheen de ruimte, werd verliefd en verleidde hem. De vrucht van deze liefde was een meisje, Aradia of Hérodiad, het archetype van de latere vleesgeworden mens.

Niet alleen de christelijke overlevering, maar ook sagen en legenden van oude beschavingen als die der Picten of Kelten geven de huidige Luciferianen aanknopingspunten voor hun paganistische visies, hoewel die wel eens kunnen verschillen van groep tot groep. Allen beogen echter de verloren gegane kennis te vergaren en een nieuw menselijk ras te propageren, de 'homo galacticus', de mens die via de ultieme kennis opklimt naar het Al om uiteindelijk terug de plaats in te nemen die hij duizenden jaren geleden moest afstaan door toedoen van een door de mensheid gecreëerde heerszuchtige God.

In de Luciferiaanse bijbel wordt de creatie van God als volgt gezien: 'En nu schiep de magische ommekeer van de volkeren der aarde een autonome macht die de God van de mensen werd.' (Bedoeld wordt de tijd toen de magiërs meer aandacht kregen voor zichzelf, voor de vorm, dan voor de Luciferiaanse krachten.) 'Deze bewegende energie, uit de mens ontstaan, kon slechts voortbestaan zolang de menselijke hartstochten haar voedden. Ze werd het excuus van het gedrag van de Schaduw en werd als "Oppergod" gedefinieerd. Aldus schiep de mens een god die zijn behoefte vervulde. Hij noemde hem Jéhovah en gaf hem alle macht over de legers van het land van de duisternis.'20. 'Toen ontstond uit de geest van de mens een nieuwe tussenwereld. De mens noemde dat de "Hogere wereld" en vereerde in zijn naam de tafels van de Nieuwe Moraal.'21.

De voorwaarde om het zo begeerde goddelijke stadium opnieuw te bereiken is de ultieme zoektocht naar het Ik, ook genoemd: de 'Luciferiaanse Weg'. Het is een avontuur naar innerlijke kennis, dat veelal naar vreemde oorden leidt waar demonen, gnomen, kobolden, elfen, nixen en andere onderwereldfiguren heersen en werken. In naam van het beest, 666, worden soms gruwelijk bloederige rituelen opgevoerd, worden magische aanroepingen gedaan, en treden de aanbidders in contact met de Drager van het Licht, de god van de bliksem, Lucifer. De Luciferiaanse Weg is gevaarlijk en hard.

Het is nu klokslag 12 uur 's nachts. Het uur van de spoken, zeggen de kinderverhaaltjes. Ben ik vrij van angst? Als ik door het raam de nacht inkiijk en de schaduwen van de bomen zie –het is bijna volle maan– knaagt er iets diep in mij. Angst? Zou daar opeens een gruwelijke gestalte kunnen opduiken? Daar, links, naast de vlier? Met de kop van een bok, net als in de traditie. Het lijkt een trance. Je ziet wat je denkt. Lucifer, die grijns, die lach. Ik ben niet vrij van angst. Ik ben ermee opgevoed. Angst voor het onbekende, voor onzekerheid. Angst kan vormen aannemen. Angst, één naam: Lucifer. Angst is het donkerste van de geest, de ultieme confrontatie met het ik. Ik weiger en schudt de gedachten van me af. Vlug de televisie aan, weg van de realiteit der duisternis en terug naar de illusie. Zwart-witte TV-beelden gaan aan mijn apathische geest voorbij. Zou ik het aandurven?

Een uur geleden telefoneerde hij, de 'Ridder van Lucifer', volgens eigen zeggen behorend tot de 'Warriors of Lucifer', een zeer geheime groep in het Brusselse. Als ik bereid was, kon ik een seance meemaken. Hij en ik, 'niemand anders, dat is de voorwaarde', zei hij streng. 'Nog iets: op band opnemen kan niet, nota's nemen wel.' Ik heb onmiddellijk ja gezegd. Toen ik de hoorn neerlegde, rees de twijfel. Ga ik niet te ver? Sommige Luciferiaanse of Satanische meesters gaan zelfs over lijken. Getuige daarvan de rituele moorden in 1969 in Beverly Hills op filmactrice Sharon Tate en enkele vrienden door 'Jezus Christus' Charles Manson en aanhangers, zijn 'family' genoemd. Ik herinner me plots de woorden van een geïnitieerde in de Memphis-Misraïm-loge: 'hou je handen daar van af. Met de machten die ze hebben kunnen ze veel kwaad aanrichten. Als ze je willen pakken, zullen ze dat doen. Dat kan zuiver psychisch gebeuren!' Ik twijfel, ik vlucht, maar ik doe het. De 'ridder van Lucifer' zal me opbellen als hij het ogenblik gunstig acht. Het heeft iets te maken met de stand van de sterren, zei hij.

'Ik ben een heiden', lacht de man, een zwarte haardos bedekt zijn hoofd, 'dat betekent, ik aanbid vele goden, vele krachten. Moeilijk te vatten, hé? Al die goden maken deel uit van de ene kracht, die het universum heeft doen ontstaan. Ik en wij, de ridders van Lucifer, noemen de kracht Lucifer en Diana, de twee-eenheid, de man-vrouw-perfectie.'

Ik knik. Ik ben op m'n hoede.

'Ik dacht wel dat je er niet in geloofde.' Zijn repliek is verbazend. 'Daarom zal ik straks Vassago oproepen, de geest in het primordiale vuur, waaruit de aarde en uiteindelijk de mens is ontstaan. Vassago heerst over 72 demonen. Hij was reeds gekend bij de Babyloniërs, als

Néphélim, en werd ook geciteerd door Wierus, leerling van Cornelius Agrippa.' Elymas, zo wil mijn 'ridder van Lucifer' worden genoemd, citeert plots met lage, plechtige stem: 'Vassago, machtige prins, Agares gelijk, die spreekt over zaken uit het verleden, het heden en de toekomst, en die vindt wat verloren of verborgen was. Hij is van nature goed, en beveelt zesentwintig legioenen geesten...'

'Dat komt van Wierus', zegt Elymas zelfvoldaan.

'Waarom noemen jullie je ridders?', vraag ik.

Elymas zucht: 'Het is wellicht onbekend voor de meeste mensen, maar ja, wat wil je: de kerk heeft alles goed verstoppt. Indien de Vaticaanse archieven publiek worden gemaakt, is het revolutie...'. Elymas mijmert. 'Wij beroepen ons op de geheime, zeer geheime traditie van de Orde van de Tempel. In essentie waren de Tempeliers Luciferianen: ze vertraptten het kruis. Via geheime wegen, die ik niet kan vermelden, zijn wij in het bezit gekomen van de echte leringen van de Tempelorde. Meer kan ik niet zeggen.'

Het is zeven uur 's avonds. We moeten ons reppen, want straks valt de nacht en er moet nog zoveel gebeuren: Elymas wil voor zonsondergang alle instrumenten, nodig om de 'goddelijke invocatie van Vassago' te doen slagen, keurig plaatsen. 'Een belangrijk ritueel', beweert hij, 'je moet perfect beginnen, anders wordt het de dood!' De donkerblauwe Mercedes rijdt gemoedelijk over de autosnelweg. Slechts bedrog, want de snelheidswijzer duidt 150 kilometer aan.

Elymas verbreekt de stilte: 'Het woord heidens heeft iets pejoratiefs, niet? Net als Lucifer. Maar weet dat het de kerk is die daarvoor heeft gezorgd. Heiden komt van het Germaanse 'heide' en dus is heiden gewoonweg een heidebewoner of bewoner van het platteland. Toen de kerk haar onzinnig geloof in Europa kwam propageren, vond ze in het begin slechts gehoor bij de stadsbewoners. De plattelandsmensen hielden veel langer vast aan het oude geloof. Vandaar dat de term 'heidens' door de kerk werd gebruikt als tegenstelling tegen de term 'christelijk' of 'katholiek'. De goden van de heidenen werden plots demonen of duivels... De kerk kun je één ding nageven: ze weet mensen te manipuleren en een rad voor de ogen te draaien.'

'Even aandacht', zegt Elymas plots. Hij kijkt achterom en draait geconcentreerd richting Zaventem in. Voor ons prijkt een futuristisch decor van betonwegen en –bruggen. Elymas zet zijn verhaal verder: 'De duivels en demonen, als je ze zo wil noemen, mij om het even, vertegenwoordigen occulte natuurkrachten, ze zijn goed én slecht, dat is het gevaar! Je kan ze domineren of zelf gedomineerd worden, bezeten dus. Dan wordt het gevaarlijk. Om de opperste kennis te verwerven, om de oude wetenschap opnieuw te ontdekken, moet je in je diepste zelf gaan, daar waar de instincten primeren. Instincten zijn de

kanalen naar Lucifer. De kerk heeft ons geleerd onze instincten te onderdrukken: seks is slecht. Maar, hoe kun je opklimmen tot een nieuwe mens als je jezelf niet kent, als je niet eens weet wie je werkelijk bent? Als je naar jezelf zoekt, ontdek je Lucifer. Het leven in deze samenleving is slechts illusie. De werkelijkheid zit elders. En een illusie kan makkelijk stukgaan: dat is de werkelijke betekenis van de apocalyps van Johannes in de bijbel. De anti-christ zal de Christus, die slechts een illusie is, gecreëerd door zelfzuchtige mensen, wegvagen. Niet zonder slag of stoot. En we zijn zeer nabij...'

'De kernraketten?', vraag ik aarzelend.

'En het terrorisme', knikt de ridder van Lucifer.

'Bent u terrorist?'

'Ik terroriseer vanop afstand. Alle krachten die de Roomse contaminatie indijken zijn in sé positief.'

De Mercedes draait behendig een smal straatje op. Wat verder, tegenover een grijszige rijkhuis, stoppen we. Ik stap uit. Geen mens te zien. In de verte razen auto's op de snelwegen. Het is acht uur.

Elymas opent de zware deur en leidt me naar de kelder, de tempel der ridders van Lucifer. Vooraan in de kleine zwarte ruimte staat een vierkant houten tafeltje. Daarop prijkt een kelk, gemarkeerd met runen. Links ervan ligt een dolk met daarop dezelfde runen. Daarnaast een wierookdrager. Rechts van de kelk staat een prachtige antieke kandelaar, waarin drie kaarsen zitten. Alle voorwerpen blijken dezelfde runetekens te dragen:

· & 2. E. E. Z. C.

of Elymas. 'Dat betekent dat de rituele voorwerpen behept zijn met mijn magische krachten', zegt Elymas, 'ze zijn helemaal te vertrouwen. Ze doen wat ik wil.'

De ridder van Lucifer vraagt me plaats te nemen bij de deur die uitgaat op de tempel. 'Kom niet in de kamer', waarschuwt hij, 'ik kan niet instaan voor de gevolgen als je de tempel betreedt tijdens de ceremonie.'

Elymas verlaat de tempel, 'om zich voor te bereiden'. Ik zit, beschermd volgens Elymas, naast de deur. Vreemd, denk ik, ik voel me vrij goed. Helemaal geen angst. Het komt allemaal nogal lachwekkend over: net als de exorcistentent op de Brusselse kermis.

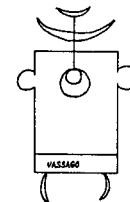
Op de vloerbekleding van de kleine donkere tempel, enkel verlicht door een fletse 25-watt-lamp, staan drie concentrische cirkels getekend 'om vijandige geesten buiten te houden'. In de binnenste cirkel, die een diameter van zo'n twee meter moet hebben, is een vijfhoek getekend. In de vijf driehoeken van de vijfhoek pronken statige rune-

tekens. Ook het middelste vak staat vol met eigenaardige krabbels. Daarin herken ik duidelijk de runen van Elymas. De andere tekens zullen de namen van de companen van Elymas voorstellen, vermoed ik.

Plots klinkt er zachte kosmische muziek. Ik had nochtans nergens luidsprekers opgemerkt in de tempel. Ze zijn goed gecamoufleerd in de duistere hoeken van het vertrek. Elymas komt binnen, geheel in het zwart gekleed. Een rode gordel om het middel verbreekt de een-tonigheid. Op borsthoogte ontwaar ik, eveneens in het rood, dezelfde alomtegenwoordige runen: Elymas.

De zwarte verschijning neemt plaats in het middelste vak van de vijfhoek en roept met zware stem: 'Keizer Lucifer, meester der rebelse geesten, ik verzoek U mij gunstig gezind te zijn, nu ik uw minister Vassago ga oproepen. O, prins Beëlzebub, O Astaroth! Grote graaf, wees mij ook gunstig gezind.' Als de magische woorden zijn weggegalmd, staat Elymas recht. Hij neemt een soort amulet van het tafeltje, buigt zich over mij, en hangt de amulet om mijn hals, 'ter bescherming'. Nu worden de echte voorbereidselen getroffen. Alle voorwerpen worden nauwgezet van het tafeltje gehaald, dat keurig in het middenvak van de vijfhoek wordt geplaatst. Op het tafeltje tekent Elymas met wit krijt een driehoek. Daarin plaatst hij een natuursteen, uit een kist die in een hoek van de tempel staat. Rechts van de driehoek wordt uitermate plechtig de kandelaar geplaatst. De kaarsen worden aangestoken. Aan de linkerkant van de driehoek staat nu de wierookdrager te dampen. Diepe, Oosterse walmen maken zich stilaan meester van het vertrek. De dolk en de andere voorwerpen worden netjes naast het tafeltje gedeponneerd. Elymas staat op om het elektrische licht te doven en de muziek uit te schakelen. De tempel heeft iets onheilspellends: bizarre schaduwen dansen tegen de muren. Pas nu merk ik dat de concentrische cirkels, alsook de vijfhoek met de daarin getekende runen fluorescerende eigenschappen hebben. Het is een vreemd onnaards gezicht.

Het is muisstil. De zwarte gedaante plaatst zich achter het tafeltje. Zachtjes zegt hij: 'Dat mijn wil geschiede.' Uit een la van het kleine tafeltje haalt Elymas een wit papier en een vulpen te voorschijn. Hij tekent langzaam, met vaste hand, de 'regel van Vassago':

Het zwakke gekras van de vulpen is het enige hoorbare geluid in de tempel. Elymas neemt het papier in de linkerhand en met de rechter pakt hij de dolk. De invocatie begint:

'Door Santander en Asentacer
Ik bezweer U

U, de grote en heilige
Vassago! Vassago! Vassago!
Verwaardig U neder te dalen van Uw hoog verblijf
Dat Uw aanwezigheid schittere in de steen
Laat mij Uw praal bewonderen
Wees mijn hulp, wees mijn hulp!'

Stilte.

'Door Santander en Asentacer,
Ik bezweer U

U, de grote en de heilige
Vassago! Vassago! Vassago!
U, die de geheimen van Elanel kent
U die zweeft op de vleugels van de wind
Vlugger dan de stralen van de maan
Daal voor mij neder, ik bezweer u.'

Stilte.

'Door Santander en Asentacer
Ik roep U driemaal, driemaal
Vassago! Vassago! Vassago!
Daal neder, verschijn in de steen
Onthul mij de waarheid!'

Ik kijk even op mijn horloge: het is 10u30! We zijn hier al meer dan twee uur bezig! Onvoorstelbaar.

Elymas zit doodstil, starend naar de glinsterende natuursteen op het tafeltje. Hij beeft plots zienderogen. Het gebeef wordt almaar sterker. Zijn ademhaling wordt onrustig en zwaar: hij hijgt. Zo gaat er een hele tijd voorbij. Het gehijg wordt sterker en sterker. Plotse wilde handbewegingen. Hij masturbeert. Een zwart spasmodisch verschijnsel. Hij schreeuwt: 'Vassago! Vassago! Vassago!'

Het wordt weer stil. Enkel de dansende schaduwen op de muren getuigen van enig leven. De zwarte gedaante staart bewegingsloos naar de natuursteen, ogen wijd open gesperd. Door het vreemde kaarslicht ontwaar ik een gezicht vol angst. Wat speelt er door zijn hoofd? Welke verschrikkelijke hallucinaties jagen door zijn hersenen? Roerloos en stilzwijgend gaat de tijd voorbij. Het is al middernacht en er zit nog geen beweging in de zaak. Ik begin me stilaan te vervelen. Eigenaardig.

Ik hoor gekreun, diep angstig geklaag. Elymas trekt hard aan zijn

haren, aan zijn wenkbrauwen, aan zijn baard. Het gekreun wordt harder. Elymas gilt van angst. Wat moet ik doen? Plots wordt hij rustiger. Ook de schaduwen op de muren worden statischer. Elymas wendt zijn blik af van de steen en neemt de vulpen. Hij schrijft:

Acuar Morel Alluph Enaia Iparkas Deccal
Mulach Melamud Mantiens Katini Tasma Obedama
Asperim Moschel Pereuch Torfora Chuschi Coelen
Parcht Nagid Etanim Adon Badad Rachiar
Asmiel Lomiol Manteis Ekdulon Melhaer Patid
Trâpis Aroth Nuthron Quâoth Gerevil Plirok
Lirriion Igilon Kilik Igis Tander Gosegas
Haril Kadolon Mermo Jaresin Soterion Balalos
Lagasuf Promakos Zaragil Kelen Afarop Tulot
Bialot Goleg Ugalès Opilm Pachei Daguler
Isigi Buriul Oman Taret Nimalon Loriol
Aman Camal Argilon Okiri Sifon Cleraca

'De 72 demonen van Vassago!', zo zegt Elymas achteraf.

Elymas staat op. Prevelend zegt hij:

'O grote en heilige Vassago
Ga terug naar Uw verblijf
Dat niets U hier weerhoude
Door Santander en Asentacer
Vrede zij tussen U en mij
Voor immer en altijd
Dat mijn wil geschiede.'

De zwarte gedaante houdt de ogen gesloten, armen in de lucht. 'Dat mijn wil geschiede'. Dit klinkt meer overtuigend.

Ik slaak een zucht van verlichting. Elymas kijkt mij onmiddellijk aan. Hij lacht. De betovering is verbroken, merk ik. Inderdaad, Elymas stapte uit zijn magische cirkels en steekt het licht aan. De kaarsen worden uitgeblazen en de wierook gedoofd. 'Momentje', fluistert hij me toe. Hij verlaat het vertrek. Even later komt hij terug in burgerpak. 'Kom, we gaan iets drinken', zegt hij alsof er niets is gebeurd. Goed voorstel, vind ik.

Het café op de Brusselse Grote Markt zit nog aardig vol, ondanks het vroege uur. Het is vakantietijd. Een hoopje Engelse toeristen proeft de geneugten van het Belgisch bier en dat is te merken. Ze hangen slapend tegen mekaar aan, de Engelse vlaggetjes nog in de handen.

'Heb je Vassago gezien?' vraagt Elymas.

'Neen.'

'Hij is verschenen en heeft me rondgeleid in het rijk der demonen. Hij heeft me zijn 72 krijgers getoond. Ik had die reis reeds eerder gemaakt. Maar een ding is me vanavond duidelijk geworden: een van die demonen ben ik. Gereïncarneerd!'

Of Elymas drugs heeft genomen?

Hij lacht, 'peyotl, gedoseerd tot vier uur. Het gaat veel vlugger op die manier. Zonder peyotl duurt het soms 12 uur voor de verschijning gebeurt... Vassago is mijn bondgenoot, door hem kan ik bezweringen uitspreken, ten goede en ten slechte. Pas dus op wat je schrijft. Zijn macht is enorm!' Elymas lacht, ietwat dreigend, voel ik. Hij meent het, zoveel is duidelijk.

Op mijn vraag of de ridders van Lucifer contacten onderhouden met andere gelijkaardige geheime groeperingen, blijft Elymas bijzonder onduidelijk: 'Onze contacten verlopen op psychisch vlak', beweet hij.

Of hij Thulé of de Groene Orde kent?

'Dat zijn geen onderwerpen voor profanen. Maar je zou kunnen stellen dat al die groeperingen dezelfde doelen nastreven en dus samenwerken. Daarvoor hoeven we mekaar niet te ontmoeten!' 'Eén ding kan ik je wel verklappen', zegt Elymas, 'de Groene Orde en Thulé hebben ons geïnspireerd en de vrije hand gelaten.' Dat is al wat hij wil zeggen. 'Ik kan je ook nog vertellen', zegt hij zacht, 'dat er momenteel een gevecht wordt geleverd tussen groepen als wij en bepaalde aanhangers van het monotheïsme. En geloof me, het gaat er hard aan toe. Het is een strijd boven de hoofden van de gewone mensen.'

'Ik moet weg', zegt hij plots. Elymas staat op, prevelt een 'tot ziens' en verlaat het café.

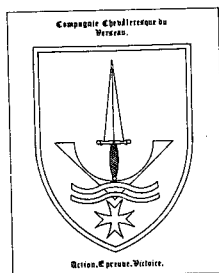
Een verward gevoel maakt zich van mij meester. Wat was dat nu allemaal? Was het een droom? Ik besluit nog een stevige pint te pakken en dan rustig te gaan slapen. Slapen... en dromen.

Interludium II

Het Thulé-Genootschap en de Groene Orde blijken goede bekenden in Luciferiaanse kringen! Die organisaties verdienen de nodige aandacht. Ze zijn niet enkel centra voor actuele paganistische filosofieën, maar hebben –tenminste– raakvlakken met... het internationale terrorisme. Maar laten we eerst dieper ingaan op de laatste markante bewering van Elymas, dat er momenteel een zwaar gevecht wordt geleverd tussen groepen als de Luciferianen en bepaalde aanhangers van het monotheïsme. Wie zijn die monotheïstische tegenstanders van Elymas? Gaat het om de katholieke kerk?

Een geïnitieerde in de maçonnieke Memphis-Misraïm-loge, zeer gerespecteerd in esoterische kringen, vertelde me het volgende: 'Het gaat om de strijd tussen de witte en de zwarte magiërs. Magie is initieel het invoeren van een hogere levensvorm om een intentie te leggen. Het verschil tussen witte en zwarte magie is niet zo duidelijk als het lijkt. Laat ik het verduidelijken met een voorbeeld: je doet aan handoplegging door het oproepen van een hogere levensvorm. Als je zegt: "ik wil dat jij geneest", dan is dat zwarte magie. Als je zegt: "hogere krachten, met uw toestemming, help mij deze persoon genezen", dan is dat witte magie. Waar de scheidingslijn tussen witte en zwarte magie moet worden getrokken, is dus niet zo duidelijk. In de kerk bijvoorbeeld wordt gebeden. Dat is een vorm van magie: het aanroepen van hogere krachten. In de kerk wordt echter ontzettend veel aan zwarte magie gedaan...' En het Memphis-Misraïm-lid gaat verder: 'Magie is ontzettend gevaarlijk. Je kan een wezen oproepen, dat plots naast jou in de kamer staat. Als je dat wezen kan controleren, kan je bepaalde dingen bereiken. Als je integendeel dat wezen niet kan controleren, dan manipuleert dat wezen jou met alle gevolgen van dien. Het gebruikt jouw wil om zijn plannen uit te voeren. Dan ga je ongeoorloofde daden stellen of, en dat is nog een goede oplossing, je wordt gek, bezeten, zoals men dat noemt. Ik herinner me een geval van een druggebruiker in de gevangenis. Een bewaker ontdekte tot zijn verbazing dat de druggebruiker in brand stond. Geen vlammen! Hij had het inwendig vuur, het coemdaleni, opgeroepen. Er kwamen kraters op zijn huid, er kwam stoom uit zijn lichaam. Die vent was gek geworden. Magie is uiterst gevaarlijk, je weet niet waar je mee bezig bent.'

De zwarte magiërs van Lucifer leveren dus een titanenstrijd tegen de witte magiërs. Wie zijn die witte magiërs? Of, zijn het allemaal verzinsels? Als door een toeval...

‘De “Verseau” (Waterman) is ontstaan uit een gevoel van afwijzing enerzijds voor het salon-ridderschap en anderzijds voor nachtelijke braspartijen. Uit het verlangen om in deze wereld geuzen te vinden die vechten in de slotgracht, met het zwaard in de hand en aan de zijde van hun Heren. Ons Westen begint erg te lijken op een slotgracht. Ik was gekleed in lompen, een zwaard in de hand, en ik heb er een “Raoul Alibert” ontmoet, en een “Saumier d’Albi”. Ze waren niet beter gekleed dan ikzelf, en tussen twee zwaardslagen en degenhouwen in, praatten we over Cervantes. Ah, mijn broeders; hoe zwierden het kantwerk en de rijkelijk versierde schilden in het rond; en terwijl wij na de strijd uit de slotgrachten weer omhoog klommen, zorgde het groene schuim voor de afwerking van onze taak.’²²

Zomer! En dat merk je. De autosnelweg naar Charleroi is overgoten door een prille, maar hete zomerzon. ‘Als ik te hard rij, moet je het zeggen’, waarschuwt mijn compagnon, die eerder had aangeboden me bij de ‘Compagnie Chevaleresque Universelle du Verseau’ te introduceren. ‘Je zal zien, het zijn openhartige en eerlijke mensen.’

In het huis van Claude Vanderus wacht me een verrassing: de ‘Vénéérable Maître’ van de Compagnie, Michel Vanderus, en een ander dignitaris, Mgr. Colin, zijn ook aanwezig. Hun dames zijn er ook bij. Ik word hartelijk verwelkomd: ‘Een wijntje?’

‘Wij zijn in eerste instantie een ‘compagnonnage’, een broederschap, met ridderlijke inslag. Onze ridderlijke filiatie stamt van de baron du Genièbre via Alibert de la Vallée.’

Gesticht in 1977²³ heeft de ‘Verseau’ – een naam die refereert naar het astrologisch tijdperk – ongeveer dertig leden, broeder-ridders, verdeeld over België en Frankrijk.

‘En dat is niet weinig, als je weet dat we in 1980 moeilijkheden hebben gehad waardoor drie-vierden van de toenmalige leden zijn opgestapt. En, en dat is het belangrijkste, als je beseft dat de “Verseau” een leerschool is, die niet voor iedereen is weggelegd.’ De Vénéritable

Maître pauzeert. Leerschool? Hij vermoedt mijn interessegebied en kijkt naar zijn broeders. Zij knikken. ‘Ja’, zegt hij uiteindelijk, ‘daar kunnen we wel wat over vertellen. Tenslotte hebben we wat dat betreft niets te verbergen.’

‘Via de graden in de Compagnie en de daarbij horende rituelen – apprenti, compagnon d’Isis, compagnon du Temple, compagnon du Secret – worden ‘sleutels’ aangereikt, die passen op de deuren der levenswijsheid. De compagnon wordt steeds nederiger en steeds wijzer. Onze kracht is de Liefde. Hiermee leer je het werkelijke doel van het leven kennen: de strijd tegen het kwade. Hier ligt onze taak: het caritatieve, in al zijn vormen. Dat gebeurt bijvoorbeeld door het organiseren van een verhuis voor hulpbehoevende mensen, maar ook door massage, gebed, magnetisme, occultisme, handoplegging, exorcisme, witte magie... Ieder van ons heeft zijn specialiteit. Ik bijvoorbeeld ben exorcist.’ Michel Vanderus nipt bedachtzaam aan de wijn.

‘Opgelet’, intervenueert de Monseigneur, ‘wij doen niet aan illegale geneeskunde, wij raken de patiënt niet aan. Maar desondanks genezen we ten dode opgeschreven mensen.’

Voorbeelden willen ze wel vertellen. Michel Vanderus praat rustig én is nederig. Ik merk inderdaad geen vleugje pretentie. Intussen snuffelt zijn broer Claude in een lade van de grote eiken kast aan mijn rechterzijde en komt met een klein plastic zakje, waarin iets ondefinieerbaars – haar? – zit opgeborgen. Hij legt het zakje demonstratief voor mij op tafel.

Michel Vanderus: ‘Op een dag werden we opgeroepen om een doodzieke vrouw te behandelen. De dokter had alles gedaan wat hij kon: het hielp niet. De vrouw leed aan verschrikkelijke pijnen en je kon merken dat de dood nabij was. Toen we de slaapkamer binnenkamen, voelden we onmiddellijk de aanwezigheid van het kwaad. Iemand had met duivelse praktijken een vloek op de vrouw gelegd. Dat was duidelijk. Het kwam er dus op aan te vinden via welke voorwerpen de vloek zich uitdroeg. En na wat zoeken vonden we het: het hoofdkussen, waarop de vrouw lag. Het kwade had zich in het hoofdkussen gekristalliseerd om de vrouw te treffen. We maakten het hoofdkussen open en dan vonden we uiteindelijk het antwoord. De inhoud van het hoofdkussen was samengesteld uit paardenhaar dat zich stelselmatig aan het oprollen was. Bijna alle kronkels waren gesloten, wat fataal zou zijn geweest voor de vrouw. Gelukkig waren we op tijd. De haren werden verbrand en geëxorciseerd. Gevolg: de vrouw stond recht, genezen! Weg de pijn!’

De opgekrolde, aaneengeklitte paardenharen in het plasticzakje waren dus de getuigen van het voorval. ‘In plastic hebben ze geen negatieve werking meer’, verzekert Monseigneur Colin me. Gelukkig!

Mensen krijgen hulp – het geval van een aan hevige rugpijnen lijdende voetballer, plots genezen door aanwending van magnetisme, wordt uit de doeken gedaan – ook plaats en dieren worden behandeld. ‘Op een dag werden we geroepen door een boer. In zijn stallen heerste een ziekte: de koeien gingen dood! De veearts kon geen remedie voor de vreemde ziekte bedenken. Bij het binnentreden van de stallen voelden we onmiddellijk de aanwezigheid van het kwaad. We hebben de stallen geëxorciseerd. De ziekte was opeens weg. En wat nog spectaculairder was? Een kalf dat op sterven lag en reeds geruime tijd niet meer recht kon staan, werd door ons behandeld, dadelijk stond het beest recht.’ Inderdaad indrukwekkend. De strijd tegen het kwade dus, ‘dat overal vandaan kan komen, de strijd tegen de demonen, tegen Satan.’ ‘Het kwaad is meestal niet definieerbaar’, zegt Mgr. Colin, ‘vandaar dat we zeggen: “Kwaad, waar ge ook vandaan komt, verdwijnt!”.’

De ‘Verseau’ strijdt dus tegen het kwade, ook tegen de groeperingen die de zwarte magie beoefenen en het kwade propageren. De ‘Verseau’ is een van die verenigingen die een psychologische titanenstrijd voeren over de hoofden van de onwetende burgers heen, tegen organisaties als de ‘ridders van Lucifer’. Om die strijd te kunnen voeren, hebben de leden van de ‘Verseau’ zichzelf, familie en vrienden beschermd tegen de aanvallen van het kwade en de zwarte magiërs: ‘met gebeden en andere middelen, die strikt geheim zijn, wordt er een spiegel gecreëerd waardoor het kwaad wordt teruggekaatst naar diegenen die het hebben verzonden.’ ‘Wat we eigenlijk doen’, zegt Michel Vanderus, ‘is positieve gedachtenstromingen creëren als blokkade tegen negatieve gedachten. Uit negatieve gedachten ontstaat het kwade dat allerlei vormen aanneemt en ontstaan ziekten, voornamelijk op psycho-somatisch vlak. Het gebed is de spirituele kracht om die positieve gedachten te transfereren.’

Op de terugweg stel ik mij vragen. Evenals de ‘Ridders van Lucifer’ beroepen de tijdens ‘officiële’ plechtigheden in zwarte mantels gehulde leden van de ‘Compagnie Chevaleresque Universelle du Verseau’ zich op de vermeende geheime overleveringen van de Tempelorde. De visies op wat de Tempeliers zagezegd in het geheim hebben aangebracht, blijken dus nogal uiteen te lopen. Wie is Monseigneur Colin? Hij heeft onder meer Claude en Michel Vanderus, de opperste dignitarissen van de ‘Compagnie’ tot ‘abbé’ gewijd. Achter de ‘Compagnie’ gaat dus een kerk schuil, een kerk die de handschoen opneemt tegen diabolische groeperingen als de ‘Ridders van Lucifer’, de ‘Groene Orde’ of ‘Thulé’. De spirituele strijd van een kerk.

Ik voel me verward. De vragen stapelen zich op. In dit stadium van het onderzoek zie ik door het bos de bomen niet meer. Tempeliers?

Thulé? De Groene Orde? Ridders? Ik wil meer weten, maar hoe? Het lijkt wel alsof ik in een wereldje ben terechtgekomen waarin alle wegen van Rome weg leiden. Maar waarheen? Elke groepering opent een deur waarachter een nieuwe, zo mogelijk nog mysterieuzer organisatie klaarstaat en wenkt. Misschien moet ik me niet te veel vragen stellen. Misschien geldt logica niet meer. Misschien moet ik gewoonweg ingaan op wat zich aanbiedt en op mijn intuïtie vertrouwen. Ik besluit contact op te nemen met Mgr. Colin.

Tragedies

Niet alleen door de Katholieke Kerk worden de Luciferianen en de satanisten argwanend bekeken – getuige daarvan de benoeming in het begin van 1986 van een legertje exorcisten door Johannes-Paulus II – maar ook andere, los van het Vaticaan staande kerken of kerkjes trekken fervent ten strijde tegen het ‘Kwaad’. Een voorbeeld.

Na omzwervingen in de van Rome afgescheurde Gallicaanse Kerk, die hij verliet op 19 mei 1985 als gevolg van interne strubbelingen, stond Pascal Colin op eigen benen, zonder patriarchaat. Met het devies ‘Eén Kerk voor allen, allen voor één Kerk’ consacreerde hij op 29 september 1985 Pierre-Henri Dubois, of nog ‘Sa Béatitude Pierre IV’, hoofd van de nieuw opgerichte ‘Eglise Catholique Apostolique Gallicane Traditionnelle’, een afsplitsing van de Gallicaanse Kerk²⁴. Of, de tragedie van de kleine kerkjes. Op 22 december 1985 was het de beurt aan Colin zelf om opnieuw geconsacreerd te worden. Ditmaal werd Colin aartsbisschop en afgevaardigde voor de Benelux van de –schrik niet– ‘Eglises Autocéphales Syro-Antiochiennes’, die onder leiding staan van de Franse patriarch Boris I Timochenko, alias Boris Lemage²⁵. Boris noemt of noemde zich: ‘Evêque Titulaire du Yaudet et de Kiev’, of, ‘Sa Béatitude l’Humble Boris I Timochenko, Patriarche et Catholicos des Eglises Autocéphales Syro-Antiochiennes en Europe et Missions, président du Saint-Synode Interecclesial, Chef du Praesi-

dium International Chrétien', of nog, 'Prince le Mage Timochenko van Aachen KOHAN'. Titels genoeg dus.

De 'Eglises Autocéphales Syro-Antiochiennes' ontstonden in 1957, toen Johannes-Maria van Assendelft, 'Evêque de Myre en Lycie', zich als eerste patriarch liet verkiezen onder de naam 'Mar Joannes-Maria'. Van Assendelft zou zich later aansluiten bij de 'Eglises Coptes', en Boris werd de tweede patriarch van de 'Eglises Autocéphales Syro-Antiochiennes'. De Prins-Magiër Boris I dirigeert eveneens het 'Institut Philosophique et Théologique Saint-Pierre', evenals het patriarchaat gevestigd te Lannion in Bretagne. Via dit 'Instituut' deelt de prins-magiër diploma's uit van 'dokter in de filosofie en de theologie'.

De Monseigneur kijkt bijzonder wantrouwig. 'Ik zou niet graag hebben dat al het werk van de laatste jaren zou kapot worden gemaakt!' Hij oogt streng en toont me zijn diploma's: uit een attest blijkt dat hij bisschop werd benoemd door Boris I; uit een ander dat hij 'dokter in de theologie' is van het 'Institut Philosophique et Théologique Saint-Pierre' – 'na acht jaar studie!' 'Zo, dat bewijst mijn authenticiteit', zegt hij.

De hitte van de dag verliest zich langzamerhand in de avondschemer. 'Niks voor mij, die warmte', puft Colin. Door de wijdopenstaande ramen beginnen stilaan de muggen hun intrede te doen, op zoek naar nog meer warmte én licht. In Colins leefkamer staan, hangen en liggen her en der religieuze voorwerpen. Op de kruisen en heiligenbeelden wachten de muggen af.

'Ik heb een verrassing voor U', zegt Colin plots, 'mijn pleegzoon is ook aanwezig. Hij komt straks. Hij is "Vénérable Maître" van de "Loge Souverain Martinéziste", waartoe ook ik behoor.' Colin haalt diep adem en nipt aan een wijntje: 'Onze kerk heeft een heel speciaal doel. We zijn er voor de christenen die de katholieke kerk en God hebben verlaten. Dus zowat iedereen momenteel. Onze taak bestaat erin ze terug bij God te brengen zoals St Vincent de Paul dat deed met de koningen van Frankrijk. We zijn veel traditioneler ingesteld en strenger dan de katholieke kerk. We dringen via de cultus van Paulus VI dieper tot het geloof en de emotionaliteit van de mensen door. Vele katholieke priesters begrijpen ons, vandaar dat ook katholieke priesters door ons worden opgeleid. De Katholieke Kerk laat ons onze gang gaan. Let op! We zijn niet tolerant. Als je tolerant bent, zet je je boven de anderen. Ieder menselijk wezen heeft het recht menselijk wezen te zijn, dat is ons uitgangspunt.'

Als ik de Monseigneur vragen stel over de diabolische vijanden van het christelijk geloof, de Luciferianen, wordt hij stil. Herinnert hij zich de titanische gevechten?

'Kijk', zegt Colin bedachtzaam, 'het Vaticaan wordt overspoeld met Satanisten en Luciferianen. Vele topkardinaals zijn lid van die ordes. Ze werken samen!'

Over welke ordes gaat het?

'De orde van Beelzebub, de orde van Machiavel, de orde van Béli-al. Allemaal zijn ze erg actief in Vaticaanse kringen.' Colin zucht. Niet alleen de hitte speelt hem parten. Er is nog meer, dat is duidelijk.

'Bent U exorcist?' vraag ik.

'Niet meer', antwoordt Colin, 'ik heb daar bijzonder nare ervaringen mee gehad en laat dat over aan Michel Vanderus van de "Verseau", die ik in die graad heb gewijd.'

Over die nare ervaringen wil Colin toch wel praten. Pijnlijke trekken verdringen zich soms op zijn gelaat. 'Op een bepaald ogenblik werd ik geroepen bij een familie die in zeer zware moeilijkheden verkeerde. Enkele leden van de familie waren ziek, er waren scheidingen op til, en nog veel meer. Daar kwam nog bij dat de moeder van de man, die ook in het huis woonde, zeer venijnige karaktertrekken had. Op alles was wat aan te merken, ze was altijd slecht gezind. Kortom, haar aanwezigheid was niet meer houdbaar. Op een dag ging een dochter zonnen. Na amper twee minuten stonden er enorme blaren op haar lichaam. Zeer vreemd... Er gebeurden nog meer vreemde zaken in het huis: er was een poltergeist aanwezig, men hoorde gehuil, gebrul. Zaken werden zomaar verplaatst onder de ogen van de bewoners. Toen ik werd geroepen, deed ik eerst een enquête bij de burens en bij de dokter. De dokter vond geen medische oorzaken voor de fysieke ongemakken. Ook bij de pastoor van het dorp ben ik geweest. Die had geprobeerd te exorciseren. Maar ook dat hielp niet. Na mijn eerste contacten met de familie gebeurden er opnieuw zeer mysterieuze zaken. Vijf dagen later stierf de grootmoeder, de bazige vrouw. Het dak vatte opeens vuur en het vuur doofde ook weer even plotseling. Een waterpomp die gedurende twintig jaren niet meer had gewerkt, begon water te spuiten. Zomaar, zonder dat er iemand in de buurt was. Het lijk van de grootmoeder werd naar Calais overgebracht om daar bij de familie te worden begraven. Ook dan gebeurden er allerlei vreemde dingen: bij de terugkomst van de familie begaf de elektriciteit en... enkele leden van de familie zagen heel duidelijk een rood-verlichte aanwezigheid! Dat werd teveel. De kinderen en ook de ouders waren zeer verward. De emotionele chaos was totaal. Ik begon een klein exorcisme, enkele gebeden. De reactie was enorm. Tijdens het exorciseren vatte de haard vuur. Toen ik dat zag, besloot ik 's anderendaags het grote exorcisme te beginnen. Toen voelde ik sterk de aanwezigheid van negatieve krachten, die, en dat was verbazingwekkend, vanuit de leden van het gezin zelf kwamen. Ik viel in

zwijs. Ik weet niets meer van wat er toen is gebeurd. Later hoorde ik dat de situatie bij het gezin was opgeklaard. Alles was terug normaal. Met mezelf daarentegen ging het minder goed. In plaats van het kwaad uit te trekken en het weg te werpen, te vernietigen, had ik het kwaad op mij genomen. Dat is dodelijk. Ik kreeg plots een bloedziekte, zeer ernstig. De dokters konden niets doen. Ze wisten geen oorzaak te vinden. Ik wou zelfmoord plegen, was zeer depressief. Ik wilde me ophangen. Ik had ontzettend veel pijn. Ik wist niet meer wie ik was, wat ik deed. Die situatie heeft zo'n zes maanden geduurd. Toen kwam er een priester om me de laatste sacramenten toe te dienen, want ik lag op sterven. Plots, tijdens het toedienen van de sacramenten, verdween de pijn. Ik stond recht. Ik was genezen. Sindsdien besef ik hoe sterk het kwaad is. Het kwaad kan doden, overheersen.' Colin blijft stil en gespannen voor zich uit kijken. Het is al donker buiten.

Colin is ook lid van een onafhankelijke Brusselse Martinezistenorde, met aan het hoofd de 'Vénérable Maître' Aniel d'Argol, pleegzoon van Colin. Tijdens Colins exorcistenverhaal is d'Argol discreet aan de tafel gaan zitten. Ook hij heeft aandachtig geluisterd, af en toe knikkend. D'Argol is een imponerend figuur. Zwarte volle haardos, donkere huid, kortom, een magiër.

'Bij de "Loge Souverain Martinéziste" wordt de leer van Martinéz de Pasqually bestudeerd', zegt d'Argol, 'onze basis is de "Réintégration des êtres" van Pasqually. De onderrichtingen gebeuren in vier etappes: de basisstudie, de alchimistisch-spirituele studie, de theurgie, en de geheime leer. Daarover kan ik niets vertellen. Het doel van de Loge blijft de bevrijding van het individu, de reïntegratie tot de "humanité adamique". Het is een onderzoek naar jezelf! Dat gebeurt door witte magie, invocaties.'

Het is al zeer laat. Ik heb een stuk gezien van het gelaat van de bestrijders van Lucifer, en dat was tenslotte de bedoeling. Ik neem afscheid. Er spoken schimmen door mijn hoofd. Wat is er allemaal gaande? De zwoele, hete nacht biedt uitkomst. Ik kijk naar ontspannen, goedgezinde mensen die voorbij kuieren. Als ik thuiskom sla ik het boek van Dominique Graff open, 'Regard sur les Voyants' uit 1976²⁶. Hierin doet de auteur een 'wetenschappelijke' rondgang in het Brusselse wereldje van zieners, astrologen, kaartenlegsters. Op bladzijde 268 staat inderdaad het volgende: 'Mijnheer Aniel d'Argol: Wetenschappelijke astrologie – Helderziendheid – Geluksgetallen – Geomantie – Wichelarij – Handleeskunde – Kaarten en Tarot – Rituelen en witte magie voor zeer ernstige gevallen (na vooronderzoek) – Hij maakt een talisman speciaal voor u (gezondheid – liefde) – Hij ontleedt uw geval door studie van de hemel bij uw geboorte en van al

die moderne methoden. Hij is specialist in vrouwenproblemen en in liefdesverdriet, moeilijkheden op het werk, met geld en in zaken. Bescherming tegen en beïnvloeding van tegenslag en kwaadaardige mensen. Troost mensen die lijden, en bevrijdt hen die denken dat een bezwering tegen hen is uitgesproken. Eerlijk en volledige discretie. Om de kwaliteit te waarborgen ontvangt hij alleen na afspraak.' Dominique Graff haalde bovenstaande uit een Brussels reclameblad.

Interludium III

Het lijkt wel alsof er een nieuwe wereld voor me opengaat. Ik heb nooit vermoed dat onze samenleving zo rijk is aan organisaties die zich met magie bezighouden. Toen ik met het onderzoek begon, wist ik niet dat mijn zoektocht me in die kringen zou brengen. Waarom blijf ik in het magische wereldje rondzwalpen? Dat was immers niet de bedoeling. En toch, zo voel ik, is het essentieel. Om te begrijpen. Om een sleutel te vinden.

Sinds enige tijd ken ik geen rust meer. De reden daarvan ligt niet alleen in het enthousiasme voor het onderzoek. De gedrevenheid is meer dan dat. Ze gaat veel dieper. Waarom doe ik dit? Wat doe ik? Ik weet het niet.

Mijn oudste zoon (7) struikelt de kamer binnen. 'Papa, weet je wat ze zeggen? Dat de mensen door God zijn gemaakt. Maar wij komen toch van de apen! Wie heeft de apen gemaakt?' Vragen, vragen, vragen. Altijd meer vragen. 'Waarom bestaat de wereld?', 'Waarom rook jij?' Vragen naar mezelf. Ik ben de sleutel. Maar hoe? 'Paps, je moet altijd een stukje doen, een beetje werken, en dan doen wat je wilt. Gewoon!', zegt mijn jongste zoon (4) zeer overtuigend. De blik zegt alles!

Ik kan het helemaal niet verklaren, maar toch ligt daar dé oplossing. Dus ga ik door. Zowel voor- als tegenstanders van Lucifer duiden me op het belang van de Engelse magiër Aleister Crowley. Sommigen zien in Crowley de reïncarnatie van de duivel, anderen verheerlijken hem als een god. Crowley is, op zijn zachtst uitgedrukt, een omstreden figuur in esoterische kringen. Tijd dus om even stil te staan bij Crowley en zijn organisaties. Daarna moeten we naar de kern van de zaak: Thulé en de Groene Orde.

Het beest 666

'Ik heb gezworen de magie te rehabiliteren, en de mensheid te leiden opdat ze zou respecteren, geloven en beminnen dat wat ze heeft gehaat en gevreesd.'²⁷

Aleister Crowley werd in 1875 in Warwickshire, Engeland, geboren. Hij werd opgevoed in de zeer besloten en puriteinse sekte der 'Broeders van Plymouth', ook de 'sekte der Darbysten' genoemd. Maar op twintigjarige leeftijd keerde Crowley zich af van het geloof van zijn ouders om uiteindelijk een der grootste en meest controversiële zwarte magiërs van de twintigste eeuw te worden. Op 18 november 1898 werd Aleister Crowley geïnitieerd in een zeer geheime orde, genaamd 'The Hermetic Brotherhood of the Golden Dawn in the Outer', afgekort G.D.

De G.D., opgericht in 1887 door enkele vooraanstaande leden uit Londense Rozenkruiserskringen²⁸, werd meermaals naar voren geschoven als dé loge waarin nazistische filosofieën werden geconcipieerd en een basis vonden²⁹. Leider of 'Imperator' van de G.D. was Samuel Lidell Mathers, tevens hoog dignitaris van de Ordo Templi Orientis (O.T.O.) die gedirigeerd werd door Theodor Reuss, meester van het Germaans occultisme. Mathers vertaalde een Frans manuscript uit de 18de eeuw, getiteld: 'Livre d'Abramelin le Mage'³⁰, een der standaardwerken voor de Luciferianen en ook voor Crowley. In dat manuscript wordt stap voor stap uitgelegd hoe je demonen en andere duistere wezens moet oproepen en op welke manier je ze kunt gebruiken om bepaalde zaken te verwezenlijken. Naast Mathers en Crowley kon de G.D. indertijd bogen op een hele schare van invloedrijke volgelingen. Waren onder meer lid: de Ierse poëet en latere Nobelprijswinnaar William Butler Yeats; de maîtresse van George Bernard Shaw, Florence Farr; de toendertijd beroemde astronoom William Peck; de latere president van de zeer eerbare Royal Society, Gerard Kelly; de auteur van 'Dracula', Bram Stoker; en de onechte dochter van Lodewijk I van Beieren, Edita Montès, gravin van Landsfeld³¹. Allen hadden voor de gelegenheid mystieke namen aangenomen (nomen mysticus). Crowley luisterde naar de naam Perdurabo, 'ik zal blijven voortleven'.

Als gevolg van de imponerende initiatierituelen binnen de G.D. en de tot de verbeelding sprekende lessen uit 'Abramelin de magiër', ging Crowley zich meer en meer verdiepen in de obscure en gevaarlijke wegen van de magie. In 1899 kocht hij in Boleskine, Schotland, dichtbij het Loch Ness-meer, een imposant domein om zich totaal te kunnen overgeven aan het uitwerken van de Luciferiaanse ideologie. Mannen en vrouwen dansten 's nachts naakt rond enorme vuren, engelen en demonen invokerend. De bevolking van Boleskine hoorde waanzinnige gezangen en angstaanjagende kreten. Satan was neerge-daald in de High-lands. Crowley verliet zijn domein in 1900 en brak kort nadien met de G.D.. Hij zou zijn eigen esoterische orde opbouwen! Na omzwervingen in Mexico en de Verenigde Staten, waar hij

experimenteerde met seks, zocht hij verlichting in Azië. Op het eiland Ceylon maakte hij kennis met het hindoeïsme, waarvan hem vooral het 'Tantrisme van de Linker Hand' zou bijblijven. Het 'Tantrisme van de Linker Hand', of de 'transformatie van vergif in nectar', was en is voor de hindoes de transformatie van de fysieke en psychische beleving van de seksuele daad in magische krachten. Van dan af zal seks Crowleys weg naar de zwarte magie worden, naar het contact met de goden en de demonen.

Via occulte bezoeken aan Parijs, Boleskine en Londen kwam Crowley in 1904 tesamen met zijn vrouw Rose, een medium, in Egypte terecht. Hier werd hem de paganistische visie geopenbaard: hij moest de mensheid leiden naar de spirituele perfectie, zodat de reïntegratie in God gerealiseerd zou worden. Crowley was de profeet, het beest van de Apocalyps met een welomschreven missie. Hij noemde zichzelf 'Mégatherion 666', of 'The Great Beast 666'. De tijd was rijp om een eigen orde op te bouwen. In 1905 ontstond dan de Astrum Argentinum, de A.A., een initiatie-orde die de bedoeling had de primordiale staat van de mens te doen ontwaken. De zoektocht naar de mens van voor de zondvloed, naar de mens die de gelijke Gods is, kon beginnen.

De Astrum Argentinum had succes. Crowley wist zich, terug in Londen aangekomen, vrij vlug met een aantal getrouwe adepten te omringen³². Ook op het Europese vasteland kreeg de magiër bekendheid en navolging. Het was rond deze periode (1910) dat de Britse geheime diensten belangstelling kregen voor het eigenzinnige en geheimzinnige fenomeen dat Crowley was. Ze stelden hem voor - Crowley had contacten in vele landen - opdrachten voor hen te vervullen in ruil voor een zekere onschendbaarheid. En een, zij het niet officieel, statuut van onschendbaarheid kon Crowley zeker helpen: puriteins Londen walgde van de obscene exploten in de 'gnostische missen', gecelebreerd door de magiër om adepten te winnen. Hoe intens Crowleys samenwerking met de Britse geheime diensten is geweest, is echter nooit in de openbaarheid gebracht.

Kort na het uitbreken van de eerste wereldoorlog vestigde Crowley zich in de Verenigde Staten. Vanuit New York probeerde hij, zonder succes overigens, zijn A.A. gestalte te geven op het Amerikaans continent. Tegelijkertijd raakte hij bekend als verwoed tegenstander van de geallieerden. Hij verscheurde in het openbaar zijn Brits paspoort onder luid applaus van een meute Ierse separatisten. Dat werd hem niet in dank afgenomen en Crowley werd onmiddellijk na zijn terugkomst in Engeland in 1919 door de politie opgepakt, maar na een paar dagen weer vrij gelaten. Crowley ging dan maar zijn gaven uitproberen in Frankrijk, waar hij zich vestigde in een comfortabele villa te

Fontainebleu. Het succes bleef ditmaal niet uit: Crowley slaagde erin zich te omringen met een twaalfstal begeesterde vrouwen, die bijna allemaal van hem in verwachting raakten. In 1920 moest Crowley op bevel van de autoriteiten, die het niet zo op hadden met de levensstijl van de magiër, Fontainebleu verlaten.

In het havenstadje Cefalù, op de noordkust van Sicilië, niet ver van Palermo, vond Crowley een nieuw onderkomen in een oude, vervalen boerderij, voor de gelegenheid omgedoopt tot 'abdij van Thélème'. Dit zou het nieuwe magisch centrum worden. In die boerderij dreef Crowley zijn magie tot het uiterste door. Crowley: 'In deze op de dood lijkende trance (het seksuele hoogtepunt), wordt de geest vrij om rond te dolen en wordt één met de opgeroepen god. In de dood wordt deze vereniging blijvend en zal het lichaam van de god op de planeet doen groeien. Wij moeten ons dus, wanneer we maar kunnen, verzekeren van een besloten en onschendbare plaats, en er dagelijks slachtoffers brengen. Tegelijkertijd moet minstens één der broeders tot uitputting gedreven worden door middel van pijn, verwondingen en de plechtigheid zelf. En indien hij openbaringen uitspreekt, mag dat niet bewust gebeuren. Als de ware god werd opgeroepen zoals het hoort, dan zullen zij (de slachtoffers) vergoddelijkt worden.'³³

Crowley leefde, dat moet duidelijk zijn, in hogere sferen en had blijkbaar weinig voeling met aardse zaken. Nogal wat discipelen werden ziek als gevolg van ontbering en kou. Crowleys dochtertje stierf. Nadat een volgeling van Crowley, de Ierse poëet Raoul Loveday, onder mysterieuze omstandigheden om het leven kwam – een rituele moord? – vonden de autoriteiten het welletjes. Crowley werd met zijn gevolg uit Sicilië gezet.

In Portugal noch in Frankrijk kon de magiër weer aan de slag. Bebroeid kwam hij teneinde raad in 1928 opnieuw in Engeland aan, waar hij zeer moeizaam een nieuw 'magisch' bestaan trachtte op te bouwen. In het midden van de jaren dertig lukte het hem dan toch een nieuwe A.A.-groep op te richten, en wat meer was, zijn geschriften raakten stilaan wereldbekend³⁴.

In 1939 brak de oorlog uit. Crowley schonk Churchill een talisman bedoeld om de Duitse luchtaanvallen op Engeland te doen stoppen. Na de oorlog verklaarde hij: 'De waarheid is, dat ik de oorlog heb gewonnen!' Op 1 december 1947 velde een hartaanval de door opium en morfine verteerde magiër. Op 5 december 1947 werd Crowley, omringd door vele discipelen, verast op het kerkhof van Brighton. Getooid in een wit-rood-goud kleed, gebrodeerd met de twaalf tekens van de zodiac, kroon op het hoofd, scepter in de hand, nam de soeverein der Luciferianen zijn plaats in temidden van de goden.

Thule? Thule!

Op een mooie lenteavond in 1919 vertelde Dietrich Eckhart aan zijn vriend dokter Paul Tafel in de Schwabinger Weinstube te München: 'We moeten een man aan het hoofd hebben die een mitrailleur kan aanhoren. Die smeerlappen (joden, communisten) moeten de daver op het lijf krijgen. Ik wil geen officier: het volk respecteert geen officieren meer. Een werkmans met een grote smoel hebben we nodig! Hij hoeft niet intelligent te zijn: politiek is de meest domme zaak ter wereld... Ik prefereer een ijdel iemand, iemand die in staat is om de roden te counteren, iemand die van geen kleintje vervaard is... Hij moet eveneens ongehuwd zijn, dan hebben we alle vrouwen voor ons...' Lang zou Eckhart niet moeten wachten. Nog geen half jaar later, om precies te zijn op 10 september 1919, kwam de wensdroom van Eckhart uit. Toen trad een man naar voren die de wereld zou veranderen. Dietrich Eckhart werd Hitlers ideoloog en raadgever bij uitstek. Tot zijn dood in 1923 vormde hij Hitler.

Dietrich Eckhart was dé man die Hitler van gefundeerd anti-semitisch en pro-arisch voer voorzag, die Hitlers grijze hersencellen zou schikken tot een coherent fanatiek geheel, met de gekende desastreuze gevolgen. In 'Mein Kampf', de bijbel van de nazisten, omschreef Hitler Eckhart als 'de man die zijn leven heeft geconsacreerd om zijn volk, ons volk, te verlichten door de poëzie, door de gedachte, en tenslotte door de actie.'

In zijn gesprek met dokter Paul Tafel die lente-avond in de Münchense Weinstube had Eckhart het over 'we'. Daarmee doelde hij op een zeer geheim genootschap, waarvan ook nu nog weinig is geweten. Nochtans was dat geheim genootschap de rechtstreekse aanleiding voor de holocaust van 1940-1945. Het droeg de naam Thulé-Gesellschaft.

Om het Thulé-genootschap te begrijpen, moeten we naar een heel ver verleden, naar de tijden van de mythen en legenden. Ergens 'aan de rand van de aarde', in het huidige Noordpoolgebied dat toen een mild klimaat kende, leefde een gelukkig en vredig sprookjesvolk, hyperboreeërs geheten. Over dat authentiek of imaginair volkje wordt in vele culturen en tradities onder steeds andere benamingen gesproken. De Egyptenaren en de Scandinaviërs hadden het over het land der 'Groene Aarde', de IJslanders over 'Asgadr', de Babyloniërs en de Polynesiërs over 'Het Land van de Andere Wereld'. De hoofdstad der Hyperboreeërs (Grieks: Hyperboreioi = achter de noorderwind) was, volgens de legende, Thulé. Thulé zou in de oudheid het centrum geweest zijn van de tuin van Eden, van het Aards Paradijs, waar de geheimen van de wereld waren geborgen, waar een super-in-

telligent volk leefde. Dit super-volk, door Eckhart en companen ook Aryas (Ariërs) geheten, was door een oceaan, de 'Mare Tenebrarum', volledig afgesloten van de rest van de wereld. De Hyperboreeërs werden letterlijk en figuurlijk gevormd door 'Intelligenties van Buitenaf'. Die verbonden zich met de vrouwen van de mensen en brachten hun aardse nakomelingen kennis bij over het land, de sterren, de astrologie, de kunsten, enzomeer. De Hyperboreeërs waren dus een uitverkoren ras, het ras van de 'tweemaal geboren', de ontwaakten. De 'Intelligenties van Buitenaf' werden de goden der Hyperboreeërs en lagen aan de basis van de paganistische visies van oude volkeren als de Picten, de Kelten, de Germanen, en, zoals verder zal blijken, van Hitlers Germaanse illusie. De goden van Thulé waren Thor, de strijder zonder vrees, Loki, de demoon van het vuur, Baldur, de Heer van het licht, en nog zovele andere.

Ook in de nochtans zo verfoeide bijbel – 'een joodse conspiratie' – meer bepaald in het Oude Testament, meenden de geïnitieerden van het Thulé-Genootschap voer voor hun theorieën te vinden:

'Toen de mensen zich op aarde begonnen te vermenigvuldigen en hun dochters geboren werden, zagen de zonen Gods, dat de dochters der mensen schoon waren, en zij namen zich daaruit vrouwen, wie zij maar verkozen. En de Here zeide: "Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij is vlees; zijn dagen zullen honderdtwintig jaar zijn. De reuzen waren in die dagen op de aarde, en ook daarna, toen de zonen Gods tot de dochters der mensen kwamen, en zij hun (kinderen) baarden; dit zijn de geweldigen uit de voortijd; mannen van naam."³⁵

Waren de 'Zonen Gods' de 'Intelligenties van Buitenaf'? En, zijn de 'geweldigen uit de voortijd' identiek aan de zo geprezen Hyperboreeërs? De leden van het Thulé-Genootschap meenden van wel. Bovendien, zo stelden dezelfde Thulé-aanhangers, de 'geweldigen uit de voortijd', de 'Hyperboreeërs', gekenmerkt door een zuiverheid van

ras, liepen er ook fysiek superieur bij: ze waren voorzien van blonde haren en blauwe ogen! Vandaar de vermeende verhevenheid van het zogenaamde arische ras. De Germanen moesten immers de afstamelingen zijn van de Hyperboreeërs!

Een zestigtal eeuwen geleden verdween Thulé als gevolg van een kosmisch cataclysm, waardoor de as van de aarde basculeerde en de klimaten veranderden. De zondvloed betekende de diaspora voor de Aryas, de dragers van het pact met de 'Intelligenties van Buitenaf'. Sommigen onder hen trokken naar het huidige Scandinavië om zich later in Centraal Europa te vestigen. Uit deze groep zou het Germaanse volk stammen. Zo stelt het Thulé-Genootschap toch. Anderen vestigden zich in de Gobi om opnieuw een beschaving te stichten. Ettelijke eeuwen later werd de Gobi echter woestijngebied en de weinige overlevenden trokken met hebbe en have naar de Himalaya, waar ze teruggetrokken in een netwerk van catacomben en kelders van het Himalaya-massief leefden. Daar splitsten de nakomelingen van de 'Intelligenties van Buitenaf' zich in twee groepen. Een groep volgde 'de Weg van de Rechter Hand, onder het wiel van de Gouden Zon' (Symbool: een dextrogene swastika. De vier armen wijzen naar links, zodat het kruis draait volgens de rotatie van de aarde.). De andere groep leefde volgens 'de Weg van de Linker Hand, onder het wiel van de Zwarte Zon' (Symbool: een sinistroygre swastika. Hier wijzen de vier armen naar rechts, volgens de weg van de 'Zwarte Zon', tegendraads, het symbool der nazi's.). De eerste groep zou sinds die tijd verblijven in Agartha, de tweede in Shambalha³⁶. Twee magische centra, die van levensbelang zijn voor onnoemlijk veel esoterische groeperingen, en ook voor het Thulé-Genootschap. Agartha wordt gezien als de verborgen stad van het Goede, van de vrede, van de zoektocht naar opperste kennis. Shambalha daarentegen is de stad van de macht, van het geweld. Shambalha betekent rebellie tegen de voorbestemdheid van de mens en erkent de creërende, heersende mens, meester van de natuurelementen. Maar Shambalha heeft twee gezichten: ofwel de opperste macht, gelijke der goden, ofwel de totale verwoesting. Via magische contacten met de 'Zwarte Stad' en haar bewoners zou een 'geïnitieerde' wonderbaarlijke bovennatuurlijke krachten ontwikkelen. Onder meer, en vooral, de gave om in te spelen én te heersen over het onbewuste van volkeren. Beschikte Hitler over dergelijke demonische krachten? Het geloof erin was wel degelijk aanwezig. Tussen haakjes, de vreemde woorden Agartha en Shambalha werden tijdens de geruchtmakende Nüremberg-processen meermaals vermeld door de beschuldigde SS-officieren. Men weet nu waarom.

Maar de Thulé-legende bood meer stof om op in te gaan. Zo werd

een duizendjarig rijk voorspeld, gedomineerd door een 'Onbekende Superieur' via een 'Golem', een soort medium, een... messias! Op die wijze zou dan een enorme biologische en spirituele mutatie plaatsvinden die uiteindelijk aan de basis moest liggen van een 'nieuwe zonnedynastie', teruggrijpend naar de samenleving van de Hyperboreeërs.

Hitler moest die messias worden en een duizendjarig rijk stichten. Het arische volk zou borg staan voor de biologische en spirituele mutatie en het godenvolk op aarde worden. Het was dit waanbeeld dat leefde in Eckharts geest en in de warrige hoofden van de andere leden van het Thulé-Genootschap.

Hitler, een golem? Een golem is een soort automaat, een zombie, een artificiële mens, gecontroleerd en gemanipuleerd door een magiër. De magiër scheidt de golem en trekt een magisch pentakel op diens voorhoofd. Maar als de golem dat magisch teken kan wegvagen, houdt de bezwering op, revolteert de golem, wordt de magiër gewurgd en zijn ziel gestolen. De golem wordt een demonisch figuur met een ongelooflijke kracht. Hij zaait dood en vernieling. Dat vertelt een joodse legende, opgetekend door middeleeuwse kabbalistische en alchemistische rabbijnen. Het Thulé-Genootschap duidde Hitler aan als golem. Is Hitler erin geslaagd de magische bezweringen ongedaan te maken? Volgens de logica der magie wel, en dat geloofden ook de heren van het Thulé-genootschap. Feit is, dat Hitler zich later meermaals tegen het Genootschap keerde en uiteindelijk de tweede wereldoorlog ontketende.

In 1912 stichtte een zekere Theodor Fritsch (1852-1933) te Berlijn een geheime ridderorde, die hij de 'Orde der Germanen' noemde. Fritsch bombardeerde zichzelf tot grootmeester en het symbool van de nieuwe Orde werd een hakenkruis. Tijdens de eerste wereldoorlog stonden de activiteiten van de orde op een laag pitje. In december 1917 gaf de grootmeester ene baron Rudolf von Sebottendorff de opdracht om in Beieren een geheim genootschap te stichten, afhankelijk van de Orde. Dit vreemde personage, vertrouwd in het esoterische wereldje en meester van een Rozenkruisersorde, richtte dus in januari 1918 te München het Thulé-Genootschap op. Op het einde van dat jaar telde het ongeveer 1500 leden, onder wie militairen, aristocraten, hoge ambtenaren, mensen met vrije beroepen. Kortom, een elite. Naast Dietrich Eckhart en zijn vriend dokter Paul Tafel was bijvoorbeeld ook de zeer machtige prins Gustav Franz Maria von Thurn und Taxis lid van het Thulé-Genootschap. Die zou in 1919 tesamen met acht andere Thulé-leden worden gefusilleerd door het 'Rode Leger' van de 'Republiek der Beierse Sovjets'. Van toen af radicaliseerden de standpunten van het Thulé-Genootschap: het Duitse volk moest zijn initiële waardigheid dringend terugkrijgen en de strijd tegen jo-

den en communisten moest in alle hevigheid worden gestreden.

Kort na de eerste wereldoorlog introduceerde Paul Rohrbach, professor, politicus en chef van de Buitenlandse Spionagediensten in W.O.-I, een nieuwe kracht in de schoot van het Thulé-Genootschap: Karl Haushofer. Haushofer, een artilleriegeneraal, werd geboren in München in 1869³⁸. Tesamen met Eckhart voorzag hij gedurende jaren in de spirituele behoeften van Hitler. Men heeft zelfs beweerd dat Haushofer Hitler 'maakte'. Hij ondernam verscheidene reizen naar Centraal-Azië. De legende wil dat hij tijdens een van die reizen geïnitieerd werd in een geheim esoterisch genootschap door George Ivanovitch Gurdjieff, een vermaard Russisch magiër. Haushofer sloot zich in Duitsland eerst aan bij een geheim genootschap, het genootschap van de Vril genaamd, dat zich baseerde op de geschriften van de Franse schrijver Louis Jacolliot (1837-1890). Die beschouwde de 'Vril' als de levensenergie waaruit de mens slechts een klein gedeelte put. Hij die het bestaan van de Vril ontdekt, zegt Jacolliot, wordt een supermens, meester van de wereld. Martinezistische en martinistische invloeden zijn hier niet van de lucht. Dàt mensbeeld, gecombineerd met het Thulé-geloof, stond aan de basis van Haushofers grootste passie, de 'Geopolitik'. Hierin wordt de expansiedrift van de 'sterke staat' goedgepraat. Hitlers ideeën omtrent de 'Lebensraum', de 'Drang nach Osten', zoals onder meer beschreven in 'Mein Kampf', waren rechtstreeks geput uit Haushofers geopolitieke overtuigingen. Haushofer richtte zelfs een 'Geopolitik Gesellschaft' op, waar niet alleen zogenaamd wetenschappelijk onderzoek werd verricht, maar dat vooral dienst deed als spionagenetwerk. Naast klassieke spionnen werkten hier ook astrologen, mediums en dirigenten van geheime genootschappen. Haushofers interesse voor esoterische genootschappen was groot. Zo is bekend dat hij samen met zijn trouwste leerling en zoon Albrecht Haushofer een stevige entree had in het Engels magisch genootschap, de 'The Hermetic Brotherhood of The Golden Dawn in the Outer', onder meer geanimeerd door 'The Great Beast 666' Aleister Crowley. Via het Berlijnse 'templum' van de G.D. onderhield Haushofer belangrijke relaties over de hele wereld en dan vooral in Engelse aristocratische kringen. Zijn connecties reikten tot in het hof van koning George V, die, zoals bekend, niet erg hoog opliep met Winston Churchill.

Toen SA- en SS-generaal Rudolf Hess (geboren 1896), eens nummer twee in het Derde Rijk, op 10 mei 1941 onverwacht naar Engeland vloog, wilde hij misschien de dirigenten van bevriende Engelse genootschappen, zoals de hertog van Hamilton van de Golden Dawn ontmoeten, om een pact met Engeland af te dwingen. Wie zal het zeggen? Wat er ook van zij, Churchill nam Hess gevangen, en deze open-

de zijn mond niet meer. Hess –ook wel het ‘geweten’ van Hitlers partij genoemd– was de leerling van Haushofer én lid van het Thulé-ge-nootschap sinds 1920. Hij was ook al voordien geaffilieerd met de Ordo Templi Orientis (O.T.O.), meermaals bestempeld als de moeder-organisatie van de Golden Dawn.

Filosofen en ideologen als Eckhart, Haushofer en diens leerling Hess, werden de stuwende krachten achter het Thulé-Genootschap en het nationaal-socialisme. Nog één figuur, eveneens lid van het Thulé-Genootschap verdient nog vermelding: Alfred Rosenberg. Rosenberg voorzag het nationaal-socialisme van een bijbel, de ‘Mythe van de Twintigste Eeuw’, waarin de ‘Mythe van het Bloed’ werd uitgewerkt, die later gestalte zou krijgen in de elitaire SS-troepen. De ‘Mythe van het Bloed’ was een nieuwe religie. Het bloed staat voor de goddelijke essentie in de mens, geopenbaard in het ras. Het is vanzelfsprekend dat via het bloed het Germaanse ras het pact met de ‘Intelligenties van Buitenaf’ zal herontdekken. Religieuze rituelen, contac-ten met de voorouders, Luciferiaanse invocaties zullen de ‘ariërs’ hierbij helpen. Praktisch gezien zal de wereld, de materie, onderworpen worden via de Luciferiaanse weg, door de figuur van Hitler. Eens zal dan de ‘ariër’ een nieuw soort mens-god worden, een schepper, zo-als zijn voorouders, de Hyperboreeërs dat waren. De Schutz-Staffel (SS)-chefs Himmler en Heydrich moesten die waanzin tot uitvoer brengen.

Na de moorden op enkele Thulé-leden door het Beierse Rode Le-ger in 1919 manifesteerde het Genootschap zich meer en meer poli-tiek, zonder evenwel de magie te verwaarlozen³⁹. Reeds in april 1919 zette Thulé het vrijkorps ‘Oberland’ op, een privé-militie die niet enkel dienst deed als bewakingsgarde maar ook ten strijde trok tegen de marxisten en uiteindelijk heeft meegewerkt aan de ‘Bevrijding van München’, ten nadele van het zo gehate Rode Leger. ‘Oberland’ zou later overgaan in de eerste schoktroepen van Hitler, de Sturmabtei-lung, SA. Onder de toenmalige dirigenten van Oberland vinden we Rudolf Hess en kapitein Ernst Röhm, die in 1931 chef werd van de SA⁴⁰.

Het meest tot de verbeelding sprekende effect van de Thulé-ideolo-gie was wellicht de garde van het Nieuwe Duitsland, de elitetroepen van Hitler, de SS, gevormd door mannen van het pure ras, eenge-maakt in het symbool van het bloed. De SS moest de voorvaderen le-veren van de komende generaties, die een onsterfelijk Germaans volk zou voortbrengen. Aan het hoofd van die ‘pretoriaanse garde’ stond sinds 1929 een figuur die fanatiek dweepte met de Thulé-filosofie: Heinrich Himmler (geboren 1900). De toepassing van de ‘Mythe van het Bloed’ door mensen als Himmler en later Reinhard Heydrich

(1904-1942), oprichter van de Sicherheitsdienst van de SS, zou uit-eindelijk resulteren in een nooit geziene volkerenmoord. De mythe was immers de rechtvaardiging om ‘Untermenschen’ als de ‘judeo-bolsjeviken’ te vermoorden. De SS-exterminatietroepen, de Ein-satzcommando’s, joegen honderdduizenden de dood in. ‘Untermen-schen’ uit alle bezette Europese landen zouden worden omgebracht.

Himmler, de waanzin nabij, inspireerde zich op de eens zo machti-ghe Teutoonse ridderorde (die ook een ‘Drang nach Osten’ heeft ge-kend). Ook hij moest zijn kasteel hebben. Dat werd gebouwd op de ruïnen van een kasteel waarvan de basisfundamenten dateren uit de tijd der Hunnen. Het lag nabij Paderborn, Westfalen. De ‘Bürger’ moest het spirituele centrum van het ‘Nieuwe Duitsland’ worden. Hier zouden de toekomstige leiders worden gemaakt. Het moesten mannen zijn met blonde haren en blauwe ogen, raszuiver, sterk, fier en meegaand. In zijn kasteel flankeerde Himmler zich, conform de le-gende van koning Arthur –die, volgens sommige Himmlerianen zijn kasteel in Thulé had opgebouwd– met twaalf ‘zwarte ridders’, geko-zen uit de beste ‘Obergruppenführer’ van Himmler, Reichsführer SS. Spirituele en meditatieve seances werden op het getouw gezet om in contact te treden met de voorvaderen, met de ‘Intelligenties van Bui-tenaf’. Het neo-paganistische geloof werd beleden. Er werden ritue-len gevolgd, gebaseerd op de voorschriften van de magiër Gurdjieff, rituele huwelijken werden gesloten... De magie van de ‘Zwarte rid-ders’. In 1935 stichtte Himmler samen met Haushofer en Hess ‘Ahnenerbe’, een soort cultureel-wetenschappelijk onderzoekscen-trum. Ahnenerbe moest onder meer de fanatieke rassentheorieën funderen met geschiedkundige bewijzen. Het centrum stuurde zelfs een expeditie naar Tibet om de oorsprong van het Germaanse ras te zoeken en Agartha en Shambalha op te sporen... Onderzoekingen werden verricht omtrent het eventuele voortbestaan van de Rozen-kruisensorde, over de Kaballa, de Bijbel, enzomeer. Een van de meest geheime en waarschijnlijk meest gruwelijke activiteiten van Ahnenerbe vond plaats in het door Himmler in 1942 gestichte insti-tuut voor militair-wetenschappelijk onderzoek. Binnen dit kader werden de beruchte medische experimenten verricht op gevangenen uit de nazi-kampen. De in 1986 officieel dood verklaarde Josef Men-gele maakte hier naam. Ahnenerbe hield zich ook bezig met ‘vergelij-kende’ onderzoekingen van de schedel van verschillende rassengroep-en. De verantwoordelijke hiervoor, professor August Hirt, kreeg in 1943 van Himmler 115 lijken van gevangenen uit de nazi-kampen ca-deau om in het museum van anatomie een collectie skeletten ‘bij te zetten’.

Angela revisited

'Sint-Germanus, Jezus, Johannes de Geliefde, Marie Nada,
Godfré, Lotus, Meester Bancano – en Gij,

Grote Goddelijke Leidsman, Gij allen, ten hemel gestegen Meesters
Engelen, Aartsengelen, kosmische wezens en natuurkrachten –

Angela, Angela, Angela, Julien, Julien, Julien,
Gij allen, kinderen van het Licht, die de Machtige Aanwezigheid
A.Y.A.M. dienen

Dat God U zegene
Dat God U zegene
Dat God U zegene

Wij beminnen U
Wij beminnen U
Wij beminnen U

Wij danken U
Wij danken U
Wij danken U

Angela, de Witte Godin, en Julien Origas, alias Humbert de Frankenburg, koning van Jeruzalem, grootmeester van de Ordre Renové du Temple, hadden er voor gezorgd reeds tijdens hun aardse leven bij de kleine en machtige kring der onsterfelijke spirituele grootmeesters te horen. Beiden legden in het midden van de jaren zeventig, voorlopig als aardse afgezanten van de kosmische meesters, contacten met de Brusselse 'Groene Orde'... Origas beweerde bovendien dat Angela was gezonden door het Thulé-Genootschap. Bestaat het Thulé-Genootschap nog steeds?

Mijn informant Georges hierover: 'in het midden van de jaren der-

tig, dus voor de tweede wereldoorlog, voorzag het Thulé-Genootschap het gevaar: Hitler, de Golem, was bezeten door duistere machten die hij niet ten volle controleerde. De hamvraag voor de leden van het Thulé-Genootschap was: zal Hitler het plan kunnen uitvoeren? Er rees twijfel, onzekerheid. Maar men wist ook dat Hitler niet meer te stoppen was. Daarom heeft het Thulé-Genootschap in die tijd leden naar Engeland gestuurd om de tradities te bewaren en de opvolging te verzekeren⁴². Die voorzorgsmaatregel zou later verantwoord blijken. In geheime groeperingen als de Golden Dawn en O.T.O. (Ordo Templi Orientis) –dit zijn de gekende, maar er zijn er nog veel meer– leefde Thulé verder, tot op de dag van vandaag. Ook in België... Het Thulé-Genootschap is anno 1986 druk aan het rekruteren! Je zal de tentakels van het Genootschap voelen in esoterische en zeer traditioneel ingestelde organisaties. Je zal echter nooit kunnen zeggen, laat staan bewijzen dat iemand lid is van Thulé.'

Georges is een bevoorrechte getuige: hij weet waarover hij spreekt. Hij heeft indertijd zelf de beproevingen van Angela doorstaan. Hij waarschuwt: 'zoek niet naar de huidige Thulé-kern', en voegt er laconiek aan toe: 'je wil toch nog kunnen schrijven, niet?' Georges bevestigt dat Angela contacten had met Thulé. 'Of ze inderdaad afgevaardigd werd door het Thulé-Genootschap, zou ik niet durven zeggen.'

Wat kwam de Witte Godin bij de 'Ordre Renové du Temple' doen? Gezonden door onbekende machten om adepten te winnen voor de (neo)-nazistische zaak? Was zij, evenals Hitler, een golem? En, liep het, net als bij Hitler, uit de hand?

Laat ik me nu concentreren op de 'Groene Orde', een Brusselse ridderorde die in 1975 een pact met de duivel sloot.

De Groene Orde

'Setu an Tan! Setu an Tan Tad! Setu Tan Belen!' (Ziehier het vuur! Ziehier de vuur-vader! Ziehier het vuur van Belen!).

In het oprichtingsmanifest van de Groene Orde, Ordre Vert of nog de Ordre Vert Celtique staat het volgende: 'Het is allernoodzakelijkst dat alle polaire- en zonnekrachten zich verenigen voor de aanvang van het Watermantijdperk. De nieuwe mens –de Uebermensch– moet zich gereed houden om het lot van de mensheid in handen te nemen, want wanneer de meest kritische ogenblikken van de Zwarte Tijd zullen zijn aangebroken, dan zal er slechts één volk overblijven dat drager is van de Vlam: WIJ. Wij moeten dus een Arische Ridderorde in het leven roepen, en een elite vormen van Superieuren die de geheimen van onze voorouders uit het Polaire Rijk bewaren.'⁴³ Het

lijkt wel of de oude dirigenten van het Thulé-Genootschap die tekst hebben geschreven : het superras, de geheimen van de voorouders uit het Polaire Rijk... elementen uit de Thulé-ideologie van een Eckhart of een Rosenberg.

Op 6 december 1970 werd de Ordre Vert gesticht door 'Grand Lug' René Lixon. 'Lug', de vuurgod bij de oude Kelten, zou de reïncarnatie van Lucifer zijn. Lucifer wordt ook wel eens Mithras genoemd, vandaar dat de Groene Orde zich ook als de 'Europese Kerk van Mithras' voorstelde. De cultus van Mithras, de Arische lichtgod, de hoeder van de kosmische orde, drong in de eerste eeuw voor Christus via Perzië door in het Romeinse Rijk, om er zich in de eerste eeuw na Christus op grote schaal te verbreiden. De cultus werd gepropageerd door de Romeinse soldaten-keizers, die er de magische kracht uit putten om zich te verheffen en, zich onoverwinnelijk wanend, oorlog te voeren. In die tijd was de Mithras-cultus een ernstige concurrent voor het opkomend christendom. Pas na de zogenaamde bekering van Constantijn de Grote begon het verval van de cultus om in de eerste helft van de vijfde eeuw bijna volledig te verdwijnen. En nu, in de twintigste eeuw, duikt hij weer op. Er bestaat een Kerk van Mithras, met afdelingen in Londen en Brussel. De symboliek van de Mithras-cultus wordt opnieuw uitgedragen. De drie symbolen van de cultus én van de Groene Orde zijn: de hamer, symbool van de creatieve activiteit; de kroon, symbool van de zon, van de magische kracht; en het beeld van de stier of de bok, symbool van brute kracht, van vruchtbaarheid en viriliteit. De groene kleur van Lixons orde verwijst naar de mysterieuze groene straal, positief of negatief, de straal van leven of dood. 'Wij hebben ze reeds gebruikt om afvalligen te straffen. Deze dubbele straal komt voort van een rune, de rune van leven en dood, die LEVEND bestaat in een bos van het Luikse achterland. Deze macht is veel meer dan een symbool: zij is LEVEND... Zij behoort tot de wezenlijke geheimen waarvan de mensen van het type II geen vermoeden hebben, zelfs niet in hun stoutste dromen.'⁴⁴

Jean-Paul Bourre, zelf een Lucifer-aanhanger, vertelt in zijn boek 'Les Sectes Lucifériennes aujourd'hui' hoe een nieuwkomer in de Mithras-cultus wordt ingewijd: 'De kandidaat ingewijde daalt zeven treden af en treedt binnen in de ondergrondse tempel, in een natuurlijke grot gelegen. Aan de wand van de zaal zijn allerlei schrikwekkende voorwerpen opgehangen die de verschillende aspecten vertegenwoordigen van de angst waaraan de adept het hoofd zal moeten bieden. Elk begrip weigerend, beroofd van de kennis die een illusie van persoonlijkheid geeft, zal hij drie dagen en drie nachten alléén in deze ruimte vasten, vechtend tegen zijn angsten en zijn verlangens. Wanneer de drie dagen van reiniging voorbij zijn, is hij voortaan een

'broeder' voor de leden van de broederschap; aangezien zijn familiebanden nu voorgoed verbroken zijn, is niets nog van belang tenzij de opdracht die hem werd toevertrouwd, en de voortdurende aanbidding van Mithras-Lucifer.

'De eind-plechtigheid vindt plaats onder tromgeroffel, aan de voet van het "Heilige der Heilige", wanneer de hogepriester het beeld van de goddelijkheid ontsluit: de luciferaanse bok met de toorts der aloude sabbath tussen de horens. Een van de sleutels van het ritueel, is de lichamelijke dwang die de discipel zelfbeheersing bijbrengt, waardoor hij zichzelf dagelijks in de hand kan houden, maar waardoor hij ook – als hij dat wenst – anderen kan overheersen, nl. de mensen van het 'type II' zoals R. L. ze noemt.

'Deze beheersing is mogelijk, zoals in de rituelen der Tantra, door de omleiding van de seksuele energie naar mentale banen, volgens het mythologische model van het koppel Lucifer-Lilith. Anders dan de luciferaanse organisaties met orgiastisch karakter, beoefenen de 'soldaten van Mithras' de beheersing van hun driften door ontzegging; zij roepen seksuele gevoelens op die zij op het cruciale ogenblik afwijzen, en werken mentaal met de nieuwe gevoelens die ontstaan zijn uit die weigering. Dan drinkt de nieuweling een beetje wijn uit de rituele beker, en bevestigt hiermee het innerlijke huwelijk met het element vuur. Door deze daad erkent hij dat dit instrument het middel is om tot de rituele extase te komen die hem in verbinding zal stellen met de hogere machten.

'Twee lange rijen ingewijden knielen in de crypte langs de midden-gang, waar de nieuweling voortschrijdt op weg naar de plechtigheid met het brood. Stukjes droog brood liggen op een tamboer die lijkt op de rituele trom die zachtjes wordt geroerd door een van de misprijsters. Het brood werd van tevoren blootgesteld aan zonnestralen, en door het nuttigen van het brood, communiceert de inwijdeling met de energie van de zon. Hij ontvangt dan uit de mond van de hogepriester het "wachtwoord" dat hij als een mantra zal moeten herhalen; "Ik heb van de tamboer gegeten en uit de cymbaal gedronken; ik heb het geloof geleerd".'

Toen de 'Grand Lug' die avond van de zesde december 1970 samen met enkele aanhangers de 'Groene Orde' stichtte, stelde hij zich tot doel om de 'Zonen van de Zwarte Draak', de communisten en de materialisten, en de foute dogma's van de Kerken en de imitatie-religies te bevechten. Kortom, de strijd werd aangeboden tegen de 'mens van het type II', de ordinaire, oppervlakkige mens van de twintigste eeuw. Opleidings- en trainingskampen werden opgericht om die strijd voor te bereiden. Het contact met de 'voorouders uit het Polaire Rijk', de 'Hyperboreeërs' werd bewerkstelligd via magische invoca-

ties en via het praktizeren van de filosofie van de pijn. Door intense pijnbeleving worden de absurditeiten van het ik weggevaagd en zou het magische contact met de voorouders tot stand komen.

Interludium IV

Georges, de ex-adept van de Witte Godin en Julien Origas vertelde me het volgende: 'In 1975 reisde Origas meermaals naar Brussel. Hij zei dat 1975 het begin zou worden van een nieuw tijdperk. Hij sprak over een superras. De basis hiervoor werd gelegd door de grootmeester van de Ordre Vert. Een persoonlijke vriend en een groot man.'

Wat gebeurde er in 1975? Welk complot smeedden Origas de 'koning van Jeruzalem' en René Lixon, de 'Grand Lug'?

De legioenen van Mithras

René Lixon, 'Grand Lug', riep in 1975 op tot eenheid: 'De tijden zijn gekomen om een HECHTE UNIE te maken van al onze verenigingen; het is hoog tijd dat de zonen en dochters van de Hyperboreeër de vlam van de nieuwe tijden en de goddelijke Uebermensch -erfgenaam van de Graal en de kroon van het Noorden- omhoog houden. Vanuit Shamballah, de heilige stad van Agartha, komt deze boodschap tot het Polaire volk: VERENIG U!...'

Brussel, 14 mei 1975. De Lucifer- en Mithras-aanhangers wachten met opgeheven hoofden. Ze zijn van overal gekomen. Er zijn afgevaardigden van orden als de 'Grote Loge van de Draak' (Grande Loge du Dragon), de 'Keltische Broederschap' (Fraternité Celtique), de 'Arische Orde' (Ordre Aryen), de 'Zonen van het Vuur' (Fils du feu), de 'Lucifer-G'. Ze luisteren aandachtig naar de woorden van de 'Grand Lug'. In de tempel van de Groene Orde zal zo dadelijk het charter worden getekend dat al deze groeperingen in de toekomst zal verenigen. Voortaan zullen de 'Nieuwe mensen', de afstammelingen der Hyperboreeërs onder gemeenschappelijke vlag varen: de vlag van de 'Internationale Luciférienne'! Op die manier zullen de 'Legioenen van Mithras' geünifieerd worden en gezamenlijk de strijd kunnen aanbinden tegen het morele verval, veroorzaakt door de beschamend valse dogma's opgelegd door de kerken.

Op het altaar brandt de vlam van de 'vuurvader', het eeuwige vuur, het teken van Mithras' aanwezigheid. De 'Grand Lug', bezieler van die avond in mei, neemt het woord: 'In naam van de ENE die de 3, de 2 en de 4 omvat, door de energieën H en S, en door de Wril, in naam van bloed en bodem, en in naam van de vuur-vader, dat hetgeen gezegd werd zij geschreven en vervuld in de annalen der tijden en van de

ruimte! Setu an Tan! Setu an Tan Tad! Setu Tan Belen!' De 'Internationale Luciférienne' is een feit. Voor deze gelegenheid schreef de grootmeester van de Keulse 'Lucifer-G', de Lucifériaanse anti-paus, een Lucifériaanse bijbel. Daarin wordt een alternatief scheppingsverhaal weergegeven en worden de principes van het paganistische geloof uitgewerkt. Enkele citaten hieruit staan hoger in dit hoofdstuk.

In 1975 gebeurde er dus iets heel belangrijks in bepaalde internationale occulte kringen. 'Het begin van een nieuw tijdperk!', zoals Origas vertelde. Het is onweerlegbaar dat Origas als vertegenwoordiger van de 'Ordre Renové du Temple' bij de stichting van de 'Internationale Luciférienne' was betrokken. Maar er is nog meer, nog veel meer...

De acties van de nieuwe 'Internationale' beperken zich niet alleen tot de duivelse magie en het eventueel oproepen van de mysterieuze dodelijke 'Groene Straal'. Er werden ook trainingskampen georganiseerd, waar de militanten kundig werden opgeleid om de strijd met de vijand ook lijfelijk aan te gaan. Op een tiental kilometer van het Franse Clermont-Ferrand ontdekten Franse politie-inspecteurs in de zomer van 1975 (dus slechts een paar maanden na de stichting van de 'Internationale') een militair trainingskamp van de 'Fils du Feu', een Franse Lucifériaanse beweging, mede-ondertekenaar van het charter van de 'Internationale'. Op de zetel van de 'Fils du Feu' wordt nog meer ontdekt: een karabijn 22 long rifle, een geweer met afgezaagde loop, een revolver 7.65, dolken, Molotov-cocktails... Bindingen met extreem-rechtse militante organisaties worden blootgelegd. Enige jaren voordien ontwarde de politie van Los Angeles nog andere banden van de 'Fils du Feu': de Satanische sekte van Charles Manson onderhield contacten met de Franse Lucifériaanen! Nog in 1975 vertrekken afgevaardigden van de 'Internationale' naar Madrid om er ultra-geheime akkoorden te tekenen met... Lopez Rega, oud-minister van Juan Peron en leider van de moorddadige Argentijnse doodseskaders.

De Argentijnse magiër

De initiatieritus van de Umbanda-voodoo is zeer mysterieus. De Zuid-Amerikaanse Umbanda-voodoo combineert Afrikaanse godheden met elementen uit de christelijke leer: Iemauja, de godin van de zee is Onze Lieve Vrouw; Oshala, de oppergod is Jezus; Eshu staat voor de duivel. De Umbanda-voodoo zou in 1974 Argentinië in zijn greep hebben.

'De initiatieritus omvat een afzondering van 21 dagen in het schemerdonker van een tempel, een gevlochten mat dient als bed. Op de 21ste dag vindt de plechtigheid plaats, onder leiding van een 'vader

van God'. De kandidaat wacht, zittend op een stoel, tot hij in trance geraakt. Men bidt in een Afrikaans dialect terwijl men klokjes laat tingelen. Men knijpt de kandidaat om te zien of hij nog reageert (anders wordt de cultus stopgezet). Zijn hoofd wordt geschoren, over heel zijn lichaam worden insnijdingen gemaakt. Nadien ondergaat hij een reinigingsbad met kruiden, trekt een speciaal kleed aan en ontvangt de doop met het bloed: hij zit geknield voor twee kommen, de een is in email en de andere bevat bordjes die zijn god voorstellen (een soort van beschermheilige of engelbewaarder), hij krijgt op het hoofd het bloed van een gekeelde geit, een kip en een duif. De poten, het hoofd en de pluimen der vogels, en de staart en de geslachtsorganen van de geit worden in de kom met de bordjes geplaatst. De nieuwe god is dan bereid zijn nieuwe vader of moeder te dienen, welke met de titel van "vader of moeder van god", een voodoo-tempel gaat leiden. Vlakbij een waskaars die zeven dagen brandt, plaatst men kommen met water waar de goden kunnen komen drinken. 's Morgens mag de nieuwe "vader van god" gaan slapen; maar hij moet nog zeven jaar wachten om als volwaardig "vader van god" beschouwd te worden.

'De cultus omvat gezang en dans in kring, het oproepen der geesten, en alles op een ritme dat langzaam wordt opgedreven met de muziek. De goden nemen bezit van de adepten, die – in trance – orakels uitspreken. Men verliest alle zelfbeheersing, men ontkleedt zich geheel of gedeeltelijk. Door bemiddeling van de adepten, vragen de geesten offergaven: voedsel, alcoholische dranken, voorwerpen, dierlijke slachtoffers. Datgene wat de duivel Eshu vraagt, wordt buiten gezet, opdat hij de bijeenkomst niet zou storen.⁴⁵

Tot daar het verhaal van iemand die het allemaal heeft beleefd, iemand uit de kringen van de Argentijnse zwarte magiërs. De magie van de Umbanda-voodoo heeft onder meer tot doel tegenstanders en vijanden last te berokkenen en zelfs te doden. Een der leiders van de Umbanda-voodoo as José Lopez Rega, 'El Brujo', of nog, de 'Raspoetin van de Pampa'. In de Umbanda-voodoo vonden de moordenaars van Rega's doodseskaders de spirituele kracht en verantwoording om te moorden. Detail: de met kogels doorzeefde slachtoffers van de doodseskaders werden naderhand op een of ander publiek plein gedynamiteerd!

Geboren op 17 oktober 1916 te Buenos Aires maakt Lopez Rega carrière in de rangen van de federale politie. Hij brengt het tot korporaal-chef, maar verlaat de politiediensten op 45-jarige leeftijd. Daarna werkt hij in een textiel fabriek en wordt tenslotte drukker. Niet alleen verspreidt hij pro-peronistische traktaten, ook astrologische en occulte werken, 'geschreven in samenwerking met de aartsengel Ga-

abriël', vinden via hem hun weg naar het grote publiek. In 1965 maakt Lopez Rega kennis met Maria Estela Martinez, beter gekend onder de naam Isabelita, de derde vrouw van generaal Juan Domingo Peron. Sinds de staatsgreep van 1955 leeft ze in Spanje. Isabelita raakt zo onder de indruk van de occultist Lopez Rega, dat ze hem voorstelt haar persoonlijke body-guard te worden. Rega aanvaardt. Op 52-jarige leeftijd schopt Rega het zelfs tot privé-secretaris van de generaal. Via die job kan hij zonder veel moeite de omgeving van Peron zuiveren én de Perons initiëren in de occulte wetenschappen. Vooral Isabelita is in de ban van Rega's kennis van de magie en wordt al vlug zijn volgeling. In november 1972 wordt Juan Peron triomfantelijk ingehaald te Buenos Aires om op 12 oktober 1973 verkozen te worden tot nieuwe president van Argentinië. Lopez Rega krijgt prompt de ministerportefeuille van sociale zaken toebedeeld, de belangrijkste functie na de job van president. Na de dood van Juan Peron op 1 juli 1974 behoudt hij die functie, ditmaal onder het presidentschap van Isabelita, die nog steeds een zwak heeft voor haar initiator, de 'Raspoetin van de Pampa' en 'prins van Umbanda'. Rega's macht wordt enorm.

Om de linkse oppositie in zijn land te bestrijden, heeft Lopez Rega zo zijn eigen methodes ontwikkeld. Reeds in 1973 richt hij de Anticommunistische Alliantie van Argentinië op, de zo gevreesde tripel A, die linksen, communisten en andere rivalen, onverbiddelijk uitschakelt. Moorden stapelen zich op. De gekendste raid van Rega's AAA is de slachting in Ezeiza op 20 juni 1973. Met mitrailletten en granaten werden die dag driehonderd linkse militanten vermoord. Maar Rega's macht taant vlug. Isabelita's zwak beleid voert het land recht naar de economische afgrond. In maart 1975 grijpen de militairen de macht om een einde te maken aan de chaos waarin het land is verzeild. Lopez Rega vlucht naar Madrid, waar hij in de villa van de Perons een onderkomen vindt. De vlucht van Rega wordt gedekt door Emilio Eduardo Massero, lid van de nieuwe junta, indertijd op voorspraak van Rega zelf tot opperbevelhebber van de marine gebombardeerd. Hiermee is het met bloed besmeurde rijk van Lopez Rega echter nog niet ten einde. Vanuit Argentinië brengt hij trouwe AAA-leden mee naar Spanje, die samen met een der meest beruchte terroristen van de twintigste eeuw, de Italiaan Stefano delle Chiaie, de strijd aanbinden tegen de ETA, de militia van de Baskische afscheidingsbeweging. Die commando's krijgen in hun strijd de hulp van de 'Guerilleros del Christo Rey', met aan het hoofd een zekere Mariano Sanchez Covisa⁴⁶.

De magiër van de Perons stond in contact met de 'Internationale Luciferienne'. Dat blijkt uit de ontmoetingen in 1975 in Madrid. Lopez Rega had echter ook nog andere nauwe relaties: hij was een voor-

aanstaand lid van de vrijmetselaarsloge Propagande Due (P-2) van grootmeester Licio Gelli. Die broederschap werd ervan beschuldigd een staatsgreep voor te bereiden in Italië. P-2 had overal tentakels: topfiguren uit de industrie, het leger, de politiediensten, de media, de regering en het gerecht stonden op de 962 namen tellende ledenlijst. Relaties met Vaticaanse kringen, banden met extreem-rechtse milities werden blootgelegd. Nadat het dossier P-2 in de openbaarheid was gekomen, raakte Italië helemaal in de ban van een der grootste politieke schandalen van de laatste tijd. Ook de rest van de wereld volgde de ontwikkelingen met spanning.

Het was Lopez Rega die de Perons indertijd in contact bracht met de grootmeester van P-2, Licio Gelli. Gelli organiseerde zelfs de triomfantelijke terugkeer van Juan Peron naar Argentinië en was de enige niet-Argentijn aan boord van de DC-8 Giuseppe Verdi van Alitalia waarmee Juan Peron op 17 november 1972 naar Buenos Aires terugvloog. Voor wat hoort wat: Gelli werd adviseur van Peron en kreeg het Argentijns staatsburgerschap. Gelli profiteerde van Perons tijdelijke populariteit om samen met Lopez Rega de Argentijnse vleugel van P-2 op poten te zetten: de loge Pro Patria. De latere admiraal Massera werd er onmiddellijk in opgenomen, naast ministers en hogere officieren. De 'maçonnieke' samenwerking tussen Gelli en Rega zou niet enkel op het politieke vlak lonend zijn. Ook op financieel vlak wierp de vriendschap haar vruchten af via olie- en wapentracties.

Ook nadat Isabelita in 1975 de weg moest ruimen voor de militairen bleven Lopez Rega en Licio Gelli broeders. Rega werd meermaals genoemd in het Zwitserse Villeneuve aan het Meer van Genève, waar Gelli over een riant verblijf beschikte⁴⁷. Op 13 maart 1986, na elf jaar 'on the run' te zijn, stelde Lopez Rega zich plots vrijwillig ter beschikking van de Amerikaanse FBI. Hij eiste politiek asiel in Amerika en dacht dat statuut te kunnen verkrijgen omwille van zijn virulent anti-communistische houding. De rechtbank oordeelde echter anders. Op 4 juli 1986 werd de inmiddels 69-jarige Raspoetin van de Pampa, onder politie-escorte uitgeleverd aan Argentinië om er terecht te worden. Zullen de familieleden en nabestaanden van Rega's slachtoffers ooit voldoening krijgen? Vermoedelijk niet.

De vragen stapelen zich op. Wat werd er tussen Lopez Rega en de 'Internationale Luciférienne' bedisseld, die dag in Madrid in 1975? Was de grootmeester van P-2, Licio Gelli hierbij betrokken? Wie gebruikte wie? Vragen die wellicht nooit zullen worden beantwoord. De raadsels van deze recente geheime wereldgeschiedenis zitten immers stevig vervat in de meer dan bizarre hersenkronkels van zwarte magiërs als een Lopez Rega. En die ophelderingen zijn zeker niet be-

doeld voor 'profanen'. Ze behoren tot de geheimen van de magie, tot de 'superinitiatie'...

Origas revisited

Op 27 oktober 1972 sloeg een Viscount van Air Inter te pletter tegen een heuvel nabij het Franse Noiretable (Loire). Een fait divers. In 1976 schreef de Franse occulte schrijver Serge Hutin in *Historia*⁴⁹ het volgende: 'Op zo'n kleine afstand (Lyon-Clermont-Ferrand: 15 à 20 min.) is het vliegtuig afgeweken van zijn normaal traject, hoewel de piloot, een ervaren veteraan, dacht dat hij in Clermont-Ferrand was aangekomen. Men mag veronderstellen dat een piraatzender verkeerde aanwijzingen voor de landing heeft doorgegeven; de onderzoekscmissie heeft geen enkele verklaring. Merk op dat de toestand van het vliegtuig doet denken aan een botsing met een geleid projectiel.' Misschien toch niet zo'n banaal feit. Een van de slachtoffers was een zekere Marie-Rose Baleron de Brauwer, een der chefs van de afdeling van de Franse spionagedienst Renseignements Généraux. Baleron was een vriendin van Hutin en zou hem, zo schrijft Hutin, verteld hebben dat ze een explosief dossier had. Dat dossier wilde ze naar Clermont-Ferrand brengen. Daar vond op 28 en 29 oktober 1972 het jaarlijks 'Grand conseil et Séminaire Magistral' van A.M.O.R.C. plaats, voorgezeten door Raymond Bernard. Baleron was, naast chef-spionne, ook soror (rozenkruiserszuster) en afgevaardigde voor de Puy-de-Dôme van A.M.O.R.C. Was het Baleron-dossier bestemd voor de Franse grootmeester Raymond Bernard? Of wou Baleron van de 'Grand Conseil et Séminaire Magistral' gebruik maken om de A.M.O.R.C.-dignitarissen in te lichten?

Serge Hutin beweerde dat het explosieve dossier het resultaat was van een enquête, uitgevoerd door Baleron. Ze behandelde de relaties tussen extreem-rechtse organisaties die zich verstoppen achter occulte schermen van geheime genootschappen. Die geheime genootschappen zouden in feite de relais zijn van een 'Internationale Terroriste'... Hutin preciseerde verder dat Baleron erin geslaagd was de 'Tempeliers van de S.A.C.' (een soort parallelle politie) te liëren met Julien Origas en Raymond Bernard.

In de context van het ongeluk met de Viscount passen nog enkele bedenkingen. Eén: Serge Hutin gaf voordrachten voor de adepten van de Ordre Renové du Temple van Origas en werd er aangekondigd als 'broeder'. Twee: Raymond Bernard heeft nooit melding gemaakt van de tragische dood van Baleron, die tenslotte toch A.M.O.R.C.-afgevaardigde was voor de Puy-de-Dôme. Drie: tijdens een magistraal kapittel van de Ordre Renové du Temple in juli 1974 verklaarde

Origas: 'Een vrouw heeft zich willen kanten tegen de geboorte en de ontwikkeling van de O.R.T., ze vond de dood in een ongeval.' Vreemd!

Hutin gelooft niet in een ongeval. Het 'ongeval' is trouwens nooit verklaard door de Franse gerechtelijke autoriteiten. Moeten we aan dit verhaal belang hechten? Het is tenslotte slechts een getuigenis van één persoon, Serge Hutin, persoonlijke vriend van Baleron. Maar Hutin verwijst naar Origas' banden met A.M.O.R.C. en met occulte neo-nazistische bewegingen. En die zijn er zeker geweest. Dat valt niet te ontkennen. Laten we Hutins verklaringen echter voor wat ze zijn: opzienbarende, maar niet te bewijzen kanttekeningen bij de moderne geschiedenis van het occulte wereldje. Laten we voor'opig enkel onthouden dat Origas met zijn O.R.T. inderdaad een van de verbindingsfiguren moet zijn geweest tussen occulte neo-nazistische genootschappen en geheime politieke of zelfs terroristische organisaties. Laten we ook de relatie niet vergeten van de magiër Lopez Rega met de 'Internationale Luciférienne', waar Origas zeer waarschijnlijk deel van uitmaakt, en met de loge Propagande Due van Licio Gelli.

Deze vaststellingen zijn stukjes van een puzzel die we later verder zullen invullen. De uitgangsidee om eerst in esoterische kringen ons 'licht' op te steken is gegrond gebleken. Sommige mensen die ik in dit kader had gecontacteerd, zijn tevens van ver of van dichtbij betrokken bij hedendaagse ridderordes zoals de 'Orde van de Tempel', waar inderdaad esoterische tradities heersen. Via de kennis van een aantal esoterische principes kunnen we het ridderwereldje beter begrijpen. Die esoterische, occulte invalshoek brengt –zo blijkt nu– ook onverwachte voordelen op. Hij legt een merkwaardig netwerk bloot, waarin zich duistere, van de 'profane' wereld verstoken manipulaties afspelen. En die kunnen verregaande gevolgen hebben. Nu weet ik het zeker. Ik ben op de goede weg. Dat is een hele geruststelling.

3. Ridders van de tempel - deel I

Ruzies

A.M.O.R.C., Memphis-Misraïm en andere esoterisch-gestemde, besloten, loge-achtige genootschappen liggen dikwijls, hetzij indirect via hun leden of ex-leden, hetzij rechtstreeks als steunende of zelfs superviserende instanties, aan de basis van nieuwe occulte bewegingen. Soms doen die bewegingen dienst als pure rekruteringsstations voor de moederorganisatie. In andere gevallen vormen ze, meestal tijdelijke, cellen om diepere esoterische behoeften van enkele leden te bevredigen. Het kan ook zijn dat die bewegingen domweg ontstaan uit ruzies tussen dignitarissen. Ruzies omwille van ideologische meningsverschillen of door betwistingen van het leiderschap. Ook de dignitarissen hebben hun menselijke trekjes.

Naarmate Origas, alias Humbert de Frankembourg, zich meer en meer openlijk met extreem-rechts ging associëren – althans ten aanzien van zijn eigen achterban – ontstond ook binnen de rangen van de *Ordre Renové du Temple* een ideologische controverse. Michel Carpenet, alias Jean-Marie du Heit¹, commandeur van de ORT voor de streek van de Limousin in Midden-Frankrijk én luitenant-generaal van de Orde, hield het in december 1974 voor bekeken en trok zich met zijn plaatselijke volgelingen terug. Hieruit ontstond dan de '*Ordre des Chevaliers du Saint-Temple*', een nieuwe tempeliersorganisatie. Vertrekpunt voor een nieuw verhaal. Een verhaal dat onder meer aantoonde hoe verweven het wereldje der ridders wel is : iedereen kent

er iedereen. Maar er is meer. Veel meer. Er schuilt een angstaanjagende kracht in sommige schijnbaar naïeve, mystiek-folkloristisch aandoende ridderorden. In sommige gevallen is de pompeuze bedoe-ning immers slechts een rookgordijn waarachter zich uiterst verdach-ten en gevaarlijke zaken afspelen.

Gallicanen

‘1975. Het Concilie van de “Sauve-Majeure”. De oude Abdij van de Gallicaanse Benedictijnen van Saint-Maur is niet meer dan een prachtige ruïne waar toeristen uit de hele wereld zich verdringen. Nochtans zal dank zij het Geloof van Don Roger, Vader Abt van de Benedictij-ner Broederschap van Saint-Gérard en van “Saint-Maure de la Sauve-Majeure”, die de relikwieën van de Heilige Benoit in een nabijgele-gen Kapel bewaart, het concilie mogelijk worden. De Conciliaire Mis wordt gevierd in een zeer grote zaal, ons door het Gemeentebestuur ter beschikking gesteld. Daarna begeven we ons naar het immense schip van de zo prachtige Abdij... De menigte verdringt zich rond Monseigneur Truchemotte. Sinds het concilie van 1970 draagt hij de titel van Regent en zorgt ervoor dat de Kerk hem jaar na jaar haar ver-trouwen blijft schenken... Op het concilie van de ‘Sauve’ zijn de 250 afgevaardigden eensgezind : men moet het Zeer Christelijke Patriar-chaat voortzetten, en de Patriarch kan niemand anders zijn dan de huidige Regent van de Kerk... Het is bij acclamatie dat de zeer gezie-ne verkiezing gebeurt.’²

Tijdens dit Concilie in de abdij ‘La Sauve Majeure’ nabij Bordeaux werd Mgr. Truchemotte dus bevestigd als ‘Patriarche Très Chrétien’ van de Gallicaans-Katholieke Kerk. Hij draagt sindsdien de naam Patrick I. Ook werd er besloten de Oud-Katholieke Kerk van België officieel op te nemen in de Gallicaanse beweging. Haar voorzitter, Mgr. Maurice De Vent, zal voortaan als Primaat van België van de Gallicaans-Katholieke Kerk door het leven gaan. Maar er gebeurde nog meer op dat Concilie. De kersverse Patrick I nam plechtig het zwaard en sloeg Michel Carpenet tot ridder. Patrick I gaf Carpenet opdracht het grootmeesterschap op te nemen van de ‘Ordre des Chevaliers du Saint-Temple’. Tegelijkertijd werd Carpenet tot Gallicaans priester gewijd. Enkele jaren later wordt hij zelfs bisschop. Het huwelijk tussen Carpenets ridderorde en de Galli-caanse Kerk kon dus geslaagd genoemd worden. Carpenet bleek inder-daad een goede keuze, in tegenstelling tot de nachtmerrie die Julien Ori-gas was. Die werd begin 1974 door Mgr. Truchemotte eveneens tot pries-ter gewijd, maar hield zich niet aan de regels. Reeds enkele maanden la-ter ordoneerde hij, verkleed als bisschop, zijn eigen tempelridders tot priester. Ergernis alom in de Gallicaanse rangen.

De Monseigneur

De De Lochtstraat in Schaarbeek, dicht bij het Liedtsplein, is met haar afgebladderde gevels een sombere getuige van het Brusselse ver-val. Gastarbeiderskinderen spelen op de vuile trottoirs. Je moet een atleet zijn om niet in de hondenpoep te trappen. Het is deprimerend.

Op het nummer 111 woont Mgr. De Vent, primaat van België van de Gallicaans-Katholieke Kerk. De Mgr. ontvangt me hartelijk en leidt me naar het gelijkvloers. Overal heiligenbeelden en kruisen; en er hangt een doordringende wierookgeur. Wel een eenvoudig ver-trek, hier huist geen Romeins prelaat. ‘Schamelheid siert het kind van God’, zegt de Monseigneur. Mgr. De Vent is bisschop-arbeider. Hij werkt ’s nachts als verpleger in een psychiatrische instelling. ‘Veel geld hebben we niet’, zucht de Monseigneur, ‘we worden niet gesubsidieerd door de staat. Onze priesters moeten uit werken om te overle-ven. En dat is maar goed ook!’. De Monseigneur refereert verbitterd naar de welstand van de Rooms-Katholieke clerus: ‘Die heeft een macht opgebouwd, maar uit macht spruit het kwaad voort. Kijk maar naar de inquisitie. En ook nu nog bestaan er vervolgingen, zij het niet meer zo openbaar. Je wordt als prelaat van een kleine kerk nogal ge-pest. Maar ik heb me weten te handhaven en heb zelfs goede contac-ten kunnen leggen met Rooms-Katholieke priesters. Hun oversten zijn daar nochtans fel tegen.’ De Monseigneur kan, dank zij die contac-ten, gebruik maken van de ‘Notre-Dame La Vallée’, een kerkje in het Woluwe Shopping Center. Hij houdt er erediensden, doopt, ze-gent huwelijken in en... riddert.

De Monseigneur praat vlot, met lange volzinnen. Hij praat in een merkwaardige combinatie van Nederlands en Duits. Hij kiest zijn woorden zorgvuldig, want ‘Ik ken u niet en ik ben altijd een beetje achterdochtig. Er worden zoveel leugens over onze kerk verteld. Kijk, wij zijn allen gods kinderen en dus moet elke overtuiging wor-den gerespecteerd. Zo eenvoudig is het.’

Met haar 30.000 aanhangers, onder wie 3.000 in België, is de Galli-caans-Katholieke Kerk een van de vele kleine kerken, onafhankelijk van de machtige Rooms-Katholieke Kerk. Welke traditie vertegen-woordigt de Monseigneur? Hoe is de Gallicaans-Katholieke Kerk ontstaan? Dat wil ik weten. De huidige Gallicaans-Katholieke Kerk beweert de ware opvolgster en erfgename te zijn van de eens zo mach-tige Katholieke Kerk van Frankrijk. Die kerk heeft steeds gepro-beerd onder impuls van de naar absolutisme neigende Franse konin-gen zich zo onafhankelijk mogelijk van Rome op te stellen. De Franse koningen wierpen zich op als de spirituele leiders van de kerk. Die na-tionalistische drang werd Gallicanisme genoemd. Toen paus Pius IX

het eerste Vaticaans Concilie bijeenriep (1869-1870), voornamelijk om de Katholieke Kerk te centraliseren, resulteerde dit in het dogma van de pauselijke onfeilbaarheid en stortte de Gallicaanse beweging in. De Franse bisschoppen, vóór het Concilie fervente tegenstanders van het dogma van onfeilbaarheid, capituleerden. Het centraal gezag in Rome zegevierde. Het Gallicanisme was op sterven na dood. Althans, zo leek het. Want er zijn steeds enkelingen geweest die zich niet akkoord verklaarden met de Vaticaans centralistische politiek.

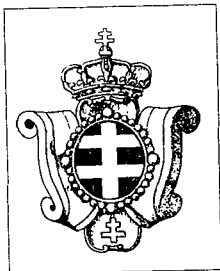
Feitelijk was het Gallicanisme reeds ten dode opgeschreven met de abdicatie van Karel X (1757-1836), de laatste koning uit de hoofdlijn der Bourbons, én de laatste koninklijke spirituele leider van de Franse Katholieke Kerk³. De volledige machtsovername door Rome lag toen al voor de hand. De Franse koning Karel X ondernam met de hulp van de Franse Katholieke Kerk - hij liet zich zalven te Reims in 1825 - een allerlaatste wanhoopspoging om als leider van de ultra-reactionairen de privileges van het Ancien Régime te herstellen. Zonder succes echter. Karel X werd in 1830 tot troonsafstand gedwongen. Het liedje van de Bourbons was uit. Tegelijkertijd verloor ook de Franse Katholieke Kerk aan onafhankelijkheid.

Waarschijnlijk als gevolg van die dramatische gebeurtenissen keerde François-Ferdinand Chatel, een Rooms-Katholiek priester, zich af van Rome en stichtte in 1831 officieel de 'Eglise Catholique Française'. Deze -vrij succesrijke- reformatorisch-religieuze beweging zou de spirituele voorloper worden van de huidige Gallicaans-Katholieke Kerk. Chatel is voor haar de voorvader van het huidige onafhankelijke en vrije katholicisme én de erfgenaam van het gallicanisme. In Chatel zit verleden en heden vervat. Hij zocht steun en sloot zich aan bij een gerenoveerde Orde van de Tempel, in die tijd gedirigeerd door de omstreden Fabré-Pallaprat, eveneens patriarch van de mysterieuze 'Eglise Catholique Johannite et Templière'. Fabré-Pallaprat consacreeerde in 1831 Chatel als Primaat van de Eglise de France. Dat is de oorsprong van het samengaan tussen Gallicaans geörienteerde groeperingen en neo-Tempeliersorganisaties. Vandaar dat Mgr. Truchemotte, als erfgenaam van Chatel en Fabré-Pallaprat, zich het recht toeëigende Carpenet in 1975 als grootmeester te consacreran van een tempeliersorganisatie. Maar onder druk van Rome viel Chatels kerk uit elkaar. Haar goederen werden overgedragen aan de officiële Rooms-Katholieke Kerk en Chatels rijk was uit. De geest van Chatel waarde echter nog rond, vooral in de streek van Bordeaux. Nadat paus Pius IX zichzelf onfeilbaar had verklaard, hadden enkele oude getrouwen van Chatels beweging te Bordeaux een ontmoeting met andere ontevreden geestelijken. Daaruit ontstond in 1883 de Eglise Catholique Gallicane, voornamelijk onder impuls van ene Hyacinthe

Loyson. Een van zijn discipelen, Mgr. Joseph René Vilatte werd in 1901 de eerste 'Archevêque-Primat' van de Gallicaans-Katholieke Kerk. Diens opvolger, Louis-Marie François Giraud, kon in 1928 als eerste patriarch van de kerk van start gaan. Mgr. Giraud vestigde de hoofdzetel, de 'Heilige Katholiek-Gallicaanse Stoel', te Ganizet bij Bordeaux, waar volgens de overlevering de Merovingische koning Chlodovech in 507 definitief de paganistische Visigoten overwon, waardoor de 'toekomst van de Gallicaanse Kerk veilig werd gesteld'⁵. De Gallicaans-Katholieke Kerk was dus in 1928 een onafhankelijk patriarchaat geworden. De opvolgers van Mgr. Giraud zijn Mgr. Jalbert-Ville, Mgr. Irénée d'Eschevannes, en sinds 1975, Mgr. Truchemotte, alias Patrick I. Feitelijk is deze kerk ontstaan uit de vertwijfeling rond het dogma van de pauselijke onfeilbaarheid, zoals afgekondigd op het eerste Vaticaans Concilie. Dit dogma diende garant te staan voor de almacht van de paus aangaande katholieke aangelegenheden. Maar er waren mazen in het net.

'Een wijntje?' stelt de Monseigneur voor. 'Ik heb nog wat staan van gisteren. Die zal nog wel goed zijn.' De wijn smaakt inderdaad nog lekker. Mgr. De Vent schuift naar voor. Hij wordt ernstig en schudt het hoofd: 'we kunnen de onfeilbaarheid van de paus niet erkennen. We erkennen hem wel als primaat van de Rooms-Katholieke Kerk. Maar, hoe kan een mens, want dat blijft hij, onfeilbaar zijn? Ook hij kan ziek zijn, eens een mindere dag hebben, net als iedereen. Wij zijn veel toleranter dan de Rooms-Katholieke clerus. Wij laten getrouwde priesters toe, wij hertrouwen gescheiden mannen en vrouwen. Wij kunnen overweg met homoseksualiteit en prostitutie. Waarom niet? Onder Jezus' apostelen waren immers ook alle neigingen en aarden vertegenwoordigd. Dát is de boodschap van Jezus: ieder persoon, van welke aard ook, moet zijn kans krijgen binnen het universele geloof, het geloof in God.'

Buiten valt de avond. De Monseigneur knipt het licht aan. Pas nu neem ik de grauwhed van dit vertrek volledig in me op. 'Vandaar die eenvoud in onze kerk', zegt de Monseigneur, 'vooral niet imponeren, dat heeft niet de minste zin. Glorie is onbelangrijk. Mijn bisschopskieren zijn voor mij onbelangrijk. Ik draag mijn soutane tijdens de eredienst enkel en alleen voor het plezier van de mensen. Niet voor mijn eigen glorie, zoals zovelen.'

De strijd om het behoud en de verbreiding van de christelijke waarden wordt in ons technologisch tijdperk onverminderd voortgezet. Wat dat betreft is er weinig veranderd sinds de kruistochten. Ook nu nog omringen bisschoppen en patriarchen zich met een schare ridders om goddelozen of communisten – de nieuwe vijanden – tot inkeer te brengen. Zo kan de paus beroep doen op zijn ridderorden. Ook de leiders van de kleinere kerken creëren een christelijke elite die hun moet beschermen.

Ik heb de ridders van de Kapittelorde van St. Géréon een paar keer op ridderplechtigheden gezien. Je kan er niet naast kijken: de lange sierlijke mantels met het witkleurig dubbelkruis op zwarte fond steken immers fel af tegen de overwegend witte of rode omhulsels van de ridders van andere orden. De ridders van de Kapittelorde van St. Géréon plaatsen hun oorsprong in de derde kruistocht. Toen trok de Duitse Keizer Frederik I, bijgenaamd Barbarossa (ca. 1123-1190), met een leger over de Balkan naar het Midden-Oosten om Jeruzalem te heroveren dat in 1187 door Sultan Saladin werd ingenomen. Frederik I verdronk echter in 1190 in de Selefrivier in Cilicië (Zuid-Oosten van Klein-Azië) onder de ogen van zijn troepen. Het zou Frederik I geweest zijn die de orde van St. Géréon heeft opgericht om Jeruzalem te beveiligen. De geschiedschrijving blijft hierover nogal onduidelijk. Wat er ook van zij, in 1809 stichtte ene Mgr. Corneille Stevens een kleine traditionele kerk in België, 'in herinnering aan de niet meer bestaande orde Aartsbroederschap van St. Géréon. Doel was het verdedigen van het traditionele geloof en het christelijke ridderideaal. De broederschap was echter geen lang leven beschoren. Maar, zoals een brochure het zegt⁶: 'in 1976, ten slotte, herstelde Z.H.E. Mgr. De Vent, de erfgenaam van de ridderlijke tradities van het Latijnse Oosten, officieel, in naam van de Gallicaans-Katholieke Kerk, de Kapittelorde van St.-Géréon.' Sinds 1976 heeft dus ook de primate van België van de Gallicaans-Katholieke Kerk zijn soldaten. Mgr. De Vent

werd uiteraard grootmeester van de orde.

'Ja', zucht de Monseigneur, 'wat wil je, de mens wil graag tot een elite behoren.' Vanitas vanitorum? De grootmeester knikt. De Monseigneur blijkt echter wel opgezet met zijn functie als grootmeester en sluit een pact met de menselijke ijdelheid. Om de christelijke waarden te beveiligen deelt 'Zijne Hoogwaardige Excellentie', 'Zijn Eerwaardige Grootmeester', Monseigneur Maurice De Vent maar al te graag de ridderslag uit en benoemt 'Ridders Baljuws en Dames van het Grootkruis van Rechtvaardigheid', 'Ridders en Dames van Grootofficier', 'Ridders en Dames van Commandeurschap', 'Ridders en Dames van Rechtvaardigheid', en 'Ridders en Dames van Verdienste'.

'De oecumenische gedachte staat hoog in het vaandel geschreven', zegt de grootmeester. 'Men moet christelijk zijn. Of men tot de Rooms-Katholieke Kerk behoort of tot andere kerken, heeft geen enkel belang. Er zijn bij ons allerlei soorten ridders. Ook katholieke priesters, protestantse dominees, mensen uit politieke partijen. Neen, nog geen ministers. Die sluiten liever aan bij meer gerenommeerde ordes, waar sjieke diners worden georganiseerd. Ons doel is mensen te helpen. We hebben geld gestuurd naar Polen. Dat gaat dan over een paar tienduizend franken.'

De Monseigneur schenkt de glazen nog een laatste maal vol. Hij kijkt op zijn horloge. 'Straks gaan werken', mompelt hij neutraal. Het wordt laat. De grootmeester spreekt zijn laatste woorden: 'de ridderorde is een internationale broederschap, waar mensen van allerlei slag met mekaar kunnen praten. Over alles, ook over politiek. Maar de orde is daarom geen politieke partij en is noch links, noch rechts. Hoewel je rechtse figuren in de orde kan hebben, aangetrokken door het traditionele karakter en door de structuur. Maar dat heeft allemaal geen belang.'

Interludium I

In 1981 verschenen in de bijlagen van het Belgisch Staatsblad de statuten van de Belgisch Katholiek-Gallicaanse Kerk⁷. De nieuwe vereniging zonder winstoogmerk moest als het ware de 'kerkfabriek' der Gallicanen worden. Naast Mgr. Truchemotte, alias patriarch Patrick I, en Mgr. Maurice De Vent, primate van België, plaatste ook ene José Bodart zijn handtekening onder de nieuwe statuten. Die werd prompt tot beheerder-schatbewaarder benoemd. Met Bodart betreden we nieuwe 'ridder'paden. Hij vertegenwoordigt een van de belangrijkste en grootste tempeliersorganisaties ter wereld. De afstammelingen van oppertempelier Jacques de Molay, in 1314 door koning

Filips IV de Schone tot de brandstapel veroordeeld, zijn nog lang niet dood: Integendeel...

De ridders van de Portugese graaf

Weinig romantisch, dat voorstadje van Namen. De oude, uniforme arbeiderswoningen, in het beste geval voorzien van een afgemeten voortuintje, zijn onoordeelkundig neergepoot tussen grote verbindingswegen, die het landschap verkrachten. Er hangt iets kils, kunstmatigs, doods, daar in Belgrade.

Door het achterraam van het huis van José Bodart daarentegen, lonken de groene bossen onder een duffe zon. De heuvels schitteren. Mooi. Aan de muur van de woonkamer hangen twee zwaarden ten teken van Bodarts aanspraken. De struise, toch eerlijk ogende vijfenzestiger beweert Tempelier te zijn, afstammeling in ere van de eens zo befaamde ridders van de Tempel, die slechts ogenschijnlijk –zo wordt gesteld– de genadeslag hebben gekregen van Filips de Schone.

‘De Charte de Transmission’, legt Bodart uit, ‘De Molay gaf voor zijn dood zijn machten over aan Larmenius. Dat is zo zeker als wat, maar officieel wil men dat niet geweten hebben. Door die “Charte de Transmission” en na eeuwenlange opvolging, is momenteel de Portugese graaf Don Fernando Campello Pinto Pereira de Sousa Fontes regent van de Soevereine en Militaire Orde van de Tempel van Jeruzalem, of kortweg OSMTJ. Graaf Sousa Fontes, een belangrijk immobiliën-makelaar, is de 27ste afstammeling in rechte lijn van koning Alphonsus I (1109-1185) van Portugal – ‘De veroveraar’ -, en in die zin gemachtigd het regentschap van de OSMTJ op zich te nemen.’

De Portugese graaf houdt blijkbaar van etiquette want hij heeft ook een soort diplomatiek corps te zijner beschikking. Zo is José Bodart ‘Légat Magistral de Belgique’ –een soort ambassadeur– van de regent van de OSMTJ. In die functie rapporteert hij om de drie maanden zijn baas over het wel en wee van de Orde in België. Een functie waar Bodart duidelijk tevreden mee is. Hij toont me trots zijn ‘carte d’identité

internationale’, uitgegeven door het Huis van Sousa Fontes.

‘Is die bruikbaar in België?’ probeer ik voorzichtig.

‘Tegenover de Belgische staat heeft ze weinig waarde’, zegt Bodart, ‘maar ordebroeders zijn verplicht je te helpen als je zo’n kaart op zak hebt. Als ik in Duitsland ben, is een ordebroeder verplicht mij gedurende tenminste 24 uur onderdak te verlenen. Iedere ridder beschikt over zo’n identiteitskaart.’

Bodarts vrouw vraagt of ik een kop koffie wil. Graag. Ook zij geniet zichtbaar van de waardigheid van haar man als Tempelridder en ‘Légat Magistral’ van Sousa Fontes.

‘Bent u ook van een orde?’ vraagt ze.

Ik moet haar teleurstellen. Ik ben enkel nieuwsgierig.

Bodart herneemt het woord: ‘in België telt de orde zo’n goede honderd ridders, vooral verspreid over Wallonië en Brussel. Over de hele wereld loopt dat aantal op tot 6000! Maar natuurlijk zijn wij niet meer militair uitgebouwd zoals dat vroeger het geval was. Momenteel is het caritatieve aspect het belangrijkste. Wij zijn een internationale broederschap, een communautiteit, waar solidariteit hoog in het vaandel wordt geschreven.’

‘Een soort vrijmetselaarsloge’, bedenk ik.

‘Ja, maar christelijk geïnspireerd’, haast Bodart zich. ‘De orde is zeer hiërarchisch gestructureerd: per land is er een Groot Prioraat, gedirigeerd door een Groot-Prior. Voor België is dat Camille Parent uit Spa. Per provincie is er een baljuwschap, met aan het hoofd een baljuw. Onder elk baljuwschap vallen een of meer commanderijen. In Namen is er een commanderij, in Brussel zijn er drie. Per commanderij worden ‘ateliers’ opgericht. Zo zijn er ateliers waar aan archeologie, esoterisme en geschiedenis wordt gedaan.’

Interessant in dit verband is de Brusselse ‘Commanderie du Graal’, verwijzend naar de mysterieuze koning Arthur-verhalen, voorgezeten door de ‘Visiteur’ van de OSMTJ, René Eischenne, eveneens voorzitter van een vereniging voor parapsychologie. In het dagelijks leven was Eischenne psycholoog bij het militair hospitaal. Via Eischenne’s ‘Commanderie du Graal’ wordt de vermeende esoterische traditie van de Tempelorde uitgedragen.

‘Het occultisme van de Tempeliers is onbegrijpbaar voor een profaan’, zegt Bodart streng, ‘je moet ingewijd worden om er wat van te snappen.’ Laten we dan maar overstappen naar meer materiële zaken. De Orde telt vier graden. Vooreerst ben je observator, dan postulant (te betalen bedrag: 1500 BF plus draagband: 1000 BF), vervolgens schildknaap, ‘als schildknaap krijg je meer verantwoordelijkheid. Hij zorgt bijvoorbeeld voor de zwaarden tijdens de ceremonies’. Tenslotte word je, na het doorlopen van de vorige stadia, een vol-

waardig ridder in de OSMTJ. Tijd dus om de attributen van de ridder aan te schaffen : een zwaard: 1500 BF; een mantel: 3500 BF, en het kruis van de Orde, eveneens 3500 BF. De jaarlijkse contributie bedraagt bovendien 2000 BF. Een vierde van de opbrengsten gaat naar de regent, Sousa Fontes. Een vlug rekensommetje leert ons dat onze Portugese graaf enkel aan lidmaatschapsgelden zo'n drie miljoen per jaar verdient: 500 BF (25% van 2000 BF) maal 6000. Het leven van een ridder kan lonend zijn.

De Tempelridder zet zich schrap. Een confidentie? 'De orde is oecumenisch gericht', zegt hij, 'zelfs zogeheten atheïsten sluiten zich bij ons aan. De orde is ook apolitiek, er worden eenvoudigweg geen politieke discussies toegelaten. Bij ons vinden ook bijvoorbeeld roden een plaats. Nochtans is het Tempelier zijn een religieuze roeping. Wij doen bijvoorbeeld nog steeds, eens om de vier jaar, een bedevaart naar St. Jacques de Compostella. Natuurlijk per bus, maar de laatste 20 à 30 kilometer leggen we te voet af. Dat is dan onze bescheiden kruistocht.'

Of de Tempeliers niet door de Rooms-Katholieke Kerk worden lastig gevallen? De Orde staat immers nog steeds op het excommunicatie-lijstje. 'Daar hebben we pakweg twintig jaar geleden enorme last mee gehad. Maar jongere priesters lopen niet meer met oogkleppen. Die laten ons met rust. Meer zelfs, sommigen werken met ons mee en moedigen ons aan. In Villers-la-Ville, waar een commanderij van de oude Tempelorde was gevestigd, trekken we jaarlijks op in de processie, met goedkeuring van de plaatselijke pastoor. Maar let op, als voorzorg nemen we nog steeds ons zwaard niet mee in een kerk. Om niet te provoceren.'

Hiermee eindigt het gesprek met de Tempelridder en de 'Légat Magistral' van de Portugese regent-graaf. Bodart doet me waardig uitleide: 'als je nog iets te vragen hebt, aarzel dan niet.'

De weg naar huis is lang en vol vragen. De Tempeliers bestaan dus nog! En ik die dacht dat Filips de Schone definitief komaf had gemaakt met de Orde van de Tempel. Tempelier zijn, een roeping? Wat stelt het eigenlijk voor? Er is me wat ontsnapt. Staat het 'Tempelierschap' voor een soort religieuze bovenbouw? En wat is er van de zogeheten esoterische tradities van de oorspronkelijke Tempeliers? Vele esoterische en occulte groeperingen verwijzen naar dat geheimzinnig aspect van de Orde. Wie waren de oorspronkelijke Tempeliers eigenlijk? Het wordt tijd om de geschiedenis in te duiken.

Ze zijn onder ons

We hebben het er al over gehad: de eens zo vermaarde en machtige Orde van de Tempel heeft, ook na meer dan 650 jaar, de wildste fantasieën losgeweekt. Rozenkruisers zien de middeleeuwse Tempelriders als de dragers van de occulte 'waarheid' omtrent het leven en de dood. Sommigen gaan nog verder. De mysterieuze ridders van de 'Priuré de Sion' zien de Tempeliers als een schakel in een eeuwenlang internationaal complot, dat in een zeer nabije toekomst een dramatische ontknoping zal kennen. Daarnaast beweren tal van organisaties de spirituele en/of wettelijke opvolgers van de in 1312 dood gemaakte Orde van de Tempel te zijn. We hebben al gesproken over de 'Ordre Renové du Temple' van Origas, over de 'Ordre des Chevaliers du Saint-Temple' van Carpenet, en over de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem' van Sousa Fontes en Bodart. Allen verdedigen dezelfde gewaagde stelling: de Orde van de Tempel beledigde geheime, occulte geloofsleringen, niet bestemd voor 'profanen', nietgeïnitieerden. Werden de Tempelriders officieel immers niet veroordeeld wegens ketterij? Wegens het spuwen op en vertrappen van het kruis? Zeggen de verslagen van de door de kerk en Filips de Schone gevoerde processen niet meer dan voldoende? Neem nu bijvoorbeeld volgende verklaring, uit de mond van Geoffroy de Charney, gouverneur (précepteur) van Normandië: 'Nadat men hem ontvangen had, bracht men hem een kruis met de beeltenis van Jezus Christus op; en dezelfde broeder die hem ontvangen had zei hem niet te geloven in degene wiens beeld hier werd voorgesteld, omdat het een valse profeet betrof en dat het God niet was. En toen liet degene die hem ontvangen had, hem driemaal Jezus Christus verloochenen, met de mond, niet met het hart, zo zei hij. Op de vraag of hij op het beeld zelf gespuugd had, zei hij onder ede dat hij het zich niet herinnerde, en dat hij dacht dat dit kwam doordat ze gehaast waren. Ondervraagd over de kus, vertelde hij onder ede dat hij de meester die hem ontving kuste op zijn navel; hij hoorde broeder Gérard de Sauzet, gouverneur van Auvergne, tot de aanwezige broeders zeggen dat het beter was zich te verenigen met de broeders van de orde dan zich losbandig te gedragen met vrouwen; maar hij heeft het nooit gedaan en werd ook niet verzocht dit te doen, zegt hij.¹⁸ Of, nog sterker, volgende getuigenis van een ex-broeder, ene Antonio Sicci de Verceil: 'Hetgeen volgt heb ik meer dan eens horen vertellen in de stad Sidon. Een zekere edelman van deze stad had een zekere edele dame uit Armenië liefgehad; zolang zij leefde heeft hij haar nooit "gekend", maar nadat ze overleden was, heeft hij haar in 't geheim verkracht in haar graf, de nacht nadat ze begraven werd. Na zijn daad, hoorde hij een stem die

hem zei: "Kom terug wanneer de tijd van de bevalling gekomen is, want je zal een hoofd vinden, de dochter van je daden". Toen die tijd volbracht was, kwam de ridder terug bij het graf en vond een menselijk hoofd tussen de benen van de begraven vrouw. De stem liet zich weer horen en sprak tot hem: "Bewaars dit hoofd zorgvuldig, want alle bezittingen zul je van haar bekomen." In de tijd dat ik dit verhaal hoorde, was de gouverneur van deze plaats (Sidon) broeder Mathieu de Sarmage, geboren in Picardië. Hij was in Babylonië (Caïro) de broeder geworden van de sultan die toen heerste; want de ene had het bloed van de andere gedronken, waardoor ze als broers beschouwd werden."

De annalen van de procesverslagen staan bol van dergelijke wilde verklaringen. Wellicht waren die verklaringen, afdwongen onder voortdurende gruwelijke foltering, wel enigszins overdreven. Maar, dat neemt niet weg dat er een kern van waarheid in kon zitten, die nog steeds angstvallig geheim wordt gehouden. Althans, zo wordt beweerd. En wie kent niet de beruchte vervloeking uitgesproken door de grootmeester Jacques de Molay toen de vlammen rond hem heen sloegen, die sombere dag in maart 1314: paus Clemens en koning Filips, zijn vervolgers, zouden zich binnen een jaar met hem voor Gods rechtbank moeten verantwoorden! Paus Clemens was al binnen een maand dood, waarschijnlijk ten gevolge van dysenterie. Ook Filips de Schone overleefde dat vervloekte jaar niet. Zou de Orde van de Tempel, of haar geheime interne afdeling dan echt over occulte machten hebben beschikt?

Er is stof te over om de meest bizarre verhalen over de Tempeliers te fantaseren. Dat is dan ook gebeurd. Honderde 'esoterische' analyses zijn er gepleegd, duizende aan de waanzin grenzende hypothesen neergeschreven. Die teksten geven echter meer inzicht in de beeldingskracht van de menselijke geest dan in de intenties van de Tempeliers zelf. En het is hier dat onze neo-Tempeliers op de propen komen: zij beweren stuk voor stuk erfgenamen te zijn van de mysterieuze geheime kennis van de Tempeliers. Elk heeft zijn eigen interpretatie, zijn eigen fictie, zijn eigen dromen en wensen. De zoektocht naar het bestaan, het voortbestaan, de strijd tegen de dood. En, wie zoekt, die vindt!

Macht en verval

2 mei 1312. De bul van paus Clemens V, genaamd 'Ad Providam Christi Vicarii', ontbindt officieel de Orde van de Tempel: 'wij verbieden eender wie zich bij deze orde aan te sluiten, ze te doen herleven of zich te gedragen als Tempelier, op straffe van excommunicatie.'

tie.' Paus Clemens V had hiertoe ongetwijfeld het recht. Hij was immers de wettelijke soeverein van de orde. Sindsdien is geen enkele paus op die beslissing teruggekomen: de orde bestaat dus officieel niet meer. De huidige activisten van de neo-Tempelordes riskeren nog altijd in de ban van de kerk te worden geslagen. Maakt ons niks uit, zeggen de niet-roomsen uiteraard. Maar er zijn Tempelordes die zich nog steeds in de Rooms-Katholieke principes kunnen vinden. De 'ridders' van deze ordes zijn overtuigde Rooms-Katholieken en erkennen ook het gezag van de paus. Wat dan? Maar ik heb gemerkt dat die banvloek-dreiging niet echt reëel meer is. Men is nog wel onwennig in die kerkelijke kringen. Hoe is het echter zover kunnen komen? Waarom werden de vermaarde ridders van de Tempel tot ketters gedemigreerd?

We schrijven 1099. Na herhaalde bestormingen veroveren de kruisvaarders Jeruzalem op de Egyptenaren. Daarmee werd de wens van paus Urbanus II geuit op het Concilie van Clermont-Ferrand (27 november 1095) eindelijk vervuld. Zij het met veel bloedvergieten. De Heilige Stad was onder Rooms-Katholiek bewind. Godfried van Bouillon, hertog van Neder-Lotharingen, die alles had verkocht vooraleer ter kruisvaart te trekken en daarmee duidelijk zijn intenties aangaf, werd 'Beschermer van het Heilig Graf'. Na zijn dood in 1100 volgde zijn jongere broer Boudewijn hem op als de eerste koning van Jeruzalem. De eerste kruistocht was ten einde. Het Vaticaanse gezag kende een nieuw historisch hoogtepunt en de pelgrims konden opnieuw in relatieve veiligheid de Heilige Stad en het Heilig Graf bezoeken. Maar echt veilig was het nog niet altijd, en dat was de uiteindelijke aanleiding voor het ontstaan van de orde van de Tempel. Georganiseerde soldaten-monniken-korpsen zouden voortaan instaan voor de veiligheid op de doorgangswegen tot de heilige plaatsen.

Volgens de oudste - bekende - (\pm 1170) geschriften over de in eerste instantie genoemd 'Arme Ridders van Christus' (pauperes commilitones Christi templique Salomici) van de hand van de kanselier van het koninkrijk Jeruzalem en aartsbisschop van Tyr, Guillaume de Tyr (die historici steeds als dé bron aanhalen), werd de orde opgericht in 1119 door Hugues de Payns, een edelman uit Champagne.

In de dertiende eeuw schreef Jacques de Vitry, historicus en bisschop van Acre het volgende: 'Sommige ridders, door God geliefd en tot zijn dienst gewijd, verzaakten de wereld en wijdden zich aan Christus. Door plechtige beloften aan de patriarch van Jeruzalem, verbonden zij zich ertoe de pelgrims te beschermen tegen rovers en overvallers, de wegen te bewaken en als ridders op te treden voor de Opperste Koning. Zij hielden zich aan de regels van armoede, kuis-

heid en gehoorzaamheid, zoals de reguliere kanunnikken. Hun leiders waren twee achtbare mannen, Hugues De Payns en Godefroy de Saint-Omer. In het begin waren er maar negen die een dergelijke heilige beslissing namen. Gedurende negen jaar deden ze dienst in seculiere habijten en kleeadden zich met wat de gelovigen hen bij wijze van aalmoes gaven. De koning, zijn ridders en de Patriarch werden vervuld van medelijden voor deze edele mannen die alles hadden achtergelaten voor Christus; zij gaven hen bepaalde eigendommen en inkomsten om in hun levensbehoeften te voorzien... En omdat ze geen kerk of woonst hadden, mochten ze in het paleis van de koning wonen, dicht bij de Tempel des Heren. De Abt en de reguliere kanunnikken van de Tempel gaven hen, ten behoeve van hun dienst, een terrein niet ver van het Paleis. Om die reden werden ze later 'Tempeliers' genoemd.¹⁰

Niet lang daarna kregen de intussen stevig rekruterende Tempeliers ook aandacht in Europa. In 1127 keerden verscheidene ridders van het Oosten terug naar het oude continent, waar ze werden geprezen om hun moed en heldendaden. In 1128 werden ze, door toedoen van de Heilige Bernard, officieel als religieuze militairen erkend. Het zou trouwens de Heilige Bernard zelf zijn die de statuten van de orde op punt stelde. In 1139 kregen de Tempeliers de definitieve erkenning door de afkondiging van de bul van paus Innocentius II, een beschermeling van de Heilige Bernard. De ridders van de Tempelorde stonden voortaan boven staat en wet, hadden een eigen internationaal rijk en moesten enkel aan de paus verantwoording afleggen. Zo werd de Orde op de kortste tijd een kerk binnen de kerk en een staat binnen de staten¹¹. Hoewel de ridders gebonden waren aan hun eed van armoede, zouden ze met de bul van paus Innocentius II in de hand, uitgroeien tot een enorme internationale macht. Uitgestrekte landgoederen in Frankrijk, Portugal, Vlaanderen, Schotland, Spanje, Italië, Oostenrijk en Hongarije verzekerden de ridders van politieke en economische zeggingskracht. Van een spectaculair debuut gesproken! Die invloed ging zelfs zo ver dat koningen en vorsten zich onderwierpen aan de autoriteit van de Tempelorde. Om dat te illustreeren is een tractaat toegeschreven aan koning Hendrik III van Engeland zeker op zijn plaats: 'Gij Tempeliers... hebt zoveel vrijheden en privileges dat uw enorme bezittingen U doen raaskallen van trots en hooghartigheid. Wat onvoorzichtig was gegeven moet voorzichtig worden hernomen; wat onbezonnen was geschonken, moet bedachtzaam worden teruggevraagd', waarop de meester van de orde repliceerde: 'Wat zegt gij, o koning? Niet vaak sprak uw mond zulk een onaangenaam en dwaas woord. Zo lang gij rechtvaardig zijt, zult gij regeren. Maar als gij dit schendt, zult gij niet langer koning zijn!'

Niet mals als repliek. De Tempeliers beschikten inderdaad over een enorme macht. Ook toen al had die een economische basis. Via een heel netwerk van vestigingen in Europa en het Midden-Oosten introduceerden zij in feite het moderne bankwezen. Ze regelde de veiligheid van de geldtransacties en -transporten voor handelaars. Ze lanceerden de wisselbrief: reizigers of bedevaarders konden hun gedeponeerde geld met een attest opvragen in een andere Tempeliersvestiging. Voorts werd er door de Tempeliers druk geleend en ontleend en beheerden ze virtueel de Franse Staatskas¹². Ook op technologisch, geneeskundig en filosofisch vlak waren de Tempeliers toonaangevend in hun tijd. De Tempelorde kan dan ook ondubbelzinnig worden bestempeld als de vernieuwende motor van de Westerse Wereld van de 12de en de 13de eeuw.

Tesamen met de macht groeiden ook de corruptie, de arrogantie en de immoraliteit. Vooral dat laatste zou door de latere inquisiteurs spitsvondig worden omgebogen tot 'ketterij'. Die maakten gretig gebruik van de door het bijgelovige volk verzonnen of half verzonnen verhalen over de decadente feest- en stoepartijen binnen de tempeliersvestigingen. Filips de Schone aasde al lang op het zo uitgestrekte en rijke Tempeliersgoed (meer dan 9000 commanderijen)¹³. De financiële afhankelijkheid van zijn rijk was hem een doorn in het oog. Toen de Tempeliers dan nog het lef hadden om een eigen staat in het gebied van de Languedoc te willen stichten, was het hek helemaal van de dam. Plannen werden gesmeed. De intriges konden beginnen. Nadat paus Bonifatius VIII werd vermoord, en ook diens opvolger paus Benedictus XI op een mysterieuze wijze stierf, kon Filips zijn eigen kandidaat, de aartsbisschop van Bordeaux Bertrand de Got, tot paus laten benoemen. Zo werd Clemens V in 1305 de eerste Avignon-paus.

In oktober 1307 liet Filips de Tempeliers aanhouden. Beschuldiging: ketterij. Ook de toenmalige grootmeester, Jacques de Molay, ontkwam niet aan de raid. Hij werd samen met zijn broeders in de gevangenis gestopt en gemarteld. Binnen de kortste keren zwaaide Filips triomfantelijk met bekentenissen. Onder druk van de martelingen schoven de Tempeliers zichzelf de meest godslasterende praktijken in de schoenen. Later, toen men merkte dat het spel toch uit was, werden de meeste verklaringen echter ingetrokken. Maar intussen lag de bal in het kamp van Clemens V. Aangespoord door Filips besliste hij dat een grootscheeps onderzoek noodzakelijk was. Dat resulteerde uiteindelijk in drie pauselijke bullen. In 1312 werd de Orde van de Tempel ontbonden en haar goederen geconfisceerd. Ze werden voor het grootste deel overgemaakt aan de ridderorde van Sint-Jan van Jeruzalem.

In maart 1314 kon Filips definitief afrekenen met zijn aartsvijand

den. De toenmalige grootmeester van de Orde van de Tempel werd voor de ogen van het Parijse publiek tesamen met enkele broeders levend verbrand. Was dit het einde van de Orde? Vele ridders hadden kans gezien te vluchten. Sommigen sloten zich aan bij andere ridderordes. In andere landen had de vervolging duidelijk minder succes, tot grote ergernis van Filips. In Schotland bijvoorbeeld, werden de pauselijke bullen nooit officieel van kracht. Daar zou de orde nog enkele eeuwen blijven voortbestaan. In Portugal werden de Tempeliers na een onderzoek van alle blaam gezuiverd. Ze konden terecht bij de 'Ridders van Christus', een orde die zeker tot in de 16de eeuw zou blijven bestaan. Zo voer Columbus de wijde zeeën in met schepen van de 'Ridders van Christus'. In andere landen, zoals Duitsland en Spanje, vervoegden de onthoofde Tempeliers de rangen der Johannieters, de ridders van de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem.

Larmenius

De Tempelorde heeft in 1312 officieel de genadeslag gekregen. En officieus? José Bodart, dignitaris van de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem' zei: 'De Molay droeg voor zijn dood zijn machten over aan Larmenius.'¹⁴. Bodart sprak over een mysterieuze 'Charte de Transmission', een document betekend door de 22ste grootmeester van de Orde van de Tempel, Jacques De Molay. Iedere historicus, die naam waardig, zal de authenticiteit van dergelijk document ontkennen. Algemeen wordt aangenomen dat de zogeheten 'Charte de Transmission' pas veel later werd opgesteld om sommigen een authentiek aureool te bezorgen. Met andere woorden, de 'Charte de Transmission' is vals. Van een ononderbroken voortbestaan van de Tempelorde is bijgevolg geen sprake.

Hoe dan ook, er leven momenteel veel mensen die zich 'Tempelier' noemen. En om die mensen gaat het. Die verwijzen stelselmatig naar het werk van C.H. Maillard de Chambure: *Règles et Statuts Secrèts des Templiers*, uitgegeven in 1840. In dit werk schetst de toenmalige conservator van de archieven van Bourgogne onder meer de vermeende ononderbroken opvolging der grootmeesters.

1. Hugues de Payens, 1118
2. Robert-le-Bourguignon, 1136
3. Everard des Barres, 1147
4. Bernard de Tremelai, 1149
5. Bertrand de Blanquefort, 1153
6. Philippe de Naplouse, 1168
7. Odon de Saint-Amand, 1171

8. Arnaud de Toroges, 1179
9. Terric, 1184
10. Gérard de Riderfort, 1188
11. Robert de Sablé, 1191
12. Gilbert Horal, 1196
13. Philippe du Plessiez, 1201
14. Guillaume de Chartres, 1217
15. Pierre de Montaigu, 1219
16. Herman de Perigord, 1233
17. Guillaume de Sonnac, 1247
18. Renaud de Vichiers, 1250
19. Thomas Béraut, 1256
20. Guillaume de Beaujeu, 1273
21. Le moine Gaudini, 1291
22. Jacques de Molay, 1298

Volgt dan de lijst, gebaseerd op de 'Charte de Transmission':

23. Marc Larmenius, 1314
24. F. Thibaut d'Alexandrie, 1324
25. Arnolphe de Brayne, 1340
26. Jean de Clermont, 1349
27. Bertrand du Guesclin, 1357
28. Jean d'Armagnac, 1381
29. Bernard d'Armagnac, 1392
30. Jean d'Armagnac, 1419
31. Jean de Croi, 1451
32. Robert de Lenoncourt, 1478
33. Galeas de Salazar, 1497
34. Philippe de Chabot, 1516
35. Gerard de Salciac, 1544
36. Henry de Montmorency, 1574
37. Charles de Valois, 1615
38. J.-H. de Durfort, duc de Duras, 1681
39. Ph., duc d'Orléans, 1705
40. L.-A. de Bourbon, duc du Maine, 1724
41. L.-H. de Bourbon, prince de Condé, 1737
42. L.-F. de Bourbon, prince de Conti, 1741
43. L.-H. Timol. de Cossé-Brissac, 1776
44. C.-Math. Radix de Chevillon, régent, 1792
45. Bernard-Raymond Fabré-Palaprat, 1804

In het lijstje van de aangehaalde grootmeesters, die je het best aanspreekt met 'Son Altesse Eminentissime, le Très Grand, Très-Puisant et Excellentissime Prince, Seigneur Sérénissime, Très-Sacré Pè-

re, Souverain Pontife et Patriarche, Monseigneur', tref je zeer belangrijke en zeer hoogstaande politieke en militaire historische figuren aan. Wat betekende de ondergrondse Orde van de Tempel? Was ze een geheim politiek genootschap? Of is die lijst uit de spreekwoordelijke duim gezogen? Niemand die het precies weet.

Met de laatste aangehaalde grootmeester, Fabré-Palaprat, ons al welbekend¹⁵, bevinden we ons middenin het Napoleontische tijdperk. Of ze nu bovengronds of ondergronds werkten, het waren moeilijke tijden voor ridderordes, Napoleon schafte alle privileges af en confisceerde goederen. Maar met Fabré-Palaprats Orde verliep het anders. In 1808 organiseerde de grootmeester te Parijs in de Eglise Saint-Paul Saint-Antoine een religieuze ceremonie, met de goedkeuring van Napoleon. Wellicht was het er de keizer om te doen de paus voor het hoofd te stoten. Volgens de huidige 'Tempeliers' was Fabré-Palaprat verantwoordelijk voor een schisma binnen de orde. Niet iedereen kon akkoord gaan met zijn functie als patriarch van de 'Eglise Catholique Johannite et Templière'. De onenigheid over de te volgen tempelregels deed heel wat tempeliersorganisaties ontstaan. Alle beroepen ze zich erop de enige echte te zijn. Ze maken ruzie, verzoenen zich, hebben een geschil, leggen het bij...

Maar wat bezielt de huidige 'Tempelridders'? De drang naar aanzien en waardigheid is  en gegeven. De prachtige witte mantels met het rode Tempelierskruis waarmee de ridders zich tooien zijn daar voorbeelden van. De nostalgie naar vermeende betere tijden is een ander gegeven. De hiërarchie binnen de orde steunt op wederzijds respect van stand, een zekere vertrouwensrelatie – geheimhouding – en solidariteit. Dergelijke goed-gestructureerde en besloten genootschappen vervullen een maatschappelijke functie. Sommige zelfs een politieke functie...

Interludium II.

Het meest markante aspect van de macht der 13de en 14de-eeuwse Tempeliers was wellicht hun internationaal karakter. De Tempeliers waren eigenlijk de eerste echte Europeanen. Hun invloed overschreed grenzen, zelfs zeeën. Zou een dergelijke machtsomvang ook worden nagestreefd door de hedendaagse Tempeliers? Feit is dat de identificatie met hun broeders uit het verleden sterk is, zeer sterk.

Wat heet macht? Macht heb je als je anderen kan manipuleren, als je belangrijke fasen in het leven van die anderen kan beinvloeden, als je leefregels kan opleggen. Macht met grote M uit zich via politiek, de industrie, het leger... Ook kennis is macht. Weten wat anderen doen, wat ze van plan zijn. Vandaar het succes en de enorme uitbouw van

geheime inlichtingsdiensten. Die hebben doorgaans een dubbele functie. Enerzijds vergaren ze heimelijk informatie over vriend en vijand; anderzijds knappen ze voor hun opdrachtgevers zogeheten 'vuile werkjes' op. Zaken die 'gewone mensen' niet mogen weten. Controle op dergelijke inlichtingsdiensten is dan ook een noodzakelijke voorwaarde om de macht effectief in handen te krijgen en te houden. Dat geldt voor alle staatssystemen, zowel democratische als totalitaire. Als inlichtingsdiensten een eigen leven gaan leiden, wars van de benoemde machthebbers, is het begin van het einde nabij. Een efficiënte samenwerking tussen de politieke, economische en militaire instanties en de inlichtingsdiensten vormt de basis voor een stabiele staat. Maar er is meer: staten leven dank zij of ten koste van hun inlichtingsdiensten, of van die van hun 'vrienden'.

Inlichtingen voor de graaf?

De laatste belangrijke ontwikkelingsfase in de Tempelorde van Sousa Fontes, Bodarts chef, blijkt zich in België te hebben afgespeeld. In januari 1932 stichtten Joseph Cleeremans, 'agent technique', Gustave Jonckbloedt, wisselagent, en Théodore Covias, commercieel directeur, een vereniging zonder winstoogmerk, genaamd: 'Association belge des Chevaliers de l'Ordre Souverain et Militaire du Temple'¹⁷. Amper een jaar later werd de vereniging officieel ontbonden, naar verluidt onder druk van Belgische officiële instanties. Maar dat betekende het einde niet van de Tempelorde. In 1936 werd Covias tot regent van de Orde benoemd. Even later was het de beurt aan Covias' compaan Emile-Clément Vanderberg om die taak op zich te nemen. Met de oorlog in zicht werden de machten en archieven van de Orde ten slotte overgedragen aan Don Antonio Campello Pinto de Sousa Fontes, vader van de huidige regent. Don Antonio werd officieel tot regent benoemd in 1942. Met diens dood in 1960 kwam dan uiteindelijk Don Fernando Campello Pinto Pereira de Sousa Fontes aan het hoofd te staan van een zeer internationaal gerichte organisatie, die officieel 'Ordo Supremus Militaris Templi Hierosolymitani' noemt.

46. Bernard-Raymond Fabré-Palaprat, 1804
 D: Charles Antoine Gabriel, Duc de Choiseul, 1813
 47. Charles Louis le Peletier, comte d'Aunay
 48. Bernard-Raymond Fabré-Palaprat, 1827
 R: Commission exécutive du Couvent Général, 1838
 R: Charles Fortuné Jules Guigues, comte de Moreton et de Chabrilan, 1832
 R: Jean Marie Raoul, 1840
 R: Narcisse Valleray, 1850
 R: AGM Vernois, 1866
 R: Josephin Peladan, 1892
 R: Secrétariat International des Templiers élu par le Couvent-Général, 1894
 R: Conseil de Régence, 1934
 R: Théodore Covias, 1935
 R: Emile-Clément Joseph Isaac Vandenberg, 1935
 R: Don Antonio Campello Pinto de Sousa Fontes, 1942
 R: Don Fernando Campello Pinto Pereira de Sousa Fontes, 1960
 (R = regent; D = dissident¹⁸).

We schrijven 1969. Onder de kundige leiding van graaf Sousa Fontes wordt de Tempelorde stilaan een organisatie om U tegen te zeggen. De orde kan bogen op een stevige onderbouw in heel West-Europa. In Portugal, Duitsland en Frankrijk zijn de 'ridders van de Tempel' het best en het sterkst vertegenwoordigd. In Frankrijk bijvoorbeeld bezetten ze sleutelposities bij het staatsapparaat en het bankwezen¹⁹. Wat een opmars! Het hoofd of 'Groot Prior' van de Tempelorde in Frankrijk is een zekere Antoine Zdrojewski, een tot Fransman genaturaliseerde Pool. Zdrojewski organiseerde tijdens de tweede wereldoorlog onder de codenaam 'commandant Daniel' een gedeelte van de Poolse weerstand. Hij was een intieme vriend van generaal De Gaulle, president van de Vijfde Republiek, en van het politieke zwaargewicht Jacques Chaban-Delmas²⁰. 'Commandant Daniel', intussen generaal, heeft goede contacten in de milieus van Europese inlichtingsdiensten²¹. Zdrojewski's adjunct in de Franse afdeling van de Tempelorde, kapitein Moreau de Ferraz, heeft eveneens stevige relaties met de machtigsten onder de gaullisten. Hij was in 1956 en 1957 lid van het kabinet van de toenmalige defensie-minister Bourguès-Manoury. Hij deed dienst als verbindingsagent met de S.D.E.C.E., de Franse officiële... spionagedienst²². Die 'Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionnage' was het Franse equivalent van de C.I.A. Obejectief: het dienen van de Franse staatsbelangen, over de hele wereld. En dit ten koste van alles. Dat ging dan gepaard met onfrisse

praktijken als illegale wapenhandel, heroïnehandel, bomaanslagen, ontvoeringen en moorden²³. De 'honourable correspondents'²⁴ van de S.D.E.C.E. moesten derhalve het klappen van de zweep kennen. Ze werden daarom gerekruteerd uit de onderwereld van de Vijfde Republiek of liepen er school. Een andere en niet minder belangrijke opgave voor de geheime dienst bestond erin te zorgen voor onzichtbare financiële bronnen: 'door bemiddeling van de S.D.E.C.E. heeft het regime van De Gaulle zeer aanzienlijke geldsommen versast naar Zwitserland en andere vreemde landen; daarenboven hebben belasting-gelden gediend om industriële bedrijven op te richten, en om aandelen te kopen in talrijke vennootschappen. Gaullistische vertrouwensmannen dienen als stromannen; men plaatst hen op hoge posten zoals die van directeurs en beheerders, en betaalt hen hoge salarissen uit. De winst van de bedrijven worden gebruikt voor politieke doeleinden of voor het spijzen van geheime fondsen. Iedereen weet dat de inlichtingendiensten van de hele wereld bedrijven oprichten in de andere landen om hun eigen inlichtingsopdrachten te verdoezelen; de meeste bedrijven die geleid worden door de S.D.E.C.E. echter, hebben hun zetel in Frankrijk; hun doel is, over het algemeen, zich te verzekeren van de controle over belangrijke industrieën zoals: kranten, fabrieken van elektronica, hotels, uitgeverijen, import-export bedrijven, etc.'²⁵. En wat blijkt? De topfiguren van de Franse afdeling van de Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem zijn goed thuis in de hierboven geschetste dubieuze kringen!

Maar ook in Duitsland is er iets merkwaardigs aan de hand. Groot-prior van de Duitse afdeling van de Tempelorde is jurist Fred Scheuermann. In tegenstelling tot zijn Franse collega Zdrojewski was Scheuermann tijdens de tweede wereldoorlog verantwoordelijk voor de Abwehr –de militaire inlichtingendienst van Nazi-Duitsland– voor West-Frankrijk. Nieuwe tijden, nieuwe zeden en... nieuwe vijanden. Moesten de oude rancunes immers niet worden vergeten in de strijd tegen het materialisme en het communisme? Scheuermann is een goede vriend van Rainer Barzel, een van de chefs van de C.D.U., de Christlich-Demokratische Union. Die partij maakte tesamen met haar zuster, de C.S.U. van Strauss, het naoorlogse Duitsland tot wat het nu is. Er is nog meer. Scheuermann staat in verbinding met de B.N.D., de Bundesnachrichtendienst, de Duitse officiële spionagedienst, uitgebouwd door Reinhard Gehlen, vroegere chef van Scheuermann bij de Abwehr²⁶. De B.N.D., ook genoemd het Gehlen-Netwerk, telt trouwens nog meer Tempeliers in haar rangen²⁷. Een merkwaardig toeval...

En Portugal? Om maar meteen met de deur in huis te vallen: regent Sousa Fontes is, zo schrijft een ex-geheim agent, welbekend bij de

P.I.D.E., de politieke politie van het Salazar-regime²⁸! Die organisatie werd in 1940 door de toenmalige Portugese minister van Defensie Santos Costa gesticht. Costa was een vurig aanhanger van Hitlers Derde Rijk en haalde functionarissen van de Gestapo binnen om de politieke politie gestalte te geven. Obersturmführer Kramer, die later nog dienst deed als chef van het concentratiekamp Bergen-Belsen, was er een van. De P.I.D.E. werd een oppermachtig politieel apparaat van de Salazar-dictatuur. Het doel was elke mogelijke oppositie in de kiem te smoren. Duizenden tegenstanders van het regime werden door de P.I.D.E. opgepakt, gefolterd en gedood. Toen Salazar na de Anjerrevolutie op 25 april 1974 kon opkrassen, kwamen de gewelddaden van de P.I.D.E. aan het licht. De revolutionairen ontdekten echter nog veel meer. Het in Lissabon gevestigd internationaal persagentschap 'Aginter Press' was een annex van die P.I.D.E. én een dekmantel voor spionagepraktijken, terrorisme en huurlingenactiviteiten, kaderend in een georganiseerde internationale subversie. Aginter Press werd gefinancierd door de Portugese regering en door extreem-rechtse organisaties in Frankrijk, België, Zuid-Afrika en Zuid-Amerika²⁹. Aginter Press werkte nauw samen met de Zuid-Afrikaanse geheime dienst, de BOSS, de geheime dienst van Franco, de DGS, de politieke politie van de Griekse kolonels, de KYP en later ook met de D.I.N.A., de 'Dirección de Inteligencia Nacional', de geheime dienst van Pinochet. Het 'persagentschap' werd in 1966 gesticht door Ralf Guérin-Sérac, een gewezen officier van het Franse leger én ex-agent van de S.D.E.C.E., waarmee trouwens regelmatig gemeenschappelijke acties werden opgezet. Guérin-Sérac omringde zich met oud-nazi's, neo-nazi's, huurlingen en avonturiers om, vooral in Afrika, anti-communistische acties te ondernemen. De dekolonisering van het Afrikaanse continent was immers ingegeven door Moskou! Een van de meest opvallende connecties van Aginter Press was ongetwijfeld de Italiaanse neo-fascist Stefano della Chiaie. Hij wordt verantwoordelijk geacht voor verscheidene bomaanslagen in Italië. De aanslag op het station van Bologna wordt aan hem toegeschreven. Tensamen met Guérin-Sérac ontplooidde hij de zogeheten 'Strategie van de Spanning': 'Wij geloven dat de eerste fase in de politieke activiteit erin bestaat chaos te creëren in alle structuren van het regime. Eerst moeten we de structuur van de democratische staat vernietigen onder de dekmantel van communistische activiteiten.³⁰ Om anti-communistische leiders te ondersteunen en de 'Strategie van de Spanning' te operationaliseren beschikte Aginter Press ook over een heus leger, de 'Organisation d'Action Contre le Communisme International', gedirigeerd door Nazi-veteraan kolonel Otto Skorzeny. De politieke vleugel van die terreurgroep was 'Ordre et Tradition', met

antennes over de hele 'vrije' Westerse wereld.

Wat betekent dat nu allemaal? Zdrojewski en de Europese inlichtingendiensten, Moreau en de S.D.E.C.E., Scheuermann en de B.N.D., Sousa Fontes en de P.I.D.E.... wat moet je er van denken? Was de Tempelorde een annex van de geheime diensten die, zonodig, als rookgordijn kon worden gebruikt? Of benutten de ridders van de Tempel, althans die aan de top, inlichtingsdiensten om hun macht te beveiligen en uit te breiden en de gemeenschappelijke vijand, het zo verfoeide communisme, te bestrijden? Retorische vragen? De kip of het ei?

De ridders van de onderwereld

Toen generaal Charles De Gaulle in 1959 als eerste president van de Vijfde Republiek werd verkozen, waren de onderhandelingen al lang aan de gang. Hoe de president en zijn politieke aanhang beschermen tegen de almaar toenemende oppositie, vooral vanuit Frankrijks kolonie Algerije? Dat was de hamvraag. Men dacht de oplossing te vinden in de oprichting van een parallelle politie, de Service d'Action Civique, kortweg SAC. De SAC had officieel tot doel: 'Het verzamelen van alle personen, zonder onderscheid van mening of ras, die de acties van Generaal De Gaulle wensen te ondersteunen. Hiertoe zal de vereniging een burgerlijke actie voeren op cultureel en sociaal gebied, en buiten alle politieke actie om.'³¹ Apolitek?

Wat de grondleggers precies van hun geesteskind verwachtten, zou al vlug blijken. Tussen 1961 en 1967 moest de nieuwe politie met alle middelen de macht indijken van de leden van de 'Organisation Armée Secrète' (OAS), de gewapende voorstanders van een Frans Algerije. Immers, met de afkondiging van de onafhankelijkheid van Algerije in 1962 was de kous nog niet af: vele OAS-leden en -sympathisanten bleven zich verzetten tegen De Gaulle's dekoloniseringspolitiek.

In nauwe samenwerking met de S.D.E.C.E., de officiële Franse geheime dienst, rekruteerde de SAC 'harde mannen' uit de onderwereld en bij extreem-rechts. Om de geheime acties tot een goed einde te brengen, moest men beroep kunnen doen op 'mannen met baarden', mannen, van geen kleintje vervaard en tot alles in staat! Via dergelijke kringen kreeg de parallelle politie ook contacten met de P.I.D.E., de Portugese politieke politie. Stilaan draaide rond de politie van De Gaulle een netwerk van gangsters.

In 1968 kraakte de Vijfde Republiek in haar voegen. De memorabele mei-dagen trokken uiteraard de belangstelling van de SAC. De studentenopstand zorgde er ook voor dat vele ex-OAS'ers hun rancunes ten aanzien van de gaullisten opzij schoven en de rangen van de

parallele politie gingen vervoegen om het 'marxistisch geweld' te bekampen. Met dit doel werden her en der knokploegen op het getouw gezet en provocateurs ingeschakeld. Er bestond zelfs een gedurfd plan om, in samenwerking met lokale neo-fascistische groeperingen, op 24 mei 1968 'subversieve elementen' over geheel Frankrijk te interneren in het Charletty stadion. De 'Opération Stade' ging evenwel niet door wegens een juist op die dag bereikt akkoord tussen de regering en de CGT, de Franse communistische vakbond³². Toen dictator Pinochet in 1973 aanhangers van Allende opsloot in het voetbalstadion van Santiago, was dat dus een weinig origineel idee.

Als gevolg van die ontwikkelingen werden de SAC-lokalen –toen gevestigd in de Rue de Solferino te Parijs (waar ook de burelen van het spionagenetwerk van Foccart, gespecialiseerd in acties op het Afrikaanse continent, en de burelen van De Gaulle te vinden waren)– ontmoetingsplaatsen voor neo-nazi's, drugtrafikanten en wapenhandelaars³³. Drugs en wapens zorgden trouwens samen met de later aan het licht gekomen afpersings-, oplichtings- en chantagepraktijken voor de nodige financiële middelen. Betekende dit dat de SAC uit de handen van de gaullisten glipte en virtueel werd overgenomen door gangsters? De in 1982 geïnstalleerde parlementaire onderzoekscommissie spreekt dit flagrant tegen: in haar rapport staat bijvoorbeeld vermeld dat tenminste van 20 maart 1967 tot 30 oktober 1969 ene Charles Pasqua eerste ondervoorzitter was³⁴. De vroegere gaullist Pasqua is anno 1987 minister van Binnenlandse Zaken, Industrie en Veiligheid van Frankrijk.

Op het einde van de jaren zestig begonnen sommige elementen van de SAC aandacht te krijgen voor een vreemde, mysterieuze organisatie die, zo bleek, reeds doordrongen was van inlichtingsagenten van andere diensten. Het oog van de SAC viel op de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem'. De infiltratie kon beginnen. In 1970 neemt Charly Lascorz, 48 jaar en ex-SAC-verantwoordelijke, in opdracht van de SAC contact op met Groot-Prior Zdrojewski die, zoals reeds gezegd, goed gekend is in gaullistische kringen en Europese inlichtingsmilieus. Charly wordt door Zdrojewski prompt tot 'Chargé de Mission' van de Orde benoemd. Blijft één probleem: hoe zich ontdoen van de Portugese graaf Sousa Fontes, die de grote baas van de Orde is? Waarom moet Sousa Fontes weg? Om via Zdrojewski zelf het roer in handen te nemen, zeggen de meeste publikaties. Maar er is wellicht nog een andere reden: juist rond die tijd vertroebelen de relaties tussen de S.D.E.C.E. en de inlichtingsdiensten van Foccart enerzijds en de P.I.D.E. en haar annex Aginter Press anderzijds. De toenemende verschillen tussen Frankrijk en Portugal inzake de te voeren Afrika-politiek is daar waarschijnlijk de oorzaak van. En Sousa Fon-

tes was, zo schreef een ex-SAC agent, nauw gelieerd met de P.I.D.E. Moest Sousa Fontes daarom verdwijnen?

Hoe dan ook, in oktober 1970 is het zover. In het Salon des Républicains te Parijs, wordt na druk voorafgaand overleg met de uiterst sterke Duitse afdeling van de Tempelorde een internationaal convent van de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem' belegd. SAC-agent Lecavelier, Tempelridder en latere verantwoordelijke voor de fichier van de Orde, schrijft hierover: '...mij is opgedragen om de partizanen van Sousa Fontes op alle mogelijke manieren te dwarsbomen. Volmachten van commandeurschappen die hem gunstig gezind zijn, verdwijnen; stembiljetten worden vervangen door andere, sommige afgevaardigden die verkeerd kiezen, worden meegenomen voor een 'wandelingetje' tijdens de stemming. Omdat ze zulke gespieerde maatregelen niet gewoon zijn, begrijpen die arme mensen er helemaal niets van. Zdrojewski wordt met een overweldigende meerderheid gekozen. Om de verkiezing van de nieuwe grootmeester te vieren, wordt er een mis opgedragen in de tempelierskerk Saint-Nicolas-des-Champs, rue Saint-Martin; wij worden officieel ontvangen door de adjunct-president van de Conseil de Paris, die herinneringsmedailles en diploma's uitdeelt aan de grootmeesters van buitenlandse Ordes. Het geleide bezoek aan het stadhuis wordt gevolgd door een lunch. Vervolgens wordt er een bos bloemen neergelegd aan de voet van het standbeeld van Jacques de Molay, aan de Square du Vert-Galant... Het hoogtepunt van de dag blijft onze optocht aan de Champs Elysées, in vol ornaat (grote witte kapmantel met een groot rood kruis) en met Charly Lascorz aan het hoofd. Opnieuw wordt een bos bloemen neergelegd, ditmaal onder de Arc de Triomphe, tijdens een officiële plechtigheid waarbij de volgende personen aanwezig zijn: Camy-Perret, verantwoordelijke van de SAC voor de Pyreneeën, rechterhand van Pierre Messmer; ..., Lamirand, sekretaris-generaal voor de Jeugd tijdens het Vichy-regime; Meunier, afgevaardigde van het 1ste Arrondissement; twee afgevaardigden in functie; en een hele reeks generalen, kolonels, etc.'³⁵.

Wat betekende die overwinning voor Zdrojewski en de SAC? Charly beschikte over een spookfirma, de 'Société d'Etudes Techniques et Commerciales (S.E.T.E.C.)³⁶, om, in het kader van de gaullistische strijd, zowel extreem-links als extreem-rechts te ficheren. Dat ook extreem-rechts niet onmiddellijk als een onvoorwaardelijke bondgenoot werd beschouwd, heeft vooral te maken met de Algerijnse perikelen en de naweën ervan. Via die fichering trachtte de SAC dan ook de 'Ordre Nouveau' verder en doelmatiger te manipuleren. Maar S.E.T.E.C. diende zich noodzakelijkerwijze tot het Franse grondgebied te beperken. Dank zij de Orde van de Tempel kon plots

heel Europa worden bestreken!

De 'Chargé de Mission' van de Orde liet er uiteraard geen gras over groeien: 'Charly Lascorz knoopt contact aan met de hoogste rangen, in federaal Duitsland, in 't bijzonder met leiders van het C.D.U., zoals Rainer Barzel of Max Werner. In München had hij interessante gesprekken met: de Beierse leider Franz-Jozef Strauss; Dr. Gerhard Frey, directeur van de 'Deutsche National Zeitung und Soldaten Zeitung'; Dr. Emilian, bezieler van de extreem-rechtse beweging 'Aktion Widerstand'; afgevaardigde en oud-minister Schroeder; Berthold Beitz, directeur van Krupp; majoor Krajewski en Michael Hotzendorf, twee nauwe samenwerkers van generaal Wessel, van de B.N.D., de zeer officiële federale inlichtingendienst. Openlijk ging het om niets anders dan het oproepen tot een nieuwe, internationale kruistocht tegen het marxisme en de revolutionaire krachten.³⁷ Een nieuwe kruistocht, na al die jaren. Wie had daarvan nog durven dromen? Ook in Frankrijk worden de gevolgen van Charly's enthousiasme ervaren. In bijna alle Franse commanderijen van de Orde komen SAC-leden en oud-SAC-figuren aan de top te staan. De Tempelorde wordt als het ware de militie van de SAC. Of omgekeerd... Na meer dan 600 jaar beschikte de Orde opnieuw over een militaire vleugel!

Door valse diplomatieke paspoorten, valse adelbrieven en valse perskaarten, afkomstig van de Orde, kregen de nieuwe kruisvaarders bovendien onverhoopte mogelijkheden. Grenzen vormden geen onoverkomelijke hindernissen meer, en men kon terecht in de hoogste kringen. Gouden tijden dus voor illegale wapentransporteurs, drug-handelaars en hun spitsbroeders.

Een andere merkwaardige relatie van de Tempelorde in die tijd was de 'Grande Loge Nationale de France', een maçonnieke orde van extreem-rechtse signatuur³⁸. Aan het hoofd ervan stond toen een zekere Baylot, oud-prefect van politie. Die was in 1950 medestichter van de beweging 'Paix et Liberté', gesteund door de CIA en de NATO. Paix et Liberté zou, naast het voeren van hevige anti-communistische propaganda, ook anti-arbeiders-commando's op poten zetten om te ageren in syndicale kringen³⁹. Baylot en zijn 'vrijmetselaars' waren dus welgekomen wapenbroeders.

Er kwam echter een kink in de kabel. Op 10 december 1972 barstte het schandaal los. Op die dag viel de 'anti-gang' brigade van de Franse gerechtelijke politie de lokalen van S.E.T.E.C. en de Tempelorde binnen. Ze waren beide gevestigd op hetzelfde adres. Zes werknemers of geassocieerden werden aangehouden en beschuldigd van 'omkoping van overheidspersonen, chantage en afpersing'. De permanente oorlog tussen officiële inlichtingsdiensten en de parallelle polities werd Charly en zijn bende fataal. De kruistocht was blijkbaar

afgelopen... Op 23 augustus 1973 signeerden Zdrojewski en de toenmalige Grand Sénéchal van de Orde, Georges Lamirand, nog minister van de Jeugd tijdens het Nazi-gezinde Vichy-regime, de ontbinding van het Franse Groot-Prioraat. Was de kruistocht werkelijk ten einde?

De slachtpartij

Het is 18 juli 1981. Vakantie in Frankrijk. Niet voor iedereen. Het is 10 uur. Bij leraar Jean-Bruno Finochietti rinkelt de telefoon. Meneer 'Z' wil hem onmiddellijk spreken. Op de plaats van de afspraak, zo'n half uur later, treft Finochietti zijn vrienden Ange Poletti en Lionel Collard, een ex-legionair. Meneer 'Z' geeft er zijn instructies. Een plan is rijp... Van daaruit trekt het gezelschap, zonder meneer 'Z', naar Didier Campana, ook al een goeie kennis van Finochietti. De vier mannen wachten op Jean-François Massoni. Die zou pas arriveren rond 13 uur, na zijn werk op de PTT. Intussen etaleren de mannen enkele merkwaardige attributen op een tafel in Campana's huis: wapens, matrakken, gasbommen, chirurgische maskers, verrekijkers, touwen en commando-messen. Dat materiaal wordt zorgvuldig in een enkele dagen eerder gestolen Estafette opgeborgen. Zodra Massoni is aangekomen, vertrekt het gezelschap met de bestelwagen richting Auriol, nabij Marseille.

Die dag raast een hevige mistral rond de Franse Middellandse Zee-kust. De dakpannen van het luxueuze landhuis in Auriol, waar de groep halt houdt, klapperen onheilspellend. Een voorteken? Jacques Massie, stagiair politie-inspecteur, eigenaar van het landjuweeltje, is blijkbaar niet alleen thuis. Voor het landhuis staan drie auto's geparkeerd: een Mercedes, toebehorend aan de schoonouders van Massie; een R5 van de werkmannen die het huis opknappen; en de AMI-8 van Massie zelf. Even wachten dus... Drie uren houdt het gezelschap nauwlettend het huis in de gaten. Eindelijk vertrekken de Mercedes en de R5. Blijft de AMI-8. Jacques Massie is dus alleen: de tijd is rijp!

Het is nu 18 uur. Campana en Poletti stappen uit de Estafette en begeven zich naar de voordeur. Daar wacht hen een verrassing: Massie is er niet. Hij is met een geleende auto naar Orange, een stadje dichtbij de Rhône, honderd kilometer landinwaarts. Marie-Dominique, Massie's vrouw, en de vriend van Massie's zuster, Georges Ferrarini zijn wel in het huis. Wat nu? Campana slaat Ferrarini neer met de kolf van zijn pistool en Poletti verdooft Marie-Dominique met een gasbom. Beiden worden naar boven gesleept, gekneveld en vastgebonden aan een stoel. Het is rustig nu. De andere commando-leden kunnen binnenkomen. Wanneer arriveert Massie?

Nauwelijks 45 minuten na de gewelddadige raid wordt er op de

deur geklopt: Massie's schoonouders staan met Alexandre, hun achtjarige kleinzoon, voor de deur. Alexandre valt bijna om van de slaap. De schoonouders vormen geen enkel probleem voor de bandieten. Ze worden op geen tijd onschadelijk gemaakt en op de eerste verdieping bij de rest van de familie gebracht. Voor hij in slaap valt, fluistert de kleine Alexandre Finochietti smekend: 'doe mijn moeder geen kwaad, ik zal braaf zijn'. Alexandre kent Finochietti. Hij kwam regelmatig bij de Massies thuis. De leraar neemt het kind in zijn armen en draagt het naar boven, waar hij nerveus de bewakingstaak op zich neemt. De spanning stijgt. Massie duikt maar niet op. Bovendien werd Finochietti ook herkend door Massie's vrouw Marie-Dominique. Hij is ontmaskerd. Dat zou het einde betekenen. Tenzij...

Georges Ferrarini wordt als eerste gedwongen de trap af te dalen. Hij wordt gewurgd met een rijgsnoer en in de bestelwagen geworpen. Collard bewerkt hem vervolgens met zijn mes, want Ferrarini lijkt wel onsterfelijk. Dan is het de beurt aan Massie's 70-jarige schoonvader. Die krijgt een plastic zak in de mond gepropt. Zeventien messteken maken een einde aan zijn leven. Ook de schoonmoeder van Massie ondergaat hetzelfde lot. Het bloed gutst langs alle kanten. De lijken worden in allerijl in de Estafette geworpen. Marie-Dominique en haar zoontje zijn de laatste overlevenden. Niet voor lang. Marie-Dominique daalt de trap af en tracht te vluchten. Maar Poletti is haar te vlug af. Hij ruikt een pook van de schouw en verbrijzelt er haar schedel mee. Marie-Dominique wordt verkracht. Tenslotte komt Finochietti met het kind in de armen naar beneden. Poletti, de pook nog in de handen, bewerkt Alexandre. Finochietti voelt de stuiptrekkingen van het kind. Alexandre kermt. De leraar brengt het kind vervolgens naar de Estafette en maakt met zijn commando-mes een einde aan het lijden. Alle lijken liggen nu in de bestelwagen. Collard en Massoni rijden naar een verlaten mijn, zo'n honderd kilometer verderop. Daar worden de lichamen gedropt.

In het landhuis blijven Finochietti, Poletti en Campana achter. Ze wachten nog steeds op Massie. Eindelijk... Rond 3 uur 's morgens houdt een wagen halt voor het huis. Het is Massie! Finochietti gooit een gasbom naar Massie's hoofd, maar de mistral devieert het projectiel. Massie trekt onmiddellijk zijn trouwe 357-Magnum. Poletti reageert prompt. Met de pook slaat hij het wapen uit de handen van de inspecteur. Finochietti slaat Massie neer en vermoordt hem met zijn mes. De slachting is ten einde. De opdracht is volbracht. Alles zit onder het bloed. De mistral doet de dakpannen nog steeds kletteren⁴⁰.

Enige tijd later worden de vijf mannen aangehouden, samen met Jean-Joseph Maria, de chef van het gezelschap. Finochietti had op de plaats van de slachting vingerafdrukken achtergelaten... Op vrijdag

17 mei 1985 valt het verdict: Maria, Collard en Poletti krijgen levenslange opsluiting, Finochietti en Campana 20 jaar, terwijl Massoni er met 15 jaar internering vanaf komt. De uitspraak op vrijdag 17 mei 1985 betekende het einde van een wel zeer turbulente periode in de Franse gerechtsgeschiedenis. Want het proces van de slachtpartij in Auriol was ook een politiek proces. Wat was het motief voor de moorden? Een duidelijk antwoord werd nooit gegeven. 'We zochten belangrijke documenten', verklaarde Finochietti tijdens het proces. Welke documenten?

De vijf moordenaars waren allemaal lid van de Marseillaise SAC. Maria was bovendien interim-chef voor Marseille. Hij verving... Jacques Massie, die stagiair politie-inspecteur was geworden. Was de slachtpartij een interne afrekening? Chanteerde Massie sommige vooraanstaanden? Moest hij daarom verdwijnen? Vragen die wellicht nooit een antwoord zullen krijgen. Er zijn echter hypothesen... Een daarvan is uiterst merkwaardig. Ze kreeg relatief weinig aandacht in de media en werd meermaals afgedaan als al te fantastisch. Nochtans betrof het een van de weinige hypothesen die ondersteund werden door een getuige, anoniem weliswaar. Paul Tesseire, journalist bij het communistische dagblad 'La Marseillaise', vertelt te Nice een man te hebben ontmoet die beweert dat Massie's dood in verband moet worden gebracht met een wapentrafiëk tussen Frankrijk en Italië. Volgens die man zijn het 'Italiaanse zakenrelaties van de P2 die de verzonden wapens bij ontvangst controleerden. Dit gebeurde onder toezicht van machtige personen die verenigd zijn in een geheim genootschap van het vrijmetselaarstype, en die de Tempeliers worden genoemd. Deze Tempeliers werden in het begin van de jaren zeventig gesticht door verscheidene leden van de SAC, onder wie mijnheer M., een van de mannen die de organisatie moesten zuiveren van ongewenste elementen, en in 1969 naar Marseille werd gezonden door Jacques Foccart... In 1977 verschijnt Massie voor het eerst bij de Tempeliers, en wordt er zeer actief en ambitieus. Dit brengt hem uiteindelijk ten val. De mannen die verantwoordelijk waren voor die trafiëk konden zijn ongegeneerde en uitdagende houding niet toelaten. Vier maanden geleden heeft hij inderdaad deelgenomen aan een levering van wapens die in Turkije aangekocht werden. Massie was van plan de 558 miljoen Anciens Francs, die deze handel had opgebracht, voor zich te houden. Hij beweerde dat hij niet genoeg betaald was geweest. En aangezien dit gebeurde in de periode van de presidentsverkiezingen, lag het voor de hand dat deze onbezonnen daad confrontaties zou uitlokken.'

'Daarbij komt dat Massie... zijn vrienden gaat verraden door een deel van de som te gebruiken om bij te dragen aan de financiering van

twee kandidaten van de U.D.F.-lijst in twee kiesdistricten van Marseille. Om deze reden werd hij herhaaldelijk geschaduwd. Zo heeft hij de toorn op zich geladen van Mijnheer M. en van een van zijn naaste bloedverwanten, een zekere R., uitbater van een gekende nacht-kroeg te Marseille. In Parijs kon men ook niet toelaten dat Massie zich als weerhaan gedroeg. Bovendien was het hoog tijd om de rekening te vereffenen met de financiers, die eigenlijk zeer zware jongens zijn, die beschermd worden en zich in het zakenleven hebben teruggetrokken. Uiteindelijk heeft Massie het gevaar voelen naderen en heeft zich tot bevriende politiemannen gewend, die echter niets voor hem konden doen. Alles was reeds beslist. Men moest het geld en enkele belastende documenten recupereren, en indien nodig, een voorbeeld stellen. Zonder het toeval en enkele onhandigheden was deze zaak misschien nooit publiek geworden. Bovendien is het zeer onwaarschijnlijk dat de mensen die belast waren met deze operatie ooit geweten hebben waar het precies om ging.⁴¹ De wapens, zo vertelt de man nog, waren bestemd voor de Italiaanse terroristische 'Rode Brigades'...

Onwaarschijnlijk? Vooreerst de bestemming van de wapens. Waarom zou bijvoorbeeld P2 de Rode Brigades steunen? Past dat niet in de zogenaamde 'Strategie van de Spanning' zoals uitgedokterd door vooral de Italiaanse neo-fascist Stefano della Chiaie, die zeer zeker in verbinding stond met topfiguren van P2⁴²? Niet onmogelijk. De getuige van Paul Tesseire verhaalt dat de Tempelorde in het begin van de jaren zeventig door leden van de SAC werd gesticht. Dat klopt niet, hoewel die onnauwkeurigheid bij gebrek aan kennis omtrent occulte groepen te vergeven valt. Maar wie is die mysterieuze Mijnheer M....? Als die kan worden ontmaskerd, zou de verklaring in 'La Marseillaise' zeer zeker aan geloofwaardigheid winnen. Betrof het misschien Georges Michelon, SAC-verantwoordelijke rond 1968 voor Exterieur Relaties én 'Baljuw' van de Marseillaise commanderie van de Tempelorde onder het grootmeesterschap van Zdrojewski? Hij leidde een 23-tal 'ridders' en een 200-tal 'schildknepen' 'die een gevorderde militaire vorming genieten en degelijk geoefend worden in stadsguerilla. Bijna allen hebben inderdaad deelgenomen aan de strijd tegen het O.A.S. De rest komt uit extreem-rechts.'⁴³ Zeer wel mogelijk! Hoewel Michelon, volgens de officiële kanalen, slechts in 1971 en 1972 de functie van 'baljuw' uitoefende, dus tien jaar voor de moordpartij in Auriol. Maar misschien bleef de Orde in Frankrijk toch op een of andere manier voortleven. Is Mijnheer M... Michelon? Feit is, dat Jacques Massie in 1977 verantwoordelijke werd voor de SAC van Marseille, in opvolging van advocaat Yves Destrem, een zeer goede kennis van Michelon. Michelon had immers als taak de re-

laties te verzorgen met de provinciale afdelingen van de SAC.

Er is nog iets... Op 28 juli 1981, amper één dag nadat Paul Tesseire het verhaal publiceerde, verstrekt ene Alfred Zappelli vanuit Genève een communiqué aan het Franse persagentschap 'France-Presse'. Hierin zegt hij in naam te spreken van de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem'. Zappelli ontkent dat inspecteur Massie lid was van de Tempeliers-organisatie⁴⁴. Wie is Zappelli? Wat maakt dat Zappelli kan optreden in naam van de, of van een OSMTJ? En, tenslotte, waarom moet Zappelli zich zonodig aangevallen voelen door de publikatie van het artikel in 'La Marseillaise'? Vragen, vragen, vragen. Vind ik er ooit een antwoord op?

Mijmeringen

Een mooie avond. Ik moest er maar eens uit. Wat gaan lopen. Alleen zijn, weg van de wereld en van de telefoon. Een glibberig bospaadje zou me beslist helpen. De twijfels overvielen me weer. Is het niet al te fantastisch?. De affaire rond Origas, Baleron, P2. Dan de zaak rond de SAC. De Tempeliers van de SAC! Zie ik dingen die er niet zijn? Feit is, dat het stuk voor stuk zaken zijn met meer dan één geurtje aan. Ze zijn ook allemaal onopgehelderd gebleven. Van een vriend, die het proces van de moordpartij in Auriol op de voet heeft gevolgd, vernam ik bijvoorbeeld dat advocaat Collard, verdediger van Massie's zuster, in die tijd meermaals werd bedreigd. Door wie? Collard vertelde mijn vriend wat angstig dat een obscure organisatie regelmatig in zijn dossiers opdook: de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem'. Daar staat dan die getuigenis in 'La Marseillaise' naast... Antwoorden zal ik toch nooit vinden, vrees ik.

Het bos is kaal. Het is immers winter. Het wordt ernst. In wat voor wespennest ben ik me aan het steken? Ik kan nog terug. Uiteraard. Maar ik heb ooit eens een belangrijke keuze gemaakt. Ik zou proberen in de mate van het mogelijke mijn eigen leven te bepalen. Zo weinig mogelijk mogelijk compromissen sluiten. Ik zou niet meer op bevel met mijn hoofd tegen een of andere muur lopen. Die muur wil ik dan tenminste zelf metselen. Hoe mogelijk is het mogelijke?

Deze middag ging de telefoon. Een anonieme zware stem daverde in mijn oren: 'ik raad u aan te stoppen met uw onderzoek over ridderordes. Uw brief aan meester Collard is me bekend.' Het begon te schemeren voor mijn ogen. Hoe kan dat? Niemand is op de hoogte van mijn brief aan Collard. Behalve Collard zelf! De stem ging godeloos verder: 'de zaken waar u zich mee bezighoudt, veldragen geen licht. Dat begrijpt u wel.' Ik hoorde mezelf zeggen: 'bent u van een of andere inlichtingsdienst?' Een korte lach was het antwoord. Dan

volgde de klik. Afgelopen. Een bedreiging! Maar ik heb indertijd een belangrijke keuze gemaakt. Ik kies voor mijn leven. Dat klinkt vreemd. Ik zal zeer voorzichtig te werk gaan, zoveel is zeker. Wellicht kan ik de zaak best even laten rusten.

In de verte tekent de beschaving zich af. De hel verlichte steenweg verslindt stelselmatig de razende auto's. 'Truth is stranger than fiction'.

Interludium III

Toen Sousa Fontes in 1971 opzij werd gezet door Antoine Zdrojewski, Charly Lascorz en Georges Lamirand, was niet elke Tempelier gelukkig met de gang van zaken. José Bodart, huidig Belgisch afgevaardigde van Sousa Fontes, vertelde me: 'wat daar in Parijs is gebeurd met de SAC is ronduit schandalig'. De machtsstrijd tussen Sousa Fontes en Zdrojewski liep andermaal uit op een schisma, dat echter pas jaren later ook in België werd gevoeld.

Bodart was tot 25 maart 1979 Groot-Prior van de 'Grand-Prieuré Autonome belge de l'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem'⁴⁵. Pas daarna stichtte hij de Belgische afdeling van de 'Ordo Supremus Militaris Templi Hierosolymitani', die zich geheel aan het gezag van Sousa Fontes onderwierp. De 'Grand-Prieuré Autonome de Belgique' daarentegen is eerder Zdrojewski-gezind. Ze werd, na reeds jaren als feitelijke vereniging te bestaan, pas in 1976 geofficialiseerd in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk⁴⁶. Bij de stichters waren José Bodart en een zekere Roger Van Rossum. 'Ambassadeur Prieural' van de Orde was toen architect Michel Vanderstock. Die werd in 1979 de opvolger van Bodart. Later, in 1983, werd Mgr. De Vent, primaat van de Gallicaans-Katholieke Kerk van België, er tot 'Gardien de la Foi' benoemd⁴⁷.

Dromen zijn bedrog

ORDRE SOUVERAIN ET MILITAIRE
DU TEMPLE DE JÉRUSALEM

'Ik heb slechts een oud paard om mee te ploeteren, mijn wapenuitrusting blinkt niet en mijn zwaard is niet van het beste staal. Als je niet bang bent van moerassen en doornen, kom dan met me mee, en wij zullen de geschikte woorden vinden. Sluit aan bij de Ridder van de Tempel. Ze hebben zoveel oude paarden versleten en zoveel slechte klingen gebroken. Ik ken ze, het is hun verdienste dat ze het leven geleefd hebben, en hun geluk dat ze het niet moesten ondergaan. Vandaag kan de Ridder Morgen voorbereiden. Jij, mijn broeder, zoek jij niet de Architect die je zal leren welke materialen te gebruiken om je ark te maken? Zou je niet graag voor jezelf en voor je kinderen een stevig schip maken waarmee je op de zee van de Waterman kan varen? Want als je denkt dat het Ridderschap tegenwoordig vooral briefjes nodig heeft om je te redden, dan vergis je je. De materialen voor de toekomst zijn niet te koop; ze zijn van nieuw licht gemaakt en van broederschap geweven. De Arken die wij willen bouwen zullen op maat zijn van hun bestemming. Als je een Broeder ziet rondtasten in het duister, help hem dan zijn lenzen polijsten, maar weet dat dit gebeurt met menselijke warmte, een snuifje liefde en een beetje nederigheid.' – 'Sire du Pavay de Lamart, Chevalier de l'OSMTJ', in 'Organe Officiel de l'OSMTJ Grand Prieuré Autonome de Belgique', nr. 1, februari 1978.

De plaats van afspraak is het café Albert I in de Rue Charles Dupret, een zijstraat van de Place de la Basse-Ville. Het is druk in Charleroi, een naar mijn oordeel afstotelijk lelijke stad. De zon maakt echter veel goed. Wat moet het hier triest zijn als het regent! Ik meld me aan bij de barman. 'Meneer Vanderstock zal zo dadelijk komen', zegt die. De koffie smaakt voortreffelijk.

Bedaard stapt een reeds gezette heer naar me toe. 'Wilt u me volgen', maant hij beleefd, doch dwingend aan. Dat doe ik. Via een houten trap bereiken we de eerste verdieping. De heer – Tempelridder, verneem ik achteraf – klopt op een deur. De deur wordt van binnen opgedraaid: we kunnen erin. Ik ben verbaasd: dit is het lokaal van

de Orde. Overal hangen draagbanden, staan vaandels van de Orde met het bekende rode kruis. Rechts prijkt een grote prachtige kandelelaar. Aan de muren zijn diploma's bevestigd. Een lange tafel in het midden van de kamer is versierd met een reuzegroot wit tafelkleed met daarop een enorm rood kruis. Dit overtreft mijn stoutste verbeelding.

Commandeur Vanderstock – 'Ik ben niet meer de 'Groot-Prior', maar oefen die functie wel uit tot er een nieuwe is verkozen. De functie is momenteel vacant' – verwelkomt me vriendelijk doch afstandelijk, wantrouwend. Begrijpbaar, een vreemde dringt door tot de Tempel. Er worden beleefdheidsformules uitgewisseld met de andere aanwezigen, allen ridders of grootdames van de Tempelorde. Commandeur Vanderstock vraagt me plaats te nemen aan een kleinere tafel, in de hoek van de Tempel. Ook de anderen vervoegen ons.

Naarmate de tijd vordert en de glazen 'scotch-van-het-vat' de inwendige en ook de spirituele mens bereiken, wordt het gesprek losser. Het wantrouwen ebt weg, gedeeltelijk althans. Dit zijn mensen die vasthouden aan morele principes als beleefdheid, eerbaarheid. De combinatie is een uit-de-tijdse vorm van waardigheid. Principes die het huidige leven van een Tempelier moeten sieren. Vooral commandeur Vanderstock draagt beheerst en zelfingenomen die waardigheid uit. Hij is ongetwijfeld – dat voel je – een morele autoriteit in dit milieu: de andere 'broeders' wachten steeds geduldig en aandachtig Vanderstocks woorden af. Een leider.

'Met de gebeurtenissen in de jaren zeventig in Frankrijk hebben wij niets te maken gehad', zegt Vanderstock licht geïrriteerd, 'we zijn autonoom. Zdrojewski, onze grootmeester, heeft na de affaire met de SAC elk prioraat een zekere autonomie toebedacht. Momenteel neemt maarschalk Lamirand de functie van grootmeester waar. Sousa Fontes is de regent, Lamirand de waarnemend grootmeester.' De commandeur zucht: 'een schisme, we zijn er nog niet uit. Maar één ding staat vast: de opvolging van de Tempelorde is verzekerd, hoe verward de huidige toestand ook moge zijn.'

Er wordt op de deur geklopt. De barman rukt aan met nieuwe scotch. 'Drinken als een Tempelier'. Het spreekwoord wordt alle eer aangedaan. 'Neen, die SAC-verwikkelingen hebben ons niet gedeerd. Het belangrijkste blijft het cultiveren van het ridderideaal: moed, zelfopoffering, een eerbaar leven, het zoeken in jezelf om een beter mens te worden, een waardig ridder. Ook tolerantie staat bij ons op het voorplan.' De commandeur spreekt. De anderen knikken en drinken. 'Zelfs atheïsten kunnen bij ons terecht, want als het atheïsme bestaat, heeft God dat zo gewild. Dus moeten wij bereid zijn ook naar hen te luisteren.' De wit-rode tempel staat bol van de

goede intenties. 'In de Orde komen allerlei maatschappelijke en morele problemen aan bod, eigen aan onze tijd. De Orde is een soort think-tank, ze geeft je een visie op onze samenleving. Maar de Orde is vooral apolitiek. We staan daar boven.'

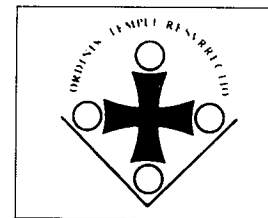
Er zijn dus nog dromers in deze benarde tijden. Op een ogenblik dat een enorme kernmacht onze planeet bedreigt, betekent dat heel wat. De commandeur nipt genoegzaam van het zwart-bruine vocht. Hij steekt een laatste sigaret op. Hij droomt. 'Wapens, kernraketten, enzomeer, ze zullen er altijd zijn. Als Reagan en Gorbatsjov vrienden zouden worden, werd er wel een nieuwe vijand uitgevonden. Een buitenaardse, als het moet! Het wereldwapenarsenaal zou onder de bevoegdheid van een groep eervolle, betrouwbare mensen moeten komen. Dus: ridders. Die hebben de eed gezworen als eervolle en betrouwbare burgers te leven. Bijvoorbeeld de Tempelorde...'

Was het een droom?

4. Ridders van de tempel - deel II

'Niets is verloren, alles kan worden gered' ('Rien n'est perdu, tout peut être sauvé'). Die gevleugelde woorden zijn het devies van de 'Ordre des Chevaliers du Saint-Temple': 'in een wereld waar ondeugd heerst, waar waarden worden omgedraaid en de morele principes vergeten, zal het gebed het essentiële voedsel uitmaken voor de Tempelier.'¹

Grootmeester Michel Carpenet, Gallicaans bisschop, wordt in zijn kruistocht bijgestaan door de 'luitenant-generaal' van de Orde, de 'graaf van Vallesonora'. In werkelijkheid is die 'graaf' de Belg Roger Niset. De adellijke titel, gekozen naar Nisets platenproduktie­maatschappij Vallesonora, heeft hij gekocht van prins Moctezuma, pre­tendent naar de kroon der... Azteken.

'Als het Mexicaanse volk mij roept, dan ben ik bereid mijn bloed voor mijn land te vergieten en de troon van mijn voorvaderen te bestijgen.'² Aan het woord is de 'koning der Azteken in ballingschap', 'Zijne Koninklijke en Keizerlijke Hoogheid, prins Guillermo III de Grau-Moctezuma-Rifé, Vei-Tlaotani del Anahuac'. Een fabelachtig figuur, die Azteek! Wie had gedacht dat de krijgshaftige Indianenstam, het volk uit het mythologische oord Aztlan, heden ten dage nog een koninklijke nazaat zou hebben? Wie kon vermoeden dat er momenteel nog een Tlahtouani (koning) zou leven, die na al die jaren in Tenochtitlan, het huidige Mexico-City, de troon wenst te bestijgen? Werd de staat der Azteken in 1520 immers niet vernietigd door de Spaanse conquistador Cortéz met de steun van de stammen die door de Azteken bedreigd of geterroriseerd werden? 'Wat met mijn volk is gebeurd, was moord', verklaart de prins³.

Prins Guillermo III geniet erkenning. Vanuit zijn 'ballingsoorden' in Andorra en Barcelona dirigeert hij een heus diplomatiek korps. In alle delen van de wereld vind je, als je goed zoekt, consulaten en ambassades⁴. In België bijvoorbeeld, is of was Roger Niset, de 'graaf van Vallesonora', ambassadeur, en Sylvère Lebon consul van Moctezuma. Maar Guillermo's aanspraken worden niet door iedereen erkend⁵. Geen enkele regering, geen enkel legaal koningshuis ziet er wat in. Zelfs de Spaanse adel negeert Guillermo volkomen. Sommigen zeggen zelfs dat hij een fantast is, een mythomaan en een oplechter!

Op wat baseert onze 'vorst' zich? Je heet Guillermo Grau en je wil wat! Hoe mààk je het in het leven? Enkel rijk worden, is zo saai, veel te alledaags. Het is noodzakelijk, dat wel. Maar zo anoniem... Waarom niet koning worden? Probleem: niet iedereen wordt als koning geboren. Daar valt echter een mouw aan te passen: je moet enkel je stamboom wijzigen, en er voor zorgen dat je geen bestaande koningshuizen tegen je in het harnas jaagt. Besluit: een uitgestorven koningshuis vinden, een hiaat in de geschiedenis zoeken en fantaseren. Je

moet je dan wel tevreden stellen met de titel 'koning in ballingschap'. Meer zit er uiteraard niet in. Stel je voor...

Dus duiken we de geschiedenis in. De Azteken! Goed idee. Wat een prachtvolk was dat! De laatste koning der Azteken, Moctezuma II, vermoord door de Spaanse furie in 1520, had immers nakomelingen! Kassa? Vervelend detail: er bestaat al een Moctezuma. Ene don Fernando Moctezuma Marcilla de Teruel y Gomez Arteché. Die wordt erkend door de Spaanse adel en is een afstammeling van Tohulicanhualzin, de zoon van Moctezuma II. Daarom niet getreurd. Wat als Moctezuma II ook een dochter zou hebben gehad? Dat is geschiedkundig weliswaar niet bewezen, maar ook niet ontkend. Laten we van nu af de geschiedenis herschrijven. Xipaguazin was de dochter van de koning der Azteken en trouwde met Juan de Grau. Elf generaties later is er dan Guillermo! Kan je troonpretendent worden via een vrouw? De Azteken kozen hun koning onder de leden van het koninklijk huis, dus daar valt wel een mouw aan te passen! We zijn er, het is gelukt! Het was makkelijker dan gedacht...

Wat een eer valt een koning te beurt, zelfs als hij slechts in ballingschap leeft. Hij kan eigen ridderordes uitvinden en adellijke titels verkopen. Dank zij Guillermo III word je, mits betaling uiteraard, ridder in de 'Orden Imperial y Nobiliaria de nuestra Señora de Guadalupe del Anahuac', in de 'Soberania e Imperial Orden de la Corona Azteca', in de 'Orden Imperial del Emperador Moctezuma Xocoyotzin II', in de 'Orden Imperial de San Antonio del Anahuac', in de 'Orden de Guillermo I al Merito', in de 'Orden Suprema del Aguila y el Acelote de Oro' en tenslotte in de 'Estamento Militar de los Homes de Paratge de Andorra'⁶. Indrukwekkend, niet? Heb je echter liever een adellijke titel, dan moet je je wenden tot de 'Cancilleria de Gracia y Merced'⁷. Voor een bedrag schommelend tussen de 6000 en 18000 dollar⁸ kan je je naamkaartje behoorlijk aanvullen. Die titels worden weliswaar niet officieel erkend. So what? Er staan altijd wel genoeg mensen in de rij om om de tuin te leiden. Vanitas vanitorum.

For a few dollars more

Sombere tijden zijn het. De crisis, de Cruise en SS-20, Reagan in Spanje. Er valt een fraai apocalyptisch decor mee te bouwen. De toeschouwers worden angstig en down. Onzekere en depressieve mensen hebben bovendien één ding gemeen. Ze zijn enorm manipuleerbaar. Het ideale cliënteel voor de 'er-komen-andere-tijden-filosofie', vooral als daar nog even een utopia bij kan worden geleverd. Met deze ingrediënten achter de hand zijn religieuze en andere sekten weer erg populair. Sommige sekten werden een economische macht om U

tegen te zeggen. Denk maar aan de Moon-sekte. Er zijn ook groeperingen die op het eerste gezicht vrij onschuldige doelstellingen nastreven en daardoor niet als sekte worden gedefinieerd. Als een blik achter de schermen van zo'n organisatie het bestaan van interne veiligheidskorpsen aan het licht brengt, wordt het ernst. Dat de in 1957 door de Argentijn Jorge Angel Livraga gestichte internationale beweging 'Nieuw Akropolis' over veiligheidskorpsen beschikt, werd aan de hand van documenten bewezen door journalist De Meulenaar in het Franstalig weekblad 'Le Vif' van 14 februari 1985. Nieuw Akropolis is actief in 29 landen, waaronder België. Ze beweert een 'gedachtenschool' te zijn, een 'school voor actieve filosofie' en vragen te beantwoorden betreffende de mens, zijn essentie, zijn lotsbestemming. Nieuw Akropolis richt daartoe cursussen in over kunst, oude beschavingen, wetenschappen en filosofieën. Die cursussen zijn van de hand van de leider Jorge Angel Livraga.

Jorge Angel Livraga: 'Wanneer je toegeeft dat de ziel geen leeftijd heeft en dat men steeds jong is wanneer men een jeugdideaal beleeft; wanneer je toegeeft dat het zichtbare en meetbare de schaduwen zijn van het onzichtbare en onmeetbare; wanneer je voorrang geeft aan de geest in plaats van aan het vergankelijke van de materie; wanneer je dat alles toegeeft... dan ben jij de Nieuwe Mens.'⁹. Mooi. Maar wat blijkt? Achter de nobele intenties van de beweging schuilt een militair aandoende structuur. In het geheime 'Bulletin du Corps de Sécurité' van Nieuw Akropolis staat te lezen dat 'we zeker nog ver zijn van de Wacht van het keizerlijke Rome of van het Napoleontische leger... maar we moeten weten dat wij het embryo zijn van het ene en van het andere, en dat op een dag ook het veiligheidskorps een groot leger zal zijn, een grote kracht... Het onmiddellijk doel van het veiligheidskorps bestaat erin de interne orde te verzekeren en de Akropolitaanse personen en bezittingen te beschermen. Het geestelijke doel is Ridders te vormen, heldhaftige en standvastige mannen ten dienste van het Ideaal... Mettertijd zal men een operationele waaier ontplooiën door het ontwikkelen van Operatieve Manipels (een Romeinse leger-eenheid, nota v/d auteur), die hun preventieve actie op diverse terreinen zullen beoefenen: bij brandgevaar, onlusten, diefstal en geweldplegingen van alle soorten. Zij zullen eveneens samenwerken met een substructuur: de Ridders van de Ronde Tafel.'

Pikant detail. Toen in augustus 1983 de geheime neo-nazistische militie 'Westland New Post' in het nieuws kwam, bleek Nieuw Akropolis niet ver weg. René Haquin, journalist bij het dagblad 'Le Soir' onthulde onder meer dat de 'universiteit' van 'Westland New Post', CEDIRE geheten, een onderkomen had in de lokalen van Nieuw Akropolis, toen gevestigd in de Troonstraat te Elsene¹⁰. De leden van

de militie volgden er lessen in 'Keltische filosofie', algemene filosofie en alchemie.

Het artikel in 'Le Vif' was allesbehalve objectief, zo stelde Nieuw Akropolis enige tijd later in een 'Recht op Antwoord'¹¹. Niet de ont-hullingen betreffende de geheime interne militaire structuur werden op de korrel genomen, maar vooral de wijze waarop de journalist zich uitliet over bezieler Jorge Angel Livraga. Deze was met te weinig egards behandeld! Livraga is een man om naar op te kijken, een man met referenties, zo schreef Nieuw Akropolis boos. Hij is immers doctor in de filosofie van de 'Académie Aztèque des Arts, Sciences et Lettres'. Livraga is een gediplomeerde autoriteit op het vlak van de filosofie en verdient gehoord te worden. Hij is immers auteur van talloze filosofische werken. Die 'Académie Aztèque des Arts, Sciences et Lettres' is in werkelijkheid een annex van de 'International University Moctezuma', gesticht door Guillermo III om, naast ridderordes en adellijke titels, ook nog universitaire titels te kunnen verwanselen. Voor honderd dollar ben je al een heel eind op weg...¹³. Misschien zijn enkelen een illusie armer.

CULTURA

" PREMIO INTERNACIONAL "

UNIVERSIDAD INTERNACIONAL MOCTEZUMA

TEOKALHI - AZTEKATL

UNIVERSITE INTERNATIONALE MOCTEZUMA

INTERNATIONAL UNIVERSITY MOCTEZUMA

Registrada en la FISS-SIF 60-44-UNESCO, en la FIC-FISS-UNESCO-65/30-3 y en la I. I. A. (INGO-ONU)
N.º 27 71-27-VII-1971

ANDORRA - MEXICO - FRANCIA - BRASIL - SUIZA - CHILE - ITALIA - SUECIA - INGLATERRA
ARGENTINA - INDIA - BIRMANIA - JAPON - DINAMARCA - U. S. A. - ABISINIA

CUM-LAUDA de la U.I.M. por su Retrato a S.M. El Rey de España, D. Juan Carlos I y
en reconocimiento a su Obra Mitológica al gran artista. *
SALVADOR DE AULESTIA

ACADEMIA AZTECA (Artes-Ciencias-Letras)

Académico de Bellas Artes - Sección Pintura

Ilustre Profesor Arturo Vergani

Exmo. Sr. Dr. A. JAMES MANCHIN. Secretario de Estado, VIRGINIA U.S.A. ACADE-
MICO DE HONOR.

De tempel van Catalonië

De menselijke geest is erg creatief... Guillermo III is nog veel meer dan 'Opper-Azteek' en chef van een klein dozijn 'dynastieke ridderordes'. In 1959 werd Zijne Koninklijke Hoogheid verkozen tot 58ste grootmeester van de 'Supremus ac Militar Ordo Templi Hierosolymitani', of de Catalaanse branche van de Tempelorde. Een Catalaanse branche? Jazeker! Als we dachten dat Filips de Schone in 1312 definitief komaf had gemaakt met de eens zo vermaarde Orde van de Tempel, dan hebben we buiten de historica Antonia Lopez-Soler del Bosch gerekend. Die betoogt dat de organisatie in Catalonië onaan-geroerd is gebleven, en ook vandaag nog bestaat na een ononderbroken opeenvolging van grootmeesters¹⁴. Het spreekt vanzelf dat Guillermo Antonia een warm hart toedraagt. Op meer dan één manier, Antonia is ook de vrouw van onze vorst in ballingschap.

In 1143, zo zegt de wat aangepaste geschiedenis van Antonia, werd een Pedro de Rovera tot eerste grootmeester verkozen. Meer dan 800 jaar later komt dan onze Guillermo III aan het roer¹⁵. Een roer van goud, zo bleek. Want Guillermo heeft cliënteel tot in de verste uithoeken van de wereld. En het ridderschap kost al vlug een paar duizend franken...

De fantastische 'Catalaanse Tempelorde' wordt in België vertegenwoordigd door Roger Niset en vooral Sylvère Lebon, 'Baljuw voor België' van de Orde. Met de Belgische Baljuw Lebon betreden we duistere 'ridderlijke' paden. Gevaarlijke paden...

De ridders van eer

'Aan allen hier aanwezig en die nog zullen komen, laten wij weten dat wij – omwille van de grote en volkomen liefde die wij de nobele staat van Ridder toedragen, waaruit onze vurige en bijzondere genegenheid voortvloeit – de eerbaarheid wensen te vergroten, de mens-

lievende en wederkerige hulp tussen de leden wensen toe te passen, en de aloude broederlijke tradities wensen te bewaren die de eer zijn van de Ridders van de Tempel. Wij hebben op 24 juli 1951 gesticht en opgericht, een Orde en Broederschap en vriendschappelijk Genootschap, met een bepaald aantal Ridders; wij hebben het de naam gegeven van 'Compagnons d'Honneur' (Ridders of Broeders van Eer).'

Dit nogal officieel aandoend bericht was te lezen in de bijlage van het Belgisch Staatsblad van 12 juni 1969¹⁶. De orde, die voluit 'Association militaire et hospitalière des Chevaliers de la Croix de l'Ordre des Compagnons d'Honneur' heette, koos als devies 'Mon honneur s'appelle Fidélité', naar de lijfspreuk van de elitaire SS, de op militaire leest geschoeide organisatie van de Nationaal-Socialistische Duitse Arbeiderspartij. Vanuit het Brusselse Hotel Mac Donald, waar de zetel werd gevestigd, wilden de 'Compagnons d'Honneur' uitgroeien tot een nieuwe elite, onder het grootmeesterschap van Jacques Pirard. Een man die het kon weten! Een man die goed bekend stond bij de Belgische en Franse Staatsveiligheid...

De in 1923 te Parijs geboren Pirard begon zijn dubieuze carrière hoogstwaarschijnlijk in 1943 als lid van de beruchte Organisation-Todt, genoemd naar de Duitse nazi-politicus Fritz Todt. De organisatie stond onder meer in voor de bouw van de 'Atlantik-wall', een stelsel van kustverdedigingswerken ter bescherming van het Westelijk zeefront van de Spaanse grens tot en met Noorwegen. Pirard was toen ook lid van de Sicherheitsdienst in Lyon. In 1946 dirigeerde hij de Belgische sectie van 'OSS-Religion des Druides', een nazistische en antisemitische organisatie, gebaseerd op de Hitleriaanse 'Blut und Boden'-theorie. In 1966 tenslotte presideerde Pirard het Belgisch comité van de 'Union Nationale de Défense des Intérêts des Anciens Combattants Franco-Belges', een in oorsprong Franse oudstrijdersvereniging met extreem-rechtse sympathieën, die zeer nauw samenwerkte met de 'Compagnons d'Honneur'¹⁷. Jacques Pirard bouwde bovendien ook een vrij markante 'juridische carrière' op: hij werd in 1974 samen met zijn vrouw Joséphine Dewit, 'Dame de Justice' van de orde, nog opgepakt voor valsheid in geschrifte, verduistering van gelden en diefstal¹⁸.

Jacques Pirard, een waardig leider van de 'Compagnons d'Honneur'! Wat de werkelijke activiteiten van die organisatie waren, valt moeilijk uit te maken. Een feit is dat ze met Pirard aan het hoofd een duidelijke politieke ideologie koesterde. Op naar een nieuw duizendjarig rijk? In 1969 was het dan zover. 'Zijne Excellentie' Sylvère Lebon werd door Pirard tot lid van de 'Raad van de Orde' benoemd, met de glorierijke titel van 'Oppermaarschalk' (Connétable)¹⁹. Toen Lebon om welke reden dan ook een jaar later ontslag nam als lid van de

'Raad', besliste de orde: 'uit erkentelijkheid voor diensten bewezen aan de "Ordre des Compagnons d'Honneur" is het hem (Lebon) toegestaan de titel van Ere-Oppermaarschalk te dragen.'²⁰ Lebon werd dus eervol beloond door Pirard en zijn 'ridders'. Op 24 maart 1977 tenslotte, kon je in de bijlagen van het Belgisch Staatsblad lezen: 'De Raad van de "Ordre des Compagnons d'Honneur" was verenigd in algemene vergadering op het stichtingskapittel van de "Ordre souverain et Militaire de l'Aigle et du Lys" gehouden in Rome, Vaticaanstad, op twintig januari in het jaar des Heren negentienhonderd zeventen-zeventig, onder bescherming van de Heilige Stoel. Wij analyseerden nauwgezet de voorstellen tijdens deze algemene vergadering, en besloten eensgezind om gezamenlijk toe te treden tot de "Ordre séculaire de l'Aigle et du Lys".'²¹

De oude orde was dood, lang leve de nieuwe orde! De 'Compagnons d'Honneur' werden dus voortaan ridders in de 'Ordre Séculaire de l'Aigle et du Lys'. Het devies bleef hetzelfde. En, zoals een brochure van de orde het stelde: 'eenmaal geridderd, wordt de Ridder beschouwd als een bijzonder lid van de Orde, want hij is niet de Orde, maar de Orde op zich...'. Die orde staat nog steeds in nauw contact met Lebon. In het trimestrieel bulletin van de 'Association Belgo-Hispanique' van 1982 staat immers te lezen: 'Vergadering was georganiseerd (met meesterhand) door onze Duitse leden en vrienden (van de Association Belgo-Hispanique, nota v/d auteur). De overhandiging van enkele onderscheidingen vond plaats in Landau (Pfalz), evenals een inhuldiging in de "Ordre du Cordon Bleu du Saint Esprit" en in de "Ordre Militaire en Chevaleresque de l'Aigle et du Lys". Het waren prachtige plechtigheden, gehouden in een indrukwekkend middel-eeuws kader. Het was een zéér boeiend congres, gevolgd door een vriendschappelijke maaltijd in de allerbeste sfeer.'²² Die 'Association Belgo-Hispanique' is het geesteskind van 'Zijne Excellentie' Sylvère Lebon.

De eerder onschuldig lijkende en – uiteraard – niet officieel erkende ridderorganisaties van Guillermo III leiden me plots opnieuw naar oorden waar het 'ridderschap' staat voor een 'ordnung muss sein'-ideaal. De strikte hiërarchische structuren eigen aan ridderordes kunnen dergelijk ideaal ondersteunen. Daarnaast kan het ridder-zijn zelf aanleiding geven tot een gevoel van verhevenheid. Het doet me denken aan wat een tempelridder me vertelde: 'Je zal in het ridderwereldje stoten op vreemde zaken, zelfs op ordes die teruggrijpen naar nazi-idealen. Dat is verklaarbaar. Weet dat daarom niet elke ridderorde die filosofie aanhangt'. Laat me even verder gaan. Laat ons even rondneuzen in de adelsbrieven van de 'Association Belgo-Hispanique'...

België-Spanje: verlengingen

Sylvère Lebon vertoont zich graag in het mondaine wereldje. Een zeer specifiek mondain wereldje, dat wel. Zijn jaarlijkse banketten, onder de vlag van de 'Association Belgo-Hispanique' worden opgevrolijkt door hoge dignitarissen van talloze ridderordes. Ridderordes die officieel niet worden erkend. Nochtans, op 25 november 1978 deed Lebon een 'coup de théâtre'. Dat jaar werd het banket vereerd door de aanwezigheid van Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Karel van België, ex-regent van het koninkrijk. De prins-regent deelde – onschuldig – de onderscheiding 'Ordre du Mérite Belgo-Hispanique' uit aan tal van laureaten. Het spreekt vanzelf dat Lebon achteraf gretig uitpakte met dit sterke verhaal om zijn organisatie aanzien en een enigszins officieel imago te geven. Want officieel zijn de onderscheidingen van de 'Association Belgo-Hispanique' niet. Dat werd nog eens bevestigd in een brief, gedateerd 27 mei 1982, door W. Tilemans, gevolmachtigde van minister van Buitenlandse Betrekkingen Leo Tindemans. Ook de Spaanse ambassade in Brussel was niet zozeer geïnteresseerd met de activiteiten van Lebon. In een brief gericht aan het Belgisch ministerie van Buitenlandse Zaken staat letterlijk te lezen: 'Deze Ambassade kent geen culturele activiteiten welke de banden tussen België en Spanje zouden moeten aanhalen, zoals deze vereniging, waarvan de enige gekende activiteit bestaat uit een jaarlijks diner van de leden van de vereniging, tijdens dewelke men overgaat tot de "blijkbaar zeer royale plechtige uitreiking van beloningen". Deze Ambassade heeft overigens geen betrekkingen met de "Association Belgo-Hispanique".'²³ Er bestaat ten andere al een 'Vereniging Spanje-België', onder het erevoorzitterschap van zowel de ambassadeur van Spanje in Brussel als de ambassadeur van België te Madrid. Ze wordt geleid door topindustriëlen en -politici. Een bona fide vereniging²⁴.

Wat beoogt of beoogde Lebon met zijn reeds in 1962 gestichte Belgisch-Spaanse vereniging²⁵? IJveren voor de goede betrekkingen tussen beide landen? Een man die het kon weten en die daarenboven over uitstekende contacten met de Belgische Staatsveiligheid beschikt, vertelde me onomwonden: 'de "Association Belgo-Hispanique" werd na de tweede wereldoorlog opgericht, meer precies na het huwelijk van koning Boudewijn en Fabiola (15 december 1960, nota v/d auteur). Lebon wilde zich met een schare volgelingen inzetten voor de uitbouw van vriendschapsrelaties tussen België en het Franquistische Spanje. Ikzelf werd, zonder het te vragen, tot commandeur in de "Ordre de mérite Belgo-Hispanique" gebombardeerd. Weet je wat er op het bijhorend diploma stond? "De houder van deze kaart

dient beschermd te worden door de Spaanse politie"! En geloof me, dat hielp. Lebon wilde met zijn vereniging een netwerk van Franco-aanhangers opzetten.²⁶

De invoering van de democratie in Spanje heeft Lebon niet belet zijn activiteiten verder te zetten. Die bestaan, zo lijkt het althans, vooral in het organiseren van jaarlijkse banketten voor de 'beau monde' en het verkopen van medailles. Een bloemlezing:

Croix de Commandeur
Croix d'Officier
Croix de Chevalier
Palme d'Or
Palme d'Argent
Palme de Bronze

Keuze te over dus²⁷. Voorts laat Lebon het niet na om dichters, schilders en andere kunstenaars overal ter wereld te bedenken met de 'Ordre du Mérite Belgo-Hispanique', of met de 'Mérite Belgo-Hispanique, Promotion Reine Fabiola, Palme d'Or', een onderscheiding die kwaad bloed zette in en om het Belgisch hof.

Lebon zit echter niet stil. Via een later gestichte annex²⁸, de 'Chambre Européenne pour le développement du Commerce, de l'Industrie, des Finances', afgekort CECIF, slaagde Lebon erin nogal wat personaliteiten warm te krijgen voor zijn zaak. En niet de minste. Ministers, ambassadeurs, voornamelijk uit Afrikaanse staten ontvingen en ontvangen dankbaar de 'Médaille d'Or' uit de handen van Lebon of zijn afgevaardigden. Die onderscheiding opent uiteraard deuren, vooral voor de uitvinders ervan... Want wat blijkt? In het oktobernummer van 1982 van het bulletin van de 'Association Belgo-Hispanique' schrijft Frankrijks eerste minister, toen 'nog maar' burgemeester van Parijs, Jacques Chirac, het inleidende woord in de CECIF-bladzijden²⁹. Wat een succes! 'Zijne Excellentie' Sylvère Lebon heeft stevige relaties, niet alleen in het pseudo-mondain wereldje. Zoveel is zeker...

Zijn verenigingen zijn in vele landen vertegenwoordigd. Zowel in België, waar bijvoorbeeld een luitenant-kolonel van de rijkswacht lid is, als in Duitsland, Frankrijk, Nederland, Luxemburg, Spanje en zelfs in Japan tref je aanhangers aan. En die aanhangers hebben invloed en macht. Trouwens, in België worden of werden de verenigingen van Lebon beschermd door hoogstaande personaliteiten van de PVV en de PRL. Maar daar komen we later op terug, als de stukken van de puzzel beter beginnen te passen...

En wat te denken van het volgende? Op 1 en 2 mei 1982 nam Lebon

tesamen met leden van de 'Association Belgo-Hispanique' deel aan een conferentie in het stadje Llívia op de Frans-Spaanse grens, gelegen in de Catalaanse provincie Gerona. Daar was ook een afvaardiging aanwezig van de 'Centre National d'Entraînement Commando'. Na het bekijken van dia's kon het gezelschap ook te velde oefenen...³⁰. Nu blijkt dat die commando-eenheid een officiële organisatie is, afhankelijk van het Franse ministerie van Landsverdediging. En toen bemerkte ik het volgende: de ondervoorzitter en de afgevaardigde voor Spanje van zowel de 'Association Belgo-Hispanique' als de CECIF is een zekere Eugenio José Mendez de Haro, markies de Haro-Union. Dit heerschap was trouwens ook aanwezig op het fameuze banket van 25 november 1978 aan de zijde van Lebon en prins Karel. De 'markies' is dignitaris of grootmeester van tientallen niet erkende ridderordes, zoals de 'Ordre de Saint-Lazare', de 'Ordre de la Merci', de 'Ordre du Temple de Jérusalem, branche Catalane', de 'Ordre de la Légion d'Honneur de l'Immaculée et de Saint-Georges d'Antioche', enzomeer. Minstens tot 1975 was hij tevens de chef van het burgerlijk huis van 'Zijne Koninklijke en Keizerlijke Hoogheid prins Guillermo III Grau-Moctezuma'. De 'markies' bleek een valse markies. Tot hiertoe klinkt het grappig, misschien lachwekkend. Maar onze 'markies' kon het vervalsen niet laten. Op 12 maart 1975 werd Eugenio José Mendez de Haro in Barcelona opgepakt door de Spaanse politie. Hij bleek aan het hoofd te staan van een bende die zich bezighield met het namaken van biljetten van duizend peseta's³¹! Vreemde relaties... En de Nederlandse afgevaardigde van Lebons CECIF, Harry van Uden van Ophoven? Een andere prins, een ander verhaal...

De dromen van de Grootmeester

De Grootmeester neemt plaats in een zetel voor de vlag van de orde, naast een tafel waarop de Bijbel, het Zwaard in de schede, decoraties van de orde en ridderlijke getuigschriften liggen.

De Grootmeester: 'Wat vraagt gij?'

De kandidaat die zich voor hem bevindt tussen twee ridders-getuigen en peters: 'Ik vraag om opgenomen te worden in de Kunst van het Ridderschap in de "Ordre de la Rose et de la Croix de Jérusalem" en ik leg de eed af – op mijn eer als man en als burger – om alle verplichtingen die eraan verbonden zijn na te komen en getrouw te respecteren.'

De Grootmeester staat op, neemt het Zwaard aan dat de ridder-getuige hem aanreikt, geeft het aan het nieuwe lid, en zegt: 'Ik overhandig u dit Zwaard, ge zult er uitsluitend een goed gebruik van maken, als koene ridder, voor de verdediging van het Geloof, de bescherming van en de bijstand aan de zwakke, de vrouw en het kind. Bezoedel het nooit met het bloed van de onschuldige en sla er nooit iemand node-loos mee.'

De kandidaat plooit de rechterknie en geeft het Zwaard met een kleine buiging terug aan de Grootmeester. Hij legt zijn rechterhand op de Bijbel die een ridder-getuige hem voorhoudt, en zegt: 'Ik zweer het'.

De Grootmeester trekt het Zwaard uit de schede, heft het op, slaat driemaal op de linkerschouder van de kandidaat, en spreekt de volgende geijkte slotwoorden uit: 'In Naam van de Almachtige God, van Onze-Lieve-Vrouw de Maagd Maria, van Sint-Michiël en Sint-Joris, sla ik, de Grootmeester, U (naam van de kandidaat) Ridder in de "Ordre de la Rose et de la Croix de Jérusalem".'³²

Via deze gestandaardiseerde procedure werden velen geridderd in de 'Orde van de Roos en het Kruis van Jeruzalem', een sinds 1956 bestaande internationale ridderorde, die zegt zich te baseren op de leringen van de middeleeuwse Tempelorde. De Orde kon, althans in België en Nederland, al vlug rekenen op de inzet van een conservatief-christelijke subelite om het Geloof te verdedigen. Was je niet van adel, dan moest je toch een eerbare sociale positie bekleden in de samenleving. De 'ridders' waren in het dagelijkse leven dan ook advocaat, directeur, nijveraar of beheerder. Ze werden overladen met titels en adelbrieven. Zo kon je 'ridder van de Heilige Stad', 'Groot-Kruis van het Heilig Graf', of 'Commandeur van de Tempel' worden. Sylvère Lebon kreeg die laatste titel en lag in 1968 aan de basis van de Belgische afdeling van de 'Orde van de Roos en het Kruis van Jeruzalem'³³.

Na de dood van de grootmeester voor de Benelux, 'prins Antoine van Uden Cuyck de Secchia', werd diens neef, de Nederlander Harry van Uden van Ophoven hoofd van de orde. Lebons afgevaardigde voor Nederland heeft sindsdien een apart allegaartje van ridderlijke onderscheidingen bijeengespaard: Cruz de Commendador al Merito Belgo-Hispanico; Grootmeester van de Ridderlijke Orde van St. Bri-

gitta van Zweden; Cavaliere d'onore Ordine Templari de Gerusalemme; Chevalier de l'Ordre Militaire et Hospitalier de Santa Maria de Bethlehem; Chevalier Grand Croix d'Honneur Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem; Coce Cavaliere dell'Ordine Equestre della Stella della Pace; Ritter Ordo Militiae Crucis Templi. Met dergelijke decoraties op de borst moet Harry zich een eerbaar en belangrijk man hebben gevoeld. Hij slaagde er al vlug in een kern van ridders van extreem-rechtse sympathieën rond zich te krijgen. Er wordt zelfs gefluisterd dat vele oud-NSB-ers bij hem een onderkomen vonden. Als rechterhand koos hij Albrecht Willem Lier, 'Prins zu Mecklenburg', de halfbroer van ex-koningin Juliana. Lier had in 1981 aan de pers verklaard de bastaardzoon te zijn van prins Hendrik, de vader van Juliana³⁴. Een tot dan toe goed bewaard gebleven geheim. Nederland stond in rep en roer. De 'Prins zu Mecklenburg' of nog 'King Lier', staat in Nederland ook bekend om zijn extreem-rechtse sympathieën. Vooral zijn relatie met de extreem-rechtse Centrumpartij wordt door vele Nederlanders laatdunkend gadegeslagen. In 1987 werd de 'prins' veroordeeld voor moord... op zijn vrouw.

Met een 'Koninklijke Hoogheid' in de rangen kon Harry van Uden van Ophoven zijn orde een nieuw elan geven. De grootmeester voor de Benelux hief het zwaard en trok ten strijde tegen het materialisme, het atheïsme, het marxisme. Want 'zal een echte "Vrede" ooit generaliseerd worden, zolang de "wereldrevolutie" gepredikt wordt door wie en waar dan ook? Als wij de "wereldrevolutie" uit kunnen schakelen, hebben wij automatisch de "Wereldvrede". Dan kunnen ook zij die zich voor de "Wereldvrede" hebben ingezet, rekenen op waardering en erkenning. Dan kunnen allen die in de strijd tegen de "Wereldvrede" gevallen zijn weer als Ridderhelden erkend en herdacht worden.'³⁵

Om die 'wereldrevolutie' te voorkomen, sloot Harry, tesamen met Lebons 'Association Belgo-Hispanique' en enkele andere ridderorden, een pact met de Duitse Tempeliers, de ridders van de 'Ordo Militiae Crucis Templi' (OMCT) of nog de 'Deutscher Tempelherren Orden'. Tijdens een 'Kapittel' van de 'Orde van de Roos en het Kruis van Jeruzalem' op 19 september 1981 richtte Harry het woord tot de grootmeester van de 'Deutscher Tempelherren Orden', Horst Frischmuth, en tot de andere aanwezige ridders. Hij had het over zijn dromen: 'Ik heb u beloofd, iets over mijn dromen te vertellen. Ik doe dat niet zo graag, maar ik geloof dat het voor de verstandhouding binnen Europa en voor de eenmaking ervan nodig is. Ik heb jammer genoeg moeten vaststellen, dat er nog steeds bepaalde rancunes bestaan tussen verscheidene volkeren van Europa. Zelfs tussen ridders onderling. Bij de laatste ridderdag hebben wij, ridders uit geheel Europa,

kransen gelegd bij het dodengedenkteken om alle gevallen te eren, zonder uitzondering (ook nazi's, nota van de auteur). Daar is helaas scherpe kritiek op gerezen, vanuit onze eigen rang, zodat ik moest vaststellen dat niet alle ridders echte ridders zijn. Ik heb aan de criticiasters gezegd, dat het onze ridderplicht is alle ridders te eren, omdat degenen die in het kamp tegen het communisme gevallen zijn ook ridderhelden zijn en blijven. Zij hebben gevochten voor de Vrijheid van Europa en ook voor onze Vrijheid. Dat is de zuivere waarheid. En nu de dromen.

'Zoals u weet zijn dromen doorgaans onwaar, of slechts voor de helft of zo waar. Men kan zeggen: het oplossen van raadsels.

'Zo heb ik gedroomd dat een Amerikaan, een zeer bekend en geliefd Amerikaan, ooit gezegd heeft: "Ich bin auch ein Berliner". Heeft hij dat gezegd? Een beetje laat, niet? Droom of werkelijkheid?

'Een bekende Amerikaanse 5-sterren-generaal heeft ooit gezegd: "wij Amerikanen hebben tweemaal de verkeerde vijand en tweemaal de verkeerde bondgenoot gekozen." Droom of werkelijkheid?

'De Engelsen hebben de meeste oorlogen gevoerd en de Duitsers de minste. Droom of werkelijkheid?

'De Amerikanen hebben niet de roden maar de roodgekleurden geëlimineerd en het Pentagon werd hiervoor veroordeeld door een wereldtribunaal. Droom of werkelijkheid?

'In Zuid-Afrika werden vrouwen en kinderen, van Nederlandse afkomst, in 'concentration camps' opgesloten en geliquideerd. De uitvinder van de concentratiekampen zou naar het schijnt een Engelsman geweest zijn. Hij is daarvoor op deze wereld niet bestraft geworden. Droom of werkelijkheid?

'Wij Nederlanders hebben gedurende 80 jaar oorlog gevoerd tegen Spanje. Uit wrok gaat geen enkele Nederlander meer naar Spanje. Droom of werkelijkheid?

'In 1946 heeft Nederland gepoogd zijn koloniën te heroveren. Vele dorpen werden platgebrand en alle bewoners, mannen, vrouwen en kinderen, werden neergeschoten. Werden de bevelvoerende officieren gestraft? Nee, zij kregen hoge onderscheidingen en genieten van hun pensioen. Droom of werkelijkheid?

'Na de oorlog werden miljoenen anti-communisten in Witrusland, de Oekraïne, Roemenië, Bulgarije, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Tsjechoslowakije, Griekenland, Italië, Frankrijk, België, Nederland en Noorwegen geliquideerd of in concentratiekampen opgesloten. De meesten kwamen nooit terug. Droom of werkelijkheid?

'Na de oorlog werden nergens demonstraties gehouden tegen het communisme, omdat de meeste anti-communisten op bevel van Moskou over heel Europa geliquideerd werden. Droom of werkelijkheid?

'In Japan werden atoombommen uitgeworpen boven Nagasaki en Hiroshima. Was dat uit menslievendheid of was het toch een daad tegen de mensheid en de menselijkheid? Werkelijkheid of gedroomd?

'Mijn beste toehoorders, mijn beste publiek. Ik hou op en u vraagt mij natuurlijk waarom ik dat allemaal gedroomd heb. Deze verhalen, deze dromen hebben natuurlijk een moraal. Ik bedoel daarmee alleen, dat wij allen mensen zijn, en dat wij allen onze fouten hebben. Wij moeten ermee ophouden, negatief te denken en te spreken over elkaar. Alleen in positieve zin is het mogelijk, een gezonde, een gelukkige maatschappij op te bouwen. Wij allen moeten de 10 geboden van God opnieuw leren. Dat is de basis voor een betere wereld. De Duitse meester van de orde is voor ons allen een lichtend voorbeeld voor een goede ridderlijke samenwerking tussen de ridderordes in heel Europa.'

De leider van de 'Deutscher Tempelherren' was ontroerd door zoveel moois: Harry had nagels met koppen geslagen... Die 'Deutscher Tempelherren Orden' stond vroeger onder de leiding van de oud-Nazi Fred Sheuermann, tot zijn dood in 1985 'eregrootmeester' van de organisatie. Fred Sheuermann was de man met wie oud SAC-agent Charly Lascorz in 1970 en 1971 een nieuwe kruistocht afkondigde tegen het 'marxisme en de revolutionaire krachten'...^{36/37}

5. Echte ridders

De ridders van Sint-Lazarus

Om zijn organisaties aanzien te bezorgen, hoeft 'Zijne Excellentie' Sylvère Lebon niet alleen beroep te doen op personen die zich valse-lijk een adellijke titel hebben toegemeten. De 'beschermheer' van Lebons creaties is een echte hertog, een regelrechte spruit uit het oude koningshuis van Spanje, de Bourbon-dynastie. Don Francisco Enrique de Borbon y de Borbon, hertog van Sevilla, kan nochtans niet de titel van 'infant d'Espagne' laten gelden. Zijn overgrootvader Hendrik (1823-1870) viel in 1867 immers in ongenade wegens 'de-loyaal gedrag' ten aanzien van zijn soeverein, en verloor als gevolg daarvan zijn rechten. Dat neemt echter niet weg dat Francisco een echte Bourbon is, en dat wil wat zeggen.

Don Francisco dirigeerde met zijn business-partner¹ en afgevaardigde van Lebon in Spanje, de valse 'markies' de Haro-Union, een door de meeste staten niet erkende maar toch wel zeer prestigieuze ridderorde. Het gaat om de 'Militaire en Hospitaler Orde van Sint-Lazarus van Jeruzalem', met hoofdzetel in Malta en delegaties in een 25-tal landen². Onder het motto 'Atavis et Armis' beloven de ridders van de 'Orde van Sint-Lazarus' – zo'n 2000 in 1980 – 'te strijden voor het behoud van het Christelijke geloof, (om de armen, de zieken en de doden –vooral de lepra-leiders, nota v/d auteur– te beschermen, bij te staan en te helpen, om de principes van dit christelijk ridderschap te promoten en te bewaren en om de leer van Christus en zijn

heilige kerk in al zijn werken te volgen)³. Nobele intenties, inderdaad. Wat vindt het hoofd van de kerk, de paus daarvan?

Velen plaatsen de wortels van de 'Orde van Sint-Lazarus' in het einde van de vierde eeuw. Ze zou zijn gesticht door Sint-Basilus, toenmalig aartsbisschop, om geneeskundige verzorging te verschaffen in een leprozenhuis, dat buiten de omwalling van Jeruzalem lag. Toen Jeruzalem in 1099 bezet werd door de eerste kruisvaarders bleek het noodzakelijk een efficiënte verdediging voor het hospitaal te verzekeren want bandietenbendes en plunderaars maakten de streek onveilig. De Orde kreeg een militaire arm: de 'Militaire en Hospitaler Orde van Sint-Lazarus' was geboren. Koning Lodewijk VII van Frankrijk, bijgenaamd 'De Jonge', nam na de tweede kruistocht (1147-1149) een aantal van de Lazarus-ridders mee naar Frankrijk. Hij installeerde ze te Boigny nabij Orléans en vertrouwde ze het beheer van alle leprozenhuizen in het koninkrijk toe. De in Jeruzalem overgebleven ridders voegden zich ruim een eeuw later bij hun collega's.

Toen het Heilig Land was gevallen en de oorspronkelijke opdracht van de ridders verviel, verloor de Orde steeds meer aan belang, ondanks het feit dat ze over veel bezittingen beschikte. Die bezittingen zouden andere, concurrerende ridderordes uiteraard goed van pas komen. In 1490 wilde paus Innocentius IV de orde integreren in de roemrijke 'Orde van Sint-Jan van Jeruzalem', waar hij een grotere controle over had. Maar Frankrijk verzette zich heftig tegen een dergelijke operatie en verwierp de pauselijke vorderingen. Pas op het einde van de 16de eeuw werd de scheef gegroeide situatie recht getrokken. Er kwamen twee takken. Een deel van de orde, met inbegrip van de Italiaanse bezittingen, werd geïntegreerd in de 'Ordre de Saint-Maurice', een dynastieke ridderorde van de hertogen van Savoye. Het Huis van Savoye leverde reeds een eerste graaf in het midden van de elfde eeuw, onder de naam Humbert I. Het laatste belangrijke wapenfeit van deze familie was de aanstelling in 1946 van Umberto II als koning van Italië. Hij huwde in 1930 met prinses Marie-José, dochter van koning Albert I van België. Op die manier ontstond dan de 'Ordre des Saints-Maurice-et-Lazare', die tot op de dag van vandaag nog bestaat en uitsluitend een politico-financieel clubje is rond de familie Savoye. De huidige grootmeester is de zoon van Umberto II, prins Victor-Emmanuel van Napels. Die heeft rond zich een 'Groot-Magisterium' of 'Junta' gecreëerd, bestaande uit zeer invloedrijke personaliteiten. De Orde heeft afdelingen in Noord-Amerika, Sicilië, Spanje, Portugal, Zuid-Amerika en uiteraard Italië⁴.

De tweede tak van de 'Ordre de Saint-Lazare' brengt ons dichterbij ons uitgangspunt. Die werd geïntegreerd in de 'Ordre de Notre-Da-

me du Mont-Carmel', gesticht door Hendrik IV (1553-1610), de eerste Franse koning van het Huis Bourbon. Met de oprichting van die dynastieke ridderorde sloeg de Hugenoet Hendrik twee vliegen in één klap. Met het opdragen van een ridderorde aan 'Onze-Lieve-Vrouwe' stemde de anti-paapse vorst Rome enigszins tevreden en kon hij de begeerde goederen en gronden van de 'Orde van Sint-Lazarus' recupereren. Die dreigden immers definitief in handen te komen van de hem vijandig gezinde ridders van de 'Orde van Sint-Jan van Jeruzalem'. Paus Paulus V bevestigde die toestand in 1608. De Italiaanse goederen gingen over in de 'Ordre des Saints Maurice-et-Lazare' en de Franse bezittingen kwamen terecht bij de 'Ordre de Saint-Lazare et de Notre Dame du Mont Carmel'. Het grootmeesterschap van die laatste orde kwam toe aan de koning van Frankrijk.

De Franse revolutie maakte een einde aan de orde. De 'Assemblée Nationale' hief ze bij decreet op⁵. Tijdens de Restauratie, in 1830 om precies te zijn, schafte koning Louis-Philippe I op zijn beurt de Orde af. Het verhaal van de 'Orde van Sint-Lazarus' lijkt hier ten einde. Nochtans... Een zekere Jean-Joseph Moser creëerde in 1910 een 'Ordre des Chevaliers Hospitaliers de Saint-Lazarus et de Notre-Dame de la Merci'. Vanaf 1920 kwam de inmiddels genoemde 'Ordre de Saint-Lazare' in de handen van Charles Otzenberger, een wijnhandelaar. Otzenberger zocht een 'belangrijk man' om zijn orde een officieel imago te geven. Dat werd de hertog van Sevilla, de vader van de huidige chef. Hij werd in 1935 tot grootmeester verkozen. Zijn zoon don Francisco werd coadjutor. Charles Otzenberger werd 'graaf'... De Heilige Stoel protesteerde: 'de Orde van Sint-Lazarus' is vals⁶! Maar de toekomst lag open voor de Orde. Er stond immers een Bourbon aan de top. 'Graaf' Otzenbergers toekomst raakte echter gehypothecerd toen hij na de oorlog meermaals opgepakt werd wegens economische collaboratie met het Nazi-regime.

De orde leefde verder. Don Francisco Enrique de Borbon y de Borbon werd in 1952, na de dood van zijn vader, benoemd tot 45ste grootmeester. In 1967 ontstond er onenigheid in de rangen van de ridders. Tijdens een 'paleisrevolutie' werd don Francisco afgezet en Charles-Philippe, hertog van Nemours, achterkleinzoon van koning Louis-Philippe die in 1830 de orde afschafte, werd tot grootmeester verkozen. Coadjutor werd Michel d'Orléans, zoon van de graaf van Parijs, de pretendent van de Franse kroon. De hertog van Nemours installeerde de hoofdzetel van de Orde op het eiland Malta, neutraler terrein. Toen de hertog in 1970 stierf, liet de 'administrateur-général' en 'grand prieur de France', François de Cossé, hertog van Brissac, zich tot 'chef suprême' verkiezen. In 1973 verkozen ontevreden ridders opnieuw don Francisco tot grootmeester, de 47ste ditmaal. Don Fran-

cisco omringde zich met coadjutor prins Michel d'Orléans, groot-commandeur luitenant-kolonel Robert Gayre of Gayre and Nigg, en 'Grand Référendaire' 'markies' de Haro-Union⁷.

Tot op de dag van vandaag bestaan er dus twee Ordes van Sint-Lazarus, elk met hun eigen vertegenwoordigers en dignitarissen. Beide hebben ronkende namen in de rangen. De Franse Orde bijvoorbeeld, momenteel gedirigeerd door Pierre de Cossé, kon zich verheugen op de aanmoedigingen van aartshertog Otto von Habsburg⁸.

De beide Ordes van Sint-Lazarus stellen juist omwille van hun invloedrijke leden nogal wat problemen. Hoewel de insignes en decoraties, behalve dan in Canada, niet officieel worden erkend en geen voorrechten opleveren voor de dragers ervan, sluit men op diplomatiek vlak vaak verveeld de ogen. De dignitarissen van de ordes worden officieus geduld. Dat men best wat omzichtig omspringt met de Sint-Lazarus-ridders, kan afgeleid worden uit een brief, gedateerd 14 november 1963, van de ambassadeur van België in Frankrijk, baron Jaspar, aan de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken, Paul-Henri Spaak: 'Ik doe U ten overvloede opmerken dat ik bij gelegenheid te weten ben gekomen dat zeer hoge personaliteiten drager zouden zijn geweest van deze decoraties na de eerste wereldoorlog, namelijk de Koning der Belgen en Generaal Pershing.'

Ook de huidige Belgische afdeling van de Orde die zich onderwerpt aan het gezag van don Francisco, groepeerde een elite. De Belgische voorzitter, bankier Paul Pourbaix, leidt een 'priorij' bestaande uit baronnen, graven en zelfs een prins⁹. Onder de Belgische vertegenwoordigers valt graaf Rodolphe de Brouhoven de Bergeyck op, ook bestuurder van tal van Opus Dei-organisaties¹⁰. De 'strijd voor het behoud van het christelijke geloof', zoals bepaald in de statuten van de Orde van Sint-Lazarus, wordt inderdaad ook intens gevoerd door de katholieke 'witte vrijmetselaars' van het Opus Dei. Dat beide organisaties in mekaars verlengde liggen, moet duidelijk zijn. Bovendien wordt er gefluisterd dat don Francisco zelf een eminent lid van het Opus Dei is. Die informatie is echter moeilijk te verifiëren. Het lidmaatschap van deze katholieke organisatie blijft uiterst geheim.

In tegenstelling tot in de meeste landen floreert in Frankrijk de orde van 'Chef Suprême' de Cossé, hertog van Brissac. Ook de Cossé kan zich verheugen op eminente en machtige volgelingen. Een onder hen is de Roemeense vluchteling Gustave Pordéa. In juni 1984 werd Pordéa verkozen tot Europees parlamentslid op de lijst van de extreem-rechtse Front National-voorzitter Jean-Marie Le Pen. Pordéa is bovendien zeer nauw verbonden met de hevig anti-communistisch ingestelde Moon-sekte¹¹. En wie het heeft over de Moon-sekte, spreekt over de machtige World Anti-Communist League, de

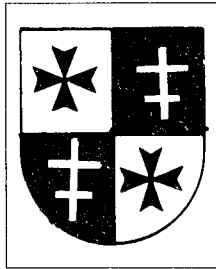
WACL. Een der grote motoren achter die organisatie is aartshertog Otto von Habsburg, sympathisant van de ridderorde van de Cossé en ook van de Moon-sekte¹².

De WACL, de Moon-sekte... laten we die organisaties voorlopig rusten. De anti-communistische ideologie lijkt de verklaring te zijn waarom mensen als een Otto von Habsburg ridderordes als die van de Cossé steunen. Von Habsburg heeft bijgaande eervolle vermeldingen en titels immers niet nodig om zich op te werpen als een der groten van Europa. Hij heeft immers meer pijlen op zijn boog. Niet alleen is hij Europees parlamentslid voor de partij van Franz-Joseph Strauss, voor wie hij tevens raadgever voor buitenlandse zaken is, en chef van verscheidene rechtse politieke organisaties. De aartshertog heeft ook een instelling tot zijn beschikking om zijn aristocratische medestanders op waardige wijze te bedanken voor hun hulp en toewijding. Die organisatie, een ridderorde, heeft bovendien een zeer specifieke politieke ideologie.

Ernst

Het wordt ernst. De politieke kanonnen wenken me. Otto von Habsburg! Die had ik reeds ontmoet bij de ridders van de mysterieuze 'Prieuré de Sion'. Hij werd er voorgesteld als nazaat van Christus! Wat gaat er nu weer uit de bus komen?

Deze morgen kreeg ik een telefoontje van de uitgeverij. 'Of het werk opschoot? Hoe het met mij ging?' En dan: 'Zou het onderwerp 'ridders' wel passen in de lijn? Tenslotte hebben we een traditie.' Peter Aerts, de uitgever, doelde op de politieke dossiers die regelmatig voor de ogen van het – soms verbouwereerd – publiek worden gooid. 'Ik denk het niet,' antwoordde ik onzeker, 'ik weet niet tot wat mijn onderzoek gaat leiden. Wat ik wel weet is dat het mij enorm boeit.' Ik had nood om me te verantwoorden. Eigenlijk had ik zin om droogweg te zeggen dat het sociale fenomeen 'ridders' me belangrijker leek. En ik verantwoordde me en herpakte me: 'De zaak wordt met de dag politiek belangrijker.' Ik moet overtuigend hebben geklonken. Peter Aerts leek zeer tevreden. Was mijn verantwoording een uitvlucht om de gemoederen – vooral de mijne – te bedaren? Neen!

De 'dromen' van 'grootmeester' Harry van Uden van Ophoven staan me nog vers in het geheugen gegrift. Ze lijken me veeleer nachtmerries... Kan de 'grootmeester' op navolging rekenen? vroeg ik me ongerust af. Er was enerzijds Sylvère Lebon, die een schakel blijkt te zijn in een internationaal rechts tot extreem-rechts circuit. Er is anderzijds de 'Deutsche Tempelherren Orden', de 'Ordo Militiae Crucis Templi' (OMTC), gedirigeerd door Horst Frischmuth, Harry's vriend. Frischmuths voorbeeld is ex-Abwehr-man Fred Sheuermann, hét contact van SAC-agent Charly Lascorz en Daniel Zdrojewski ten tijde van het schandaal van de 'Tempeliers van de SAC'. De 'Deutsche Tempelherren' zijn te vinden in de onmiddellijke omgeving van het Beierse politieke zwaargewicht Franz-Joseph Strauss, de man die staat voor orde en die aanstuurt op een nieuwe ijstijd tussen oost en west. Want in het oosten is er materialisme, verloedering van de morele waarden. Het westen wordt al aardig gecontamineerd. Denk aan Sodom...

De zon staat al laag terwijl ik een artikel lees. Een zeer bevreemdend artikel, geschreven door een merkwaardig man, gepubliceerd in een mysterieus blad. Er wordt onder meer de lof gezongen van de OMTC. Ik lees en herlees. Draait alles hier rond? Het bewuste artikel is geschreven door aartshertog Otto von Habsburg en wordt gepubliceerd in het bulletin van de 'Association Belgo-Hispanique'¹³. Nadat hij een warm pleidooi heeft gehouden voor aloude ridderidealen als moed, eer, zelfopoffering, vervolgt de opper-Habsburger: 'Momenteel zijn de meeste ridderlijke deugden zeldzaam geworden. Het geloof taant weg, en daarmee ook het onbaatzuchtig dienstbetoon, ter ere van God; ook de moed verdwijnt in het algemene conformisme. De persoonlijke eer verdwijnt naar de achtergrond ten voordele van het zogenaamde ideaal van de levensstandaard. Er blijven maar weinig mensen meer over die aan de lokroep van het materiële weerstaan

om spirituele waarden na te streven of te verdedigen. Hoe meer er over kwaliteit van het bestaan gepraat wordt, des te weniger begrijpt men, wat dit eigenlijk zou moeten inhouden. Want die bestaanskwaliteit kan niet verhoogd of bereikt worden door regeringsverklaringen of door nieuwe wetteksten. En dat is dan ook de reden, waarom ons Europa, dat een spiritueel-religieuze erfenis werd nagelaten, zich op dit ogenblik in zulk een diepe crisis bevindt. Op dit ogenblik is er meer dan ooit een gebrek aan ridderlijke deugden. De vernieuwing van ons werelddeel is voor alles een kwestie van persoonlijke inzet. Er moeten in onze maatschappij mensen opstaan, die zich weer tot de ridderlijke deugden wenden en die bereid zijn, er openlijk voor uit te komen. Dan eerst zullen ze kunnen overtuigen, ombuigen en opbouwen. Zulke inzet vereist echter een bereidheid tot het nemen van persoonlijk risico. Veel te dikwijls heeft men immers te maken met mensen die uitwijken naar een neutraler terrein, om hun geweten te sussen. De waarlijk ridderlijke mens daarentegen zal bereid zijn, daar te handelen, waar er het meeste nood is en waar voor hemzelf het gevaar het grootst is. Onze tijd is er geen van lauwheid. De geschiedenis zal over ons allen een onbarmhartig oordeel vellen, omdat de toekomst van Europa hier en nu in onze handen ligt. Steeds weer in de loop van de geschiedenis, heeft de Almachtige afzonderlijke volkeren of hele continenten een zending toevertrouwd. Werden zij ontrouw aan deze zending, dan nam God "het licht van hen weg" en moesten zij tijdelijk of permanent het toneel van de wereldgeschiedenis verlaten. Ons Europa had klaarblijkelijk de opdracht het christendom en de christelijke beschaving over de hele wereld te verspreiden. Moesten wij er echter niet in slagen deze opdracht te vervullen, dan zou onze roeping aan iemand anders worden overgegeven. Het was zeer terecht dat een Duitse denker ooit stelde, dat het kruis Europa niet nodig heeft, maar wel Europa het kruis. Hier kan alleen nog de enkeling paal en perk stellen. Europa gaat aan materialisme ten onder; om dit materialisme te breken zijn de heiligen en ridders van nu nodig. Slechts weinigen kunnen beslissingen forceren – bewaarden zeven rechtvaardige mannen Sodom niet voor een vreselijk einde?

Sommige hedendaagse ridderordes staan wijdopen voor een dergelijke visie: als ridder hef je het zwaard voor het kruis. Denk aan Sodom... Aartshertog Otto von Habsburg kan in die kringen steun vinden om Europa te unifiëren onder het teken van het kruis. De aartshertog is onze verlosser. Otto von Habsburg, koning van Europa? Had de 'Prieuré de Sion' dan toch gelijk?

Nog even een korte anekdote. Reeds in 1964 schreef de Nederlandse journalist Huib Hendrikse in het weekblad 'Trouw': 'Het heeft mij niet verwonderd, in Spanje enige leden van het Opus Dei te horen

spreken over een verenigd Europa onder leiding van een rooms staatshoofd. Zij zien dit als hun groot ideaal. Een jonge Amerikaanse priester, die als professor in canoniek recht aan de universiteit van Pamplona doceert (eigendom van het Opus Dei, nota v/d auteur) en lid is van het Opus Dei, vertelde mij op voorzichtige toon dat sommige leden van zijn organisatie de mogelijkheid bepaald niet uitgesloten achten dat prins Hugo van Bourbon-Parma nog eens staatshoofd zal worden van een verenigd Europa, dat een bolwerk van militant katholicisme en agressief anticommunisme zou moeten worden. Spanje komt vroeg of laat in de EEG en zal een steeds grotere rol gaan spelen. Dat is niet tegen te houden. Ook het verenigde Europa is niet tegen te houden. Men zal dan een staatshoofd nodig hebben. Een bewaarde figuur uit een oude aristocratische familie. Prins Hugo zou een van de meest geschikte kandidaten kunnen zijn. Hij is zeer intelligent, goed ontwikkeld en een moderne verschijning. Mocht Hugo voor de eer bedanken, dan zou Otto van Habsburg, ook een lid van het Opus Dei, een goede tweede zijn.¹⁴ Sinds prins Hugo in 1981 van prinses Irene van Nederland scheidde, heeft hij veel aan geloofwaardigheid verloren. Scheiden kan nu eenmaal niet. Wat doet de 'goede tweede'?

De kruisvaart

Otto's kruisvaart keert zich uiteraard tegen de 'communisten', de 'marxisten' en de 'atheïsten'. In een woord tegen de 'materialisten'. Europa moet ten allen prijze gezuiverd worden. Er zitten vijanden om elke hoek: 'Zo zijn de beroepsvredestrijders, van wie we al zoveel mooie frasen hebben gehoord, het grootste oorlogsgevaar dat er momenteel in de wereld bestaat. Want ze verwekken illusies bij de imperialistische tirannen, net zoals destijds het Britse en Franse pacifisme illusies verwekten bij Adolf Hitler. Jammer dat die mensen dikwijls weigeren uit de geschiedenis te leren. Vroeg of laat wreekt zich dat op een verschrikkelijke manier.'¹⁵

Stel je voor: Otto von Habsburg die aan het hoofd van een troep onversaagde en keurig uitgedoste ridders Europa redt van de verloedering. Net als weleer staat het zwaard ten dienste van het Geloof. En van de koning. Misschien is dit een karikaturaal beeld? Zijn de tijden zo veranderd? Is het ridderideaal voorbijgestreefd? Je moet leren uit de geschiedenis, zegt de aartshertog. Hij kan het weten. Zijn voorvaders hebben gedurende eeuwen een doorslaggevende rol gespeeld in Europa. Ook toen had je geld nodig om de strijd te voeren. En ahang in hogere kringen. Politieke kringen, financiële kringen, milieus van inlichtingendiensten. Je moet leren uit de geschiedenis, zodus...

Er zijn echter wezenlijke verschillen met de roemrijke tijden van

Otto's voorouders: we zitten in Europa met democratieën opgezaald. De macht is een mandaat, gegeven door het volk. Dat lijkt toch zo. Maar er is voldoende manoeuvreerruimte. De democratie wordt immers begrensd door een one-way-mirror. Achter de spiegel is het donker. Sommigen kunnen er het licht aanknippen. Ze zien er dan dwars doorheen. Wie achter de spiegel kan kijken, heeft ogen te kort. Kan de aartshertog rekenen op mannen die achter de spiegel kunnen kijken? De oudste zoon van de laatste keizer van Oostenrijk is zeer zeker een man van aanzien. Hij heeft zich via familiehuwelijken verbonden met vele koningshuizen in Europa. Bijna had hij zelfs een koningshuis te pakken. Franco verkoos echter Juan Carlos van Bourbon om hem op te volgen als heer van Spanje.

Op welke kringen kan de aartshertog rekenen? In het franstalige Belgische weekblad 'Pour' van 15 juni 1982 stond te lezen dat vier groten dezer aarde fondsen inzamelden om Europees rechts te financieren en een corresponderende visie uit te dragen. De namen: Alfredo Sanchez-Bella, Spaans ex-minister en vermoedelijk Opus Dei-lid; de Italiaanse financier Carlo Pesenti, vriend van het Vaticaan; de Franse industrieel François Vallet; en tenslotte de Franse advocaat, Jean Violet, ex-SDECE-agent. Die heren werk(t)en via een zeer mysterieuze organisatie, de 'Cercle Violet'¹⁶. Die 'Cercle Violet' staat of stond niet alleen voor een imposant netwerk van eminente Europese en Amerikaanse toppolitici en financiers, zoals bijvoorbeeld Franz-Joseph Strauss en Henry Kissinger¹⁷. De organisatie onderhield tevens zeer goede relaties met Westerse inlichtingendiensten als de Franse SDECE, de Duitse BND, de Britse SIS, de Amerikaanse CIA en de Vaticaanse geheime dienst. Dat werd aan de hand van vertrouwelijk materiaal bewezen door de Franse Journalist Pierre Péan.

Péan publiceerde eveneens details over de 'psychologische oorlogsvoering' van de 'Cercle Violet'. Die steunt op twee pijlers: de strijd tegen de 'subversie' en de ontwikkeling van de 'contra-propaganda'. De 'subversie' moet je bestrijden door 'agitatie': 'Agitatie, dit wil zeggen de stuwende kracht. Het betreft het verbreken van de psychologische rust van de mens in zijn eigen omgeving: 1. door de R.M. (positieve of negatieve drijfveer) een frustratie of een vrees veroorzaken; 2. ze zo gevoelig mogelijk maken, zodat er een toestand van spanning ontstaat, die hen tot actie dwingt; 3. de gevoelens van frustratie en angst omzetten in eisen...' En de 'contra-propaganda' gaat best als volgt: 'Zij moet de vijanden aanwijzen, de zondebokken zoeken in de persoon van de leiders, want men mag nooit de troepen in het gedrang brengen. Dat zou tegenstrijdig zijn met de idee van de bescherming van de kleine man... Ze moet aanvallen op de zwakste plek om de tegenstander in discredit te brengen, door 'veralgemeningen', door

ACADÉMIE EUROPÉENNE DE SCIENCES POLITIQUES

RUE EMMANUEL VAN DRIESCHE 40 - 1060 BRUXELLES - TEL. : 343 74 74

Document strictement confidentiel, à l'usage exclusif de S.E. l'Ambassadeur de S.M. le Roi du Maroc.

MEMBRES P E R P E T U E L S D E L ' A . E . S . P .

L'Archiduc OTTO de HABSBURG, Président du Conseil International de l'Union Européenne (A)

Sir Peter AGNEW, Député, Ancien Ministre (GB)

Mr Giulio ANDREOTTI, Ministre, Député, Premier Ministre Italien (I)

Mr Pierre BERGOT, Président d'Honneur de SA Circonscription (F)

Mr John BIGGS - DAYSON, Député, Président du Monday Club (GB)

Le Général D. BOTZARIS, Ancien Ministre (GR)

Mr Dr Heinrich BUCK, Ambassadeur Hér. Directeur Général des Relations Etrangères de la C.D.U. (D)

Mr Xavier CONDE, Ambassadeur d'Espagne à Bonn (E)

Mr Bernard DESTREMEAU, Ancien Ministre, Secrétaire d'Etat aux Affaires Etrangères (F)

Le Rd Père Yves-Marie DUBOIS (F)

Mr Paul ECONOMOU CCUTAS, Ambassadeur, Ancien Ministre (GR)

Vicomte EYSENH, Ministre d'Etat, Ancien Premier Ministre (B)

Mr René FEIT, Député, Maître de Lons le Saunier, Conseiller Général du Jura (F)

Don Manuel FRAGA IRIBARNE, Ancien Ambassadeur d'Espagne à Londres, Ancien Ministre (E)

Enrico Pierre de GAIFFIER d'HESTRY, Ambassadeur de Belgique à Mexico (B)

Egon von GAUPP BERSHAUSEN, Président International du C.E.D.I. (A)

Mr Arthur GILSON, Ancien Député, Ancien Ministre (D)

Mr Hermann HEUSCH, Président de la Chambre de Commerce et d'Industrie, Ancien Bourgmestre d'Alix la Chapelle, (D)

Madame Marie-Elielzeb KLEE, Ancien Membre du Bundestag, Conseiller Culturel de l'Etat d'Ohio-Pain'Ina' (D)

Mr Walter KUNNEN, Président du Mouvement pour la Fédération des Nations (B)

Mr Francis LA COSTE, Ambassadeur Hér de France (F)

Mr de LA VERPILLIERE, Ancien Député (F)

Mr Yves-Marie LOMBARDI, Ancien Ministre, Président du Comité Atlantique Italien (I)

ACADÉMIE EUROPÉENNE DE SCIENCES POLITIQUES

Mr Dr Hans-Joachim von MERRATZ, Ancien Ministre, Vice-Président du Conseil International de l'Union Européenne (D)

Mr Dr Alois MERTES, Membre du Bundestag (D)

Chevalier Jean de NEEFF, Gouverneur Honoraire de la Province de Brabant (B)

Mr Gabriel OLLIVIER, Membre de l'Institut de France (F)

Mr Carlo PARENTI, Président d'Inchicment (I)

Mr Antoine PINAY, Ancien Président du Conseil (F)

Mr Dr Fritz PIRL, Ministre d'Etat de Bavière (D)

Mr Dr Georges POITMANN, Ancien Vice-Président du Sénat, Président de l'Association Française pour la Communauté Atlantique (F)

Mr le Pr. Henri RIEBEN, Directeur du Centre de Recherches Européennes de l'Université de Lausanne (CH)

Mr Alfredo SANCHEZ - BELLA, Ambassadeur honoraire de SM le Roi d'Espagne, Ancien Ministre (E)

Mr Jacques SOUSTELLE, Membre de l'Assemblée Nationale, Ancien Ministre (F)

Sir John RODGERS, Membre du Parlement (GB)

Mr Alberto ULLASTRES, Ancien Ambassadeur d'Espagne et de Communauté Européenne (E)

Mr Paul VANDEN DREYNANTS, Ministre de la Défense Nationale, Ancien Premier Ministre (B)

Ministre, Ministre d'Etat (B)

Mr Jacques VAN CFFELLEN, Député-Bourgmestre, Ancien Ministre (B)

Mr Jean VIGLET, Avocat à la Cour (F)

Mr André VOISIN, Vice-Président du Mouvement Européen et de l'Action Européenne Fédérale (F)

Graf von STAFFENBERG, Membre du Bundestag (D)

Mr Giovanni MALAGOLI, Député, Ancien Ministre, Président du Parti Libéral d'Italie (I)

Mr Jacques MEDECIN, Député Maître de Vice, Conseiller Général des Alpes Maritimes (F)

Ancien Ministre

Mr Raymond BOUTSIQUET, Ambassadeur Hér de France, Ancien Député (F)

Mr le Dr Richard JAEGER, Vice-Président du Bundestag, Président du C.E.D.I. et de l'Association Atlantique Allemande (D)

Mr Pierre GREGOIRE, Député, Ancien Ministre des Affaires Etrangères, Ancien Président de la Commission des Affaires Etrangères, Vice-Président du Conseil International de l'Union Européenne (L)

Baron Adelin van YPERSELE de STRIHOU, Président d'Honneur du Mouvement d'Action pour l'Union Européenne, Ancien conseiller de S.A.R. le Prince de Lippe (B)

zijn theorieën tegenover de feiten te plaatsen, door hem belachelijk te maken... De 'contra-propaganda', die een onmisbare aanvulling is van de propaganda, is aan dezelfde wetten onderhevig als de propaganda zelf... Men moet de tegenstander in het nauw drijven door te laten uitschijnen dat hij walgelijke belangen verdedigt.¹⁸ Groten van Europa verenigen zich in het geheim om de politiek te bespreken en te beïnvloeden van de mannen achter de spiegel, onttrokken aan elke democratische controle. Het boegbeeld van de 'Cercle Violet' is... aartshertog Otto von Habsburg. Het zwaard is geheven en houdt diepe wonden.

Het weekblad 'Pour' maakte ook de organisaties bekend die konden rekenen op steun en/of financiële hulp van de 'harden' van de 'Cercle Violet'. Bekendmakingen die nooit werden tegengesproken; ze zijn trouwens zeer logisch. 'Pour' citeerde de CEPIC, de rechtervleugel van de Belgische franstalige christendemocraten; de 'Ordre du Rouvre', een ridderorde; de World Anti-Communist League; de 'Centre Européen de Documentation et d'Information (CEDI); de Paneuropese Unie; de 'Mouvement d'Action pour l'Union Européenne' (MAUE), en de 'Académie Européenne de Sciences Politiques' (AESP)¹⁹. Ook Péan bevestigt de relaties tussen bovenstaande organisaties. De vier laatste op de Europese politiek gerichte verenigingen staan onder patronaat van Otto von Habsburg. Hij is zelfs voorzitter. Die politieke verenigingen moeten de noodzakelijke achterban vormen om de ware kruistocht te voeren. Een blik op de lijst van de 'membres perpetuels' van de 'Académie Européenne de Sciences Politiques' maakt duidelijk op welke machtige politieke en financiële kringen Otto von Habsburg beroep kan doen (zie document vorige bladzijde). Verbazingwekkend. Waren die allemaal op de hoogte van de activiteiten? Het is bijna niet te geloven.

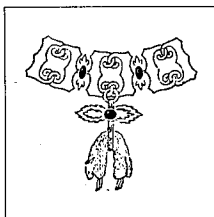
Enkelen van die belangrijke heren zetelen uiteraard ook in de 'Pan-europese Unie', hét politieke troetelkind van de aartshertog. De 'Unie' richt zich meer naar de katholieke aristocratie. Elke maand organiseert Otto's oogappel en oudste zoon Karel, geboren in 1961, binnen het kader van de 'Unie' conferenties om de Europa-visie, gelanceerd door zijn vader, levendig te houden en te verbreiden²⁰. Karel is steeds zeker van een groot en geïnteresseerd publiek bestaande uit graven en gravinnen, baronnen en baronessen, hertogen en hertoginnen, prinses en prinsessen.

Kan je Otto's pretenties zomaar weglachen? Wegwuiven als zouden ze te fantastisch zijn? Otto heeft een leger goed gewapende ridders klaar. Waarop wacht hij? Wat staat hem nog in de weg? Wellicht is de strijd om de macht een lange strijd. Misschien effent hij geruisloos de weg voor zijn opvolger Karel. Die is nog steeds niet gehuwd.

Een goede partij zou prinses Elena zijn, de in 1963 geboren dochter van koning Juan Carlos van Spanje en koningin Sophie van Griekenland. Een hereniging van de Bourbon-dynastie en de Habsburgers openen vele wegen...

De concurrentie en naijver tussen de Spaanse Bourbons en de Oostenrijkse Habsburgers dateert al van langer dan vandaag. Die weerspiegelt zich ook in de twee branches van de meest prestigieuze ridderorde ter wereld: de 'Orde van het Gulden Vlies'. Juan-Carlos is grootmeester van de Spaanse tak. Otto von Habsburg leidt de Oostenrijkse branche. Otto's 'Ordre Illustrissime et Souverain de la Toison d'Or' is zowat de superstructuur, boven zijn politieke organisaties heen. Ze heeft een zeer specifiek doel.

Het Gulden Vlies

Er was eens, heel lang geleden, een koningszoon, Jason genaamd die met zijn schip Argo de wijde zeeën koos. Hij voer van Iolcus in Noord-Griekenland naar Colchis aan de Oostkust van de Zwarte Zee om daar het Gulden Vlies te halen. Jasons vader Aeson, de koning van Iolcus, was uit zijn macht ontzet. Enkel het Gulden Vlies zou hem opnieuw op de troon brengen. Samen met zijn medevaarders, de Argonauten, beleefde Jason heel wat wonderlijke avonturen. De helden, onder wie halfgoden als Heracles, Theseus en Peleus, moesten verschrikkelijke gevaren doorstaan. Zo bevrijdden ze, toen hun schip voorbij de Bosporus voer, de blinde koning Phineus van de plaag der Harpijen, monsters die zijn maaltijd bedierven. Na lange en avontuurlijke omzwervingen bereikten de Argonauten Colchis, waar het Gulden Vlies, een gulden schapevacht, te vinden was. Maar eerst moest Jason vuursnuivende stieren voor een ploeg spannen, een akker omploegen en bezaaien met draketanden. Dan wachtte de strijd met de draak die het Gulden Vlies bewaakte. Met de hulp van de tovenares Medea bracht Jason zijn tocht tot een goed einde. Jason was in het bezit gekomen van het begeerde Gulden Vlies en voer ermee, na nog ongelooflijkere avonturen te hebben beleefd, naar Iolcus,

waar zijn vader op hem wachtte.

Deze Griekse mythologische sage ligt aan de oorsprong van de 'Orde van het Gulden Vlies'. Het lijkt onwaarschijnlijk dat een zeer christelijk geïnspireerde ridderorde zich initieel baseerde op een dergelijk paganistisch-getint verhaal. Het lijkt contradictorisch. De 15de eeuw, de eeuw waarin de orde werd opgericht, was evenwel een periode waarin christelijke waarden en paganistische overleveringen tot een zeer eigenaardige geloofsconstructie werden vermengd. Al vlug werd het de ridders toch duidelijk dat hun illustere orde stoelde op een vrij dubieus verhaal. Een goddeloos verhaal. Vandaar dat ze in de Bijbelse mythologie doken. Gideon, stamhoofd van Israël nog voor de tijd der koningen, bezat eveneens een gulden schapevacht. Hij had van Jehovah de opdracht gekregen de kameelberijdende Midianieten, vijanden van zijn volk, ten onder te brengen. Om zeker te zijn van zijn goddelijke roeping, kreeg hij Jehovah zover dat die mirakels verrichtte. Ondanks de droogte bleef de schapevacht vochtig; ondanks de dauw bleef de schapevacht droog. Overtuigd van zijn goddelijke missie, versloeg Gideon dan heldhaftig de verwenste Midianieten, onderdrukkers van zijn volk. Het laatste verhaal paste uiteraard beter bij de christelijke inslag van de ridderorde. Nochtans bleef Jason, naast Gideon, als patroon van de Orde bestaan²².

Op dinsdag 10 januari 1430, ter gelegenheid van zijn huwelijk met de mooie Isabella van Portugal, stichtte Filips de Goede (1396-1467), hertog van Bourgondië, te Brugge officieel de 'Noble Ordre de la Toison d'Or'. Tijdens het huwelijksbanket stond Filips' wapenkoning plots plechtig recht. Hij verhief zijn stem: 'Aanhoort, prinses en prinsessen, heren, dames en jonkvrouwen, ridders en schildknapen. De zeer hoge en zeer uitmuntende en zeer machtige prins, mijn Heer de Hertog van Boergondië, Graaf van Vlaanderen, Artois en Boergondië, Paladijn van Namen, enz., doet aan eenieder konde dat, ter Ere van God en het behoud van ons christelijk Geloof, en om te eren en te verhoren de nobele ridderorde, en ook omwille van drie redenen die hierna volgen: ten eerste, om eer te betuigen aan de oude ridders die door hun hoge en edele daden een aanbeveling waardig zijn; ten tweede, opdat diegenen die vandaag machtig zijn en in de volle kracht van hun leven en die dagelijks de ridderlijke daden vervullen, een doel zouden hebben om hierin nog te verbeteren; en ten derde, opdat de ridders en edellieden die de orde waarover later sprake, zullen dragen, dus gewoon zij die ze dragen, gedreven zouden zijn hen in te zetten voor nobele daden en hen de gebruiken aan te leren zodat ze door hun moed een goede naam zouden verwerven en zo zouden verdienen om op hun beurt gekozen te worden om de betreffende orde te dragen; de genaamde Heer Hertog vaardigt heden de oprichting uit van

een orde met de naam 'het Gulden Vlies'; hiertoe behoren, met en naast de persoon van de Heer Hertog, drieëntwintig ridders, edellieden met naam en faam en zonder blaam, geboren en getogen uit een wettelijk huwelijk, en wier namen en voornamen hierna zullen volgen.²³

De intenties van Filips de Goede waren minder nobel dan werd voorgesteld. Het was natuurlijk een diplomatieke zet. Enerzijds wou Filips een waardige tegenhanger creëren voor de hoge Franse en Engelse ridderorden. Anderzijds trachtte hij de hoge adel nauwer aan zich te binden. Een goede zet, zo zou al vlug blijken. Op relatief korte tijd groeide de orde uit tot een uniek machtsinstrument. De vliesridders, wier aantal mettertijd werd uitgebreid, kregen een grote invloed op 's lands bestuur en genoten privileges: ze mochten uitsluitend voor een uit vliesridders bestaand college terechtstaan. Natuurlijk benoemde Filips zichzelf tot 'grootmeester' of 'soverein' van de Orde. Dat grootmeesterschap zou erfelijk worden. Filips verzekerde hierdoor zijn opvolgers van een machtig instrument ter verdediging van hun positie als koningen van Spanje.

De Orde van het Gulden Vlies heeft alles te maken met de fabelachtige geschiedenis van zowel de Habsburgers als de Bourbons. Na Filips de Goede kwamen achtereenvolgens Karel de Stoute, Maximiliaan van Oostenrijk, Filips de Schone en keizer Karel V aan het hoofd te staan van de Orde. Zowel de huidige Bourbons als de Habsburgers kunnen hun erfrechten tot die historische personages terugtrekken. Toen koning Karel II, de laatste der Spaanse Habsburgers, op 1 november 1700 stierf, werd hertog Filips d'Anjou, een Bourbon, tot zijn wettige erfgenaam aangeduid. Keizer Leopold van Oostenrijk, hoofd van de Oostenrijkse Habsburgers, was hiermee allesbehalve gelukkig. Zijn zoon Karel moest en zou Spanje én de Nederlanden krijgen. In 1702 brak de oorlog uit. In de verdragen waarmee de Spaanse successie-oorlog in 1713 werd beëindigd – de Bourbons kregen Spanje – was geen regeling opgenomen betreffende de soevereiniteit van de Orde van het Gulden Vlies. Beide pretendents, keizer Karel VI van Habsburg en koning Filips V van Bourbon wierpen zich op als grootmeester van de Orde. Sinds die tijd bestaan er dus twee takken: een Oostenrijkse en een Spaanse. Die splitsing verzinnebeeldt nog steeds de concurrentie tussen de Habsburg-dynastie en de Bourbon-dynastie. Er zijn momenteel belangrijke verschillen tussen beide takken. Bijvoorbeeld: aan de initiële eisen om edelman en rooms-katholiek te zijn heeft de Oostenrijkse tak zich steeds gehouden. De Spaanse tak niet. Die liet ook niet-roomsen en zelfs niet-christelijken toe. Je kan uiteraard geen lid zijn van beide takken. Ofwel erken je de aanspraken van de Habsburgers ofwel die van de Bourbons.

Is de strijd om het grootmeesterschap van een geünificeerde Orde van het Gulden Vlies tevens de strijd om het koningschap van Europa? Een onwaarschijnlijke vraag? De Spaanse tak staat onder het grootmeesterschap van de huidige koning van Spanje, Juan-Carlos. Wie Juan-Carlos' soevereiniteit erkent, wordt duidelijk als we het lijstje van de huidige 'Spaanse' vliesridders onder ogen nemen. Een indrukwekkende lijst. Koning Alfons XIII van Spanje (1886-1941), die in 1931 werd afgezet, ridderde zijn zoon Juan, graaf van Barcelona en vader van Juan-Carlos, alsook Sjowa (Hirohito), de keizer van Japan. De huidige grootmeester Juan-Carlos verleende de Orde aan zijn zoon en troonopvolger Felipe, koning Boudewijn van België, koningin-ballingschap Konstantijn van Griekenland, prins Carlos van Bourbon-Sicilië, markies van Mondejar, koning Karel XVI-Gustaaf van Zweden, koning Olav van Noorwegen, koning Hoessein van Jordanië, en de erfprins van Japan. De Spaanse branche van de Orde van het Gulden Vlies laat ook vrouwen toe. In oktober 1985 werd koningin Beatrix van Nederland geëerd en een maand later was het de beurt aan koningin Margaretha van Denemarken²⁴.

De aanvaarding van de 'Orde van het Gulden Vlies' uit de koninklijke handen van Juan-Carlos door de prinselijke, koninklijke of keizerlijke dames en heren is een diplomatiek en politiek feit. Zoveel is zeker. In hoeverre dat hoge diplomatieke en politieke spel een directe weerslag heeft op de Europese en wereldlijke politiek is zeer moeilijk te zeggen. We bevinden ons hier op glad ijs. Mag ik de lezer vragen beroep te doen op zijn opmerkingsvermogen, intuïtie en fantasie?

Bekijken we nu de Oostenrijkse tak, Otto's 'Ordre Illustrissime et Souverain de la Toison d'Or'?

Het keizerrijk Europa

Doe me niet lachen, zullen sommigen smalend opwerpen, de Orde van het Gulden Vlies is slechts een eretitel. Ze straalt, in tegenstelling tot vroeger, geen macht meer uit: het Ancien Régime heeft reeds lang afgedaan! Misschien wel. Heeft een koning macht? Uiteraard. Die is grondwettelijk vastgelegd. Heeft een koning aanzien en invloed op politiek, economisch en moreel vlak? Zeer zeker, de koning is als het ware het edel gezicht van een natie. Elke publieke acte uitgaande van een koning heeft gevolgen. Elke daad, ook het populaire bezoek aan een fabriek of een sociale instelling, wordt weloverwogen. Ze kadert in een beleid en is, hoe je het ook draait of keert, een politieke daad. Als een koning een alliantie aangaat, ook al is die slechts 'honorair', met een andere koning, dan is dat een weloverwogen diplomatieke zet. Op zo'n hoog vlak lacht men niet met de Orde van het Gulden

Vlies. Aanvaarding of weigering: het zijn daden met diplomatieke en politieke consequenties die ver boven de hoofden van de 'gewone' burger uitstijgen. Wat houdt de Orde van het Gulden Vlies anders in dan een alliantie tussen koningen, prinsen, graven, baronnen, kortom, tussen de groten van Europa. Wat betekent die alliantie? Enkel een vriendschapsband? Maar, er moet een keuze gemaakt: Otto von Habsburg of Juan-Carlos van Spanje. Een keuze met gevolgen.

Otto's 'Ordre Illustrissime et Souverain de la Toison d'Or' heeft ontegensprekelijk een politieke betekenis. De aartshertog: '...ik zou zeggen dat de Orde de eerste, en ongetwijfeld een der wijste en doeltreffendste, van de supra-nationale instellingen is, die ooit het licht zagen in Europa. Natuurlijk, het beeld dat men er zich tegenwoordig van vormt, is in grote mate afhankelijk van de vernederingen die de orde heeft ondergaan; in hoofdzaak komt het hierop neer dat na de installatie van de Bourbons in Madrid en na de Successie-oorlog in Spanje, de Orde werd gesplitst en nadien aan de andere kant van de Pyreneeën gedegradeerd. Tegenwoordig wordt in Spanje Het Gulden Vlies, net als om het even welke medaille, om de hals gehangen van bepaalde bezoekers, onder andere van de Japanse Keizer, wiens lidmaatschap van de katholieke kerk nog moet bewezen worden... Want de Orde was en is nog steeds op de eerste plaats, een katholieke instelling, zonder liefdadig doel zoals die van Malta of van Sint-Jan van Jeruzalem, maar begiftigd met een nauwkeurig omschreven doel, nl. de oprichting van een pan-europese politiek. Vanaf het einde van de XVde eeuw tot het begin van de XVIIIde eeuw, wanneer de splitsing gebeurde – tegen een Spanjaard zou ik spreken van afscheuring – betekende dit dat men de Ottomaanse uitbreiding in Europa moest indijken, en dat men het continent moest verenigen onder het teken van het Kruis; met andere woorden, geen gebieden afstaan aan de Islam, en geen oorlogvoering tussen christelijke volkeren onderling.'²⁵

Otto's Orde van het Gulden Vlies moet de superstructuur worden van een Europa, een Europa onder het teken van het kruis. Een verenigd Europa heeft een leider nodig, een 'keizer'. Die keizer zal een soeverein zijn met juridische bevoegdheden, terwijl de koningen hun territoriale soevereiniteit bewaren. De aartshertog: '...verre van een welbepaalde natie aan te voeren, treedt de Keizer op als scheidsrechter in de geschillen die tussen de territoriale soevereinen kunnen rijzen; hij is dus de bevelhebber van elke monarch die heerst in eigen land, en dus ook van elke natie die zij vertegenwoordigen; zijn territoriale oppermacht wordt gemediatiseerd door de koninklijke aanwezigheid, die niet verder kan reiken dan één land tegelijk. Dit wordt bevestigd door de titels van de nog heersende keizers: Negus Negesti, Shah in Shah, worden beiden vertaald als Koning der Koningen; met

andere woorden, in tegenstelling tot de koninklijke functie die het nationale recht inhoudt, is de keizerlijke functie in wezen supra-nationaal, dus is hij de woordvoerder van het volkenrecht'²⁶.

Wie anders dan een 'legitieme' grootmeester van het Gulden Vlies, een Habsburger, kan deze keizerlijke functie waardig uitoefenen? De in 1912 te Reichenau geboren aartshertog bereidt aldus de keizerlijke weg voor zijn nageslacht. Ere aan de voorvaderen. Europa moet een hecht, sterk blok zijn, niet enkel tegenover het communisme of de Islam, maar ook ten opzichte van de Verenigde Staten. Amerika is volgens Otto een in de materialistisch ingestelde samenleving in de geest van het Oude Testament, wat een godsbeeld impliceert van een compromisloze, wraakzuchtige – oog om oog, tand om tand – figuur. Europa –reikend van Portugal tot Polen– daarentegen, zegt Otto, is spiritueler. Het christendom is het 'cement dat het Europese bouwwerk samenhoudt'²⁷. Immers, of iemand zich in Europa al dan niet christelijk noemt, doet weinig ter zake. Hij is christelijk. In een continent waar de stenen spreken, waar alles christelijke cultuur en beschaving uitademt, zit de mens stevig in het christendom geworteld. Ook als hij dat zelf liever niet zo zou hebben. Je kan dus gerust zeggen dat ook de niet-christelijke Europeeërs eigenlijk christenen zijn. Is het trouwens niet typerend dat uitgerekend de heilige Benedictus tot patroon van Europa werd uitgeroepen? Benedictus was een man van ideeën, geen politicus, en hij wordt de schutshelike van een politieke gemeenschap. Dat verheugt mij.'²⁸

Er leven jammer genoeg niet veel wijzen in Sodom. Weinigen zijn uitverkoren. In de loop der geschiedenis werden slechts een 1500 edelen geridderd in de orde²⁹. Ook momenteel blijft Europa zeer dun bezaaid met 'wijzen'. De 'Carnet Mondain' – een adressenboek van en voor het VIP-wereldje in dit land – van 1985 vermeldt onder de hoofding 'Ordre Illustrissime et Souverain de la Toison d'Or' slechts vier namen. Niet de minste: graaf Amédée d'Andigné, prins Antoine de Ligne, burggraaf Raymond de Chabot Tramecourt en graaf Charles de Limburg Stirum. Daar moet je uiteraard Otto's broers aan toevoegen, de aartshertogen Robert (*1915), Felix (*1916), Karel-Lodewijk (*1918) en Rudolf (*1919). Otto's Orde telt nog meer vliessidders, maar die wensen om welke reden dan ook onbekend te blijven. Daarom niet getreurd. Vanuit de Franse edellieden Amédée d'Andigné en Raymond de Chabot Tramecourt vertrekken uiterst belangrijke en logische netwerken. Beide liggen aan de basis van een internationale traditioneel katholiek ingestelde organisatie, de 'Office International des Oeuvres de Formation Civique et d'Action Culturelle selon le Droit naturel et Chrétien', met hoofdzetel te Parijs. De organisatie propageert de inbreng van christelijke waarden in het gezinsleven en

het werk. De strijd tegen het marxisme, het communisme en het 'morele verval' van de Westerse samenleving staat uiteraard centraal. De 'Office International' richt zich in eerste instantie naar de jongeren, de burgers van de maatschappij van de toekomst³⁰. De verwantschap, qua ideologie en actieradius, tussen de 'Office International' en het Opus Dei is opmerkelijk. Trouwens, zowel Amédée d'Andigné als Raymond de Chabot-Tramecourt worden in Frankrijk beschouwd als leden van de 'witte vrijmetselaars'³¹.

Kan Otto op de discipelen van de 'Office International' en andere organisaties rekenen om, als de tijd rijp is, Europa te verenigen onder het teken van het kruis? Er wordt alleszins druk aan de weg getimmerd. De Belgische edelen op het summere lijstje van vliesridders staan voor respectabiliteit. Zij zijn pijlers van de Belgische samenleving en dit reeds sinds lange tijd. De families de Ligne en de Limburg Stirum zijn even vermogend als internationaal vertakt³², bevinden zich in een geprivilegieerde groep binnen de Belgische noblesse en hebben of hadden relaties met het Belgische hof. Dat het in dit verband verantwoord is om over de respectievelijke families te spreken, mag blijken uit het feit dat wel meer de Lignes en de Limburg Stirums tot vliesridder werden geslagen³³. Wat meer is: de de Ligne-dynastie en de Habsburg-dynastie hebben ook familiale banden: de zus van prins Antoine de Ligne, Yolande, huwde in 1950 met aartshertog Karel-Lodewijk, broer van Otto. Toeval? Bestaat niet in dit milieu.

Dat herinnert aan het sprookjeshuwelijk dat door kardinaal Danneels ingezegend werd op zaterdag 22 september 1984. Toen werden prinses Astrid, dochter van prins Albert van Luik, en aartshertog Lorenz van Habsburg, zoon van Robert van Habsburg (broer van Otto), in de echt verbonden. 'De Alliantie van twee dynastieën: Habsburg en Coburg', stelden heel wat Belgen, toch ontroerd vast. Politieke waarnemers zagen het huwelijk als een schoolvoorbeeld van een alliantie-strategie die huidige vorstenhuizen of ex-vorstenhuizen blijft verbinden³⁴. Een traditie in dit milieu. Vooral de Habsburgers zijn altijd sterk geweest in het arrangeren van huwelijken. Wat betekent die alliantie? Het is bekend dat aartshertog Lorenz zich politiek het meest identificeert met de visie van zijn oom en peter, Otto. Hij was trouwens actief bij een jongerenafdeling van de Pan-europese Unie³⁵ en werkte op de kanselarij in Wenen van de Orde van het Gulden Vlies. Betekent dit dat België gekozen heeft voor de visie van Otto? Merkwaardig: koning Boudewijn is ridder in Juan Carlos' Orde van het Gulden Vlies. De koning heeft een keuze gemaakt.

In een brief, gedateerd 22 februari 1963, bevestigt de Belgische ambassade in Wenen, waar de kanselarij van Otto's orde is gevestigd, dat prins Albert van Luik opgenomen is als ridder van het Gulden Vlies.

Prins Albert ontbreekt op het lijstje gepubliceerd in de 'Carnet Mondain'. Na Boudewijn komt de troon toe aan prins Albert of aan diens zoon, prins Filip. Het sprookjeshuwelijk van Astrid en Lorenz brengt de Habsburg-dynastie dus dichterbij de Belgische kroon. Past de huwelijksstrategie van de Habsburgers in de wervingsstrategie van de Orde van het Gulden Vlies? Het lijkt er sterk op. Ook Groothertog Jan van Luxemburg kreeg de ridderslag in Otto's orde. De dochter van de groothertog, Marie-Astrid, huwde in 1982 met Karel-Christian van Habsburg, zoon van Karel-Ludwig van Habsburg, broer van Otto. Het spreekt vanzelf dat je om het keizerschap van Europa te bereiken uitermate planmatig te werk moet gaan.

Welke toekomst de Habsburgers voor zichzelf zien weggelegd, moet inmiddels duidelijk zijn. Otto windt er geen doekjes om. Het instrument bij uitstek om dat doel te realiseren heet de 'Ordre Illustrissime et Souverain de la Toison d'Or'. Haar ridders, die de soevereiniteit van Otto erkennen, zijn de wijzen waarop een sterk katholiek rechts Europa moet worden gebouwd. Vanuit die superstructuur vertrekken allerhande relatie-netwerken die onder het 'voetvolk', een minimum aan mobiliteit moeten verzekeren opdat Otto's droom eens werkelijkheid zou worden.

Het koninkrijk Europa

Is het slechts een droom? Herhaalt de geschiedenis zich dan echt? Een anekdote. Enkele jaren geleden werd aartshertog Otto van Habsburg verkozen tot 'koning van Europa', hoofdman van de Europese gemeenschap der Schuttersgilden (EGS). Die EGS telt om en bij het miljoen leden. Ze stoelt historisch op de verenigingen die sedert de middeleeuwen instonden voor de verdediging van stad of plaats. Vanaf de 14de eeuw werden ze als gilden erkend, verenigingen van personen die eenzelfde corporatistisch doel nastreefden. In ons geval waren de schuttersgilden korpsen van goed uitgeruste kruisboogschutters, bezoldigd door de stadsbesturen. Sinds het einde van de eerste wereldoorlog herleven deze gilden in hun oorspronkelijke vorm. Het initiële doel, de verdediging van steden en plaatsen is vervangen door de verdediging en beschutting van de tradities. Het samenhorigheidsgevoel, gebaseerd op een gevoel voor etiquette, voor hiërarchie, voor nostalgie voor oude bestuursvormen, staat centraal. In België kunnen de schuttersgilden rekenen op een zekere maatschappelijke elite. Een der topfiguren is graaf Daniël Le Grelle, spruit van een notoire Antwerpse adellijke familie. De graaf is stevig met de CVP gelieerd en een van de belangrijkste aandeelhouders van de conservatief-katholieke 'Gazet van Antwerpen'³⁷.

Funderingen worden gelegd, wegen bereid... Het is slechts een kleine stap van koning tot keizer...

6. De ridders van Sint-Jan

Ridder, sta recht!

De zon snijdt door het Westvlaamse Moerkerke. Het is bloedheet. Naast Baljuw-Wapenmeester Bockstal van de 'Soevereine Orde van Sint-Jan van Jeruzalem' stapt minister van Onderwijs Daniël Coens plechtig, de handen gevouwen, blik eerbiedig ten gronde gericht. De ceremoniële stoet schrijdt door de straten van Moerkerke. Vooraan slepen twee middeleeuws uitgedoste figuren zich moeizaam voort. Daarachter volgt het koor 'Die Cierlycke' dat ingetogen zingt. De leden van het koor zijn in het zwart gekleed. Minister Coens voert de stoet van de ridders aan, een twintigtal mannen en één vrouw, getogen in een gevoerde hel-rode mantel met daarop een groot wit Maltezer kruis. Het is een anachronistisch schouwspel. 'De mensen hier begrijpen dat allemaal niet', zegt een inwoner van Moerkerke, 'dat is iets dat zich boven hun hoofden afspeelt. Ge zult zien: in de kerk zitten hooguit vijf Moerkerkenaren. Alle anderen zijn vreemden.' Langzaam slingert de zwart-rode slang zich naar de hoofdingang van de Sint-Dionysius-kerk, waar enkele pastoors en een verbazend talrijk opgekomen publiek de ridders opwachten. Iedereen veert recht, verwonderd, eerbiedig wachtend op wat komen gaat.

Het koor, nog steeds zingend, neemt plaats binnen de kooromgang. Minister Coens en de ridders lopen door een erehaag, gevormd door een peloton van de Belgische zeemacht, en nemen de voor hen gereserveerde plaatsen op de eerste rijen in beslag. Plots wordt het

stil. Muisstil. Dan dondert het orgel. Een schok golft door de menigte. Door de erehaag stapt nu graaf Orssich, grootmaarschalk en rechterhand van prins Andrej van Joegoslavië, de 74ste grootmeester van de Soevereine Orde van Sint-Jan van Jerusalem. Graaf Orssich krijgt een plaats naast Minister Coens toebedeeld.

Als de laatste klanken van de orgelmuziek zijn uitgestorven, stapt 'Justitie-commandeur-Groot-Kruis' en 'Prior voor Vlaanderen' Marmert Robaey's plechtig naar voren. In vlotte, correcte volzinnen bedankt hij de aanwezigen voor hun opkomst en geeft toelichting bij deze bijeenkomst, het feest van Sint-Jan de Doper, de patroon van de Orde. Nadat hij een zeer summiere geschiedenis van de orde heeft gegeven, zegt hij over te zullen gaan tot de 'ridderlijke investituur en adoubement' van ingenieur Eddy Fournier en dokter-medicus Raymond Koeck, alsook de opname in de orde als donaat, de stap naar het ridderschap, van ingenieur Etienne Laureys.

'Nu goed kijken', fluistert een heer naast mij tot zijn vrouw, 'het is het moment'. Het klinkt ietwat cynisch. Inderdaad, de heer lacht wat oneerbiedig. De kerk biedt een welgekomen koelte. Ook voor de ridders, bedenk ik, die zich onder hun toch wel dikke rode mantels – 'het symbool van het bloed van Christus' – weinig comfortabel moeten voelen. Het lijden van Christus?

'Ingenieur Etienne Laureys, treed naar voren', gebiedt de prior, die nu bijgestaan wordt door enkele andere 'rode' ridders. Na een kort moraliserend interludium – 'de orde richt zich naar armen, wezen en verdrukten, net als Christus' – krijgt de kersverse donaat een ereteken om de hals geknoopt. Donaat Laureys neemt opnieuw zijn plaats in tussen de rode garde. 'Ingenieur Eddy Fournier, treed naar voren!' Nu zal de 'ridderlijke investituur en adoubement' werkelijk worden voltrokken. Prior Robaey's drukt op de geëiste trouw aan de Orde, op de gewenste christelijk-zuivere levenswandel, op de voorbeeldige levensstijl waaraan de nieuwe ridder zich moet houden. Een dignitaris van de Orde neemt met een plechtig-langzame beweging een zwaard op, dat heel de tijd op een rood kussen met Wit Maltezer kruis had liggen wachten. 'Ik zweer trouw aan de Soevereine Orde van Sint-Jan van Jerusalem en aan haar grootmeester', prevelt Fournier ietwat zenuwachtig, terwijl hij knielend het hoofd richt naar de prior.

'Dat allen hier aanwezig getuigen mogen zijn van uw geloften', antwoordt de prior wat routineus. Robaey's tikt zacht met het plat van het zwaard op de schouders van Fournier, enkele voor mij onverstanebare woorden debiterend. Stilte. Plots roept een dignitaris: 'Ridder, sta recht!' De ontroerde nieuwbakken soldaat van Christus ontvangt een accolade van de prior en wordt gelukkiggewenst door de anderen en ook door de pastoors, die zich gedurende de plechtigheid afzijdig hadden

gehouden. Nadat ook de andere kandidaat geridderd is, neemt de concelebrant, eerwaarde heer Hugo Moerman, de fakkel over van Robaeyns. De 'geconcelebreerde eucharistieviering' begint. Het koor voert de vierstemmige 'Deutsche Messe' van Franz Schubert uit. 'Mooi, maar met technische foutjes', merkt een expert op. Ik zou het niet weten.

Minister Coens is een van de eersten die de kerk uitloopt. Hij spoedt zich weg. Regeringswerk? De stoet komt weer op gang, ditmaal richting kasteel. Inderdaad, het in 1966 gerestaureerde kasteel van Moerkerke, eigendom van kolonel-op-rust Van den Broecke, ridder van de Orde, biedt een prachtig kader voor de uit-de-tijdse bedoening. Plots klinkt vanop de kantelen trompetgeschal. Boven op het kasteel wappert de vlag van de Orde in de hete wind. De ridders en hun gevolg worden gepast verwelkomd. Dit is geen folklore, dit is echt.

'Geen foto's, geen pers', roept 'Baljuw-Wapenmeester' Bockstal verbolgen naar een fotograaf van een lokaal Brugs blad, terwijl de ridders plaatsnemen voor een groepsfoto. Ze hebben een eigen fotograaf ingehuurd. De stoet schrijdt nu over de ophaalbrug, die door een heldere waas van stofwater wordt gezuiverd. Tientalle regenboogspuitende fonteinen staan in de slotgracht. Een verfrissend, wondermooi schouwspel. Enkele dames grijpen wanhopig hun opgemaakte haren vast, bang voor het water op hun kapsel.

'Ik ben hier voor de tweede keer', zegt mijn buurman aan de bankettafel, 'en, hoewel ik mijn best gedaan heb, weet ik nog altijd niet wat de Orde nu eigenlijk voorstelt. De mensen die ik erover aanspreek weten het niet of antwoorden zeer verwarrend. Ik heb mijn twijfels. Ik kom hier om die toch wel vreemde bedoening eens van nabij mee te maken. Het is eens iets anders! En... contradictorisch. Ze doen zagezegd goede werken voor de armen en gehandicapten. Maar kijk eens hoe sjiek hier alles is, kijk eens naar de luxueuze menukaart. Dat alleen al, vreemd!'

Wie van de ruim honderd genodigden weet iets van de Orde? Sluiten de pracht en praal de ogen en oren voor de geschiedenis en het feit dat de Orde, zowel door de officiële instanties als door het Vaticaan, als fantastisch wordt afgedaan?

'De mensen staren zich blind op al dat gedoe, ze stellen zich geen vragen. Ze zijn wat blij mee te mogen vieren met de high-society', zucht mijn buurman.

Nadat 'Le Consommé au Fumet d'estrageon', 'Les Asperges à la Flammante' en 'La Pièce de Veau lardée à l'Uylenspiegel' met 'Bouquetière' gulzig zijn verorberd, wordt er om stilte gevraagd. Prior Robaeyns neemt het woord. Een speech. 'Excellentie, Broeders en Zusters,

dames en heren, dierbaren. Ik ga het kort houden dit jaar. Ik ga jullie een verhaaltje vertellen. Op een dag zei iemand van Wervik tegen mij: "maar meneer Robaeyns, wat heb ik gehoord? U bent ridder, is dat een mode?" Ik antwoordde met de woorden van Cocteau: "rien ne se démode plus vite que la mode" –Robaeyns buldert de zinsnede tot de aanwezigen, als wil hij zeker zijn dat Cocteau's gezegde door-dringt– 'en, ik voegde eraan toe: "la chevalerie n'est pas une mode mais une tradition!". De man stond perplex, wist niet meer wat zeggen. Dat had hij nog nooit gehoord. Sindsdien spreekt hij niet meer met mij!' Robaeyns laat het gelach uitsterven. Een ernstige trek op zijn bruingebrand gelaat verraadt dat het nu –voorlopig althans– gedaan is met grappen. Inderdaad, hij veroordeelt met klem echtscheiding, klaagt abortus aan. Kortom, het kwaad, het tegen-christelijke, het amorele is heden ten dage norm geworden. Die walgelijke evolutie moet bestreden worden en wie kan beter de strijd voeren dan de ridder van de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem. Die heeft immers een duurzame eed gezworen om de christelijke waarden te verdedigen. Het ridderschap is een christelijke traditie, bestaat reeds een millenium en is nu, meer dan ooit, noodzakelijk.

Een luidruchtig applaus beaamt Robaeyns bedenkingen en versterkt zijn overtuigingskracht. Robaeyns is een autoriteit, zoveel is zeker.

'Paul en Ingrid, levez-vous!', beveelt de prior. Het sinds een paar dagen in de echt verbonden koppel staat gedwee en fier recht. 'De jongste ridder in Vlaanderen', Paul, aanhoort hoe zijn eed ten overstaan van de orde steeds in zijn achterhoofd moet blijven zitten, ook nu dat hij is gehuwd en dus nieuwe verantwoordelijkheden heeft geërfd. 'Bedenk', zegt Robaeyns plechtig: 'Mon âme à Dieu / Mon épée au roi / Mon coeur à Madame / et mon Honneur à moi.' De zaal is nu helemaal ingepakt door de prior, die met een staande ovatie wordt bedacht en duidelijk voldaan met een eerlijk 'merci' terug zijn plaats naast graaf Orssich inneemt.

Met de 'Dijonnaise Glacée' komt ook de 'Champagne Guillaume – Brut'. Tijd dus om enkele toasts uit te brengen. 'Op onze grootmeester, Zijne Excellentie prins Andrej van Joegoslavië', roept Robaeyns. De aanwezigen veren recht en heffen knikkend het glas. Dan neemt graaf Orssich bezit van de microfoon en prevelt in gebrekkig Frans: 'Je vous propose un toast pour sa majesté le roi des Belges'. Even wordt het stil in de zaal, dan weerklinkt een gedempt gelach. Zelfs wat wrevelig hier en daar. Vreemd. Sloeg de graaf een flater? Het antwoord hierop wordt gegeven door een heer die een tafel verderop zit en voldoende hoorbaar zegt: 'en dat op de dag van de ijzerbedevaart!' De rel wordt echter –beleefdheidshalve?– in de kiem gesmoord. Graaf Orssich wordt vergeven. Tenslotte kan hij, in de Verenigde

Staten wonend, toch niet volledig op de hoogte zijn van de politieke toestand in ons land, niet? Alsof er niets is gebeurd –er is toch niets gebeurd?– gaat de feestmaaltijd door. Ik krijg nog een ‘Moka’ met ‘Mignardises’, kleine zoete hapjes, voorgeschoteld. Een waardige afsluiter voor het banket.

Het is nu halfacht. De gasten staan recht en beginnen afscheid te nemen, de ridders bedankend voor dit geweldige feest. Tot volgend jaar. Na twee uur kerkdienst en vijf uur tafelen aan een goede 300 frank per uur, besluit ook ik huiswaarts te keren. Eens buiten het kasteel voel ik me bevrijd van de gedwongen deftige, hautaine sfeer. Ik knoop opgelucht mijn das los. Op de trein zindert de bevreedende ervaring nog na. Hoofdpijn. De trein zit overvol met vakantiegan- gers, die er wellicht een weekendje zee op hebben zitten. Overal zie ik roodverbrand vlees. Dat gaat pijn doen, morgen...¹

De sub-elite

Wat betekent het, in dit geval, om ridder te zijn? vraag ik me af. Gaat het om het gevoel te behoren tot een elite die, zoals prior Robaey's het uitdrukte op het ‘kapittel’ in Moerkerke, figuurlijk het zwaard opneemt en strijdt tegen het ‘immorele’, het ‘tegen-christelijke’? Wellicht spelen ook de vermeende ridderlijke tradities als hoffelijkheid, eerbaarheid of respectabiliteit een belangrijke rol, hoewel Cervantès in zijn ‘Don Quijote’ daar nogal radicaal komaf had mee gemaakt. Een profaan probeert te begrijpen. Wat me opvalt: de ridders van Sint-Jan slagen erin hun grijze hersenmassa tot een, weliswaar eenvoudige, maar toch coherent, rigied en veilig denksysteem om te toveren. De overtuiging waarmee Vlaanderens prior de wonderbare, gevleugelde zinsneden ‘mon âme à Dieu, mon épée au Roi, mon coeur à Madame et mon honneur à moi’ introduceerde, is, wat dat betreft, veelbetekenend. Het – huidige – ridderschap wordt met een merkwaardige saus overgoten, bestaande uit eerbied voor gezag, trouw en ijdelheid.

Gerard Simons was ook aanwezig op het kapittel in Moerkerke. Simons, diensthoofd van het Volkskundemuseum te Antwerpen en ridder in de Soevereine Orde van Sint-Jan van Jeruzalem, Prioratus Flandriae (de officiële benaming), is een eerlijk ogend, uiterst beleefd man. Hij denkt diep na. ‘Het zit ook in de vreugde van het geven. Niet in het keurslijf van het materialisme te worden geprangd. Het ridderschap omvat een soort van dienstbetoon als reactie op de mentaliteit dat alles moet opbrengen. Zo steunen of steunden wij onder meer de caritatieve werken van de Kleine Zusters van Nazareth, van Phil Bosmans’ Bond Zonder Naam, van Moeder Theresa die trouwens grootdame is in onze orde. Dat dienstbetoon uit zich eveneens op individueel vlak. Zo zal ik iedereen, zo goed als maar kan, helpen op het Volkskundemuseum. Dat is mijn taak als ridder.’

Simons zucht: ‘het ridderschap omvat een moeilijke taak. Het is een keuze voor verantwoordelijkheid. Ridderschap betekent ook gevoel voor traditie, respect voor gezag, voor orde in de samenleving.’ En hij voegt er aan toe: ‘daarom richt de Orde zich naar een zekere elite binnen de samenleving: advocaten, dokters, chirurgen, ingenieurs, professoren. Kortom, mensen met een verantwoordelijke positie, mensen die gezag en eerbied uitstralen, mensen met een zwak voor traditie en cultuur, mensen die zich willen inzetten voor een betere samenleving, gebaseerd op christelijke fundamenteën. Dergelijke mensen lopen niet dik. We zijn ook erg selectief. Er zijn momenteel slechts een kleine 30 ridders in de Vlaamse Priorij.’²

In welke politieke kringen vind je die, zeg maar, subelite? De idee van een maatschappij gestoeld op christelijke waarden en tradities dient uiteraard ook politiek vertaald. Dat politieke partijen soms een loopje nemen met de ridderidealen, moet dan maar noodgedwongen over het hoofd worden gezien. De partij die ondanks alles het dichtst bij de ideologie van de Orde staat, is zonder enige twijfel de Christelijke Volkspartij (CVP), vooral dan de traditionalistisch ingestelde fractie ervan. Zijn de volgende heren-ridders niet tekenend? Er was Frantz Van Dorpe, die in de naoorlogse CVP de ultra-Leopoldistische lijn vertegenwoordigde. Leopold III moest en zou zijn troon heroveren. Van Dorpe was een vijand van de linkse ‘rode fascist’, zoals hij de tegenstanders van Leopolds terugkeer omschreef. In 1965 werd Frantz Van Dorpe CVP-burgemeester van Sint-Niklaas en van 1954 tot 1981 was hij beheerder en lid van het directiecomité van de CVP-gezinde Kredietbank. Bovendien oefende hij nog zeer belangrijke bestuursfuncties uit bij het V.E.V., de Vlaamse patroonsorganisatie, en bij verscheidene bedrijven³. Van Dorpe behoorde tot de elite waarover Simons sprak. Er is Jozef Dauwe, de huidige kanselier van de Orde. Advocaat Dauwe wordt gezien als een opkomend CVP-promin-

ent in de streek van Dendermonde, waar hij trouwens arrondissementeel partijsecretaris voor de CVP is en plaatsvervangend lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Hij militeerde tussen 1967 en 1968 nog als voorzitter bij het rechtse Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond te Leuven⁴. Dauwe behoort tot de elite waarover Simons sprak.

Het ligt niet in mijn bedoelingen te oordelen, wel vast te stellen. Beide heren zwoeren, tesamen met hun collega-ridders, niet enkel trouw aan de idealen van het ridderschap. Ze kozen niet alleen voor een plaats in de hiërarchische structuur van de orde: servant – donaat – ridder – ereridder of justitieridder – commandeur – genadecommandeur of justitiecommandeur – baljuw – prior. Ze zwoeren ook trouw aan de grootmeester van de Orde, prins Andrej van Joegoslavië. Ze deden dat, knielend, in het huis van God. Joegoslavië stelt het reeds sinds 1946 zonder koning. Wie is die prins Andrej? Waar haalt hij de titel 'grootmeester' vandaan? Bovendien erkent het Vaticaan de Orde niet. Het wijst prins Andrej's aanspraken rigoureuus af. Nochtans gebeuren de ridderingen van de Orde in katholieke kerken, onder de ogen van katholieke priesters. Hoe kan dat?

Interludium I

Zowel prior Robaey als ridder Simons zijn er heilig van overtuigd: 'wij zijn de enige echte Orde van sint-Jan van Jeruzalem'. Met andere woorden, andere orden met die naam zijn uitvindzels. Er blijken inderdaad, net als er verscheidene ordes van de Tempel zijn, eveneens meerdere orden van Sint-Jan van Jeruzalem te bestaan. Als Robaey en Simons gelijk hebben, is de paus verkeerd. En de onfeilbaarheid van Zijne Heiligheid dan? Een historische vergissing?

Rusland-Vaticaan: 1-1

'Eén der eerste deugden van een ridder is de eerlijkheid, want daaruit volgen de Wijsheid, de Gerechtigheid, de Soberheid en de Kracht'

in: Het ritueel voor de wijding van de ridder⁵.

Jeruzalem (Hebreeuws – Jeroesjalajiem = stad van de vrede), de Heilige stad: hét historisch raakpunt van godsdiensten en culturen. 'Voor de Joden is Jeruzalem de Heilige Stad waarheen, in 1010 vóór Christus, Koning David de Ark des Verbonds bracht. Diens zoon, Salomon, bouwde op de top van de Morah-heuvel een tempel van on-

geëvenaarde luister waarvan het 'Heilige der Heiligen' de Thora bevat, dit is de 'Wet' door Jahweh aan Mozes geschonken als symbool van Gods verbondenheid met Zijn volk. Voor de Muzelmannen is Jeruzalem de stad van Ibrahim, de Eerbiedwaardige Vader van hen die geloven in de Enige God. Het is trouwens in de Cedronvallei dat de Muzelmannen na hun dood wensen begraven te worden; daar is het immers dat, volgens de overlevering, de Heer op het einde der tijden zal verschijnen voor het Laatste Oordeel. Voor de Christenen is Jeruzalem de stad waar Jezus Zijn leer verkondigde, waar Hij geleden heeft, waar Hij de kruisdood is gestorven en waar Hij verrezen is.⁶

Zoals dat met mensen en hun godsdiensten vergaat, werd er – en wordt er – stevig gebakkeleid om de heerschappij over Jeruzalem. Belangrijke gebeurtenissen in de wereldgeschiedenis speelden zich af in en om de stad. Toen augustus (opperkeizer) Flavius Valerius Constantinus (ca. 280-337) zich rond 312 tot het christendom bekeerde (hij zou tijdens een veldslag tegen de troepen van zijn rivaal Maxentius in een visioen een kruisteken aan de hemel hebben gezien met als onderschrift 'overwin hiermee'), braken er gouden tijden aan voor de christenen. Die verkregen met het tolerantie-edict van Milaan (313) vrijheid van eredienst en verwierven steeds meer invloed binnen het Romeinse Rijk, ook in Palestina. Met de steun van Constantinus werd Jeruzalem omgebouwd tot een christelijke bedevaartsplaats. Van oost en west kwamen de christenen in grote getalen naar de Heilige Stad. Om gewonde en zieke pelgrims bij te staan liet paus Gregorius de Grote er in 603 een hospitaal bouwen. Dat hospitaal zal uiteindelijk aan de basis liggen van de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem.

De zevende eeuw kende een bijzonder dramatisch en wervelend verloop. In 614 werd Jeruzalem door de Perzen onder de voet gelopen. In 638 bezetten de Arabieren de Heilige Stad. Karel de Grote slaagde er echter in te onderhandelen met de Arabieren zodat de christelijke bedevaarten konden doorgaan. De keizer vertrouwde het hospitaal toe aan de Benedictijnen. Het bleef een tijd relatief rustig in en om Jeruzalem, totdat in 1009 de Egyptische kalief El Hakim de stad aanviel en alle christelijke bezittingen vernielde, inclusief het hospitaal. In het midden van de elfde eeuw werd de vroegere situatie enigszins hersteld. Kooplui uit Italië vestigden zich in de stad en richtten het hospitaal opnieuw op. Als patroonheilige kozen ze Sint-Jan de Doper. In die tijd trokken reeds zo'n 20.000 christenen per jaar naar Jeruzalem. Het hospitaal, dat opnieuw onder de leiding van Benedictijner-monniken kwam te staan, was uitermate belangrijk want vele pelgrims kwamen ziek en vermoeid in Jeruzalem toe.

In 1077 veroverden de Turken Jeruzalem en terroriseerden de christelijke bevolking. Op 27 november 1095 riep paus Urbanus II op

de Turken te verdrijven en Jeruzalem opnieuw onder christelijk bewind te plaatsen. Urbanus' oproep had succes. Godfried van Bouillon verkocht een groot gedeelte van zijn bezittingen en snelde met zowat 1300 ridders en 10.000 voetknechten naar Palestina. De eerste kruistocht was begonnen. Op 15 juli 1099 was het zover. De stad viel opnieuw in de handen van de christenen. De gewonde strijders werden opgevangen in het Sint-Jans-hospitaal dat toen onder de leiding stond van Broeder Gerard, 'Hoeder van de Armen van Jezus Christus van het Hospitaal in Jeruzalem'⁷. Als wederdienst schonk Godfried aan de Hospitaalorde zijn heerlijkheid van Montboire in Brabant, het eerste officiële bezit van de Hospitaalorde. Ook de paus toonde zijn erkentelijkheid. De bul van paus Pascal II in 1113 verleende de Orde haar eigen rechtsbevoegdheid, onder de bescherming van de Heilige Stoel. De opvolgers van Broeder Gerard mochten voortaan vrij verkozen worden, zonder inmenging van kerkelijke of leken-gezagsdragers. Met andere woorden, de Orde genoot een zekere vorm van soevereiniteit. Broeder Gerard, gesterkt door die steunbetuigingen, hervormde zijn aanhang in 'Religieuze Orde van het Hospitaal van Sint-Jan van Jeruzalem' en stichtte op verscheidene plaatsen in het Heilig land afdelingen van de Orde, die zich uitsluitend met verzorgingswerk bezighield.

In 1120 werd Broeder Gerard ten grave gedragen. Hij zou later 'gelukzalig' worden verklaard. Zijn opvolger, broeder Raymond du Puy, bouwde de Orde verder uit en zag zich genoodzaakt om er een militaire vleugel aan toe te voegen. De hospitalen moesten immers verdedigd worden tegen roversbenden en anti-christenen, die de routes naar Jeruzalem bijzonder onveilig maakten. De hospitaalridders waren geboren. Voortaan werd de dienst in de hospitalen uitgemaakt door monniken-ridders. In 1154 kreeg de Orde krachtens een bul van paus Anastasius IV een nieuwe, aangepaste benaming: 'Militaire Orde van Sint-Jan de Doper van het Hospitaal van Jeruzalem'. De militaire orde verwierf van dan af veel bezittingen, overal in Europa. De Orde werd rijk.

In het jaar 1187 vielen de legers van sultan Saladin het koninkrijk Jeruzalem binnen. In tegenstelling tot de ridders van de Tempelorde die zich veilig in Europa terugtrokken, wilden de Hospitaalridders in het Heilig land blijven. Ze vonden een voorlopig onderkomen in het huidige Akko (Saint-Jean d'Acre), gelegen aan de Middellandse Zee. Akko werd in 1191 door Duitse en Engelse kruisvaarders, onder wie Richard Leeuwenhart, heroverd. Precies een eeuw later maakten de Saracenen zich meester van Akko en de Hospitaalridders vluchtten hals over kop naar Cyprus. Van daaruit trokken ze naar Rhodos, waar ze vanaf 1310 als soevereine macht optraden. De Orde werd omge-

doopt tot 'Soevereine Orde van Rhodos'. De Orde werd al vlug een mogendheid. Ze bezat galeien die – varend onder de rode vlag met het wit achtarmig kruis (het symbool van de Orde) – twee doelen dienden, het christendom beschermen en handel drijven. De Orde vergat echter haar initiële taak niet. Er werd een groot 'collachium' van 1200 bedden gebouwd. Uniek voor die tijd was de maatregel ongeneeslijk zieken te scheiden van anderen.

Rhodos kreeg het bijzonder hard te verduren. In 1440, 1444 en 1480 werd het eiland belegerd door de Turken, en in 1512, na een langdurige en bijzonder bloedige strijd, moesten de 600 overgebleven ridders het eiland ontruimen. Opnieuw zaten ze zonder territorium. Keizer Karel V schonk de Orde in 1530 het eiland Malta om het Middellandse Zeegebied tegen de aanvallen van de Turken te beschermen. De hospitaalridders, nu 'ridders van Malta' geheten, vormden dus de eerste internationale politiemacht in de Middellandse Zee. Hun macht breidde zich ontzettend uit en de Orde stichtte afdelingen in vele Europese landen. In de zeventiende eeuw telde de Orde 22 groot-prioraten, 19 balijen en zowat 600 commanderijen verspreid over het Europese continent. Naast de oorspronkelijke taak als ziekenverzorgster en de door keizer Karel V uitgevaardigde opdracht om politiemacht te spelen in het Middellandse Zeegebied, werd de Orde ook steeds meer economisch bedrijvig. Ze beheerde wijngaarden in Bourgogne en de Provence, ontgon ijzermijnen en steenkool, ontwikkelde de houtverwerkende nijverheid en bevorderde de scheepsbouw. Politiek gezien speelde de Orde het spel van de diplomatie. Ze bleef neutraal in de conflicten tussen christelijke prinses en verwierf hierdoor heel wat aanzien.

De ridders van Malta staan echter vooral bekend als de 'redders van het christendom en het bolwerk van het westen'. Die reputatie hebben ze te danken aan het heldhaftige verweer tegen de Osmaanse Sultan Süleyman I (1494-1566). De sultan, vastbesloten heel het Middellandse Zeegebied te onderwerpen, belegerde in 1565 het eiland Malta. Daartoe had hij een leger bestaande uit 9000 spahis (ruiters), 4000 layalaren (henneprokende krijgers) en 6000 janitsaren (lijfwachters) op de been gebracht. Zijn vloot bestond uit 373 schepen. Slechts 600 ridders en 9000 Maltezers verdedigden de versterkte wallen van Malta. Vier maanden hielden de inmiddels uitgehongerde Maltezers stand, gedirigeerd door de 71-jarige grootmeester Jean de la Valette. Als de nood het hoogst is, is de redding nabij. Plots dook vanuit Europa hulp op en de Turken werden verslagen. Christelijk Europa was gered. Dankbetuigingen om zo veel moed en opoffering bleven niet uit: Keizer Rudolf II schonk de grootmeester van de orde in 1607 de waardigheid van 'prins van het Heilig Roomse Rijk', en paus Urbanus

VII benoemde in 1630 de grootmeester tot kardinaal. Beide titels werden erfelijk.

De Franse revolutie zou echter een –voorlopig– einde maken aan de privileges van de ridders. In 1798 veroverde Napoleon Bonaparte op zijn tocht naar Egypte het eiland Malta en verdreef de ridders. Hij sloeg de bezittingen van de Orde aan en plaatste ze onder het gezag van de Franse staat. Er werd gesproken over verraad vanwege de toenmalige grootmeester van de Orde, Ferdinand von Hompesch⁸. Die zou het eiland aan Napoleon hebben ‘verkocht’. Wat er ook van zij, de inname van het eiland door Napoleon zal uiteindelijk aan de basis liggen van de quasi-ontelbare organisaties die zich heden ten dage ‘Orde van Sint-Jan van Jeruzalem’ noemen en ieder voor zich beweren de enige echte te zijn.

Wat er na de bezetting van Malta door Napoleon nu juist met de ridders is gebeurd, blijft nog steeds vrij onduidelijk en aanvechtbaar. De Russische tsaar Paul I, door von Hompesch enkele jaren eerder tot ‘protecteur’ van de orde benoemd om een tegengewicht te vormen tegen de Franse revolutionaire dreiging, ving de Russische en de naar Rusland gevluchte ridders op en liet zich in 1799 tot grootmeester van de orde verkiezen. Het Vaticaan verzette zich heftig tegen die gang van zaken, stelde de verkiezing van Paul I voor als onwettelijk –hij was gehuwd en niet Rooms-katholiek, wat niet kon volgens de statuten– en organiseerde in 1802 nieuwe verkiezingen. Giovanni Tommasi werd toen de grootmeester van de ‘paapse’ branche. Ook hier kan je echter vragen stellen over het wettelijk karakter van het grootmeesterschap van Tommasi. Stelde de bul van paus Pascal II in 1113 immers niet dat de grootmeesters vrij mogen verkozen worden, zonder inmenging van kerkelijke gezagdragers? Toen tsaar Paul I in 1801 werd vermoord en opgevolgd door zijn zoon Alexander I, die de Orde allesbehalve een warm hart toedroeg, kwam de Russische –oecumenische– branche in een ‘tijdelijke slaap’ terecht. Tenminste, zo beweren de aanhangers van die tak⁹. Totdat...

Het lot der mensheid

Wie heeft er nu gelijk? Ik zie het niet als mijn taak hierop een precies antwoord te formuleren. Laat ik dat overlaten aan historici en juristen. Mij gaat het erom dat beide branches, of die nu al of niet ‘historisch legaal’ zijn, vandaag nog bestaan. Twee branches? Er zijn er momenteel tientallen! Laten we eerst de soms ondoorgrondelijke wegen van de ‘Russische’ tak volgen...

Een samenzwering van officieren maakte in 1801 een einde aan het keizerlijke leven van de grillige en tirannieke tsaar Paul I. Diens zoon

en opvolger Alexander I bekommerde zich weinig om de ridders. Hij sloeg zelfs de Russische bezittingen van de Orde aan en verwees de ridders naar het Vaticaan. De meeste Russische ridders verwierpen Alexanders voorstel –zo stelt kolonel Thourot-Pichel in zijn geschiedschrijving¹⁰– en de Orde ‘sluimerde in’. Op het einde van de negentiende eeuw en het begin van de 20ste eeuw, zo gaat Thourot-Pichel verder, kwam de draak van het socialisme overal in Europa de kop opsteken. Rusland werd in 1905 geplaagd door enorme stakingsgolven. Men smeekte om meer vrijheden en democratische hervormingen. Dát waren voortekenen van een revolutie. De Orde was in Rusland niet meer veilig. ‘Mannen met inzicht, ridders van Malta en hun afstammelingen uit Duitsland, Oostenrijk-Hongarije, Rusland, Italië, Frankrijk, Spanje, Portugal en andere landen realiseerden zich dat enkel de republiek van het westen, de Verenigde Staten van Amerika, een veilig toevluchtsoord voor de apolitieke idealen van de ridders van Malta kon bieden – een toevluchtsoord voor de groeiende onrust en de politieke beroeringen in Europa.’¹¹ De Orde kwam rond 1908 in Amerika terecht. De man aan wie dit te danken –of, naargelang de bron, te wijten– was, heette William Lamb, een Amerikaans kolonel die beweerde de directe afstammeling te zijn van generaal Ivan Lamb. Die zou onder tsaar Paul I destijds als ‘bewaarder van de Orde’ dienst hebben gedaan. Met andere woorden, kolonel William Lamb baseerde zich op de functie van zijn ‘voorvader’ om de Russische branche nieuw leven in te blazen. En hij deed dit met succes. Vele adellijke Russen en ook Amerikaanse burgers uit de high-society sloten zich aan bij de Orde, die voortaan ‘American Grand Priory of the Sovereign Order of Saint-John of Jerusalem’ werd geheten.

In 1913 kreeg de Orde na meer dan 100 jaar opnieuw een waardig leider. Groothertog Alexander Mikhailowitch van Rusland, een afstammeling van tsaar Paul I, werd tot 71ste grootmeester verkozen. Dat prestige bracht de Orde aanzien en geld. Veel Amerikanen konden immers niet weerstaan aan een ridder-titel. De Orde werd onder het leiderschap van Alexander ook een toevluchtsoord voor vele Russische edellieden die na de Russische revolutie van 1917 vluchtten. Van dan af zou de kruistocht zich richten tegen het marxisme ter verdediging van het christendom. Of, zoals Thourot-Pichel, de latere ‘groot-kanselier’ het formuleerde: ‘De fundamenten van het christendom staan op het punt te bezwijken voor de bedreiging die uitgaat van het marxisme en van Moskou’¹².

Na de dood van Alexander in 1933 nam Thourot-Pichel de leiding van de Orde over. Hij verhuisde de zetel naar Shickshinny, Pennsylvania, en probeerde hoge personaliteiten te lijmen. Wat hem ook lukte. Daarover later meer. De organisatie van Thourot-Pichel spatte

echter door diens autoritair optreden uit mekaar. Een opeenvolging van ruzies om belangrijke orde-functies gaf uiteindelijk aanleiding tot de actuele quasi-ontelbare ordes van Sint-Jan van Jeruzalem. Alle baseren ze zich op de Russische erfenis. In 1965 kwam ex-koning Peter II van Joegoslavië aan het hoofd van een van die vertakkingen te staan. Peter II moest in 1941 voor de binnenrukkende Duitse troepen zijn land verlaten en vormde een regering in ballingschap te Londen. Toen na de communistische verkiezingsoverwinning in 1945 de republiek Joegoslavië werd geproclameerd, moest de Karadjordjevic-dynastie haar aanspraken op de troon laten varen. Peter II week uit naar de Verenigde Staten en aanvaardde er de gracieuze functie van 'hoog beschermheer' en 'grootmeester'. Ook voor Peter II, die zijn koningskroon aan het communisme verspeelde, was de Orde meer dan enkel een caritatieve instelling. In een van de brochures van de Orde kon je lezen: 'Tegenwoordig is de wereld in twee kampen verdeeld: de gelovigen en de atheïsten. Het Christelijke Westen, verdeeld als het is, wordt voor een belangrijke beslissing geplaatst, in verband met zijn toekomst. De periode van de Europese politieke uitbreiding, die al enkele eeuwen oud is, behoort tot het verleden; of de geestelijke en territoriale expansie van het communisme zal gestopt kunnen worden, zal afhangen van de strijdkrachten die het Vrije Westen op de been zal kunnen brengen... De organisatie van onze Orde heeft vertakkingen in heel de christelijke wereld; ze legt zich toe, steunend op haar aloude traditie, op de vervulling van haar humanitaire, culturele en politieke zending. Meer dan welke andere traditie, leent die van de Orde er zich toe om onder haar vaandel de christelijke krachten van alle gezindheden te verzamelen... In de XVIIIde eeuw heeft de Orde haar eerste historische taak volbracht, de dreiging uit het Oosten was teniet gedaan. Vandaag, bijna twee eeuwen later, staat de Orde voor een gelijkaardige taak, alleen het opschrift is veranderd. Eens te meer wordt een beroep gedaan op de traditionele banier van de Orde om te wapperen aan het hoofd van een kruistocht!'¹³.

Toen Peter II in 1970 stierf, werd prins Serge Troubetzkoy, die nog had samengewerkt met Thourot-Pichel, tot luitenant-grootmeester benoemd. Na een bijzonder woelige periode van afscheuringen en verzoeningen kwam uiteindelijk prins Andrej van Joegoslavië, broer van Peter II, aan de top van de 'Soevereine Orde van Sint-Jan van Jeruzalem, Hospitaalridders OSJ' te staan. Bankier-prins Andrej dirigeert momenteel vanuit New York die Orde met ijzeren hand. In vele Westerse landen erkennen afdelingen, 'prioraten' of 'groot-prioraten' het grootmeesterschap van de prins. De Orde telt duizenden ridders, die jaarlijks zo'n 6500 frank lidgeld betalen. Daarvan wordt een vijfde rechtstreeks naar de grootmeester doorgestort.

De Orde van prins Andrej –er zijn er zoals gezegd nog een paar tientallen, elk met hun eigen grootmeester en dignitarissen– plaatst zich 'onder de bescherming van het Koninklijk Huis van Joegoslavië'. Merkwaardig, want de oudste zoon van Peter II, prins Alexander, hoofd van het Koninklijk Huis in ballingschap, verklaarde in 1979 officieel: 'De aanspraken die deze genootschappen (die zich onder de bescherming van het huis van Joegoslavië plaatsen, nota v/d auteur) maken zijn helemaal vals; in Onze erfelijke hoedanigheid van hoofd van het koninklijke Huis van Joegoslavië, en als achter-kleinzoon van keizer Alexander II van Rusland, hebben Wij deze groepen verboden om deze onbestaande "bescherming" in te roepen en geëist dat ze onmiddellijk zouden stoppen met er prat op te gaan.'¹⁴. Men schijnt zich evenwel niet te storen aan de uitlatingen van prins Alexander. Ook niet in België. Zelfs minister Coens vereerde de plechtigheid in Moerkerke door zijn aanwezigheid. Hij doet dat al jaren. Ook de plaatselijke katholieke kerk speelt het spel gewillig mee. Is de rode mantel met het wit Maltees kruis zo oogverblindend? Of zijn, in de strijd tegen het atheïsme en het communisme, alle middelen goed? Wat er ook van zij, de Orde van prins Andrej straalt aanzien uit en haar idealen genieten een steeds sterker wordende aantrekkingskracht. Haar ridders keren zich tegen het materialisme –dat vertelde ridder Simons– ook al hebben ze juist dank zij datzelfde materialisme hun elite-status in onze samenleving verworven.

De mens heeft behoefte aan erkenning, aanzien. IJdelheid, trots, eer. Het zijn trekken die de geschiedenis tekenen en het lot van de mensheid bepalen. Wellicht bieden de structuur en de luister van de ridderorde efficiënte kanaliseringmogelijkheden voor die menselijke trekjes. De ridderorde creëert een sfeer waarin dromen zijn toegelaten en waarin grootse idealen tot ontwikkeling kunnen komen, gesteund op een traditie die er niet altijd echt is geweest. Maar het kan gebeuren dat de behoeften van sommige ridders niet meer worden bevredigd, of dat geld belangrijker wordt, dat het materialisme opnieuw domineert, dat de Orde een doorslag wordt van de 'ordinaire' samenleving. Dan ontstaan scheuringen. Zo ook in België. Tijdens de plechtigheden in Moerkerke waren nog twee Belgische priors aanwezig, beiden ridders van Sint-Jan en beiden, gek genoeg, het grootmeesterschap van prins Andrej erkennend. Eén onder hen, prior Roland Mailliard, dirigeert een bijzonder interessante groep ridders. Wie zijn die ridders, die zich, net als de volgelingen van prior Robaey, in alle nederigheid opwerpen als verdedigers van de moraal, als beschermers van het westen?

De biologische revolutie

'In tegenstelling tot andere takken van de orde –voor zover ons dit heden ten dage bekend is– beperken onze activiteiten zich hoegenaamd niet tot caritatieve arbeid. Wij zijn veeleer –wat kan samenhangen met het feit dat de hoofdverantwoordelijken van onze orde moesten emigreren– de mening toegedaan, dat een ridderorde van onze tijd minstens twee andere opgaven te vervullen heeft: 1. het verkennen en afweren van atheïsme en communisme; 2. helpen bij het opbouwen van een nieuwe christelijke, verantwoordelijkheidsbewuste, actieve, anti-corrupte en dus geschikte bovenlaag en leidersklasse. Nog nooit bevond het christendom in het avondland zich in een zo gevaarlijke positie als vandaag. De wetenschap heeft ons met de atoomenergie een middel tot zelfvernietiging gegeven. De supermachten laten ononderbroken –in een periode van 'wereldvrede'– met atoombommen geladen bommenwerpers en atoomaangedreven onderzeeërs, uitgerust met van atoomkoppen voorziene raketten rondkruisen. Eén druk op een knop kan een ons begrip ver overstijgende catastrofe ontketenen. Wie dit alles weet en overdenkt, moet dit keerpunt in ons bestaan begrijpen. Binnen een naar verhouding beperkte tijdspanne slaagde de biologie erin onze gemiddelde levensduurverwachting bijna te verdubbelen. Utopieën uit het verleden werden realiteit. Men spreekt reeds over verzorgingskolonies op andere planeten. Gedurende eeuwen hebben eerst groepen en standen, en daarna ook de grote massa, ernaar gestreefd een beter en vrijer bestaan te leiden. Een steeds grotere vrije mensenmassa, zonder gebrek en met sociale zorg en bescherming, geniet van een hoge en eisen voortdurend een nog hogere levensstandaard. Het onderwijsniveau stijgt in dezelfde mate als het procentuele aantal echt onderwezenen daalt. De massamedia bepalen ons bestaan, automatisering en ontelbare andere zaken vervreemden ervan. Een deel van de jeugd leeft zonder degelijke voorbeelden in een wazig neoromanticisme en negeert zo ongeveer alles. Een kleurloze maatschappij ondergaat de tijdsproblematiek min of meer willoos, en deels ongeïnteresseerd. Bezit wordt meestal niet meer als verplichtend aanzien, en alleen ter bevrediging van de eigen, dikwijls onwaardige, wensen misbruikt. Een sterke toename van de criminaliteit, met volledig nieuwe soorten gewelddaden hebben b.v. in de sector van het luchtverkeer nieuwe vuistrechten in het leven geroepen, die het bestaan van de openbare burgerlijke wetten in gevaar brengen. Men kan en mag daarom de huidige situatie niet afdoen met de verwijzing naar het traditionele conflict tussen vooruitgang en traditie. Het gaat hier om iets gans nieuws, om een biologische revolutie. Deze maakt van een algemeen conservatieve houding

een anachronisme. De beslissing over wat al dan niet het behouden waard is, zal binnen een beperkte tijdsruimte vallen. De mogelijkheden van de moderne wetenschap zijn even onoverzichtelijk als angst-aanjagend. Onze tijd verlangt een bewustzijnsverandering van ons. Wij zijn de mening toegedaan, dat echte vrijheid en privé-bezit in de toekomst alleen behouden zullen kunnen blijven, wanneer men er in slaagt een nieuwe ethica voor de techniek uit te werken. Maar dat is niet voldoende. Er moeten ook opnieuw voldoende integere, moedige en burgerplichtsbewuste personen in leidende posities gebracht worden, als voorbeelden voor de massa. Ons voorbeeld uit de traditie, de oude orde uit de kruistochten, was een militaire orde van religieus-caritatieve aard. Ons tijdperk, dat continu nieuwe waardebegrippen doet ontstaan, dwingt ons voor alles ook aan de plichten te denken, welke deze overlevering aan de ridders oplegt. Ondanks het feit dat we ook met andere wapens kampen, moeten wij toch in de voorste linies staan, wanneer het gaat om de verdediging van het christelijke geloof en van alle goederen, die voor ons in deze veranderende wereld onontbeerlijk lijken. Met de stand van de ridder is het begrip militaire leiding nauw verbonden. De ridder heeft daarom de verplichting, anderen tot handelen en tot een bepaalde houding op te voeden.¹⁵

Dit ontroerend manifest werd in 1973 geschreven door de inmiddels overleden 'prior' August Homblé. Homblé is het lichtend voorbeeld voor de huidige Maltezeridders van prins Andrej, voor wie hij een ambassadeursfunctie uitoefende. De Vlaamse röntgen-technicus August Homblé was de eigenlijke stichter van de Vlaamse afdeling van de orde, die toentertijd onder de supervisie stond van ex-koning Peter II van Joegoslavië.

De ware geboorte van de toen geheten 'Kommanderij Vlaanderen' vond plaats op 25 juni 1967 in de historische abdij van Male, het vroegere kasteel van de graven van Vlaanderen. Een waardig decor voor een grootse gebeurtenis... 'Door de wandelgangen van de abdij trokken de ridders-postulanten en de vreemde delegaties, getooid in hun kleurrijke uniformen, stoetsgewijze naar de nieuwe abdijskerk, in volgorde: drie pages die respectievelijk droegen het Ordeschild, het zwaard bestemd voor de plechtige ridderslag en een rood kussen waarop de toekomstige ridders moesten neerknielen. Dan volgden de wapenheraut, twee Orde-dames-postulanten en zes Ordebroeders-postulanten, de geïnvesteerde en geadoubeerde ridders van de kommanderij (gratieridders), de uitgenodigde ridders van andere orden, de Kruisdrager en twee dignitarissen van de Kommanderijraad die als misdienaars optraden. Vervolgens de aalmoezenier der kommanderij in misgewaad en getooid met de Ordemantel, twee andere dignitaris-

sen van de Kommanderijraad nl. de Kanselier en de Vice-Kommandeur die de investiteur zouden assisteren; tenslotte volgde de Kommandeur-investiteur. In de Kerk namen Kommandeur A.G. Homblé en zijn twee dignitarissen plaats in het koor. Volgens de oude riddertraditie werden voor de Heilige Mis tot ridder geslagen: de fraters Mauritius de Wulf; Roland de Brauwere de Collard de Saint-Marthe; Willem de Meyer; Gilbert Jansseune; Yvan Kockelbergh; Paul Lambert, als ereridders; en de fraters Valmy de Longueville en Léo Petit als gratieridders. Ook twee dames werden in de Orde opgenomen, namelijk: dame Flora Vilain-Biche en dame de Wulf. De postulanten werden om beurt door de wapenheraut opgehaald en begeleid tot voor de investiteur die hen de volgende vraag stelde: "wat is uw wens?", waarop de postulant antwoordde: "opgenomen te worden in het Ridderschap. Ik ben bereid met de hulp van God alle verplichtingen, hieraan verbonden, na te komen." Nadat de Kommandeur de woorden "ik neem akte van uw verbintenis" had uitgesproken, werd door hem de gebruikelijke ridderslag gegeven. De ridders werden alsdan volgens het ritueel met de Ordemantel en het groot-Ordeteken omhangen, en kregen tevens hun ridderlijke filiatiebrief en diploma overhandigd. Na de aanstelling hield kommandeur Homblé een toespraak tot de nieuw geïnvesteerde ridders, over het doel en de betekenis van het ridderschap in deze moderne tijd. Nadat de kaarsen – die voor de plechtigheid van de investituur werden ontstoken – door de wapenheraut opnieuw werden gedoofd, nam de plechtige dankmis een aanvang. Na de mis die werd opgedragen door de aalmoezenier van de Kommanderij, E.P. Flamey, o.p., werd voor alle ridders en hun genodigden een receptie gehouden in de suites van de abdij. Door de kommandeur werd een ere-Diploma overhandigd aan de burgermeester van Slijpe, als gedelegeerde van de oude gemeente waar de ridders van Malta gedurende meer dan vier eeuwen een kommanderij-zetel hadden. In zijn dankwoord tot de ridders betoogde de burgervader onder meer dat de wedergeboren 'Kommanderij Vlaanderen' een grote traditie in ere te houden heeft daar het verleden van Vlaanderen en inzonderheid dit van de gemeente Slijpe, innig verbonden is geweest met de historiek van de Orde van Malta. Later op de dag werd een eerste algemeen Kapittel gehouden in de zaal van de historische meestertoren der abdij.¹⁷

De toekomst van de Orde in Vlaanderen lag wijd open. 'Maar in 1975 liep het mis', vertelt een ex-ridder, 'er ontstond ruzie om het leiderschap. Toen trókken enkele ridders zich terug en stichtten een eigen afdeling van de Orde¹⁸. Zo komt het dan dat er in Vlaanderen twee prioraten van de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem bestaan, elk onder patronaat van prins Andrej van Joegoslavië. Momenteel gaat

er wel een delegatie van de ene naar de feestelijkheden van de andere, maar van eenheid is voorlopig nog geen sprake.'

Prins Andrej van Joegoslavië heeft dus twee afdelingen in Vlaanderen: de 'Prioratus Flandriae', gedirigeerd door Robaey, en de 'Priorij der Lage Landen', geleid door Mailliard. In tegenstelling tot de 'Prioratus Flandriae', die haar ledenaantal bewust beperkt, is de 'Priorij der Lage Landen' uitgegroeid tot een organisatie die er mag zijn. Haar zowat zeventig ridders vind je op sleutelfuncties in het Vlaamse sociaal-economisch leven. Die 'moraalridders' heffen fier het zwaard als dokter-farmacapeut (7), bestuurder-zaakvoerder (9), universiteitsprofessor (3), bankdirecteur (4), advocaat-notaris (6), accountant (2), substituut procureur des Konings (2), rechter (3) of directeur allerhande (11) om het atheïsme in onze samenleving te bestrijden en de christelijke waarden te doen zegevieren. Die sub-elite kan je zonder meer tot de christelijke notabelen van Vlaanderen rekenen. Zij bezet belangrijke functies in de CVP-gezinde bankwereld, in het gerecht, in de media, in patroonsorganisaties en de politiek.

Spiritueel kunnen de ridders beroep doen op 'justitieridder' Stefaan Flamey, prior van het Dominikanenklooster in Antwerpen, en 'ereridder' Omer Tanghe, onder meer directeur van de pauselijke missiewerken van het bisdom Brugge. Dat de paus de Orde als 'fantastisch' kenmerkt, zal de eerwaarde heren een zorg wezen.

Er zijn twee 'ereridders' die zeker een speciale vermelding verdienen. Het gaat om Carl Vandekerckhove en Leon Rochtus. Carl Vandekerckhove is directeur-generaal van het Belgische Rode Kruis, leeraar aan de Provinciale School voor politie-officieren te Hasselt en voorzitter van de Beschutte Werkplaats te Lennik. Een man met aanzien en invloed. Leon Rochtus zetelt als directeur in de Parisbas-bank te Antwerpen en bekleedt verscheidene beheerder- en commissarisfuncties in maatschappijen van de bank. Hij is handelsrechter bij de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen, lid van het Vlaams Economisch Verbond en van het verbond van Kristelijke Werkgevers, lid van vele economische en culturele verenigingen. Kortom, een man van aanzien. Beide ridders onderschreven tesamen met een twaalfstal andere adepten van prins Andrejs 'Prioraat der Lage Landen' inder tijd de 'Keure' van de 'Orde van den Prince'¹⁹. Die nobele organisatie wordt door Jan Cappelle in het boek 'Extreem-rechts en de Staat' als volgt omschreven²⁰: 'Met de Prins wordt Willem van Oranje bedoeld, de leider van de Nederlandse bevrijdingsstrijd tegen Spanje. De Prins van Oranje werd voor de oorlog reeds aanbeden door het Verdinaso, wegens zijn verwoed streven naar een Groot-Nederlandse eenheid, die ook de 'Romaanse provincies' ten zuiden van de taalgrens moest omvatten. Deze Orde is dan ook van zuiver Dietse signatuur, heeft tot

doel "de studie, de beleving en de uitbouw van de Nederlandse aard" en wil werken "trouw aan Oranje's geest". De "Nederlandse aard" van de blanken in Zuid-Afrika wordt binnen de Orde alvast hevig beleeden. Niet minder dan 38 leden van de Orde van den Prince waren in 1977 stichtend lid van Protea. Het is niet overdreven te zeggen, dat het in hoofdzaak deze elitaire club is, die in Vlaanderen dienst deed als uitvalsbasis voor de Zuidafrikaanse lobby vanaf 1975... De Orde van den Prince wordt vooral bevolkt door de vele managers en beheerders van Vlaanderens ondernemingen en financiële instellingen en verder door politici als Leo Tindemans, Robert Van de Putte, Gaston Eyskens, Jos Chabert, Jos van Elewyck en Hugo Schiltz'. Penningmeester van dit uitgelezen gezelschap in 1981, Leon Rochtus, zo stelt Jan Cappelle verder, kon op belangrijke financiële steungevers binnen de 'Orde van den Prince' rekenen om de extreem-rechtse privé-militie, de Vlaamse Militanten Orde (VMO), van Armand Eriksen mogelijk te maken.

Het hoeft dan ook geen verbazing te wekken dat een drietal ridders van de 'Priorij der Lage Landen', onder wie andermaal Leon Rochtus –tussen haakjes ook consul voor Zuid-Afrika– de stichtingsacte van Protea, de pro-Zuidafrikaanse lobby in Vlaanderen, ondertekenden. Uit de basistekst van 1977, volgend citaat dat boekdelen spreekt: 'Na de jongste gebeurtenissen in Angola, in Zaïre en wat zich afspeelt in de Hoorn van Afrika en na de grote invloed die de Sovjet-Unie verwierf in Mozambique, moet het toch iedereen duidelijk zijn die wil zien dat het Russisch imperialisme de controle wil over de Kaaproute en over het rijke grondstoffengebied van Zuidelijk Afrika, om West-Europa in een moeilijke positie te plaatsen, vermits de grondstoffentoevoer voor West-Europa van levensbelang is. Vandaar de groot-scheepse pogingen van de Sovjet-propaganda om de hersenspoeling die in de Sovjet-Unie een gewoon verschijnsel is, ook op West-Europa en in het bijzonder op onze jeugd toe te passen. Ze wordt daarbij geholpen door onze nieuwsmedia die vaak klakkeloos en kritiekloos haar geïnspireerde informatie overneemt. Dat daardoor een gedeelte van onze idealistische jongeren in deze propagandaval trapt, is begrijpelijk omdat de jeugd al te gemakkelijk alles zwart-wit ziet en gaat menen dat de blanken in Zuid-Afrika de normale ontwikkeling van de zwarten in de weg staan.'²¹

Bovenstaande visie kadert wonderwel in de beeldvorming die de ridders willen ophangen. Het communisme en het atheïsme tasten Europa aan. De jeugd moet voorbeelden hebben: ridders van Sint-Jan van Jeruzalem! Ook in Wallonië heeft prins Andrej een afdeling, de 'Prieuré d'Avalterre de l'Ordre Souverain de Saint-Jean de Jérusalem', gedirigeerd door 'prior' Ernest Foucart, die eveneens op de

plechtigheden in Moerkerke aanwezig was. Die afdeling werd in 1969²² opgericht door Leo Petit en Valmy de Longueville, die beiden op 25 juni 1967 in de abdij van Male, onder het goedkeurend oog van August Homblé, plechtig tot 'gratieridders' werden verheven. De ridders waken. Het christelijk avondland is nog niet verloren...

De tsarevitsj

Ondanks de vele ruzies en meningsverschillen bleef de organisatie van 'groot-kanselier', kolonel Charles Louis Thourot-Pichel gedurende vele jaren een der grootste –niet door het Vaticaan erkende– ordes van Sint-Jan van Jeruzalem. Sinds de kolonel op dictatoriale wijze het heft in handen nam, slaagde hij erin zeer vooraanstaande Amerikanen tot het ridderschap te bekeren. Werden die heren aangetrokken door de figuur van de kolonel die zich pompeus 'baron van Thourot en Heer van Estagel' liet noemen en bovendien beweerde afstammeling te zijn van de 42ste grootmeester van de orde, Philippe de Villiers de l'Isle-Adam (1521-1534)²³? Weinig waarschijnlijk. Er zijn er zoveel die met dit soort pretenties te koop lopen. Er moeten andere redenen zijn.

Op kerstdag 1960 arriveert een merkwaardig figuur in de Verenigde Staten. Hij is in het bezit van een officieel Pools paspoort en luistert naar de naam Michel Goliniewsky. Goliniewsky stelt zich onmiddellijk ter beschikking van de CIA (de Amerikaanse inlichtingendienst belast met het inwinnen van inlichtingen in en over het buitenland). Hij heeft een dossier van 5000 bladzijden meegebracht dat de activiteiten van Russische, Poolse en Oost-Duitse inlichtingsdiensten in Westerse staten verhaalt. Goliniewsky is, zoals men dat zegt, een overloper. Tot dan werkte hij voor de Russen als adjunct-directeur van de Glowny Zarzad Informacji, de Poolse inlichtingsdienst. Er werd beweerd dat Goliniewsky's ontboezemingen aanleiding gaven tot het oprollen van 'mollennetwerken' in verscheidene Westerse staten. Hij zou bijvoorbeeld George Blake, een van de bazen van de Britse SIS hebben ontmaskerd, via wie de legendarische Kim Philby werd gepakt. In Westerse inlichtingsmilieus geldt die ontdekking nog steeds als hét wapenfeit van de eeuw.

Maar wat zijn feiten en wat zijn provocaties in die milieus? Onmogelijk om dat uit te maken. Wat moeten we denken van Goliniewsky's bewering als zou Henry Kissinger, de oud-minister van Buitenlandse Zaken, een KGB-agent zijn? Goliniewsky werd hierin bijgetreden door een ex-agent van de Amerikaanse militaire inlichtingsdienst, Frank A. Capell, de man die Thourot-Pichels als 'grootkanselier' en eigenlijk hoofd van de Orde na diens dood zou overnemen.

Er gebeurden nog meer vreemde dingen. Goliniewsky vertelt tot ieders verbazing dat hij geen Pool is, maar een Rus. En niet de eerste de beste. Hij beweert de erfgenaam te zijn van de Russische troon, de tsarevitsj, zoon van de laatste Russische tsaar Nicolaas II, en in werkelijkheid Alexei Nicholaevitch Romanov te heten. In tegenstelling tot wat de meeste historici denken, zo vertelt Goliniewsky, werd de Russische keizerlijke familie niet geëxecuteerd door de Bolsjewieken die julidag in 1918. In werkelijkheid ontkwam de familie heelhuids en was het hele gedoe een politieke farce. Wat er precies is gebeurd in het ballingsoord te Iékaterimburg (momenteel: Sverdlovsk) bleef en blijft een van de mysteries van de geschiedenis. En daar speelde Goliniewsky handig op in.

Goliniewsky's verbazingwekkende verklaringen werden van dan af binnen CIA-kringen steeds meer op hoongelach onthaald. Meteen daalde de geloofwaardigheid van de 'tsarevitsj'. Was Goliniewsky een provocateur? Bleef hij eigenlijk voor de Russen werken? Bestond zijn opdracht erin paniek te zaaien? Nochtans waren er belangrijke figuren en organisaties die Goliniewsky's thesis bleven steunen. Zo kon Goliniewsky rekenen op Herman E. Kimsey, ex-inlichtingsofficier van het Amerikaans leger, die tussen 1954 en 1962 nog directeur was van de CIA-afdeling 'Onderzoek en Analyse'. Niet de eerste de beste, die Kimsey. Kimsey was ook ridder in de Orde van Thourot-Pichel en bekleedde er de functie van 'Associate Chief of International Intelligence'²⁴! Zijn collega in dat merkwaardige departement van de orde was een zekere Kyril de Shismarov, eveneens ex-officier van de militaire inlichtingsdienst. Shismarovs vader stond destijds aan het hoofd van een regiment van de Russische Keizerlijke Garde. Shismarov-senior beweerde Alexei Romanov toen te hebben gekend en beaamde Goliniewsky's thesis... Het vervolg laat zich raden. Thourot-Pichels Orde erkende de aanspraken van Goliniewsky. Het was mooi geweest. Uiteindelijk, na al die jaren, hadden de ridders weer een tsarevitsj om op te steunen. Niet enkel de Orde van Thourot-Pichel stond achter Goliniewsky, ook de synode van bisschoppen van de Russisch-orthodoxe kerk in ballingschap steunde een tijdje de onwaarschijnlijke thesis. In die kerkgemeenschap huwde Goliniewsky in 1964 onder de naam 'Alexei Nicholaevitch Romanov'²⁵. Bovendien kreeg Goliniewsky ook de John Birch Society achter zich, via haar krant, de 'American Opinion'. Dat uiterst rechtse genootschap beschikte toen zelfs over een para-militaire structuur en stond of staat ideologisch zeer dicht bij de beruchte Ku Klux Klan²⁶. En ronden we het lijstje af. De dirigenten van de John Birch Society staken hun waardering voor Sun Myung Moons anti-communistisch-ingestelde sekte evenmin onder stoelen of banken. Trouwens, Moons blad, 'New World', erkende

in Goliniewsky de tsarevitsj. Blijkbaar hadden al die hevig anti-communistische organisaties nood aan een levend symbool, een tsarevitsj.

Naast het departement 'International Intelligence', waar keien als Kimsey en de Shismarov de leiding hadden, beschikte de Orde van Thourot-Pichel in de jaren zestig en zeventig ook over een 'Military Affairs Committee'²⁸. Dat eigenaardige comité werd bevolkt door Amerikaanse ex-generaals, ex-luitenant-generaals, ex-majors, ex-kolonels, ex-admiraals. Met andere woorden, het 'Military Affairs Committee' was een elite-groep van oud-gedienden van de strijdkrachten en de inlichtingsdiensten. Zo was 'ridder'-majoor-generaal Charles A. Willoughby destijds chef van de militaire inlichtingsdienst van Douglas Mac Arthur. Zo was 'ridder'-admiraal Charles M. Cooke commandant van de Amerikaanse vloot in het Verre Oosten voor de strijdkrachten van Nationalistisch China. Zo was 'ridder'-luitenant-kolonel Philip Corso gedurende twintig jaar werkzaam voor de militaire inlichtingsdienst. Zo was er ook 'ridder'-luitenant-generaal P.A. del Valle, die zich aansloot bij de neo-nazistische 'Liberty Lobby' en de racistische 'National States Rights Party'. En zo zouden we nog een tijdje kunnen doorgaan. Thourot-Pichels Orde beschikte verder nog over een klein legertje rechters, advocaten, directeurs, universiteitsprofessoren, en had afdelingen in Canada, Malta, Frankrijk, Duitsland, Engeland, Oostenrijk, Griekenland, Spanje, Portugal, Italië, Libanon, Singapore, Australië en Japan.

Wat moet je nu besluiten? Dat de Orde een extreem-rechtse militaire en politieke lobby was? Een uitvalsbasis voor een parallelle inlichtingsdienst? Het ligt alleszins voor de hand.

Er is echter nog een ander opzienbarend verhaal dat wortelt in de Orde van Thourot-Pichel. Een historie met fameuze consequenties... Nadat John Fitzgerald Kennedy op 22 november 1963 bij een bezoek aan Dallas werd doodgeschoten, verklaarde Philip Corso, officier van de militaire inlichtingsdiensten, dat de vermoedelijke moordenaar, de sluipschutter Lee Harvey Oswald, gemanipuleerd werd door de KGB. Herman Kimsey, een ander 'ridder' van Thourot-Pichels orde, was lid van de commissie Warren, die tot taak had de omstandigheden van de moord op de president op te helderen. Kimsey beweerde over informatie te beschikken waaruit bleek dat inderdaad de KGB het scenario voor de moord had opgezet. Oswald zou in Moscou gecontacteerd zijn geweest door agenten van de KGB die, zich uitgevend voor CIA-correspondenten, het sein tot de actie hebben gegeven.

In 1975 verscheen er een opzienbarend boek, geschreven door een zekere Hugh Mc. Donald, getiteld: 'Appointment in Dallas'. Daarin verhaalt Mc Donald dat 'zondebok' Oswald in de Verenigde Staten werd gemanipuleerd door de ware verantwoordelijke voor de moord,

een man met de codenaam 'Troit'. Het blad 'American Opinion' van de John Birch Society stelde later dat 'Troit' wel eens George de Mohrenschildt zou kunnen zijn, een man met uitstekende relaties in Franse en Amerikaanse inlichtingsmilieus. Het blad baseerde zich op de getuigenissen van Frank Capell, de opvolger van Thourot-Pichel. Trouwens, Hugh Mc Donald baseerde zijn verhaal ook al op een ridder, Herman Kimsey, met wie hij rond 1964 nog samenwerkte. Wat zit daar achter?

Hugh Mc Donald was rond 1964 veiligheidschef van de uiterst conservatieve presidentskandidaat Barry Goldwater, die, tussen haakjes, zeer positief stond ten opzichte van het ideeëngoed van de Moonsekte. So what? Journalisten hebben geopperd dat het moordverhaal uitgaande van de ridders van de Orde van Thourot-Pichel, paste in een uitgekiende desinformatiecampagne om Goldwater aan de macht te brengen. Als de publieke opinie de Russen als opdrachtgevers voor de moord op president Kennedy zou bestempelen, zou een democratisch presidentskandidaat als Lyndon Baines Johnson weinig kans maken. Die wilde immers de 'progressieve erfenis' van Kennedy overnemen en tot een –zij het voorzichtige– dialoog met Moscou komen. Het pakte nochtans anders uit: in 1964 werd Johnson met 61,1% van de stemmen verkozen tot president. Waarom moest dan, tien jaar na de feiten, nogmaals worden bewezen dat de KGB achter de moordaanslag zat? Het waren ook deze kringen die destijds Goliniewsky's aanspraken steunden! Waar zit het verband? Vooreerst beweerde Goliniewsky indertijd ook dat de CIA doordrongen was van KGB-mollen. Dus, de KGB is een moordapparaat en de CIA herbergt een bende verraders. Daarom, zo wordt betoogd, mag de VS in geen geval afspraken maken met de Sovjet-Unie over wapenbeperkingen. Immers, controle hierop vanwege de CIA is onmogelijk, gezien die geïnfiltrerd is door dubbelagenten die er enkel op uit zijn te desinformeren. Die visie had en heeft een doorslaggevende invloed op het Amerikaans buitenlands beleid, en dus ook op het Europese. Aanhangers en propagandisten van die visie tref je dus aan in rechtse tot extreem-rechtse kringen als de Moon-sekte, de John Birch Society, en niet in het minst de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem, die momenteel wordt gedirigeerd door Frank Capell, ex-officier van de militaire inlichtingsdienst en bekend om zijn extreem-rechtse sympathieën.

Wat ook de andere activiteiten van de ridders van de Orde waren of zijn, je kan rustig stellen dat de Orde in haar anti-communistische strijd het wapen van de politieke agitatie hanteert. Het netwerk Kimsey/Capell/McDonald was het hart van de orde. Is er sinds de dood van Thourot-Pichel wat veranderd? Capell heeft het zaakje overgenomen...

Sommige ridderordes wensen zich blijkbaar op te werpen als het geweten van een natie. Als je er zeker van bent dat je het gelijk aan je kant hebt, zijn vele middelen verantwoord. Wie vermoordde president Kennedy? Een gek? Of diende de moord een politiek doel? Verrechtsing, wellicht. Doorgedreven anti-communisme? Het lijkt er op. Zouden de Russen zo'n klimaatveranderingen willen uitlokken? Vrij onwaarschijnlijk. De ene stelling is de andere waard. Trouwens, beweerde Kimsey niet dat een van zijn opdrachten voor de CIA er in bestond geschikte huurmoordenaars te engageren? Hij kende het doersmilieu. Dat is zeker. In het hierboven geschetste kader zijn de belangen enorm. Dat houdt ook in dat de methodes om een doel te bereiken harder worden...

Dat dergelijke scenario's zich centreren binnen de structuren van een vrij geheimzinnige ridderorde is angstaanjagend, welke mening je ook bent toegedaan. Het lijkt wel of de recente wereldgeschiedenis zich ten dele afspeelt achter dergelijke, op het eerste gezicht, folkloristische organisaties. In de middeleeuwen oefenden de Orde van de Tempel en de Orde van Sint-Jan enorme macht uit. Later werden de dynastieke ridderordes belangrijker. Is er wat veranderd? We leven in een democratie, zegt u, het Ancien Régime bestaat niet meer²⁹.

De quiz

En nu we het toch over inlichtingsdiensten hebben. Stel, je bent een verwoed quiz-liefhebber. De quiz-club wil dit keer een nogal controversieel onderwerp kiezen. Het wordt, na rijp beraad, de Central Intelligence Agency, de CIA! Een moeilijke opgave... Maar vermits deelnemen belangrijker is dan winnen... Maar, om geen al te gek figuur te slaan, zul je een aantal gebeurtenissen in en om de Amerikaanse inlichtingendienst moeten bestuderen. Als geheugensteuntje heb ik al een aantal namen en feiten op een rijtje gezet. Het lijstje behandelt enkele belangrijke figuren en gebeurtenissen binnen de CIA. Goed begonnen is half gewonnen. Hier gaan we dan.

Laten we beginnen met generaal Reinhard Gehlen. Gehlen was Adolf Hitlers voornaamste anti-Sovjet spion en sloot zich na de oorlog aan bij de CIA. De toen nog jonge en onervaren inlichtingendienst kon 'harden' als Gehlen bijzonder goed gebruiken om haar spionageapparaat nauwkeurig op de marxistische bedreiging af te stellen. Of, zoals een ex-CIA-ambtenaar het zo kernachtig uitdrukte: 'de CIA besloot al erg vroeg dat nazi's waardevoller waren als bondgenoten en agenten dan als oorlogsmisdadigers'.³⁰ Te onthouden: Gehlen was ook de man van de naar hem genoemde Duitse spionagedienst, de voorloper van de huidige BND.

Vervolgens moet de naam 'James Jesus Angleton' stevig in het geheugen geprent worden. Angleton stond tijdens de tweede wereldoorlog aan het hoofd van het OSS-bureau te Rome. De OSS of 'Office for Strategic Studies' was de directe voorloper van de in 1947 officieel opgerichte CIA. Als 'vrije staat' temidden van het door fascisme en nazisme geteisterde Europa, werd toen aan het Vaticaan een zeer belangrijke strategische functie toegekend. Angletons aandacht voor het Vaticaan nam ook na de oorlog niet af. Hij zette er een spionagenetwerk op om waardevolle informatie in te winnen voornamelijk van achter het IJzeren Gordijn. De pauselijke nuntii opererend in het Oostblok werden voor de CIA veruit de belangrijkste informatiekanaalen tijdens de Koude Oorlog. In die tijd counterde Angleton, tezamen met Luigi Gedda, chef van de Italiaanse lekenorganisatie 'Katholieke Actie', de opkomende macht van de Italiaanse Communistische Partij. Die zou, zo werd gevreesd, de verkiezingen van 1948 kunnen winnen. Het pakte evenwel anders uit als gevolg van de acties van Angleton en Gedda, die daarvoor bovendien op steun van het Vaticaan konden rekenen.

In 1961, na de mislukte invasie op Cuba, werd John A. McCone tot directeur van de CIA benoemd. Onder zijn bewind trachtte de CIA zich beter vertrouwd te maken met de interne zaken van het Vaticaan. Immers, de toenaderingspolitiek van paus Johannes XXIII tot de Sovjet-Unie werd als zeer bedreigend ervaren voor de Amerikaanse belangen. Na de dood van paus Johannes XXIII in 1963 gebeurde er iets merkwaardigs. Niet het feit dat Giovanni Montini tot paus werd verkozen (Montini werkte tijdens de tweede wereldoorlog ook voor de OSS en was zeer goed bevriend met verscheidene CIA-medewerkers) deed wenkbrauwen fronsen. Vooral het feit dat de CIA de verkiezingsuitslag reeds bekend maakte vooraleer die officieel door het conclaaf werd vrijgegeven, maakte vele tongen los. Er werd toen geopperd dat de CIA af luisterapparatuur had geplaatst, en dat een van de kardinalen via een zendertje in verbinding stond met de 'honorable correspondents'³¹. De CIA werkte in elk geval nauw samen met bepaalde belangrijke elementen binnen het Vaticaan.

Wie het over de CIA heeft, mag J. Peter Grace niet vergeten. Grace is een van de rijkste en ongetwijfeld een van de machtigste mannen van deze aarde. Hij staat aan het hoofd van de firma W.R. Grace & Company, een multinational imperium voor chemische nijverheid, scheepvaartondernemingen, hotelketens en bouwfirmas. De multinational heeft ook belangen in Latijns-Amerika. Grace is sinds jaar en dag betrokken bij allerlei CIA-operaties. Hij werkte bijvoorbeeld mee met CIA-projecten als Radio Liberty, de propagandaradio gericht op de Sovjet-Unie, en Radio Free Europe, gericht op Oost-

Europa. Detail: de geestelijke vader van die projecten was Reinhard Gehlen. Verder bekleedt Grace het voorzitterschap van het 'American Institute for Free Labor Development', het AIFLD, een door de CIA gecontroleerd vakbondscentrum. Het AIFLD zet programma's op voor onderwijs aan volwassenen en stampt sociale projecten uit de grond in Latijns-Amerika. Hierachter gaan CIA-activiteiten schuil. Via het AIFLD trachtte Grace zijn werknemers te beletten onafhankelijke 'communistiche' vakbonden op te richten. Volgens ingewijden en ex-medewerkers van het AIFLD zou het 'vakbondscentrum' een actieve rol hebben gespeeld in de staatsgrepen in Brazilië (1964) en Chili (1973)³².

Voor het geval de quiz-master je parate kennis wil toetsen, kunnen we volgende mensen met CIA-connecties nog even citeren: de VS-topdiplomate Claire Boothe Luce, lid van de 'President's Foreign Intelligence Advisory Board' die geheime operaties controleert; James Buckley, een gewezen senator uit New York die nu onderstaatssecretaris voor de veiligheid is; generaal Vernon Walters, plaatsvervangend directeur van de CIA (1972-1976), sedert 1985 Reagans nieuwe ambassadeur bij de Verenigde Naties³³. In een quiz over de CIA zal ongetwijfeld iets over de in 1987 overleden William Casey gevraagd worden. Directeur Casey is wellicht de bekendste CIA-er van de laatste jaren. Niet in het minst wegens zijn aandeel in het beruchte 'Iran-Contra-Gate'-schandaal. Eind 1986 bleek dat Casey een actieve rol speelde bij de verkoop van wapens aan het oorlogvoerende Iran en het doorsluizen van de opbrengsten ervan naar de contra's, de rebellen die met de steun van de VS de Sandinisten in Nicaragua bevechten. Het schandaal veroorzaakte in Amerika een aardbeving en schokte Europa.

Ziezo, bovenstaande informatie moet je, tenminste als je vlug genoeg op de knop drukt, al aardig wat punten opleveren. Maar dan stelt de quiz-master de laatste vraag: 'wat hebben die figuren -naast hun CIA-affiliatie- nog meer gemeen?' Een gok misschien? Allen werden eervol onderscheiden in een ridderorde. Dat antwoord ligt voor de hand. Welke ridderorde? Is je antwoord: de 'Soevereine en Militaire Orde van Sint-Jan van Jeruzalem, gezegd van Malta' of 'Soevereine en Militaire Orde van Malta' (SMOM), dan zit je helemaal juist. Voeg je daar ten bewijze van de diepgang van je kennis, nog aan toe: de Vaticaanse branche van de 'Orde van Sint-Jan', dan krijg je er nog applaus van je medekandidaten bovenop³⁴.

Dat die vooraanstaande CIA-figuren eervol in de roemrijke rangen van de Amerikaanse SMOM werden opgenomen, deed de Amerikaanse journalist Martin A. Lee in zijn artikel 'Their will be done' het volgende besluiten: de Amerikaanse afdeling van de SMOM is een van de belangrijkste communicatiekanalen tussen de CIA en het Vaticaan³⁵. Lee beschikte, om zijn bewering te staven, ook over een bevoorrechte getuige, de ex-CIA ambtenaar Victor Marchetti. Die zei: 'ik ben er zeker van dat clandestien echt wel overwogen werd hoe het Vaticaan kan worden beïnvloed, maar binnen de CIA zal je daarvan nooit een spoor terugvinden. Dit soort geheime operaties zijn erg complex en gesofisticeerd... Hoeveel druk de CIA zou durven uitoefenen op het Vaticaan is betwistbaar. Het zou indirect moeten gebeuren, op een informele basis.' Via de SMOM, de Vaticaanse branche van de ridders van Sint-Jan van Jeruzalem, dus... 'Ze zijn allemaal lid van dezelfde club', vertelt Marchetti verder, 'de een is directeur van de CIA, de ander is kardinaal. Als ze samenkomen en verbroederen op een sociale basis, wisselen ze ideeën en meningen uit als privé-personen. Maar hoe scheid je privé-aangelegenheden van beroepszaken?'

Er zijn echter nog andere, meer concrete redenen om aan te nemen dat Lee het bij het rechte eind heeft... De SMOM, een van de meest elitaire clubs ter wereld, kiest uiteraard zorgvuldig haar leden-ridders. Een onbesproken katholieke levenswandel gecombineerd met rijkdom zijn de eerste vereisten. Maar ook een anti-communistische ingesteldheid speelt een belangrijke rol in de selectie. Voor de Verenigde Staten was in de jaren vijftig en de vroege jaren zestig kardinaal Francis Spellman 'Groot Beschermheer en Geestelijk Raadsman' van de SMOM. De kardinaal stond bekend voor zijn ultra-conservatieve ideeën. Hij was voorstander van de Amerikaanse militaire betrokkenheid in de Viëtnam-oorlog. Zijn fervent anti-communistische opstelling kwam eveneens tot uiting in zijn vriendschap voor paus Pius XII (1939-1958), wiens rechterarm hij was³⁶. Spellmans opvolger als aartsbisschop van New York en als 'Groot Beschermheer en Geestelijk Raadsman' van de Amerikaanse SMOM was kardinaal Terence Cooke. Zijn rol was zo mogelijk nog belangrijker. Kardinaal Cooke reisde in 1976 naar Polen om contact op te nemen met een van de kardinalen die er in een analyse van de CIA het beste af was gekomen: kardinaal Karol Wojtyła, aartsbisschop van Krakau. Toen Wojtyła nog dat jaar naar de Verenigde Staten ging om er voordrachten te houden voor de Harvard University en voor door Opus Dei georganiseerde bijeenkomsten, werd voor de eerste keer gesteld dat hij een

ernstig kandidaat was om de ziekelijke Paulus VI op te volgen³⁷.

Zo bereidde – dat stelt Lee – de SMOM tesamen met de CIA en het Opus Dei de komst van Wojtyła aan het hoofd van Vaticaanstad voor. Een paus heeft een enorme invloed op het wereldgebeuren. Een anti-communistische paus, een paus die zich verzet tegen de 'bevrijdingstheologie', bron van veel kwaad in Latijns-Amerikaanse landen, zou ten eerste de Amerikaanse belangen dienen. De Reagan-administratie moet zich dan ook enorm hebben verheugd toen Wojtyła als paus Johannes-Paulus II tijdens een van zijn Zuid-Amerikaanse reizen bepaalde bevrijdingstheologen vergeleek met 'rovers en dieven die de kerk binnensluipen' en ze veroordeelde als 'valse profeten die door de mode of sociaal-politieke visioenen geïnspireerd worden'³⁸.

Sinds de keuze van kardinaal Wojtyła tot paus lijkt de anti-communistische politiek van de VS en het Vaticaan gelijklopend. Ex-woordvoerder van Reagan, Larry Speakes, zei hierover in 1984: 'De VS hebben veel waardering voor paus Johannes-Paulus II. Wij bewonderen zijn moedige houding bij de verdediging van de westerse waarden.'³⁹ Nog duidelijker was William Wilson, ridder van de SMOM en Amerikaans ambassadeur bij het Vaticaan: 'vanuit mijn standpunt zie ik slechts twee toonaangevende staatslieden die strijd voeren tegen het communisme: de paus en de president.'⁴⁰ Dat beide heren niet zomaar wat uit hun nek sloegen, moet onderhand duidelijk zijn. Op 10 januari 1984 maakte Reagan bekend dat de VS weer volledige diplomatieke betrekkingen zouden aanknopen met het Vaticaan. Sinds 1867 waren die verbroken. En toen de paus en de president elkaar ontmoetten in Alaska op 2 mei 1984 werd nog maar eens duidelijk hoe goed beide wereldleiders wel op mekaar waren afgestemd. Waarnemers plaatsten die ontmoeting in de campagne van de president voor de verkiezingen van november 1984.

Het lijkt er sterk op dat de Verenigde Staten en het Vaticaan mekaar hebben gevonden door de acties van SMOM-ridders als Casey, Wilson of Walters. Het lijkt er ook sterk op dat de Verenigde Staten en het Vaticaan mekaar moesten vinden om op een efficiëntere manier strijd te voeren tegen het communisme. En waar anders dan in Nicaragua moet je momenteel de kern van de anti-communistische strijd situeren? Nicaragua is een symbool. Slaagt de Sandinistische revolutie, dan verliest de vrije wereld een half continent aan de marxisten. Zo stelt Reagan het, volgens de oude domino-theorie.

Op 17 januari 1986 werd in de Saint-Patrick-kathedraal te New York een eucharistieviering gehouden, geconcelebreerd door de huidige 'Groot beschermheer en Geestelijk Raadsman' van de Amerikaanse SMOM John J. O'Connor. De pas sinds negen maanden tot het katholicisme bekeerde groot-industrieel Lewis E. Lehrman werd

tijdens die viering in de orde opgenomen⁴¹. Waarom werd Lehrman tot ridder geslagen? Lewis Lehrman is een republikein in hart en nieren. Na de dood van Nelson Rockefeller voorzag hij de toen lege partijkas van de noodzakelijke fondsen. In 1978 werd hij verkozen in het comité dat het Republikeins gedachtengoed moest redigeren. Sinds 1982 zetelt Lehrman in de ultra-conservatieve 'Heritage Foundation', een privé-organisatie die de Reagan-administratie zowel op binnenlands als buitenlands politiek vlak voorziet van rechts ideologisch voer. In die organisatie concentreert zich bijvoorbeeld de harde kern van de Star-Wars-lobby; bindingen met de World Anti-Communist-League of de Moon-sekte zijn er legio. In 1984 publiceerde de Heritage Foundation een opzienbarend rapport waarin gepleit werd voor paramilitaire acties in negen landen: Cambodja, Laos, Viëtnam, Ethiopië, Afghanistan, Iran, Libië, Angola en... Nicaragua.

Dat ook 'ridder' Lehrman dat rapport kon onderschrijven, mag blijken uit zijn reis naar Angola in 1985. Als president van de 'Citizen for America' (CFA), een privé-organisatie die zich inzet voor de 'strijders van de vrijheid' overal ter wereld, ontmoette hij te Jumba de leider van de UNITA, Savimbi. Gevolg: in februari 1986 kwam de Angolese rebellenleider persoonlijk naar Washington, waar hij door de Heritage Foundation met open armen werd ontvangen en van Reagan 15 miljoen dollar loskreeg⁴². Werd Lehrman tot ridder geslagen wegens zijn voortreffelijk werk in de kruistocht tegen het communisme? Zoals gezegd richt de anti-communistische strijd zich vandaag vooral tegen de Sandinisten. In dit kader is 'ridder' Lehrman eveneens een van de sleutelfiguren.

Begin augustus 1984 berichtte de Mexicaanse krant *El Proceso* over een geheim CIA-plan om Nicaragua te destabiliseren om een Amerikaanse interventie mogelijk te maken. Dat plan heette 'Operation Horse', naar het befaamde Paard van Troje. Het steunde op de medewerking van rechtse kringen binnen het Vaticaan, de Latijns-Amerikaanse bisschoppenraad en de bisschoppen van Nicaragua. Via het uitlokken van spanningen tussen de kerk en de Sandinistische revolutie kon een destabiliserend klimaat worden gecreëerd. Tegelijkertijd moest druk uitgeoefend worden op de Amerikaanse bisschoppen opdat die hun kritiek op de Midden-Amerika-politiek van Reagan zouden verminderen. Op die wijze kon Reagan dan probleemloos worden herverkozen. Twee zaken vallen hier op. Ten eerste kon Reagan tijdens zijn verkiezingscampagne rekenen op aartsbisschop en 'Groot Beschermheer en Geestelijk Raadsman' van de Amerikaanse SMOM John O'Connor. Die veroordeelde tijdens die periode met klem abortus en pleitte voor het invoeren van 'bidden op school', thema's die Reagan met enthousiasme verdedigde. Ten tweede werd de langver-

wachte kritiek op Reagans buitenlands beleid pas een week na zijn hervervkiezing gepubliceerd, zogezegd om de verkiezingen niet te beïnvloeden⁴³. Of de onthullingen in de Mexicaanse krant helemaal kloppen, valt moeilijk uit te maken. De CIA of de Reagan-administratie zal het niet van de daken schreeuwen. Er zijn echter een aantal ontwikkelingen, ook in Nicaragua, die de doelstellingen van het plan aardig dienen. Enkele dagen voor paus Johannes-Paulus II naar Midden-Amerika (1983) vertrok, had hij een onderhoud met een delegatie van de Amerikaanse Nationale Veiligheidsraad onder leiding van vice-president George Bush. Enkele maanden eerder, middenin de planningsfase van de reis, onderhield de paus zich uitvoerig met 'ridder' Vernon Walters, voormalig CIA-directeur en sleutelfiguur bij de organisatie van de door de CIA gefinancierde activiteiten van gewapende groepen aan de noordelijke grens van Nicaragua⁴⁴. Werd tijdens die bijeenkomsten de strategie met betrekking tot Midden-Amerika vastgelegd? Het lijkt er sterk op. En het vervolg van de gebeurtenissen is er dan ook naar.

Op 4 maart 1983 landde paus Johannes-Paulus II op het vliegveld van Managua. Een historisch bezoek. Hoe zou de paus reageren op de Sandinistische revolutie en de volkskerk in Nicaragua? Het antwoord bleef niet lang uit. Toen Johannes-Paulus II op het vliegveld de leiders van het land begroette en tussen hen pater-minister Ernesto Cardinal aantrof, gebeurde er iets merkwaardigs. Cardinal knielde neer en wilde de ring van de paus kussen. Die trok zijn hand terug en zwaaide vermanend met zijn vinger. Commentators overal ter wereld zezen er toen op dat de paus zijn hand wel weigert aan een Sandinistisch pater-minister maar niet aan dictators en massamoordenaars, hiermee doelend op de Pinochets van deze wereld. Ook in zijn toespraken in Nicaragua liet de paus er niet de minste twijfel over bestaan. Het Sandinisme was een verwerpelijk iets. Om dat te staven construeerde hij tegenstellingen: kerk versus Sandinistische staat; katholiek onderwijs versus atheïsme, marxisme. Die visie werd voorbereid door aartsbisschop Obando Y Bravo die in zijn welkomstwoord tot de paus op het Plein van de 19de juli te Managua zonder verpinken stelde dat het bezoek van de paus aan Nicaragua leek op het bezoek van Johannes XXIII aan een Romeinse gevangenis en dat de Nicaraguanen zich bevrijd voelden door de komst van Johannes Paulus II.

Aartsbisschop Obando Y Bravo, hoofd van de Nicaraguaanse kerk, laat er niet de minste twijfel over bestaan hoe hij over de Sandinistische revolutie denkt. Tijdens een bezoek aan de VS verkondigde hij trots dat zijn 'campagne de best georganiseerde in Nicaragua is'⁴⁵. Het is duidelijk: Obando Y Bravo is het 'Paard van Troje'. Religie is een wapen. Terwijl de aartsbisschop altijd geweigerd heeft om zelfs een

gebed te zeggen voor de door de contra's vermoorde Nicaraguaanse vrouwen en kinderen, droeg hij in de Amerikaanse ambassade een plechtige requiemmis op voor de in Libanon gesneuvelde Amerikaanse mariniers (1983). Nog schrijnender. Toen hem gevraagd werd wat hij dacht over de overval van contra's op een kleuterschool, waarbij zes kinderen werden vermoord, zei de aartsbisschop onomwonden: 'veel erger dan wanneer het lichaam wordt gedood, is het wanneer de ziel wordt vergiftigd door de Sandinisten'.⁴⁶

Het 'Paard van Troje' krijgt royaal steun van de toprijders binnen de Amerikaanse SMOM. In 1984 lekte in de Amerikaanse pers uit dat Obando Y Bravo 25 tot 30 miljoen dollar had gekregen van Peter Grace voor de 'aanschaf van rozenkransen, bijbels en religieuze films'⁴⁷. Grace is voorzitter van de Amerikaanse SMOM en bestuurslid van de Amerikaanse Opus Dei⁴⁸.

De ridders van de SMOM zijn ook nog op andere vlakken actief in hun kruistocht tegen de sandinisten. Zoals bekend staat niet heel de VS achter de Reagan-politiek inzake Nicaragua. Vooral in het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden ondervinden voorstanders van hulp aan de contra's veel moeilijkheden. Daarom besloot 'ridder' en toenmalig CIA-directeur William Casey niet-gouvernementele organisaties in te schakelen. Met succes overigens. Zijn broeder-ridders van de SMOM zorgden tezamen met de stichting 'Americares' voor 14 miljoen dollar medische hulp. In de consultatieve raad van 'Americares' zetelt William Simon, minister van Financiën in de jaren zestig, en ridder van de SMOM⁴⁹. In 1985 kreeg 'Americares' een aanzienlijk bedrag van de 'Nicaraguan Freedom Fund' (NFF), een organisatie van de Moon-sekte, om de contra's te steunen. Lid van de beheerraad van de NFF is niemand minder dan de Amerikaanse topdiplomate Claire Booth Luce, 'grande dame' van de SMOM. Zij zetelt trouwens ook in de beheerraad van de Washington Times, de krant van de Moon-sekte. Ridder Casey kon uiteraard ook rekenen op zijn broeder Lewis Lehrman, die met zijn organisatie 'Citizen for America' een financieringscampagne opzette ten voordele van de contra's. Volgens de Amerikaanse journalisten Martin A. Lee en Kevin Coogan collaboreerde de Amerikaanse SMOM eveneens met de 'Air Commando', gedirigeerd door generaal-op-rust Harry C. Aderholdt. Aderholdt is redacteur van het magazine 'Soldier of Fortune', dat openlijk huurlingen rekruteert voor de strijd in Centraal-Amerika⁵⁰. Aderholdt bevestigde onder meer dat zijn commando's in opdracht van de orde geneesmiddelen brachten naar het dispensarium van de orde in San Salvador⁵¹.

De SMOM lijkt niet enkel een voorname rol te spelen in het gelijkstemmen van de anti-communistische strategie tussen de Reagan-ad-

ministratie en het Vaticaan. De SMOM mengt zich ook, rechtstreeks of onrechtstreeks, via de organisaties van haar ridders, actief in de Nicaraguaanse aangelegenheden. Wie had gedacht dat de tijd der kruistochten voorbij was, heeft het verkeerd voor...

Leiden en lijden

Het moet mooi geweest zijn, die avond van de zevende oktober 1985. De avond kon niet meer stuk. De crème van de Europese aristocratie was present. De 574 genodigden telden elk 3000 FF neer om in een van de meest indrukwekkende barokbouwsels een onvergetelijke avond te beleven. Het in de tweede helft van de zeventiende eeuw in opdracht van koning Lodewijk XIV gebouwde paleis van Versailles opende die wonderlijke avond zijn poorten voor de groten van Europa. Mannen en vrouwen van edel bloed, wier families aanhoudend de annalen van de wereldgeschiedenis sierden. Families die de fundamente van het hedendaags katholicisme hebben gelegd. Ze betraden trots de ontvankelijke luxueuze zalen van het paleis van Versailles: de gravin van Parijs, prinses Caroline van Monaco, aartshertogin Astrid en aartshertog Lorenz von Habsburg, aartshertog Simeon van Habsburg, gravin Evrard de Limburg Stirum, prins Victor-Emmanuel van Italië, prins Alexander van Joegoslavië, hertog Jacques d'Orléans, prins Jan van Luxemburg, baron en barones Guy de Rothschildt, en nog zovele anderen. Ze waren van heinde en verre gekomen om een galafeest te vereren met hun aanwezigheid. De opbrengsten van dat feest, georganiseerd door de Franse afdeling van de Soevereine en Militaire Orde van Malta, zouden ten goede komen aan het hospitaal van Jezzire in Libanon, dat voordien onder de hoede van de Libanese regering stond.

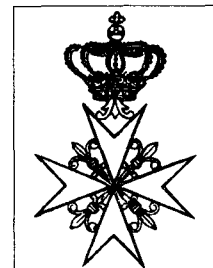
Vóór de genodigden in de wonderbare 'Galeries des Batailles' van het paleis plaatsnamen voor een luxe-diner, hadden ze in het 'Palais des Congrès' te Parijs een concert van Charles Aznavour bijgewoond. De Franse zanger bespeelde de nobele harten met zijn versie van 'Ave Maria'. Het diner moest de emoties doen verwerken. De organisatoren dachten mét reden dat volgend menu wel zou helpen: 'aumonière de caviar', 'feuilleté de saumon au coulis de crustacés', 'émincé de volaille' en 'choupière avec des champignons sauvages', waarna als dessert: 'arlequin fait de mousse à la pistache'.

Naarmate de champagne zijn werk deed, veranderde de sfeer. Onder de waakzame ogen van de leiders van de SMOM in Frankrijk, prins Jean-Louis de Faucigny-Lucinge en graaf Gérard de Pierredon, en van haar ambassadeur in Libanon, prins Edouard de Lobkowicz, werd overgegaan tot de trekking van de tombola. Er was wat te win-

nen: een heen- en terugreis naar New York met de Concorde, een met diamanten bezet horloge, een jurk van bij 'Torrente'... Vervolgens werd de kas van de Orde verder gespekt door een verkoop per opbod. Een Opel, een saffier en een schilderij van Outrelot vonden nieuwe eigenaars. Het schilderij, waarop een paard stond afgebeeld, kwam in handen van een door paarderennen bezeten Amerikaan. Geëmotioneerd door zoveel good-will vanwege de hoge gasten decoreerde de ambassadeur van Libanon te Parijs, de emir Farouk Abillama, prinses Edouard de Lobkowicz met de Orde van de Ceder, de hoogste Libanese onderscheiding⁵².

Een memorabele avond was ten einde. Een soiree zoals er wel meer zijn de laatste jaren. De SMOM pleegt immers op die manier financiën te verzamelen voor haar humanitaire werken. En dat zijn er nogal wat. Zowel in de westerse staten als in landen van de derde wereld beschikt de Orde over hospitalen, dispensaria, vliegtuigen en ambulances om haar historische opdracht te vervullen: het verzorgen van zieken. De Orde gaat er prat op het gezegde van Pasteur tot de haren te rekenen: 'Ik vraag je niet naar je ras, je nationaliteit of je religie, maar naar je lijden'⁵³. Moet, met wat we weten uit het vorig stuk, die leuze enigszins gerelativeerd? Misschien niet. Oorlogsslachtoffers kan men bijvoorbeeld helpen onafhankelijk van de visie op de structurele achtergronden van de oorlog. Bovendien kan die hulp een gunstig klimaat creëren, de visie dienend. Wie draagt zijn helper-in-nood geen warm hart toe? De visie van de ridders is sterk katholiek en fervent anti-communistisch gekruid. Dat heeft zijn consequenties. Zeker als de ridders daarbij ook nog economische en politieke belangen te verdedigen hebben. Moet volgend citaat in bovenstaand kader worden begrepen? 'De behoeftigen die door bepaalde SMOM-leden werden geholpen in de late jaren '40 waren enkele van de 50.000 nazimisdadigers die, met de hulp van het Internationale Rode Kruis werden voorzien van een vals Vaticaanse paspoort en, in sommige gevallen, van priesterkleren, waarna zij via de "ondergrondse spoorlijn" van bisschop Alois Hudal naar Zuid-Amerika werden gesmokkeld. Onder hen bevond zich Klaus Barbie, de 'slachter van Lyon'.'⁵⁴.

Een wereldrijk voor mijn orde

Wat moet hij tevreden geweest zijn, die 27ste oktober 1799. De keizer van Rusland begeerde het grootmeesterschap van de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem niet alleen 'om den brode'. De functie streelde zijn ijdelheid en paste in zijn politiek spel met de Franse revolutionairen. Nadat voornamelijk Russische maar ook enkele uit Malta gevluchte ridders hem die oktoberdag tot grootmeester hadden verkozen, liet tsaar Paul I zich onmiddellijk voor de eeuwigheid vastleggen. Het schilderij waarop hij in grootmeesterstenuw staat afgebeeld, spookte door de gangen van het immense paleis. Zo werd verteld. Wellicht lag de even tirannieke als psychopathologische persoonlijkheid van de tsaar aan de basis van dit vreemd verhaal. Paus Pius VI (paus van 1775 tot 1799) protesteerde met klem tegen Pauls verkiezing. Hoe kon een orthodox grootmeester zijn van een puur katholieke ridderorde? Bovendien was de tsaar gehuwd en werd hij nooit tot ridder geslagen in de orde. De statuten op hun kop! Maar Pius VI had weinig macht. Napoleon beroofde hem van zijn soevereiniteitsrechten en sloot hem op in een gevangenis te Valence. Pauls andere tegenstander, Ferdinand van Hompesch, kon er evenmin wat aan veranderen. Hem werd, als 71ste grootmeester, verraad in de schoenen geschoven. Hij zou in het geheim het eiland Malta aan de Franse revolutionaire hebben 'verkocht'. De situatie van de ridders werd met de dag onduidelijker.

Ondanks al dat gebakkelei verwierf Paul I meer en meer aanhang, ook buiten de Russische grenzen. Hij stelde zich tot doel het eiland Malta aan de Orde terug te bezorgen tijdens zijn grootmeesterschap. Daarmee wou de tsaar twee vliegen in één klap slaan. Enerzijds kon hij zijn nieuwe glorieuze titel wat meer glans geven, en anderzijds zou Malta een soort vazalstaat van Rusland worden. Want de tsaar had het, ondanks zijn wispelturig karakter, goed begrepen. Malta was en bleef een strategisch bastion tegen de gevaren uit het Midden-Oosten.

Op 5 september 1800 veroverde Nelson het eiland op de Fransen.

Malta kwam onder Brits bewind. Toen de Britten weigerden Malta aan de Orde af te staan – ook zij zagen het strategisch belang ervan in – besloot Paul I zijn bondgenootschap met de Engelsen te verbreken. Hij speelde daarmee in de kaart van de Franse revolutionairen. Intussen werd in Venetië kardinaal Chiaromonti tot paus Pius VII verkozen. Ook de nieuwe paus verzette zich tegen het grootmeesterschap van de tsaar. Om dezelfde redenen. Maar Paul I wou niet buigen. Aan de schijnbaar onoverkomelijke patstelling kwam abrupt een einde toen de tsaar op 23 maart 1801 werd gewurgd. Dat Paul I zijn houding wijzigde ten opzichte van Frankrijk werd hem in de machtige adellijke kringen al niet in dank afgenomen. Maar toen hij bovendien zijn zoon uitsloot van de troonopvolging, ontstond een adellijke samenwerking, waarin ook Pauls zoon Alexander was betrokken. Tegen een dergelijke coalitie had de tsaar geen verhaal.

De nieuwe tsaar, Alexander I, zich ervan bewust dat de strubbelingen rond de Orde hem enkel narigheden konden bezorgen, wou nog wel beschermheer spelen, maar weigerde het grootmeesterschap. Zo maakte hij de weg vrij voor statutaire verkiezingen. Lijsten van kandidaat-grootmeesters gingen rond. In strijd met de statutaire bepalingen, die voorzagen dat de paus zich niet met verkiezingen had te moeien, benoemde paus Pius VII na veel politiek gemanoeuvreren in 1803 uiteindelijk Giovanni Tommasi tot 73ste grootmeester. De Vaticaanse branche was geboren!

Intussen bepaalde de 'Vrede van Amiens' in 1802 dat Malta toe kwam aan de Orde. Maar de Britten weigerden. Toen Tommasi in 1805 stierf, zag de toekomst van de Orde er opnieuw bijzonder grauw uit. De Orde had nog steeds geen territorium en bovendien rezen er opnieuw problemen omtrent de opvolging. Het vereiste quorum om een nieuwe grootmeester te verkiezen werd niet bereikt en de paus benoemde dan maar een luitenant-generaal. De Orde verloor onder invloed van al die ontwikkelingen veel van haar glorie en macht en kwam vrijwel op non-actief te staan. Vele ridders hielden het voor bekeken, verzaakten aan de drie geloften - gehoorzaamheid, zuiverheid en armoede – en begonnen een burgerlijk bestaan. Het 'Verdrag van Parijs' in 1814 bracht de Orde ook al geen stap verder. Het eiland Malta werd erkend als Brits bezit. De rol van de Orde leek totaal uitgespeeld. In 1815 echter, stipuleerde het 'Congres van Wenen' de soevereiniteit van de Orde. Een vreemde situatie: soevereiniteit zonder territorium.

In 1834 vestigde de Orde, of wat daar van overbleef, zich definitief in een paleis aan de Via Condotti in een aristocratische wijk van Rome. De vroegere ambassade van de Orde bij de Heilige Stoel was er gevestigd. Tot op vandaag geniet het paleis diplomatieke onschendbaar-

heid. In 1935 bijvoorbeeld stelde het Italiaanse Hof van Cassatie dat de 'Soevereine en Militaire Orde van Jeruzalem buiten de soevereiniteit van de Italiaanse Republiek staat'. Met andere woorden, het paleis van de Orde wordt als soeverein territorium erkend.

Tot 1879 regeerden luitenant-generaals de Orde. In dat jaar kozen de ridders opnieuw een volwaardig grootmeester: Giovanni Battista Ceshi a Santa Croce. Rond die tijd ging de Orde aan belang winnen, hoewel ze haar militaire macht reeds lang was verloren. Ze concentreerde zich meer en meer op de ziekenverzorging.

In 1879 werd de titel 'Allerverhevendste Hoogheid, de Vorst-Grootmeester' in ere hersteld, alsook de kardinaalsrang van de grootmeester. De Orde floreerde, niet in het minst dank zij de rijkelijke bijdragen van de Amerikanen die in hun land in 1932 de eerste vereniging van de Orde buiten Europa stichtten. Rond die tijd ontstonden in vele westerse landen afdelingen. De soeverein-grootmeester sloot verdragen met heel wat landen, wisselde ambassadeurs uit en bestuurde zijn Orde als een koninkrijk, met de daaraan verbonden privileges als het – ook nu nog – in omloop brengen van postzegels, het uitreiken van paspoorten, het uitvaardigen van wetten, enzomeer. Opnieuw groeide de Orde uit tot een macht, gebaseerd op caritas en financiële slagkracht. Die laatste factor was de aanleiding tot een nieuw conflict dat binnen de Vaticaanse muren uitdeinde tot een strijd op leven en dood.

Na de tweede wereldoorlog stond de Orde onder de leiding van prins Ludovico Chigi Albani della Rovere. Kardinaal Canali, grootprior van de Orde voor Rome en sterke man in het Vaticaan, liet zijn begerige ogen vallen op het fortuin van de Orde. Om zijn slag thuis te halen wilde hij de Orde integreren in de 'Ridderlijke Orde van het Heilig Graf van Jeruzalem', waarvan hij door de paus tot grootmeester was benoemd. Die ridderorde gaat eveneens terug tot de kruistochten maar staat onder de directe controle van het Vaticaan. Wat er toen allemaal is gebeurd, blijft ook nog vandaag zeer onduidelijk en behoort wellicht tot de goed bewaarde Vaticaanse geheimen. Wel is geweten dat Canali hemel en aarde, het Vaticaan dus, bewoog om Chigi tot andere gedachten te brengen. Hij dreigde hem zelfs te zullen excommuniceren. Chigi, niet opgewassen tegen die enorme druk, stierf in 1951 aan een hartaanval. De zaak zat, mede omwille van de hevige reacties van de ridders van de Orde van Sint-Jan, muurvast. Paus Pius XII (pauze van 1939 tot 1958) stelde, om uit de impasse te raken, een commissie van vijf kardinalen aan. De voorzitter ervan was de Franse kardinaal Tisserant, de beschermeling en latere opvolger van Canali als 'grootmeester van de Ridderlijke Orde van het Heilig Graf van Jeruzalem'. Die benoeming was niet van aard om een vlugge

oplossing te forceren. De zaak sleepte aan. Intussen werd het de ridders verboden een nieuwe grootmeester te verkiezen. Pas op het einde van de jaren vijftig werd een uitweg gevonden. De ridders behielden het recht hun eigen grootmeesters te verkiezen maar het Vaticaan zou inzage krijgen in de financiën van de Orde. Ze bleef dus soeverein maar bond zich nauwer aan de pauselijke autoriteit.

In 1961 bracht de Orde haar statuten in overeenstemming met de eisen van de moderne tijd. Een reeds lang bestaande onmogelijke situatie werd toen rechtgezet. Tot dan hadden enkel de 'profes-ridders', diegenen die de geloften hadden afgelegd, het recht om de grootmeester te verkiezen en het beleid van de Orde te bepalen. Dat waren er niet meer dan vijftien, terwijl het eerder genomen besluit ook het ridderschap zonder aflegging van de geloften toe te laten, het aantal manschappen van de Orde op meer dan 5000 had gebracht. De Orde liet ook de ridders-zonder-geloften toe tot de 'Raad van State', de regering van de Orde, en stipuleerde het bestaan van drie klassen. De eerste klasse omvat de 'rechtsridders'. Die hebben de godsdienstgeloften afgelegd. Ze vervullen de hoogste ambten in de orde en krijgen de titel 'Fra'. Een grootmeester kan enkel onder hen worden verkozen. De tweede klasse bestaat uit de 'obediëntieridders' en 'Donaten rechtsridders'. Ze beloven de 'volmaaktheid van het christelijk leven te betrachten'. Beide klassen moeten bovendien voldoen aan bepaalde voorwaarden wat hun afstamming betreft. Het komt er op neer dat enkel telgen uit oude aristocratische families tot de eerste of de tweede klasse kunnen behoren. De derde klasse wordt opgedeeld in vier categorieën. De 'Ridders en Dames van Eer en Devotie' en de 'Ridders en Dames van Gratie en Devotie' moeten eveneens aan de vereiste voorwaarden van afstamming voldoen en bijzondere verdiensten jegens kerk, Orde en evennaaste kunnen voorleggen. De categorie 'Ridders en Dames van Magistrale Gratie' werd in het leven geroepen om ook niet-edelen tot de Orde toe te laten. Zo kunnen bijvoorbeeld ook rijke en machtige Amerikanen een ridder-titel bemachtigen. Zij leggen verdiensten jegens kerk, Orde en evennaaste voor. Tenslotte zijn er de 'Donaten Ridders van Devotie'. Die hebben zich verdienstelijk gemaakt in de werken van de Orde. In elke klasse bestaan er ook vier graden, van laag naar hoog: ridder, commandeur, ridder grootkruis, baljuw.

Eens die klassen en categorieën vastgelegd, konden de ridders uiteindelijk overgaan tot de verkiezing van een nieuwe grootmeester. De keuze van de 'Raad van State' viel in 1962 op 'Fra' Angelo de Mojana di Cologna. De 77ste 'Vorst-Grootmeester en Zijne Allerverhevenste Grootheid' stamt uiteraard uit een oude adellijke familie en was een beroemd advocaat aan de balie van Milaan. Sinds

tijd dirigeert hij de Orde met ijzeren hand.

Momenteel telt de Orde over de hele wereld zo'n 10.000 ridders. Ze onderhoudt met heel wat staten diplomatieke betrekkingen⁵⁵ en benoemt in andere landen en bij internationale verenigingen vertegenwoordigers of afgevaardigden⁵⁶.

Het kleinste 'vorstendom' ter wereld heeft machtige onderdanen. Vele katholieke, huidige of ex-presidenten en koningen sloten en sluiten zich met graagte bij de SMOM aan. Zo zijn de Habsburgers zeer goed vertegenwoordigd naast bijvoorbeeld lieden als koning Juan-Carlos van Spanje, ex-president Valéry Giscard d'Estaing van Frankrijk of de vroegere Argentijnse president Juan Peron. Ook invloedrijke Amerikanen zijn lid van de Orde. Nog enkele tot de verbeelding sprekende namen: ex-staatssecretaris Alexander Haig, Lee Iacocca van Chrysler, scheepsmagnaat Spyros Skouras, Barron Hilton van de gelijknamige hotelketen, ereburgemeester van New York Robert Wagner, en nog zovele anderen.

Dat de Orde er geen punt van maakt om ook innige contacten met katholieke-dictatoriale regimes te onderhouden, wordt geïllustreerd door volgend verhaal. Op 15 september 1984 celebreerde de toenmalige 'cardinalis patronus' van de SMOM én bekend sympathisant van het Opus Dei, kardinaal Sebastiano Baggio, een huwelijksmis in de Notre Dame de la Chapelle aan de Brusselse Zavel. Die kerk is de thuishaven van de Belgische afdeling van de Orde. Baggio werd speciaal uit Rome overgevlogen om aartshertogin Alexandra van Habsburg, dochter van Karel, met Hector Riesle plechtig in de echt te verbinden. Het koor Nativitas putte uit het werk van Purcell, Mozart en Beethoven. Onder die aanwezigen bevond zich de hele Habsburg-clan. Er was echter iets eigenaardigs rond het huwelijk. De plechtigheid werd uit de publiciteit weggedrukt. De bruidegom, Hector Riesle, was immers Pinochets ambassadeur bij de Heilige Stoel. Een directe connectie met het dictatoriale regime in Chili kon België missen. Maar Hector Riesle staat nog voor andere dingen. Naast ridder van de SMOM, bekleedt hij ook de functie van decaan van het diplomatiek corps geaccrediteerd bij de Orde te Rome. Een belangrijke functie. Dit verklaart Baggio's aanwezigheid⁵⁷. Je hoort wel eens fluisteren: de Soevereine en Militaire Orde van Malta is een wereldregering...

Sacerdotium et imperium Belgarum

Je zou het niet vermoeden als je voor de grijsgraauwe muren van het statige burgerhuis in de Rue Souveraine te Elsene staat, maar toch herbergt het nummer 69 de Belgische afdeling van de roemrijke SMOM. Afdeling, geen ambassade, dit in tegenstelling tot vele ande-

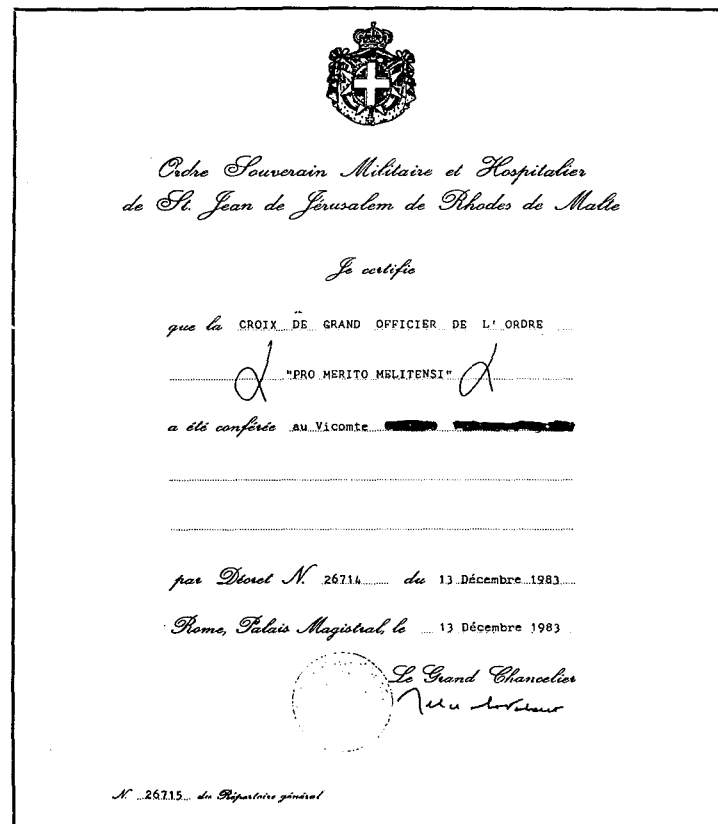
re westerse landen. Want in een officiële brief stelde Buitenlandse Zaken nog in 1984: 'niettegenstaande de eretekens door de burgers en de militairen mogen worden gedragen, geniet de Orde van Malta (SMOM) niet van een Belgische gouvernementele erkenning. De bevoegde Belgische overheden hebben slechts een officieus contact met de soevereiniteit van de bedoelde orde.'⁵⁸

'De Glorie van God bevorderen door middel van de heiliging van haar leden, van de diensten die het geloof en de Heilige Stoel worden bewezen, en van de hulp aan de naaste, in overeenstemming met haar wereldlijke tradities' is, zo zeggen de ridders, hét objectief⁵⁹. Daartoe vertrekken vanachter die vage muren belangrijke lijnen naar het Belgisch koningshuis, de Belgische Katholieke Kerk en de nog steeds machtige prinselijke en grafelijke 'huizen'. Het lijkt er op dat binnen de kringen der ridders de oude tradities en principes van het Ancien Régime de tand des tijds hebben doorstaan. Meer nog, schijnbaar wordt de precaire relatie tussen 'sacerdotium' en 'imperium', bisschoppen en vorsten, via die kringen opnieuw aangescherpt. De eenheid tussen kerk en staat, tot glorie van God. Gaat het daarom?

De grafelijke en prinselijke 'huizen' waarvan sprake zijn de pijlers van de Belgische staat. Ze zijn steeds nauw verbonden geweest met het vorstenhuis en ze stonden aan de wieg van het koninkrijk België en controleren nog altijd in belangrijke mate deze natie⁶⁰. Denk maar aan de families de Merode, de Liedekerke, de Ligne, de Croÿ, de Limburg-Stürum, d'Oultremont, de Jonghe d'Ardoye. Hun patriarchen worden steevast tot ridders geslagen. Die families symboliseren de crème de la crème van de Belgische katholieke topadel. Hoewel hun sympathieën vooral uitgaan naar de rechtvleugel van de PSC, stellen de nobele telgen uit die families zich heden ten dage boven het politieke gebakkelei. Vanuit hun magistrale kastelen overschouwen ze hun jachtgebied België en via verregaande familierelaties zelfs het jachtgebied Europa. Zij zijn de dames en heren achter de schermen die via hun financiële macht in België's topholdings aan de touwtjes van de sociaal-economisch-politieke staat trekken⁶¹. Dat subtiele werk gebeurt via een weliswaar broze maatschappelijke constructie, democratie genaamd.

Op 15 november 1950 werd koning Boudewijn geïnvesteerd tot 'bailli Grand-Croix d'honneur et de dévotion' en op 2 juli 1959 viel die eer te beurt aan prins Albert. Zo waren de lijnen naar het vorstenhuis verstevigd. Ook de relaties met de Belgische Katholieke Kerk vormen uiteraard prioriteit nummer één. Op 4 juni 1962 werd kardinaal Suenens, oud-primaat van België, 'bailli Grand-Croix d'honneur et de dévotion'. Kardinaal Danneels, huidig hoofd, kreeg die onderscheiding op 25 maart 1983. 'Kortom', schreef journalist Walter De

Bock, 'ook in ons land functioneert de Orde van Malta volgens het recept dat al eeuwenlang in alle landen opgeld doet. Ook hier functioneert de Orde als een discrete doch invloedrijke heilige drievuldigheid die bestaat uit koningshuis, kerkleiding en grootadel, precies de drie bestanddelen uit de goeie roomse tijd toen kerk en staat nog één waren.'⁶². Onmogelijk, zal je zeggen, het Heilig Roomse Rijk, het Ancien Régime, dat zijn structuren uit de voltooid verleden tijd.

Apocalyptische beesten

Tot slot van dit hoofdstuk wil ik nog enkele merkwaardige citaten weergeven. We gaan terug naar de periode juist voor de tweede wereldoorlog. In het interne, internationale blad van de SMOM van december 1937, verspreid vanuit de Palazzo di Malta te Rome, staat een bijzonder interessant stukje proza. Dat gaat over een gelofte, afgelegd door de 'baljuw-president' van de Spaanse afdeling van de

SMOM, de graaf van Vallellano. De graaf had namelijk beloofd ter bedevaart te trekken naar Santiago de Compostela, waar volgens de overlevering het lichaam van de apostel Jacobus was gevonden. Belangrijk om weten is dat generaal Franco zich in september 1936 tot staatshoofd had laten uitroepen. Hij was de leider van de door fascisme geïnspireerde Falange-Partij. Pas in 1939, na drie jaren burgeroorlog, zou Franco alle tegenstanders tot opgave dwingen.

‘In deze jaren van geestdrift en hoop... deed ik de gelofte met als getuige een andere grote Spanjaard, de makries Luca de Tena, dat ik, wanneer Madrid zou zijn bevrijd van wezens erger dan barbaren of kudden apocalyptische beesten of satanische geesten, geïncarneerd in onmenselijke creaturen,... een pelgrimstocht zou ondernemen naar uw heilige basiliek-kathedraal om neer te knielen aan uw voeten en u te danken dat u ons geholpen heeft om Spanje te bevrijden van die kwade soort van joden, vrijmetselaars en marxisten. Daarvoor kom ik vandaag hier om mijn gelofte te herhalen...’

‘Maar ik wil die gelofte niet bekrachtigen, heilige apostel, vooraleer we kunnen zeggen: dank u Sint-Jacobus om me te hebben toegelaten deze heilige verrijzenis van ons aanbeden Spanje... niet alleen te aanschouwen maar ook nog als akteur te kunnen beleven...’

‘Nu geloof ik in haar en in haar geschiedenis... Ik geloof in het militaire genie van Franco... Ik geloof in de vijf nationale militieën, de Falanges, Requetés, Acción Popular, Renovación Española en Nacionalistas legionarios...’

‘Ik zal te voet komen als bedelaar, maar tegelijkertijd als een ridder en edelman, met het witte kruis met de acht punten van Sint-Jan, symbool van de acht zaligheden. Ter verdediging van mezelf kan ik zeggen: ik ben een groot zondaar maar ik heb een gerust geweten als burger, als politicus en als Spanjaard, omdat ik mijn plicht tegenover God, Vaderland en Koning gedaan heb.’

‘Zondaar, ja, voor wat betreft alle zonden die gij vergeeft, maar niet voor wat betreft die tegenover God, Vaderland en Koning, vermits u in dit driedubbel ideaal, dat zovele duizenden Spanjaarden verenigt, het hoogste en mooiste symbool vindt... Bescherm ons, heilige apostel, help ons tot op het einde de Spaanse grond te ontdoen van al het onkruid dat haar nu bedekt. Dat ze niet uiterlijk maar ook innerlijk bevrijd zou zijn van occasionele patriotten, autoritairen of monarchisten van de 18de juli, pre-republikeinen van de 14de april en zovele figuranten, ..., eeuwige profiteurs en woekeraars, ..., van dezen die zich in de tijdspanne van vijf jaar van hun laffe zijde lieten zien. U wil ze niet, net zoals niemand ze wil hebben...’

Ook rond die tijd waren de groten van Europa – net als Franco trouwens – ridders in de SMOM...

7. De wegen van de macht

Sottobosco

‘Half Garibaldi, half Cagliostro, zo ben ik’, vertelde de ‘Venerabile Maestro’ aan wie het horen wou. Als ‘incarnatie’ van die twee controverse historische figuren zou het hem uiteraard voor de wind gaan. Dát had de Maestro goed bekeken. Een ideale, goed gedoseerde combinatie van geheimzinnigheid en occultisme was de sleutel tot het succes. Succes? Macht en invloed! Van de Italiaanse vrijheidsstrijder generaal Garibaldi (1807-1882) zou hij diens nooit aflatende strijd lust overnemen. Stap voor stap naar de top, de ultieme zelfstandigheid; de ultieme manipulatie. De Maestro begeerde macht... Van ‘graaf’ Cagliostro (1743-1795), door velen aanbeden en door anderen verguisd, leerde hij de fitnesses om mysteries uit te bouwen tot een onvoorwaardelijk geloofssysteem. De Italiaanse avonturier maakte in zijn tijd furore in adellijke en hofkringen met verjongingskuren, goudmakerij en allerlei oplichtingstruukjes. Hij draaide de machtigen om zijn vinger. Hij had zijn ‘oplichtersgaven’ tot kunst verheven. Beiden waren meesters in hun vak. Niet in het minst hadden ze elk hun mondaine status te danken aan door hun voorgezeten zeer geheimzinnige organisaties, van waaruit ze hun invloedsnetwerken opbouwden. Cagliostro stichtte overal in Europa zijn Egyptische vrijmetselaarsloges en stond zo mee aan de basis van de huidige Memphis-Misraïm-loges. Die werden in 1881 door Garibaldi geünifieerd!

‘Een geheime organisatie, dát is het instrument’, besloot Licio Gelli op het einde van de jaren zestig. De kastanje-bruin ogende rijzige Italiaan doorzag zijn wereld. Vooral in een land als Italië, waar regerin-

gen om de haverklap vallen, ligt de werkelijke macht in de verscholen wegen in de 'sottobosco' het 'onderhout' van het Italiaanse politieke leven. Daar worden cruciale allianties gesloten en beslissingen genomen die onttrokken zijn aan de democratische regels. Het kwam er bijgevolg op aan de echte bewakers van de wegen in de 'sottobosco' in één occulte organisatie te verenigen. Alleen een vereniging, gebaseerd op zowel externe als interne geheimdoenerij, zou zoiets mogelijk maken.

De kracht en macht van vrijmetselaarsloges waren in het verleden al voldoende aangetoond. Waarom had paus Clemens XII in 1738 de vrijmetselarij omschreven als 'de synagogen van Satan'? Waarom verbood Mussolini in 1929 de vrijmetselarij? Waarom schreef Italië in zijn grondwet van 1948 het verbod in op geheime genootschappen? Omdat van de vrijmetselarij een 'occulte' aantrekkingskracht kan uitstralen, waaruit geheime, vertrouwelijke allianties tussen individuen ontstaan.

Was het niet onvoorstelbaar dat een dergelijk instrument reeds ter beschikking stond? De macht lag voor het grijpen. Het instrument heette Propaganda 2 (P2). Die loge ontstond op het einde van de negentiende eeuw uit de 'Propaganda-loge' van Turijn. Ze telde van meet af aan belangrijke personen in haar rangen en breidde de machten van de 'Venerabile Maestro' gevoelig uit. Enkel hij zou beslissen wie opgenomen werd en enkel hij zou de volledige lijst van aangeslotenen beheren¹. Welke 'occulte' invloed de P2 toen had, is niet bekend. Toen Mussolini de vrijmetselarij verbood en haar volgelingen vervolgde, kwijnde de P2 weg, of beter, 'sluimerde in'. De loge verdween immers niet helemaal. Zonder veel overtuigingskracht werden de grootmeesterfuncties stelselmatig doorgegeven.

Het moet geen moeite hebben gekost om de weinig actieve loge te infiltreren. Rond 1971 werd Licio Gelli secretaris van P2. Gelli had het instrument bijna onder controle. Hij was een man die reeds heel wat watertjes had doorzwoomen. Op 16-jarige leeftijd sloot hij zich aan bij Mussolini's fascistische brigade die Franco steun verleende in de Spaanse burgeroorlog. In de tweede wereldoorlog vocht hij als lid van de SS-Tedesche, de pantser-divisie van Hermann Goering, tegen de geallieerden. Hij veranderde juist op tijd van kamp en redde hierdoor zijn huid. Na de oorlog wist hij op korte tijd een aanzienlijk fortuin op te bouwen met zakenactiviteiten in Italië en Latijns-Amerika. Er werd gefluisterd dat Gelli de duistere wegen van de inlichtingsdiensten bewandelde. De CIA, de Italiaanse geheime diensten, zelfs de KGB rekende men tot zijn opdrachtgevers. Vast staat dat Gelli in oktober 1944 opdrachten vervulde voor het 'Counter Intelligence Corps', de contra-spionagedienst van het Amerikaanse leger². Gelli's

radicale ommezwaai tijdens de tweede wereldoorlog (hij sloot zich zelfs aan bij de communisten) was eerder ingegeven uit lijfsbehoud. Hij zou de fascistische ideologie niet verloochenen.

In 1975 werd Gelli tot 'Venerabile Maestro' van P2 benoemd. De Cagliostro-Garibaldi adept kon uiteindelijk echt van start gaan. Niemand zat nog op zijn vingers te kijken. Om de echt machtigen te lijmen, speelde hij het gevaarlijke spel van de intriges. Geheimen uit het privé-leven: daar bind je mensen mee. En geheimen zijn er te over. 'Venerabile Maestro' Licio Gelli huurde drie kamers in het Excelsior Hotel aan de Via Veneto te Rome. Gedurende drie dagen per week ontving hij de door hem aangeduide kandidaten. De suites hadden twee aparte ingangen zodat de kandidaten mekaar niet tegen het lijf konden lopen. Geheimhouding was verzekerd! De kandidaten betraden de suites in donker pak. Gelli droeg een zwarte mantel, een blauwe schort, en een maçonnieke driehoek op de borst. De kandidaat stroopte zijn broek op tot zijn knieën en knielde voor de 'Maestro', die hem met het plat van het zwaard tot maçonnieke ridder sloeg. Vele heren die sleutelposities bekleedden in de Italiaanse samenleving kwamen op die manier onder Gelli's autoritair blikveld. De 'Maestro' wist waar de wegen van de 'sottobosco' lagen. Hij zorgde voor ondergrondse lijnen naar de politiek, het leger, de inlichtingsdiensten, de bankwereld, het Vaticaan... P2 werd op korte tijd een machtig genootschap. Sterker, P2 werd een staat in de staat...

Wat een staat lijden kan

De Italiaanse Parlementaire Commissie, bevoegd in het onderzoek naar de organisatie, liet er niet de minste twijfel over bestaan. P2 was een staat in de staat, opgericht met de bedoeling de macht over te nemen³. Blijkbaar kaderden ook terroristische activiteiten in dat plan. De ontwrichting van de Italiaanse staat moest psychologische voorwaarden scheppen om een gepaste verrechtsing mogelijk te maken. Gelli's contacten met de beruchte neo-fascistische terrorist Stefano della Chiaie logen er niet om. Stond della Chiaie niet mee aan de basis van de 'strategie van de spanning'?

Op 2 maart 1987 begon het proces tegen de daders van de verschrikkelijke aanslag op het station van Bologna, waarbij toen 85 doden en meer dan 200 gewonden vielen⁴. De onderzoeksrechters schreven: 'wij hebben de hoop dat deze keer – voor het eerst in de Italiaanse geschiedenis – de daders van dit soort aanslagen werkelijk veroordeeld zullen worden.... Deze keer hebben we namelijk niet alleen de fascistten te pakken gekregen die de bom lijfelijk hebben neergezet, en de timer in werking hebben gesteld. Wij hebben ook de opdrachtgevers

gepakt, de mensen achter de schermen, diegenen die de explosieven leverden, en de mensen die de plannen in elkaar zetten!⁵. Die opdrachtgevers, de mensen achter de schermen, behoorden, zo blijkt uit het onderzoek, tot de top van P2. Enkele topfiguren zijn aangehouden. Maar Gelli zelf wist na een miraculeuze ontsnapping uit een Zwitserse gevangenis te ontkomen. In september 1987 meldde hij zich plots bij de Zwitserse autoriteiten. Heimwee?

Interludium

Toen ik eraan begon had ik er geen idee van dat dit onderzoek mij weer naar P2 zou leiden. Waarom opnieuw P2? De antwoorden zullen velen verbazen. Ik zal voor de duidelijkheid de elementen een voor een weergeven. Wel ben ik er me van bewust dat de werkelijkheid veel ingewikkelder is. Maar ik heb me neergelegd bij de vaststelling dat een modale burger als ik toch niet alles kan doorgronden. Ik herinner me, als was het gisteren, de anonieme stem, die me glashard aanmaande: 'de zaken waar u zich mee bezighoudt, verdragen geen licht. Dat begrijpt u wel'. Dat kan ik inderdaad begrijpen. De documenten die voor me liggen, vertellen een angstaanjagend verhaal. Ze lijken de 'occulte' wereldgeschiedenis van de laatste jaren te verklaren! En die is niet geruststellend.

Ik had me al vragen gesteld over Gelli's mogelijke relatie met de 'Internationale Luciférienne'. Er waren immers contacten tussen die organisatie en Gelli's P2-adept, de Argentijnse magiër Lopez Rega. Bekeken vanuit Gelli's interesse voor het 'occultisme' à la Cagliostro is die relatie niet onwaarschijnlijk. De mogelijke terroristische activiteiten die uitgaan van, of gepatroneerd worden door P2 zouden dus over die 'Internationale' kunnen lopen. Onder meer via Rega's waanzinnige doodseskaders. Of via Rega's vriend, de Italiaanse terrorist Stefano della Chiaie kind aan huis bij verscheidene Latijns-Amerikaanse dictators. Werd er in 1975 te Madrid, toen de 'Internationale Luciférienne' krijgsraad hield met Lopez Rega, een plan uitgedokterd om de 'strategie van de spanning', zoals della Chiaie zijn ondermijningsproject voor democratieën noemde, te ondersteunen? Het zou kunnen. Het kadert in het P2-verhaal. Op die vraag moet ik – helaas – het antwoord schuldig blijven. De documenten die voor me liggen vertellen een niet gekend verhaal. Ik ben bang voor de consequenties. Ik weet dat ik op het hart trap van duistere internationale machten. Mijn zelfzekerheid wankelt.

Vatican connection

'Venerabile Maestro' Licio Gelli was uiteraard niet moederziel alleen om zijn diabolische plannen te ontwikkelen. In de verbazingwekkende conclusies van de Italiaanse Parlementaire Commissie duiken al twee fervente P2-medestanders op: Roberto Calvi en Michele Sindona. Die hebben in de jaren zeventig en het begin van de jaren tachtig de financiële politiek van het Vaticaan een nieuw gezicht gegeven. P2 en haar leden kregen hierdoor een bijzonder machtig en tegelijkertijd discreet financieel wapen in handen. De Vaticaanse bank, het 'Istituto per le Opere di Religione' (IOR), werkte immers, buiten de controle van de Italiaanse staat om, als sluis voor 'illegale transacties van deviezen tussen Italië en het buitenland' en als 'centrum van het "wit wassen" van zwart geld'.⁶ Daartoe, schrijft journalist Frédéric Haccourt, heeft het in 1942 opgerichte IOR 'enkele anonieme loketten in Vaticaanstad, een hellebaardier aan de ingang, een 15-tal boekhouders verplicht tot staatsgeheim en rigoureuus uitgesloten van de bediendenvakbond'.⁷ Wat kon je nog meer wensen?

Toen de onfrisse praktijken van het IOR eind 1982 via de pers ook tot de onwetende 'gewone burger' begonnen door te dringen, stelde paus Johannes-Paulus II vermanend: 'het geloof moet sterker zijn dan wat men in kranten leest en op televisie ziet, vooral in deze moeilijke tijden'.⁸ Een cynische uitspraak, achteraf bekeken. Want een oppermachtig instrument als het IOR maakte voor Gelli en kornuiten de wildste dromen werkelijkheid. En dit alles onder het mom van de strijd tegen het communisme! Journalist Adalbert Krims schreef bijvoorbeeld dat een in Calvi's Banco Ambrosiano (die onder controle van het IOR stond) verdwenen bedrag ter grootte van een miljard dollar 'blijkbaar gedeeltelijk heeft gediend voor de financiering van wapenaankopen in Latijns-Amerika en de ondersteuning van rechtse politieke groeperingen en verschillende media en politici zowel in Latijns-Amerika als Italië en Polen'.⁹

Waarom deed het Vaticaan indertijd beroep op mannen als Sindona en Calvi? Het antwoord op die vraag leidt ons naar aartsbisschop Marcinkus, vertrouweling van zowel paus Paulus VI als Johannes-Paulus II. De aartsbisschop kreeg op het eind van de jaren zestig de opdracht, binnen zijn functie als directeur van het IOR, ervoor te zorgen dat de financiële situatie van het Vaticaan solieder werd, aangepaster aan de neo-kapitalistische eisen. De projecten van de Heilige Stoel werden immers steeds internationaler en kostten meer en meer geld. Met andere woorden, Marcinkus moest zich toeleggen op renderende internationale beurspeculaties en de weinig rendabele aandelen die het IOR bezat van de hand doen. Om een dergelijke inge-

wikkelde operatie tot een goed einde te brengen, heb je de bijstand van een 'financieel genie' nodig. En hier schoof Michele Sindona zich naar voren. De in 1920 geboren Siciliaan was toen al een bekend en berucht figuur. Tijdens de tweede wereldoorlog zat hij, in samenwerking met het Amerikaans militair bestuur en de maffia, in de illegale graanhandel¹⁰. Na de oorlog vertrok hij als belastingsdeskundige naar Milaan, waar hij via zijn contacten met de maffia invloedrijke handelspartners kreeg. In 1962 verschaftte hij 2,5 miljoen dollar voor de bouw van een bejaardentehuis aan kardinaal Montini, in die tijd aartsbisschop van Milaan. Hiermee was de vriendschap tussen beiden bezegeld. Op het eind van de jaren zestig tenslotte haalde Montini, in-tussen beter bekend als paus Paulus VI, Michele Sindona binnen om aan de zijde van Marcinkus de financiën van het IOR te beheren en te internationaliseren. De aartsbisschop en 'het financieel genie' transfereerden in die jaren honderden miljoenen dollars naar de Verenigde Staten. Het geld werd in hoofdzaak belegd via de Continental Illinois, de grootste bank van Chicago. De voorzitter van die bank was toen Sindona's vriend David Kennedy, bekend als sympathisant van het Opus Dei¹¹. Kennedy werd later nog 'treasury secretary' onder president Richard Nixon.

Maar in 1974 kwam er een kink in de kabel. De Amerikaanse bank van Sindona, de 'Franklin National Bank' (twintigste op de ranglijst van financiële instellingen in de VS), werd na een onderzoek frauduleus failliet verklaard. De onderzoekers ontdekten tot hun niet geringe verbazing een put van 40 miljoen dollar. 'Het IOR moest aandelen en kredieten ten belope van ongeveer 30 miljoen dollar afschrijven, maar dat bedrag verbleekte bij de winsten die de Vaticaanse bank had overgehouden aan de illegale transacties van Sindona.'¹² Die illegale transacties liepen ook over de Cosa Nostra, de Amerikaanse maffia-organisatie, waarmee Sindona uiterst nauwe contacten onderhield. Martin A. Lee: 'hij (Sindona) was een topfinancier voor de internationale maffia; hij waste de winst van de drughandel wit voor de Gambino broeders en hun Siciliaanse tegenhangers. Terzelfdertijd trad hij op als financieel kanaal voor verschillende CIA operaties; hij gaf zo bijvoorbeeld geld door aan de Griekse kolonels voor zij de macht overnamen in 1967. Later sluisde hij miljoenen CIA-dollars door naar centrum en rechtse politieke partijen in Italië, waaronder de regerende Christen-Democraten.'¹³

Sindona probeerde tevergeefs zijn Amerikaanse bank alsnog te redden. Rechter Guido Viola verklaarde: 'de steun aan het reddingsplan (voorgesteld door Sindona), een echte zwendel ten laste van de Banca d'Italia en de nationale gemeenschap, werd door hoge politieke personaliteiten verleend, in de eerste plaats door de eerste minister

uit die tijd, Giulio Andreotti.'¹⁴ Dat christen-democratische politieke zwaargewicht zou Sindona trouwens steeds door dik en dun verdedigen en figureerde bovendien in de invloedssfeer van zowel P2 als Opus Dei.

In 1976 wordt Sindona in Italië veroordeeld tot drie jaar opsluiting voor overtreding van de bankreglementen. In oktober 1979 moest Sindona in New York terechtstaan. Enkele maanden daarvoor gebeurde er iets merkwaardigs. In augustus van dat jaar werd het 'genie' zozegegd gekidnapt door een duistere organisatie, de 'Proletarian Committee for Better Justice'. Toen hij elf weken later weer boven water kwam, verklaarde hij aan de FBI dat hijzelf, in samenwerking met de Amerikaanse maffia-baas John Gambino en andere 'Siciliaanse patriotten', de kidnapping had opgezet om in Italië uiterst bezwarende documenten over al zijn vroegere zakenpartners op te halen. Uit zelfverdediging. Het mocht niet baten. In maart 1980 werd hij veroordeeld tot 25 jaar gevangenschap wegens frauduleus bankroet. Daarna wachtte hem in Italië nog een proces. Hij werd er beticht van fraude, drugtrafiek en moord. In 1986 overleed Sindona in de gevangenis aan een cyaankali-vergiftiging. Of het moord of zelfmoord was, is nog steeds onduidelijk.

In het begin van de jaren zeventig introduceerde Sindona een ander 'financieel genie' in de Vaticaanse financiële kringen: Roberto Calvi, de latere bankier van P2. Calvi zou zich opwerken via de Milanese Banco Ambrosiano, waar hij vanaf 1975 voorzitter werd. Na 'il crac Sindona' in 1974 nam Calvi diens vertrouwensfunctie bij het Vaticaan met waardigheid over. Dank zij 'leermeester' Sindona had hij zich de trucs van het zeer gesloten financiële wereldje al vlug eigen gemaakt. Massa's geld verdwenen via fictieve firma's naar duistere kanalen. Calvi's vreemde praktijken trokken echter de aandacht van de Banca d'Italia, die er in 1978 een vernietigend rapport over maakte en het doorstuurde naar de gerechtelijke autoriteiten in Milaan. Rechter Emilio Alessandrini overwoog toen Calvi en het hele Ambrosiano-bestuur te arresteren. Maar de rechter werd in januari 1979 op weg naar zijn kantoor vermoord¹⁵. Ondanks de zich opstapelende processen tegen Calvi—hij was op borgtocht vrij—handhaafde de Banco Ambrosiano hem als president. Maar in 1982 was de financiële put al opgelopen tot 1,4 miljard dollar. De toestand werd uiterst hachelijk. Hoe zou dat gat worden gedicht? De druk op de bankier werd almaar groter. Ook het Vaticaan zag het gevaar in en gebood hem een oplossing uit te werken. Wat er daarna precies is gebeurd, blijft bijzonder onduidelijk. Feit is, dat Calvi begin juni 1982 onderdook en op de 18de van die maand dood werd aangetroffen, bengelend aan een koord onder de Londense Blackfriars Bridge. Zelfmoord? Zo luidde

de officiële thesis. Een andere theorie stelt dat Calvi, in geval van arrestatie, nogal wat namen en transacties van de Banco Ambrosiano en het IOR had kunnen noemen, wat bijzonder ongelegen zou komen voor groten uit de politiek, de industrie en de kerk... De weduwe van Calvi vertelde nog een ander, zo mogelijk nog onrustwekkender verhaal. Zij verklaarde dat de dood van haar man verband hield met de laatste operatie waaraan hij werkte. De overname van de schulden van het IOR door het Opus Dei!

Ook tegen aartsbisschop Marcinkus werd door de Italiaanse justitie een proces ahangig gemaakt, maar die verhuisde net op tijd van Rome naar Vaticaanstad, waar de Italiaanse autoriteiten hem niet konden vatten. Het Vaticaan is namelijk een soevereine staat.

Eind augustus 1982 ging de Banco Ambrosiano officieel failliet. Het Vaticaan kwam uiteraard onder felle druk te staan en verklaarde zich in mei 1984 tenslotte bereid om vorderingen van andere banken ten bedrage van 250 miljoen dollar te honoreren. Die betalingen – aldus het Vaticaan – gebeurden vrijwillig en hielden geen schuldbekentissen in...¹⁶

Om zijn duistere financiële operaties uit te voeren, beschikte Calvi – en via Calvi ook Gelli en zijn P2-adepten – ook over buitenlandse filialen van de Banco Ambrosiano. Zo onder meer te Nassau op de Bahama's, waar Paul Marcinkus zetelde in het bestuur van de Banco Ambrosiano Overseas. In Uruguay kon Calvi een beroep doen op de Banco Financeiro Sudamericano, kortweg Bafisud¹⁷. Eigenaar van die bank was Umberto Ortolani, zeer waarschijnlijk de naaste medewerker van Licio Gelli in P2. En Ortolani brengt ons uiteindelijk bij een eerste conclusie. De relaties van P2 met het Vaticaan liepen niet uitsluitend via 'financiële genieën' als Sindona of Calvi, maar ook, en misschien vooral via sommige ridders van de SMOM. Want Ortolani was in die tijd ere-ambassadeur van de Orde te Montevideo. Trouwens, ook eerste minister Andreotti behoorde tot de elitaire kring van de ridders. Er is echter nog meer...

Maar laten we eerst even de persoon van Ortolani belichten. De vriend van Sindona, Calvi, en Gelli, verdient immers wat meer uitleg. Hij brengt ons in die kringen waar politiek met grote P wordt bedreven. De momenteel 75-jarige advocaat en zakenman was reeds lang de beste maatjes met de groten van het Vaticaan. In 1963 werd hij voor bewezen diensten nog tot 'Edelman van Zijne Heiligheid' benoemd, een eretitel die nog steeds zwaar doorweegt in het machtscentrum van de Kerk¹⁸. Van dan af werd de Kerk – zoals journalist Ha-court het uitdrukte – voor Ortolani een 'observatiepost – een plaats waarop hij zijn invalshoek kon bepalen'¹⁹. De ambitieuze advocaat verwierf zich inmiddels een uiterst belangrijke plaats in de Italiaanse

zakenwereld en ook in de Zuid-Amerikaanse business, niet in het minst via zijn latere Uruguayaanse bank Bafisud. Het moet in 1973 geweest zijn toen hij met Licio Gelli in contact trad, nadat hij met de dood was bedreigd. In dat jaar bracht een Italiaans persagentschap een document aan het licht dat onverbloemd stelde dat de 'problemen van Argentinië slechts kunnen worden geregeld als enkele belangrijke Italiaanse financiers worden geëlimineerd'. In het bijgevoegde lijstje prijken de namen van vader en zoon Ortolani²⁰. Wellicht zocht en vond Ortolani bescherming bij Licio Gelli's P2. Van dan af zou Ortolani zich met al zijn gewicht inzetten voor de uitbouw van P2. Hij wordt coördinator en werft voor de loge²¹.

Op hoog politiek vlak had de advocaat uiterst goede relaties met uiteraard Andreotti, maar ook met Frans-Joseph Strauss – toen als hét symbool aanzien van de alliantie tussen de kerk en rechts tegen links – en met generaal Stroessner, dictator van Paraguay. Ortolani heeft ook een dubieuze rol gespeeld in de planning van de staatsgreep in Italië door generaal Borghese. Op het laatste nippertje werd die in 1974 verijdeld. Met de kern van P2, Gelli en Calvi, slaagde hij er in op het einde van de jaren zeventig de grootste Italiaanse uitgeverij 'Rizzoli' onder controle te krijgen. Daarmee kreeg P2 een bepalende greep op de Italiaanse media. Zorgde Sindona indertijd voor de Amerikaanse contacten, dan kreeg Gelli's P2 dank zij Ortolani een Latijns-Amerikaanse dimensie. En die zou later nuttig blijken toen Gelli in augustus 1983 uit de gevangenis van Lausanne ontsnapte. Richting Latijns-Amerika!

Zoals gemeld behoorde ook de SMOM tot Ortolani's directe invloedssfeer. Betekent dit dat de Orde contacten onderhield met P2? Moeilijk uit te maken. Hoe dan ook, er was een samenwerking tussen P2 en een bepaalde groep ridders van de Italiaanse SMOM. En de invloed van die groep valt niet te onderschatten. Ze vertegenwoordigt, zoals de Italiaanse Parlementaire Commissie het stelde, Gelli's contactinstrument met de Italiaanse geheime diensten²². Journalist Jonathan Marshall van de 'Inquiry' citeerde volgende namen van personen die tegelijkertijd vrijmetselaars van P2 en ridders van de SMOM waren: 'admiraal Giovanni Torrisi, chef van de generale staf van landverdediging; generaal Giulio Grassini, chef van de binnenlandse inlichtingsdienst SISDE; generaal Giuseppe Santovito, chef van de militaire spionage en contra-spionage SISME; generaal Giovanni Al-lavena, officier van de oude inlichtingsdienst SIFAR.'²³

Wat moet je hier van maken? Een samenwerkingsverband tussen P2, de 'staat in de staat', en een uiterste belangrijke groep van Italiaanse ridders lijkt buiten kijf te staan. Met welk doel? Het ontwrichten van de –wankele– Italiaanse democratie? Wat vertegenwoordigt

de SMOM eigenlijk? Wie beveelt wie? Is Gelli werkelijk de 'patron'? Dat lijkt, gezien de invloed en het aureool van de andere betrokken personen bijzonder onwaarschijnlijk. De voor de hand liggende conclusie is, dat Gelli en zijn P2 'toevallig' pasten in een wereldomvattende strategie van strijd tegen het communisme²⁴. Voor het behoud en de verbreiding van de christelijk-westerse waarden. En daar hebben vooral de 'groten dezer aarde' belang bij. Die hoog in het vaandel geschreven 'westerse waarden' verdoezelen noch min noch meer, enorme eigenbelangen. De 'groten dezer aarde' zijn te vinden in de SMOM. En, als het doel de middelen heiligt, waarom zou een alliantie - zelfs - met de vrijmetselarij niet kunnen van pas komen? Ik weet het. Dit is een interpretatie van de feiten. Maar wie zal de waarheid vertellen? Die zou heel pijnlijk zijn voor sommigen. Er zijn echter zekerheden, hierboven opgesomd, die op zijn minst opzienbarend zijn, en die een 'gewone burger' als ik de haren ten berge doen rijzen.

In welk soort wereld leven wij eigenlijk? Zijn er nog mensen die echt de waarheid willen weten? Die is niet mooi. Ze vertelt je dat je een hoopje lucht bent. Een marionet. Dat wisten we al wel, maar toch. Zegt een spreekwoord niet: hoop doet leven. Dat is nog niet alles. Er zweeft nog een andere, zeer geheimzinnige organisatie rond de geheime loge P2. De schaduw ervan dook reeds in een ander verband op. De Amerikaanse contacten van P2 werden niet enkel door Michele Sindona gearrangeerd, maar vooral door zijn vriend Philip Guarino, ook van Siciliaanse origine. Die man, een uitgetreden priester, was verbonden aan de geheime diensten van het Pentagon en stond in contact met de Cosa Nostra²⁵. Guarino was, zo meldt het rapport van de Italiaanse Parlementaire Commissie, ook een intieme vriend van Licio Gelli²⁶. 'Gelli stelde zich in 1979 ter beschikking van Guarino', schreef de commissie²⁷. Waarom? Om Reagan te helpen verkiezen! Guarino was immers nationaal voorzitter van de Italo-Amerikaanse afdeling van het 'Republican National Committee' dat de electorale campagne van Reagan moest organiseren. Hij werd eveneens voorzitter van de 'Americans for a Democratic Italy', een organisatie die het communisme wou indijken en financiële steun verleende aan christen-democratische verkiezingskandidaten in Italië²⁸.

Maar Guarino heeft nog meer connecties. Over volgende informatie beschikte de Italiaanse Parlementaire Commissie niet. Guarino was 'conseiller' voor de Verenigde Staten van een zeer duistere internationale organisatie: de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem'. Tussen de bergen in beslag genomen documenten tijdens de huiszoekingen in 1981 bij Licio Gelli hadden de speurders wel een geheim dossier op die naam ontdekt. Ze gaven er weinig of geen gevolg aan. In 1981 meldde een journalist via het Milanese blad Panora-

Arezzo, 3 Novembre 1980

Caro Philip,

negli ultimi giorni dello scorso Ottobre avrei desiderato venire a trovarti, ma considerando il fatto che saresti stato notevolmente impegnato per la campagna elettorale e che ti avrei sottratto molto tempo prezioso, ho preferito rinviare la mia visita alla fine di questo mese di Novembre.

E' inutile che ti dica che tutto il Mondo è in grande attesa per le imminenti elezioni e particolarmente per la nomina di Reagan a Presidente.

A Roma, all'Hotel Excelsior ed al Grand'Hotel sono state tenute alcune conferenze in favore di Reagan organizzate dalla Associazione Europea "AMICI DI REAGAN" per illustrare le qualità dell'uomo ed i vantaggi che gli Stati Uniti avrebbero tratto dalla sua nomina alla Presidenza.

Oggi, alla vigilia delle elezioni, ti faccio i miei più cari ed affettuosi auguri per l'evento di domani, anche se questa lettera, al momento dell'esito definitivo, si troverà ancora in volo.

Ti prego di ricordarmi alla tua gentile Signora e di accogliere, con un arrivederci a presto, le mie immutate cordialità

(Licio Gelli)

Preg.mo Signor

PHILIP A. GUARINO

Dwight D. Eisenhower Republican Center
310 First Street Southeat

WASHINGTON, D.C. 20003

(U.S.A.)

TRIBUNALE DI MILANO

UFFICIO ISTRUZIONE

La presente istruttoria è stata conforme
di documento esibito agli atti del pro
f. n. 1000 - F - 10. I. (p. v.)
P. T. n. 1000 - F - 10. I. (p. v.)
e P. n. di apertura e verifica di rep
del 18 e 19. 3. 1981)

Milano, li

1980

IL CANCELLIERE

29
33
Milano, 5 Dicembre 1980

Signor Presidente,

nell'approssimarsi delle ricorrenze natalizie mi sono preso la libertà di offrirle una copia della Sacra Bibbia, in lingua latina, illustrata da Salvador Dalì, facente parte della pregiatissima ed unica edizione stampata nel 1950 in soli 950 esemplari divenuti, oggi, introvabili.

L'immediatezza di due grandi eventi, - il Santo Natale ed il Suo insediamento alla suprema guida degli Stati Uniti d'America -, mi ha fatto ritenere che questa Opera sia il mezzo più idoneo per presentarLe la sincera espressione della mia profonda stima e del mio più fervido augurio per le massime responsabilità che Ella è stata chiamata ad assolvere.

Mi permetto, con la circostanza, di consegnarle anche una raccolta di servizi Stampa pubblicati, - per la maggior parte dietro mia indicazione -, in Italia, volti ad informare l'opinione pubblica italiana sulle Sue elevate doti di statista e sulla Sue indubbie capacità intellettuali e morali per ricondurre gli Stati Uniti d'America al livello della passata grandezza sulla scena mondiale.

La prego di accogliere, con i migliori auguri di Buon Natale e di Felice Anno Nuovo, l'espressione del mio vivo e sincero saluto

Su

(Licio Gelli)
Licio Gelli

Preg.mo Signor
RONALD REAGAN
Presidente
T. TRIBUNALE CIVILE MILANO
UFFICIO LEGALE Unità d'America

La presente fotografia è copia conforme di documenti originali tutti del proc. pen. n. 541/80 - R. G. L. (p. v. di perquisizione e sequestro del 17/3/1981 e p. v. di apertura e verifica di reperti del 18 e 19/3/1981)

Milano, li 2, 1981

IL CAPO UFFICIO

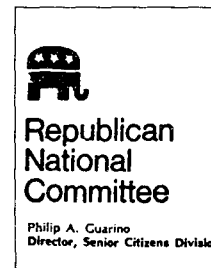
ma dat Gelli te Marseille de Franse tempeliers ontmoette. Er werd nooit achterhaald om welke tempeliersorde het in feite ging...²⁹

Na de moord op inspecteur Massie en zijn familie publiceerde de Franse journalist Paul Tesseire een vrij onwaarschijnlijk verhaal. Een getuige beweerde dat de moorden in verband moesten worden gebracht met geheime wapentransacties waarbij de SAC, P2 en de Tempeliers waren betrokken³⁰. Amper één dag na de publikatie van dit artikel ontkende ene Alfred Zappelli, die beweerde te spreken namens 'de' Tempeliers, ook maar iets met de affaire te maken te hebben. Er werd niet achterhaald namens welke tempeliersorde Zappelli sprak. Alfred Zappelli is de chef van de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem', waarin Guarino tot ridder werd geslagen...

De initiatie

'Broeder, vandaag ben je gestorven: voor jou is de ijdelheid van deze wereld verdwenen. Je overlijden stelt je nu in staat de deuren van de kennis te openen. Je hebt zojuist deelgenomen aan het oorspronkelijk wonder. Je maakt deel uit van de mythe van het begin. Je bent verzezen na onderdompeling in de bron van het heilige, je bent voor eeuwig in het licht.' Nu daalt het ridderzwaard neder. 'Zoon van de onsterfelijke, jij bent onsterfelijk!' Een Tempel-ridder is geboren.

De schaduw

Laten we voorlopig even in Italië blijven. P2-hoofdman Licio Gelli wijdde -zo verklaarde hij zelf³¹- zijn hele leven aan de anti-communistische strijd. Italië, vond Gelli, was in groot gevaar. Overal drongen de verfoeilijke communisten door tot de hoogste regionen van het staatsapparaat. Gelli stond duidelijk niet alleen. Hij kon beroep doen op machtige bondgenoten in politieke, militaire en economische kringen. Hij had contacten met topfiguren van de Italiaanse en ook bui-

tenlandse inlichtingsdiensten. Het rapport van de Italiaanse Parlementaire Commissie wees bovendien op Gelli's banden met ronduit terroristische organisaties als de Ordino Nero, opvolger van de meedogenloze Ordino Nuovo³².

Maar er was nog meer. Gelli kon ook op uiterst belangrijke ridders uit Zappelli's Tempelorde rekenen. Neem nu Guarino. Toch niet de eerste de beste. Gelli kende ook Pasquale Gugliotta, in 1979 'Groot-Baljuw' van Italië voor Zappelli's Orde. Gelli stond eveneens in contact met de naar Italië geëmigreerde Pool Karol Klezczyński, minister van de Poolse regering in ballingschap, waarover later meer. Klezczyński was in 1977 'chargé de mission' voor de Orde³³.

Zappelli's tempelorde hing als een schaduw boven P2, de staat in de staat... Enkel boven P2? De Orde heeft of had eveneens stevige entrees in andere Italiaanse vrijmetselaarskringen. Twee namen zijn hierbij van belang: Pietro Muscolo en Luigi Savona. De eerste is een advocaat uit de havenstad Genua. Hij was, volgens de mij beschikbare gegevens, zeker in 1975 'Groot-Baljuw' van Liguria voor Zappelli's Orde. In dat jaar werd Muscolo verkozen tot 'Gran Maestro' van de 'Massoneria Universale di Rito Scorzese Antico ed Accettato', de tweede grootste vrijmetselaarsorganisatie in Italië met om en bij de drieduizend leden verdeeld over 150 loges... De Turijnse uitgever Luigi Savona, tot 1979 'Groot-Baljuw' van Italië voor Zappelli's orde, stond aan het hoofd van enkele loges die afhingen van de 'Massoneria Universale'. In 1975 dirigeerde Savona de 'Rito Filosofico Italiano', die er van verdacht werd banden te hebben met Duitse neo-nazistische kringen. In Savona's loges liepen trouwens nogal wat extreemrechtse en neo-nazistische figuren rond. Tijdens de tweede wereldoorlog lijfde Savona zich in, net als Gelli, bij de Italiaanse SS...³⁴

Zappelli's Tempelorde blijkt bovendien goed vertegenwoordigd in de Italiaanse magistratuur, het leger, de economie, de bankwereld,... Ze heeft in Italië niet minder dan 19 afdelingen! Eén vraag dringt zich meer en meer op. Wat is het doel van de Orde?

Bericht van de Groot-Prior

In het 'Bulletin d'Information' van Zappelli's Tempelorde kan je het volgende lezen: 'Ter gelegenheid van het 4de Internationale Convent van de Orde, te Venetië, op 25 september 1976, in het jaar van de Orde de 858. "Non nobis domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam". Het is mij een waar genoegen dat ik hier de hoge personaliteiten van de stad Venetië en van de Azienda Autonoma di Turismo e Soggiorno mag bedanken dat zij dit prachtige paleis ter onzer beschikking hebben gesteld, en dat zij ons zo hartelijk hebben ontvangen. Ik dank ook

de Grootmeesters van de verschillende Ridderordes die vandaag onder ons waren met een delegatie van hun Broeders en Zusters, om ons hun broederlijke steun te betuigen, namelijk: Onze Broeder de Archimandriet Gregorio Baccolini, grootmeester van de Poveri Cavalieri di Cristo del tempio di Salome; Onze Broeder Julien Origas, Grootmeester van de Ordre Renové du Temple.' Getekend: Z.E. de Groot Prior, A. Zappelli³⁵.

Intussen stegen vanuit verscheidene geheime plaatsen in Frankrijk niet-alledaagse gebeden ten hemel: 'Sint-Germanus, Jezus, Johannes de Geliefde, Marie Nada, Godfré, Lotus, Meester Bancano – en Gij, Grote Goddelijke Leider, gij allen, ten hemel gestegen Meesters, Engelen, Aartsengelen, kosmische wezens en natuurkrachten – Angela, Angela, Angela, Julien, Julien, Julien, gij allen kinderen van het licht, die de Krachtige Aanwezigheid A.Y.A.M. dienen,

Dat God U zegene (x3)

Wij houden van U (x3)

Wij danken U (x3)

Julien Origas, alias 'Humbert de Frankenburg', 'keizer van Jeruzalem', grootmeester van de 'Ordre Renové du Temple', hoogstwaarschijnlijk lid van de 'Internationale Luciférienne' – waarin de Argentijnse magiër en P2-lid Lopez Rega een niet te onderschatten rol speelde – genoot duidelijk het vertrouwen van Alfred Zappelli. 'Broeder' Julien Origas was toentertijd immers ook lid van Zappelli's 'Centre Templier d'Etudes Historiques, Philosophiques et Esotériques'! Dit aan de orde verbonden centrum rekruteert Tempeliers voor de 'Haut Magistère' van de Orde, of nog genoemd, de 'Geheime Orde'. Want Zappelli's OSMTJ beschikt zowel over een zichtbare structuur als over een onzichtbare, geheime superstructuur. Volgens de officiële 'Charte de l'Ordre' bestudeert de geheime Orde onder meer 'politiek, in de meest verheven zin'³⁶. Politiek?

Het deus ex machina

Of ik meneer C. kan spreken? Het duurt wel even vooraleer de 'Groot-Baljuw' voor Brussel en Wallonië van zich laat horen. Uiteindelijk klinkt een vrij neutrale stem door de telefoon: 'Hallo?' Als ik de naam 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem – Grand Prieuré de Suisse' – zo héét de Orde officieel – laat vallen, wordt het even akelig stil. De neutraliteit is voelbaar doorbroken. Het wantrouwen groeit. 'De orde is geen geheim genootschap, maar is wel een discrete organisatie', herpakt C. zich, 'ik zie dus niet in waarom ik met u zou spreken.' Aandringen helpt niet. De relatie met P2 opraken, nog veel minder. 'U kan een brief schrijven, misschien antwoord-

den we wel', zegt C. De 'Groot-Baljuw' excuseert zich dan. Tijdsgebrek, te veel werk...

C. staat aan het hoofd van de in Elsene gevestigde 'Mutuelle du Bailli', een heuse mutualiteit. In de bestuursraad zetelen enkel Tempeliers. Die Belgische ridders stichtten ook firma's. Het intussen failliet verklaarde Sobelcredit en de makelaarsfirma Publicredit.

Zoals ik verwachtte, haalde ook de brief niets uit. Mijn bevindingen over Zappelli's Orde zullen wellicht nooit door 'ingewijden' becommentarieerd worden, dacht ik. Op een 'deus ex machina' rekende ik zeker niet. Die zijn alleen voor Amerikaanse soap-opera's. Nochtans... Plots kreeg ik contact met een ex-tempelier.

Je zou het hem niet aangeven. De man die voor me zit, heeft al heel wat wegen bewandeld. 'Ik heb steeds de behoefte gevoeld om me in occulte zaken te verdiepen', zegt hij eerlijk, 'parapsychologie, magie, esoterisme. Ik ben steeds op zoek.' Die zoektocht naar de geheimen des levens leidde hem naar merkwaaardige, soms zeer duistere organisaties. 'Eerst had ik contact met een Rozenkruisersgenootschap, later ontdekte ik het bestaan van ridders. Ik werd ridder in een Orde van Sint-Jan. Via die Orde kwam ik in contact met Tempelridders. Ik had veel gelezen over de geheime leringen van de middeleeuwse Tempeliers. Het boeide me enorm. Je kan je dan wel voorstellen wat het voor mij betekende toen ik aan één van hen werd voorgesteld. Ik had het bestaan ontdekt van echte Tempelridders. Tenminste, dat dacht ik toen toch'. Hij zucht. De ontgoocheling is blijkbaar groot.

Terwijl de stilte valt, wenk ik de ober. Pas nu voel ik de gemoedelijke, ontspannen sfeer van het kroegje. Een eindje verderop staat een joch van een jaar of zes aan een speelkast. Hij lijkt goed op weg om het tot 'pinball wizzard' te brengen, hierbij hartstochtelijk aangemoedigd door zijn grijze grootvader.

'Ik weet het niet helemaal zeker', mijmert mijn contactman, 'maar achteraf gezien denk ik dat ik me heb laten verblinden door de "pump and circumstance", zoals je het zou kunnen noemen. En ook... Ik bevond me, als Tempelridder, plotseling in een elite-milieu van dokters, industriëlen. Ik voelde me belangrijk worden. Wellicht zouden deze contacten me nog van pas komen, dacht ik. Perspectieven waren er genoeg. Ik behoorde tot een machtige internationale organisatie. Toen had ik evenwel geen idee waar de Orde zich mee bezighield.'

De ober brengt whisky en koffie. Hij grapt met de ex-Tempelier. De grootvader even verderop klapt enthousiast in zijn handen en zoekt nieuwe geldstukken in zijn jaszakken. Mijn contactman scharrelt tussen de papieren in zijn zwarte attaché-case. Ostentatief – en ietwat verbitterd? – legt hij een brochure met witte kaft, waarop een tempeliersvlag is aangebracht, voor me op het tafeltje. 'Hier, lees eerst dit', gebiedt hij, 'het gaat over de Haut Magistère, de geheime Orde. Enkel trouwelingen worden daarin toegelaten.' Zal ik het nu weten?

Gagnons la guerre et faisons la paix

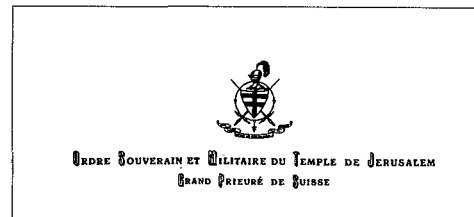
Eén zaak is zeker. De nati-communistische strijd van Gelli's P2 speelde in de kaart van de Tempeliers. Want in het marxistisch-leninistisch concept, aldus de Tempeliers, 'is vrede slechts duurzaam na de gehele overwinning van het communisme op het kapitalisme en het imperialisme... Lenin sprak van onvermijdelijke oorlogen, Stalin van rechtvaardige en onrechtvaardige oorlogen. Dit immoreel, totalitair, oorlogszuchtig en destructief concept heeft geen verder commentaar.'³⁷

Wat willen de Tempeliers dan? Een nieuwe kruistocht? Om wat te bereiken? Waarvoor ijvert de 'Geheime Orde'? Op de tiende bladzijde van de brochure staat onder de titel 'Projectie van het concept der Tempeliers van de internationale betrekkingen in de moderne tijden' wat volgt: 'Een parallel tussen deze periode (toen de Tempeliers een hoofdrol speelden), de moderne tijden en de toekomst dringt zich voortdurend op. De tijden waar de eerste Tempeliers zo naar uitkeken, en waar hun erfgenamen met zoveel geduld op wachten zijn misschien eindelijk in zicht; het zijn de Tijden waarin de economische en politieke solidariteit der Tempeliers zal bewerkstelligd worden door

alle Europeanen, in afwachting dat de volkeren van Noordelijk Afrika en van Klein-Azië hun voorbeeld volgen. En wie weet, later... 'Net als de organisatoren van de U.N.O., begrepen de Tempeliers vroeger al dat er nood was aan een internationaal politie-leger, dat de taak heeft de aanvallers te dwingen hun wapens neer te leggen, conflicten te voorkomen, de orde tussen de naties te handhaven. De Tempeliers overtroefden ons in stoutmoedigheid, want ze dachten er niet alleen aan om de Staten van Europa te federaliseren, maar zo gauw hun macht het hen toeliet, werkten ze aan de afschaffing van de erfelijkheid van het koningschap door in volkse milieus de overtuiging toegang te doen vinden dat men zijn rechten het best laat verdedigen door verkozenen. Die begrippen politiek en staat van de Tempeliers zijn iets superieurs en staan ver af van de huidige ouderwetse ideeën. Ze hebben betrekking op een federatie van autonome Staten onder de dubbele leiding van een geestelijk en een politiek aanvoerder, in één woord, een coöperatie van volkeren, welke voortspuit uit geen enkele partijpolitieke doctrine, en met geen enkele gehoorzaamheid aan ordewoorden. Men moet merkwaardig genoeg vaststellen, dat alle pogingen om dit grootse doel te bereiken tot nog toe bijna altijd krachtig verijdeld werden. Het is best mogelijk dat de ongelukken waarmee de hele Mensheid wordt overstelp, voortkomen uit de ongehoorzaamheid aan de grote Wet van de Eenheid. Wij hebben in andere werken ons concept van overdracht van idealen en ideeën onderzocht, welke ontwikkeld werden naar gelang de territoriale en sociaal-politieke omstandigheden van een welbepaalde plaats en periode. Deze analyse kan ook toegepast worden op ons thema. Het politieke en staatsconcept van de Orde van de Tempel, is niet uitsluitend een "uitvinding" van de Tempeliers, maar een gezuiverde en uitgebreide herziening van het werk van Keizer Karel, dat geïnspireerd en ontketend werd door de Meesters van de Geest, dienaars van de Eenheid. Het plan van de Tempeliers steeg uit zowel boven de nationale Staten als boven de Godsdiensten, zowel in het Westen als in het Oosten, aangezien zij een Unie der Federaties op het oog hadden, de ene Europees en Christelijk, de andere Aziatisch en Islamitisch.'

Het instellen van de theocratie Europa. Een hele opdracht... Hoe? Via het voeren van een ideologische oorlog! 'De ideologische oorlog is de moderne versie van de heilige oorlog. Het doel is het tot stand brengen van de theocratische vrede. Laten we de oorlog winnen en vrede brengen...'

Het nieuwe Jeruzalem

'Dat de Tempelorde inderdaad in contact stond met P2 was wel geweten. Ook in België. Hoewel Zappelli dat ontkende. Enkele ridders hebben toen, omwille van de betrokkenheid van de Orde met vrijmetselaarskringen, ontslag genomen. Maar het ontbrak wel aan concrete bewijzen, aan namen. Als ik nu je analyse zie... jammer dat we het niet vroeger wisten.' Mijn contactman schudt vertwijfeld het hoofd. Hij zucht: 'je weet niet waar je aan toe bent in die kringen. Alles wordt overdekt met een dikke laag mysteries en geheimen. Eerst denk je dat die mysteries echt bestaan. Occulte, verborgen zaken. Over het leven. En dat die te vinden zijn in de Tempelorde en haar overleveringen. Na een tijdje ga je beseffen dat de zogenaamde occulte leringen weinig voorstellen. Je kan onderwerpen als 'gnose' of 'alchemie' immers niet ten gronde behandelen door er een paar populaire werken over te lezen. En dan was er het van bovenuit opgelegde autoritaire optreden van de plaatselijke leider, de commandeur. Die bepaalt eigenmachtig de gespreksonderwerpen tijdens de bijeenkomsten. Er wordt over zeer persoonlijke zaken gesproken, over eigen tekortkomingen. Net als in een therapiegroep... Over de relatie met je vrouw, over buitenechtelijke relaties, over je politieke of religieuze overtuiging, enzomeer... Ik moet wel toegeven dat het me initieel goed deed om daarover te praten. Achteraf bekeken is het een beetje griezelig dat men zoveel over je weet.'

De ober brengt de bestelling. Ik merk plots dat het jongetje en zijn grootvader zijn verdwenen. Het wordt laat. De sfeer in de kroeg groeit voelbaar naarmate de avond valt. Mensen praten en lachen, geborgen in het gezelschap.

'Mysteries...', mijmert de ex-Tempelier, 'die waren er zeer zeker, maar niet zoals ik ze me voorstelde. Boven mijn hoofd gebeurden er vreemde zaken... Ik hoorde over pogingen om bijvoorbeeld in Marokko belastingvrije zones te creëren... Maar wat denk je hiervan?' Uit zijn aktentas diept de ex-Tempelier een brief op, geschreven door 'Graaf' Sousa-Fontes, de regent van 'een' Tempelorde. Sousa-Fontes

richt zich tot 'Zijne Excellentie' Zappelli. Hij waarschuwt Zappelli voor de 'valse aanspraken' van mannen als Zdrojewski of Grau Moczuma, de vermeende Azteek. Sousa Fontes erkent Zappelli. 'Uwe Excellentie zal begrijpen dat ik belang hecht aan de verdediging van uw titel van Groot Prior omdat wij dan een geldige hiërarchie zouden hebben...' ³⁸

Zdrojewski? Dat was toch de man die tot over zijn oren betrokken was in het SAC-schandaal! Op 10 december 1972 viel de 'anti-gang'-brigade van de Franse gerechtelijke politie de lokalen van S.E.T.E.C. en de Tempelorde binnen. Toen werd duidelijk dat de Orde in feite een rookgordijn was voor zeer duistere inlichtingsactiviteiten en financiële acties. Als gevolg van dit schandaal, dat in Frankrijk nogal wat beroering veroorzaakte, ontbond de toenmalige 'grootmeester', Antoine Zdrojewski – die zijn titel te danken had aan manipulaties ten nadele van Sousa-Fontes – het Franse 'Groot-Prioraat' ³⁹. De Franse Tempeliers leken van de aardbodem verdwenen, totdat in juli 1981 een Franse journalist in het communistische dagblad 'La Marseillaise' met een getuige op de proppen kwam. Die vertelde dat de slachtpartij in Auriol in verband moest worden gebracht met de SAC, P2 en de Franse Tempeliers. Verwarring alom. Wie waren die Franse Tempeliers waartoe, volgens de getuige, de vermoorde stagiair-politie-inspecteur Massie behoorde, en ook een mysterieuze Meneer M...? M., lid van de SAC – aldus de getuige – werd naar Marseille gestuurd om er een 'Tempelgordijn' te construeren... M. werd door de getuige als een der 'zuiveraars' van de SAC omschreven. Wie was die mysterieuze meneer M.?

Ik heb eerder geopperd dat het wellicht gaat om Georges Michelon, SAC-verantwoordelijke rond 1968 voor Exterieur Relaties, én 'baljuw' van de Marseillaise Commanderie van de Tempelorde onder Zdrojewski. Het toeval is te groot: alle elementen kloppen. Ik heb ook gesteld dat, indien M. inderdaad Michelon is, de getuigenis in 'La Marseillaise' spectaculair aan geloofwaardigheid wint. Een feit is en blijft: Michelon was een hoog dignitaris van zowel Zdrojewski's Tempelorde als van de SAC.

Michelons rol in de Franse afdeling van de Tempelorde bleek echter niet uitgespeeld toen Zdrojewski als gevolg van het SAC-schandaal moest aftreden. Dat was in 1973. Want in 1974 was dezelfde Georges Michelon 'groot baljuw' voor Marseille én voor Frankrijk van de Tempelorde van... Zappelli! Volgens mijn documentatie was Michelon in 1977 trouwens nog steeds chef van de Marseillaise afdeling. Later verdween hij van de 'baljuw'-lijsten.

Wat betekent dat nu allemaal? Het lijkt er sterk op dat Zappelli, ver van de perikelen rond de SAC, onder het goedkeurend oog van

Sousa Fontes, de door Zdrojewski nagelaten puinhoop heeft opgeruimd. Tenminste een gedeelte van Zdrojewski's Tempeliers kwamen onder de leiding van Zappelli te staan. En daar behoorde Georges Michelon zeker toe. Indien de mysterieuze meneer M. niemand anders is dan Georges Michelon, krijgt het verhaal in 'La Marseillaise' een ruggegraat. Via de Tempelorde van Zappelli kom je immers bij de SAC en P2 terecht. De relaties waren er. Dat staat buiten kijf, hoewel Zappelli bij hoog en bij laag beweerde dat Massie geen lid was van de Tempelorde. Nochtans wordt momenteel in goed ingelichte Marseillaise kringen het tegendeel beweerd. Er was, zegt men daar, ook de figuur van een Marcel Rossi, die de Marseillaise SAC dirigeerde van 1969 tot 1971. Die was ook betrokken bij de Tempelorde. Inderdaad. In 1974 stond Rossi als commandeur voor Marseille vermeld, onder het 'groot-baljuwschap' van Michelon, voor de Tempelorde van Zappelli... In dit kader is dan ook de 'off-screen' verklaring van meester Collard, advocaat van de zuster van een der slachtoffers van de slachtpartij in Auriol, verbijsterend. Die vertelde dat een obscure organisatie regelmatig in zijn dossiers opdook: 'de Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem'...

Men heeft me wel eens verweten dat ik overal komplotten zie. Er zijn echter feiten. Hoge dignitarissen van de Orde van Zappelli zijn of waren betrokken bij Origas' duistere 'Ordre Renové du Temple', bij officieel als staatsgevaarlijk bestempelde organisaties als P2 en de SAC... Welke rol de Tempelorde precies speelde – of nog speelt? – is niet uit te maken. Er hangt een mysterieuze schaduw... Het leek me ook niet verantwoord dieper in deze affaires verzeild te raken. Dat telefoontje miste zijn effect niet.

Net als in Italië rekruteert de Orde in Frankrijk advocaten, legerofficieren, industriëlen, directeurs, dokters, bankiers... In totaal telde de Orde er in 1979 niet minder dan 26 afdelingen of commanderies!

Laten we nog even samenvatten. Zappelli's Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem' stond of staat via topfiguren van de Orde – nationale 'groot-baljuws' – in contact met een extreem-rechtse sektenleider als Julien Origas die wellicht een der contactmannen was van de 'Internationale Luciférienne', met anti-communistische misdadige organisaties als de SAC in Frankrijk en P2 in Italië, met officiële en gerespecteerde vrijmetselaarskringen in Italië, met reactionaire republikeinse krachten in de Verenigde Staten via – destijds – Philip Guarino. En natuurlijk heeft de OSMTJ eveneens een voet in huis bij verscheidene andere – folkloristisch aandoende – 'ridderorden' en 'occulte organisaties'... Bovendien blijkt dat de topfiguren van de Orde, de 'groot-baljuws', de 'baljuws' en 'commandeurs' – in alle landen waar de Orde aanwezig is – gerekend moeten worden tot een leidende

klasse in de financiële wereld, de magistratuur en in militaire kringen. Naar onderen bindt de Orde vele mensen. Dat gebeurt niet enkel door de aantrekkingskracht van occultisme en 'ridderschap'. Mijn contactman maakte duidelijk hoe de 'therapeutische' aanpak ook als psychologisch bindmiddel kan werken. Er waren nog meer ex-ridders die me dat –in alle anonimiteit– bevestigden.

Als ik dat alles aan 'mijn' ex-Tempelier voorleg, huivert hij. 'Daar komt nog bij,' zegt hij nu zichtbaar opgewonden, 'dat de Orde over de hele wereld op z'n minst 3000 leden telt. Dat cijfer heb ik meermaals gehoord. Ik denk dat je analyse, en ik heb al wat meegemaakt in zogeheten 'occulte' kringen, geenszins overdreven is. Ik weet waarover ik spreek. Al wat jij hebt gedaan... Het komt in feite neer op het leggen van relatiepatronen via topfiguren van de Orde. Die topfiguren behoorden – uiteraard – tot de geheime orde, totaal afgesloten voor buitenstaanders en gewone ridders. In de geheime Orde werden de politieke lijnen en acties vastgelegd. En daar heb je het raden naar. Eén ding staat vast. De Orde is rijk, ze beschikt over veel geld. De Orde heeft een internationaal financieel circuit uitgebouwd. Daarover hebben we nog niet gesproken.'

De klok in de kroeg wijst elf uur aan. Tijd om op te stappen, wil ik nog, afhankelijk als ik ben van het openbaar vervoer, thuis raken. De bus schudt me grondig dooreen. En dat doet goed. Toen ik een tijdje geleden de beslissing nam om me op het onderwerp ridderorden te storten, had ik geen flauw vermoeden waar ik terecht zou komen. Nu lijkt het wel dat sommige van die orden, zoals de OSMTJ, waarvan weinigen zelfs het bestaan kennen, een belangrijke rol speelden of spelen in ondergrondse internationale politieke acties. En dat is een huiveringwekkende vaststelling. Het zijn organisaties die zich omgeven met een waas van geheimzinnigheid, die buitenstaanders beschouwen als onwetenden, naïevelingen... Profanen kennen de geheimen des levens niet en weten niet hoe het 'occulte' machtsspel wordt gespeeld. Of, zoals Zappelli het zelf zegt: 'het geheim is niet mededeelbaar aan onkundige leken.' Temeer: 'de studies die er worden verricht liggen niet binnen het bereik van iedereen. Er zouden misverstanden kunnen ontstaan als het resultaat van deze studies verkapt zou worden aan niet bevoegden of aan personen die niet goed werden voorbereid om deze lering te ontvangen...' ⁴⁰

In een van de brochures van de Tempelorde die de ex-Tempelier me gaf, staat volgende passage: 'Wij hopen dat wij de wereld kunnen helpen om de Vrede, het Beloofde Land, het Nieuwe Jeruzalem terug te vinden... Dit omdat het werd voorspeld, geschreven, overgeleverd, en omdat de ORDE HERLEEFT!' ⁴¹

Het 'Nieuwe Jeruzalem'! In mijn hoofd zwelt de bombastische mu-

ziek van de Engelse songschrijver Chris de Burgh. Ik herinner me een vers:

'De dwaas zei toen "Och wijzen, laat me toch niet lachen, met uw praat over 'diep geloof' en 'zoeken in de tijd', Er is enkel kwaad en hebzucht in wie vecht vandaag, Het lied van de Kruisvaarder is allang voorbij, Jeruzalem is verloren, (x3) Jeruzalem.' ⁴²

De bus hotst verder. En dat doet goed. Het leidt me af. Hoe meer ik weet, des te minder ik begrijp... Morgen zie ik de ex-Tempelier terug. We gaan praten over geld. Door de aangedampte ruiten flitsen de straatlichten voorbij. Ik kijk om me heen. Ik ben de enige passagier in de bus.

Het slijk der aarde

'In mijn tijd betaalde je voor het ridderschap rond de 15000 F. De jaarlijkse bijdrage lag om en bij de 4000 F. Daarin was dan wel de mantel begrepen en ook de adelbrief, het document waarop je als ridder wordt bevestigd. Er werd bovendien verwacht dat je je ook ten minste de kleine tempeliersvlag aanschafte om op je bureau te zetten. Die kostte 3000 F. De grote tempeliersvlag kon je hebben voor 25000 F.' De ex-Tempelier vindt het nu zonde van het mooie geld. 'En als je je jaarlijkse bijdrage niet betaalde', zegt hij, 'werd je naam als te midden persoon zichtbaar voor iedereen uitgehangen tijdens de jaarlijkse internationale bijeenkomsten. De deelname hieraan kostte trouwens ook een pak geld.' Hij zucht: 'Zappelli runt de orde als een Zwitser. Je weet wat dat betekent. Je kent Zwitserland en zijn statuut als belastingparadijs...'

Zappelli meldt zich in de brochures van de Orde als 'conseiller financier'. Het lijkt er sterk op dat de 'Groot-Prior' via zijn 'Centre Templier d'Information Economiques et Financières', een afdeling van de Orde, de eens zo geduchte financiële slagkracht van de middeleeuwse Tempeliers wil evenaren. Waren de Tempeliers immers niet de 'bankiers van de middeleeuwen'?

Geld. Het slijk der aarde? Niet als je de financiën, de commerciële en industriële activiteiten symbolisch gaat benaderen. Er zijn lijnen te trekken naar de goden en de godinnen via de Tempelierstriade. Goud, zilver en kwik! De alchemisten van Zappelli's Tempelorde verwoorden het zo: 'Goud, symbool van de perfectie, uiting van het Grote Werk op hetzelfde niveau als de steen der wijzen, staat rechtstreeks, via de zon, in verband met het astrologische teken van de Leeuw. Het is het symbool dus van de transmutatie van de beschaving, maar ook van Moeder Aarde (door het teken van de Leeuw), deze grote godin die we ook 'Magna Mater' noemen. Welnu, was de

Tempelorde niet toegewijd aan de Maagd Maria, de christelijke vorm van de Zwarte Maagd, godin van de vruchtbaarheid in de oudheid? Heeft Sint Bernard, onze eerste geheime Grootmeester, niet een visioen gehad van deze Zwarte Maagd die, om haar vruchtbaarheid te bewijzen, drie druppeltjes melk uit haar borst op zijn lippen liet vallen? Het goud roept dus de Leeuw op; in de alchemie is een van de uitingen ervan de Groene Leeuw, die een allegorische voorstelling is van V.I.T.R.I.O.O.L., symbool van transmutatie. Zilver daarentegen wordt gekoppeld aan de Maan en aan het Water, door oppositie met het vuurteken van de Leeuw. Een nieuwe Maagd, ditmaal de Maangodin, verschijnt ten tonele. Meer nog. Zilver in verbinding met Goud laat ons toe terug te vallen op het principe van de transmutatie. Kwik tenslotte, is voor de echte alchemist niet alleen de Geest die de band vormt tussen de ziel of het Zelf (Zwavel) en het Ego (Zout), maar ook de oorsprong en de bemiddelaar in het Grote Werk. Besluit: we moeten dus de oprichting van een Société Mutuelle door Zijne Excellentie de Grootprior goedkeuren; eenmaal dat ze een bank geworden is, moeten we ze een volkomen welslagen toewensen. De belanghebbende en tendentieuze critici bewijzen dat ze niets begrepen hebben van de geest van de Orde; hun verwijten treffen in feite onze voorgangers, die goed wisten dat niets belangrijks gedaan kon worden zonder 'infrastructuur', en dat om een kathedraal met de torenspits hoog in de lucht te bouwen, men zeer stevige fundamenten nodig heeft... en men de werklieden moet betalen.⁴³

Zappelli wil een heuse Tempeliersbank, de Société Mutuelle. De Tempeliers kunnen intekenen op de aandelen ter waarde van 1000, 5000 of 10000 Zwitserse franken. Een Franse Tempelier verklaarde me dat hij voor 6.000.000 Belgische franken had onderschreven. Zwart geld!

Maar er is nog meer. In de omzendbrief van 24 augustus 1978 schrijft Zappelli: 'het centrum verzoekt ons alle Broeders Tempeliers eraan te willen herinneren dat ze de plicht hebben 10% van hun winst, indien ze een zaak gesloten hebben dankzij de contacten via de Orde, als gift te storten in de kas van de Grootprior om zijn financieel beheer te vergemakkelijken.' Als je weet dat de orde wereldwijd is ingeplant (ze is minstens in 14 landen actief)  n ze een hoge sociale positie van de ridders eist, dan beseft je dat dergelijke verplichting heel wat moet opleveren aan de schatkist. De Tempelorde beschikt dus over een eigen belastingsysteem. De Orde van Zappelli lijkt op een soliede financie le basis gebouwd. Inzicht in de rekeningen komt toe aan de ridders en dames van de 'Haut-Magistère', de geheime Orde. De identiteit van haar leden-ridders mag niet bekend gemaakt worden.

De Orde is alleszins geen democratische instelling. 'Zoals gezegd

werd, is de tempel gebaseerd op een hiërarchische, soevereine en militaire structuur, die nodig is om de Zending te vervullen zonder onnodig uitstel of oponthoud. Historisch gezien steunde de Orde trouwens op dezelfde principes.'⁴⁴

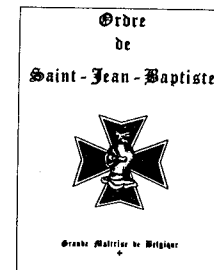
'Zou het in de vrijmetselarij net zo gaan?', vraagt de ex-Tempelier zich af. 'Dat zou me interesseren: de leringen in de vrijmetselarij. Ridderordes boeien me niet meer. Ik heb al veel te veel narigheid meegemaakt. Mijn interesse voor het occulte en de mystiek blijft echter bestaan.

Ik neem afscheid. Hij drukt er nogmaals op anoniem te willen blijven. Wat ik garandeer. Ik beloof hem een aantal passages in de tekst in te laten waardoor zijn identiteit niet te achterhalen is. 'Als ik eerder wist wat jij over de Orde hebt ontdekt, dan had ik geen interview toegestaan', bedenkt hij wat bangelijk. 'Ik meng in je antwoorden enkele uitspraken van andere ex-Tempeliers die ik heb ontmoet', stel ik hem gerust, 'zo kunnen noch taalgebruik, noch bepaalde verklaringen naar jou leiden.' Of hij de tekst eventueel nog mag wijzigen? Vanzelfsprekend.

Hij heeft me zijn hele leven verteld, tot in de intiemste details. 'Het doet goed om met iemand te praten die weet waarover het gaat en die er buiten staat', heeft hij me meermaals gezegd. We hadden een relatie met inhoud. De gesprekken waren niet zomaar afstandelijke interviews. Het waren ontboezemingen, ook van mijnentwege. Toen de materie over Zappelli's Tempeliers uiteindelijk doorgenomen was, viel er plotseling een leegte. We hadden mekaar blijkbaar niets meer te vertellen. Vreemd. Het leek alsof Zappelli onze relatie bepaalde. Dat was natuurlijk initieel wel zo. Maar toch, er groeide iets meer. Tenminste, dat dachten we. Misschien ligt het aan mij.

8. Van grootmeesters en ministers

Koopjesdag

Ondanks de aanhoudende druilregen en de bijtende wind ziet de Brusselse Nieuwstraat zwart van het volk. Het is koopjestijd. Weinig kooplustigen hebben oog voor de vrij vreemde combinatie van klassieke renaissance en Vlaamse barok aan de voorgevel van de Finisterrae. De gezichten zijn naar de andere richting gekeerd, waar fors afgeprijsde artikelen in helverlichte uitstalramen de aandacht trekken. Enkelen verlaten haastig de slenterende massa en stappen resoluut de kerk binnen. Donkere regenjas of -mantel over de arm, pakje of attaché-case in de hand, stappen de dames en heren plechtig naar de eerste rijen stoelen van de Finisterrae. Mevrouw van H., 'Grande Visiteuse' ontvangt de 'Gentes Dames' en 'Messires Chevaliers' van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste, Milice Templière des Hos pitaliers'

hartelijk. Ze wijst hun gereserveerde plaatsen aan. Een vijftiental leden-ridders of grootdames van de Orde wacht op wat gaat gebeuren. Plotseling vult een gedempte woordenwisseling de eerste rijen. Een van de ridders wordt kordaat aangemaand zijn kersrode riddermantel vlug op te bergen in zijn akentas. 'Pas ici – Niet hier', wordt er gefluisterd. Inderhaast voegt een grijs en gedrongen mannetje, alpinopet nog op het hoofd, zich bij het vreemde gezelschap. Met de vrije hand – ook hij draagt een pakje – houdt hij zijn sjaal strak op de borst, waardoor de vele decoraties niet zichtbaar worden. Het doffe gerinkel bij elke tred verraadt echter de aanwezigheid van metaal. Waarom die geheimzinnigheid?

Ik tel een veertigtal aanwezigen in de kerk. Vooraan links zitten de Orde-leden. Vooraan rechts wachten zeven Egyptenaren. Enkele anderen zijn gekomen om een niet alledaags schouwspel bij te wonen. Klokslag 10u30 treden drie Koptische geestelijken naar voren. Ze verzorgen een anderhalf uur durende Koptische eredienst, de sterk rituele cultus der Oud-Egyptenaren. De Kopten belijden het monofysitisme (Christus was geen menselijk wezen, enkel een godheid) en worden daarvoor reeds sinds 451 door Rome als ketters beschouwd. De huidige eredienst in de katholieke kerk der Finisterrae past in het kader van de toenadering tussen de christelijke gemeenschappen.

'De Koptische eredienst omvat veel meer spiritualiteit en houdt vast aan de oude tradities van ons geloof. Nogal wat anders dan die moderne katholieke priesters, die hun missen afhaspelen als was het routinewerk', verklaart een ridder achteraf. De traditie en de oude ritten passen in een vermeend beeld van het 'roemrijke' verleden. 'Even vlucht je weg uit de decadentie van onze moderne samenleving met zijn geweld en zijn gebrek aan ordening.' Bovendien knopen de 'ridders' en de 'grootdames' van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste' aan met een andere traditie: het voorspel van de riddering.

Nadat de leidinggevende Koptische monseigneur Marcos het afscheid heeft gezongen, trekken de leden van de Orde zich via de sacristie in een kamertje terug. Daar worden de kersrode mantels bovengehaald. Links bovenaan op de mantels prijkt een groot wit Maltezer kruis met in het centrum een heraldische helm. Het symbool van de Orde. Tijdens een zeer korte, overhaaste ceremonie worden perkamenten certificaten afgeleverd aan de aanwezigen. Voor 500 frank is men ridder in de 'Ordre de Saint-Antoine du Désert', die, zoals in een document te lezen staat, na Marseille, Parijs, Damartin en Goelle, Zurich, Venetië, Wenen eindelijk een afdeling heeft in Brussel. Baas van die Orde is Monseigneur Marcos, de hoofdcelebrant van de Koptische erdienst.

Het grijs mannetje, nu zonder alpinopet maar met rode mantel,

toont trots zijn medailles en insignes. Ook hij is ontroerd als hem het certificaat plechtig wordt aangeboden. Hij mompelt een dankwoord en neemt zijn plaats in tussen de rode colonne. De ceremonie is ten einde. De 'ridders' en 'grootdames' van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste' en sinds kort ook van de 'Ordre de Saint-Antoine du Désert' nemen afscheid nadat hun mantels weer veilig opgeborgen zijn in hun koffertje of zakje. Ze verlaten het gebouw van de Finisterrae langs de dienstingang aan de Nieuwbrug en verdwijnen in de regen.

Een paar minuten later tref ik in de sacristie van de kerk een rooms-katholiek priester én de koster van de kerk. 'Oh ja, die ridders' vertelt de koster ontwijkend, 'die waren hier vroeger wel eens, maar we hebben dat onlangs verboden. Die ridders worden niet erkend door het Vaticaan, vandaar.' 'Maar, ze waren vandaag nog aanwezig. Ze zijn zelfs een zaaltje van dit gebouw ingetrokken!', opper ik. 'Nee, nee, daar vergist u zich in.' Ik haal de uitnodiging van de 'Grande Maîtrise de Belgique' boven. Daarop staat zeer duidelijk waar het vandaag om te doen was. Verveeld zegt de koster: 'het spijt me, ik moet de sacristie sluiten.' Ook de priester wijst resoluut naar de uitgang van de sacristie.

Buiten regent het nog steeds en de wind wakkert nog aan. Het is zowat halftwee. Ik ben een vreemde ervaring en een valse getuigenis rijker. Een kop koffie zal deugd doen!

Net als vroeger!

De 'Ordre de Saint-Jean Baptiste' wordt inderdaad niet erkend door het Vaticaan. Dat had de koster helemaal juist. Nochtans lieten en laten rooms-katholieke priesters dergelijke niet officiële ridderorden blijkbaar zonder moeilijkheden in hun kerken toe. Hiermee geconfronteerd reageren die priesters echter zeer verward en verschillend. 'Het zijn goede katholieken', verantwoordt de ene. 'Moeten we ze naar de concurrentie sturen?', fluistert een ander. 'Niet gezien', liegt een derde. Waarom? Wellicht omdat vele van de ridders zich – ook nu nog – opwerpen als soldaten van Christus. De kerk kan er eventueel beroep op doen. Dat, zoals later nog zal blijken, onderkende ook kardinaal Suenens. Dus...

Zijn de ridders van de 'Ordre de Saint-Jean Baptiste' belangrijk genoeg om hypokriet uit de hoek te komen? Maar vooral: in welk milieu ben ik nu terechtgekomen? Dat zijn de vragen die me bezighouden. Mijn interesse voor de Orde werd gewekt nadat iemand me had toegefluiserd dat ene Zdrojewski in contact staat met de Orde. Zdrojewski? Die was toch uitgeteld sinds het schandaal van de SAC-tempeliers losbarstte? Of niet? Mijn besluit stond vast. Ik zou Mevrouw

Van H., 'Grande Visiteuse' van de 'Ordre de Saint-Jean Baptiste' contacteren en opheldering vragen. In de telefoon zegt de 'Grande Visiteuse' dat ze ten zeerste bereid is me te ontvangen en dat ik binnenkort zal uitgenodigd worden voor een gezellige samenkomst van de ridders, vermits mijn naam op de lijst van geïnteresseerde personen prijkt. Ik schrik. Hoe kan mijn naam daar zijn terechtgekomen? Ze vertelt me verder dat die samenkomst evenwel niet voor morgen zal zijn, want ze wacht op nieuws van Mgr. Marcos de koptische monseigneur en grootmeester van de 'Ordre de Saint-Antoine du Désert'. 'Bel me over veertien dagen nog eens terug', besluit ze vriendelijk.

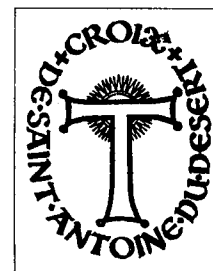
Enkele dagen later krijg ik een brief van 'La Grande Visiteuse' in de bus. Hierin tref ik een formulier aan om de 'Croix de Saint-Antoine du Désert' te bekomen. Dat zou me dan vijfhonderd frank kosten. Ik zie echter niet goed in welke diensten ik de 'Eparchie Copte Orthodoxe de France' heb bewezen. Trouwens, ik heb helemaal geen behoefte aan onderscheidingen, ik wil weten in welk wereldje ik ben terechtgekomen. Een bizar wereldje, dat staat vast. Neem nu Mgr. Marcos' 'Ordre de Saint-Antoine du Désert'. Waarop baseert die man zich om zich 'grootmeester' te noemen? Een in de brief bijgesloten uittreksel uit de 'Atlas du Mystère' van 'esoterisch' vorser markies de St-Hilaire, alias Paul Meurice, brengt al evenmin uitkomst². Daaruit blijkt immers dat de Orde reeds sinds eeuwen niet meer bestaat. In 1382 stichtte graaf Albert van Beieren, nakomeling van koning Lodewijk van Beieren, te Bergen een ridderorde ter verdediging van het katholieke geloof. Die ridderorde trok edellieden aan uit Henegouwen, Holland en Zeeland, toen verenigd in één vorstenhuis onder graaf Alberts gezag. De Orde kreeg de naam van Sint-Antonius naar de Weense Benedictijner-monniken, die, zo verhaalt de St-Hilaire, de Orde al rond 1095 hadden opgericht. Graaf Albert van Beieren beveerde opvolger te zijn van hun grootmeesters. Vandaar. De Orde verwierf roem toen ze op kruistocht trok om – tevergeefs – het Heilig Land te bevrijden. Nadat graaf Willem IV, de tweede grootmeester en opvolger van graaf Albert, in 1416 in mysterieuze omstandigheden om het leven kwam, bleek de rol van de Orde echter uitgespeeld. Willem's dochter, Jacoba van Beieren, moest immers haar erfgoed aan de Bourgondische hertog Filips de Goede afstaan. En daarmee was de kous af. Bezittingen en goederen werden overgemaakt aan Filips' prestigieuze 'Orde van het Gulden Vlies' alsook aan de Weense monniken van Sint-Antonius die over een uitgebreid netwerk van commanderijen beschikten, van Egypte, over Engeland tot Denemarken.

Waarom richt de koptische monseigneur precies die Orde opnieuw op? De Orde was immers rooms-katholiek. En bovendien 'Hollands' van oorsprong. Vreemd. Tenzij je in aanmerking neemt dat Mgr.

Marcos een Nederlander is en zich vroeger Johannes-Maria Bloom van Assendelft liet noemen. Onder die naam was hij afgevaardigde voor Nederland van de Tempelorde van Zdrojewski ten tijde van de SAC-affaire³! Toeval? Iemand vertelde me dat Zdrojewski zelf in verband moet gebracht met de 'Orde de Saint-Jean Baptiste' waarmee Marcos' 'Ordre de Saint-Antoine du Désert' duidelijk geaffiliëerd is. Toeval? En er komt nog wat bij. Op een rondschriften, gedateerd 23 september 1980, waarin de ridders van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste' dringend worden opgeroepen om een conferentie van Mgr. Marcos over de koptische wereld bij te wonen, staat te lezen: 'een promotie in de "Ordre Souverain et Militaire de Temple de Jérusalem" wordt voorzien voor de trouwe broeders.'.... De Belgische afdeling van die Tempelorde staat onder de leiding van generaal De Bruyn. Die was Belgisch afgevaardigde van Zdrojewski's Orde ten tijde van de SAC-perikelen⁴. Toeval?

In een brief, gedateerd 9 mei 1983 bericht Zdrojewski over de uitstekende relaties met de 'Ordre de Saint-Jean Baptiste' en bevestigt hij generaal De Bruyn als diens Belgisch afgevaardigde. Zdrojewski omschrijft zichzelf als 'Grand Prieur Général pour l'Europe' van de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem'. In 1983! Dat betekent dat Zdrojewski helemaal niet was uitgeteld toen de betrokkenheid van de SAC in de Tempelorde voor iedereen duidelijk werd. Integendeel. Naast Zappelli blijkt ook Zdrojewski zijn deel van de tempelierskoek op te eisen. Die aanspraken worden duidelijk gesteund door Johannes Maria Bloom van Assendelft, alias Mgr. Marcos, en generaal De Bruyn. Net als vroeger!

De kopt

Mgr. Marcos dwingt ontzag af. Niemand ontsnapt aan zijn wijze en innemende blik, die je vanonder lange grijze wenkbrauwen opneemt. Maar vooral de lange golvende grijze haren vallen op. Mgr. Marcos is, met zijn zeventig jaren een mooie man. Het was imponerend hoe hij,

getooid met een tulband, de serene rituelen in de Finisterrae opvoerde. Het leek alsof je plots in een andere tijd was beland, ver weg van het gedruis van de beschaving. Toen ik de kerk na de eredienst verliet, liet ik met elke stap een eeuw achter mij. De confrontatie met de dichte massa in de Nieuwstraat beroerde me en maakte me zelfs agressief.

Misschien is het de honger naar de tot de verbeelding sprekende zelfs wat bombastische ceremonieën uit lang vervlogen tijden waaruit Mgr. Macos zijn motivatie put. Tijden van echte patriarchen, koningen en... keizers. Dat zou je immers kunnen afleiden uit de roemrijke daad die hij stelde op 18 november 1956 in een crypte van een methodistische kerk te Rome. 'Zijne Heilige Zaligheid Monseigneur Johannes Maria, prins van Theopolis en prins van het Heilig Roomse Keizerrijk van het Oosten, bij de gratie Gods Patriarch van de Primitieve Katholieke Apostolische Kerk van Antiochië, Orthodoxe en van Syro-Byzantijnse Traditie, 147ste opvolger van de Apostel Sint-Pieter op de troon van Antiochië kroonde toen 'Zijne Keizerlijke Majesteit Marziano II Lavarello Lascaris, Basileus van Constantinopel en van heel het Kristelijke Oosten' tot 269ste Romeinse Keizer, opvolger van Augustus en Constantinus'⁵! Er bestaan dus nog Romeinse Keizers in onze koele, materialistische twintigste eeuw. De menselijke verbeeldingskracht staat voor niets. De Azteekse keizer Moctezuma krijgt gezelschap.

De kersverse Romeinse Keizer stichtte, zoals dat in die kringen gebruikelijk is, zijn ridderordes. Vooral nostalgisch ingestelde Amerikanen blijken graag fikse bedragen, gaande van 1000 tot 5000 dollar, over te maken aan Zijne Majesteit om ridder te worden in de ordes. Enkele van Marziano's creaties: 'Ordre Dynastiques Suprême de Saint-Lazare', 'Ordre Souverain de l'Aigle Blanc de Yougoslavie', 'Ordre Céleste, Souverain, Impérial et Militaire de Constantin le Grand', 'Ordre Dynastique de Milos le Grand'⁶. Het lijkt wel een droom...

Op 1 november 1957 werd de huidige Koptische monseigneur effectief bevestigd als eerste patriarch van de 'Eglise Orthodoxe Autocéphale Antiochienne en Europe', onder de naam Mar Joannes-Maria I⁷. Dit patriarchaat is in feite een van de vele kleine kerkjes die naast grote broer Rome een plaats onder de zon probeert te verwerven. Mar Joannes Maria I oefende die functie uit tot 1972 en werd opgevolgd door Boris I, die in België vertegenwoordigd is door Monseigneur Colin, een der witte magiërs van de 'Ordre du Verseau'⁸. Sindsdien stelt Joannes Maria zich in dienst van de 'koptisch-orthodoxe kerk', volgens de overlevering door de apostel Marcus gesticht in 42 na Christus te Alexandrië. Dit vroeger geheten 'patriarchaat van Alexandrië' werd in feite heropgericht in 1824 en vormt een onafhankelijk kerkje

in de koptische tradities. Ze zou om en bij de 40.000 gelovigen tellen. Aan het hoofd van die afdeling van de op christelijke leest geschoeide koptische wereld staat de – zo genoemde – 117de paus Amba Shenouda III. Die onderstreepte tijdens een onderhoud op 10 mei 1973 met paus Paulus VI de verwantschap tussen beide christelijke geloofsgemeenschappen. In die tijd voelde de koptische minderheid in Egypte, waar de zetel van Amba Shenouda III was gevestigd, opnieuw zeer duidelijk de hete adem van de Islamitische expansiedrift in de nek. De kopten zijn de bloedige conflicten met de Islamieten door de eeuwen heen immers nog niet vergeten.

In 1974 stelde Amba Shenouda III Mgr. Marcos aan tot koptisch bisschop voor Frankrijk. Vanuit Toulon poogt Marcos dan de koptische tradities over het Europese vasteland te verspreiden. Of, zoals een ridder in de 'Ordre de Saint-Jean Baptiste' me later zou verklaren: '500 F om de koptische kerk te steunen tegen de oprukkende Islamitische barbaren is geen geld.'

De kleine man

Hij wil er graag over praten, de kleine man. 'Mijn verhaal toont goed aan hoe je als kleine man in het riddermilieu terecht komt', zegt hij, 'mensen hebben zwakheden als ijdelheid en de drang om te zoeken naar diepere dingen in het leven. Daar staan of vallen vele ridderordes mee'. De ex-ridder in de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste' staat voor een psychologisch proces. Hoe kwam hij – als kleine man – in contact met de Orde? Wat waren zijn verwachtingen? Werden die ingelost? De ex-ridder is bereid in alle openheid die vragen te beantwoorden.

'In februari 1974 kwam ik per toeval in het bezit van een brochure van het reisagentschap General Car, waarin een reis van zes dagen werd aangeprezen: 'sur les traces de Jeanne d'Arc'. Tijdens die reis, zo stelde de brochure, zou worden ingegaan op de parallelle geschiedenis, de geschiedenis die je niet op school leert. De gids voor die reis was een zekere Paul de St. Hilaire, van wie ik nog nooit had gehoord. Ik interesseerde me voor occulte geschiedenis, onverklaarbare geschiedkundige feiten. Bepaalde vreemde zaken in het oude Egypte, bijvoorbeeld. Het reisaanbod leek me wel wat. Jammer genoeg was de reis reeds voorbij. Ik besloot dan maar naar General Car te bellen om iets meer te vernemen over Paul de St. Hilaire. Daar vertelde men me dat hij boeken schreef en historicus was en dat hij zich vooral bezighield met symbolisme, het opsporen van verborgen boodschappen en dies meer. Naarmate ik meer vernam, steeg mijn interesse. Ik ben schorpioen, het mysterieuze ligt in mijn aard. Om een lang verhaal kort te maken. De bediende bij General Car gaf me het telefoonnum-

mer door van de St. Hilaire.'

'Een tijdje later gaf de St. Hilaire een conferentie in Brussel over het thema 'Christoffel Columbus heeft niet als eerste Amerika ontdekt!' Dat was de eerste maal dat ik zo iets hoorde. Ik was onder de indruk. Na de voordracht sprak ik met de St. Hilaire. Het klikte meteen. Een maand later ging ik met de St. Hilaire reeds op excursies. Ik herinner me een zeer mooie en interessante reis. Die was georganiseerd door het reisbureau Brabant Voyage. Het thema was 'Tempeliers in het land van Luik'. We stopten in Corswarem, Warnant, Metz, Strée, plaatsen waar de Tempeliers indertijd bases hadden. De St. Hilaire sprak ons over symboliek, heraldiek, alchemie, occulte boodschappen. Enorm! In 1975 maakte ik nog meer dergelijke reizen mee, soms van 5 tot 6 dagen, steeds met de St. Hilaire als gids. De thema's waren steeds even boeiend: 'Paris-mystérieux', 'L'Elzas-mystérieux', enzomeer. Ik was begeesterd.'

'In die tijd werkte ik als bediende in een bedrijf in het Brussels. Op kantoor vertelde ik uiteraard over mijn eerder ongewone interesses. Ik stond er bekend als een mysterieus figuur. Op een bepaald ogenblik werd ik benaderd door een interessant persoon. Die vroeg me of ik er iets voor zou voelen om toe te treden tot een ridderorde. Mijn kennis over geschiedenis sprak in mijn voordeel, zei die persoon. Ik schrok. Ik wist helemaal niet dat er nog ridderordes bestonden. Ik had er nog nooit van gehoord. Het was een openbaring. Het leek of ik plots was doorgedrongen tot de kern van het leven. Ooit had ik eens iets over Rozenkruisers gelezen: "probeer niet met ons in contact te komen; als je waardig wordt bevonden, contacteren wij jou". Het leek er dus op dat ik uitverkoren werd om te behoren tot die kring van mensen die de verborgen waarheden over het leven kenden. Zo dacht ik er toen over. Ik leefde in een euforie... Een paar dagen later werd ik uitgenodigd voor een samenkomst van de Orde. Er ging een conferentie door over "l'histoire de la chevalerie dans les ordres templiers". Zeer interessant. Ik liet me opmerken door mijn vragen achteraf. Enkele dagen later kreeg ik een brief van de groot-prior in de bus. Die schreef me dat ik voldeed aan de verwachtingen en dat ik - indien ik dat wenste - binnenkort geridderd en bewapend kon worden. Omdat ik reeds zoveel wist, schreef hij, mocht ik de fase van aspirant overspringen. Ik zou dus onmiddellijk ridder worden. Ik was enorm gelukkig met dat aanbod. Eindelijk kreeg mijn leven zin. Ik leefde echt. Eindelijk!'

'Op 26 juni 1976 was het dan zover. Ik werd ritueel geridderd door een religieuze instantie, Mgr. Witucki, aartsbisschop van Warschau, tijdens de oorlog generaal. Mijn geluk was intens, onbeschrijflijk. Ik voelde me een echte ridder, nakomeling van de middeleeuwse wach-

ters van de waarheid. Ik wilde van dan af het echte ridderideaal beleven. Eerlijkheid, mensen helpen, doordringen tot de ware mysteries van het leven. De riddering opende de poorten naar het ware leven, dat voelde ik toen. Ik behoorde plots tot de geestelijke elite van deze wereld. Ik weende... Tijdens die ridderingsceremonie werd ik ook bedacht met een Poolse onderscheiding voor bewezen diensten tijdens de oorlog. Ik nam die met dank in ontvangst, hoewel ik tijdens de oorlog nog een klein kind was. Pas later begon ik me vragen te stellen.'

'Ik leefde een hele tijd in die euforie. Het ridderschap verblindde mij. Ik voelde me verheven boven de massa, het plebs, de onwetenden, de profanen. Tot ik stilaan twijfels kreeg. Er gebeurde eigenlijk weinig boeiends tijdens de orde-bijeenkomsten. De etentjes en de inderhaast georganiseerde lezingen werden saai en niet leerzaam. Van de zo hoog geprezen ridderidealen was ook al niet veel te merken. Ik begon me vragen te stellen. Hoe meer vragen en twijfels er in me opwelden, hoe meer ik me voelde beetgenomen. Wat deed de Orde eigenlijk, naast het sporadisch organiseren van oppervlakkige activiteiten? Gaan idee. Toen ik ging beseffen dat mijn voornaamste taak erin bestond om aspirant-ridders te rekruteren, hoefde het voor mij niet meer. Ik was een crisis nabij. Ik dacht de ware zin van het leven te hebben ontdekt en dat bleek slechts een mistgordijn. De ontgoocheling was zeer groot. Het enige wat me te doen stond was ontslag te nemen!'

Nu, na al die jaren, kan hij er om lachen, de kleine man. Hij is over zijn ontgoocheling heen. 'Maar toch kan ik het ze nog altijd niet vergeven dat ze me indertijd een rad voor de ogen hebben gedraaid', zucht hij, 'alles was fake. Waarom?'

Toujours vaincre, jamais vaincu

Boodschap van de Grootprior van de Orde.

'Op deze dag dat nieuwe Ridder de investituur zullen ontvangen, groet ik broederlijk de Ridder, de Dames Patronessen en de kandidaat Ridder, aanwezig op deze schone Ceremonie. In mijn hoedanigheid van Groot-Prior zal ik mij in het bijzonder richten tot de kandidaten die over enkele ogenblikken geridderd zullen worden; zij zijn doordrongen van het ideaal van het ridderschap en van het verlangen deel te hebben aan de geest van eenheid in de broederschap, die al de leden van de Orde van Sint-Jan-Baptist bezielt. Ik acht het nuttig U stof tot nadenken aan te bieden, vooraleer wij overgaan tot uw opname in de Orde met de graad van Ridder.

'Ons Groot-Prioraat staat open voor alle mensen van goede wil, uit

Order of Saint John The Baptist of America

We, Governor General

By virtue of the Charter granted The Order of Saint John The Baptist of America in accordance with the provisions of Title 5 of Chapter 5 of the Code of Laws of the District of Columbia as enacted by the congress of the United States of America do hereby Declare that the Grand Council of the Order, at a meeting held on

has conferred, and does confer upon
His Excellency

the Rank and Dignity of

COMMANDEUR.

In Witness whereof this Certificate is issued by Us with Our Signature and Seal.

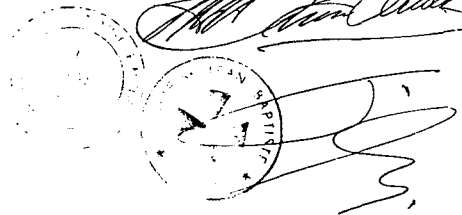
Given at the Seat of the Order this day of in the year 19

The Chancellor
Luis P. Niu

The Governor General
Alm. van der Vliet

In witness whereof this
Certificate is Sealed
with the Great Seal of
the Order and inscribed
in the Archives under

Number
this day of

alle sociale klassen, opdat de mythe zou verdwijnen die het Ridder-
schap afdoet als decoratief en nutteloos, voorbehouden aan mensen
die over een fortuin of over een zogenaamde hoge rang beschikken.
Men treedt toe tot het Ridderschap zoals sommigen toetreden tot een
godsdienst; men komt niet om medailles te verzamelen. Keer in tot
uzelf en bezin u over uw nieuwe toestand. Het uur is geslagen dat ge
moet nadenken over de plichten die gepaard gaan met de waardigheid
die u binnenkort wordt verleend, want daar begint de zending die elke
Ridder van onze Orde opgedragen wordt.

'U zult met waardigheid uw mantel omslaan, omringd door uw
Broeder-Ridders. U zult de stelregel hebben hoffelijk te zijn tegen
iedereen, en in het bijzonder tegen de Orde en haar Ridders. Het is
niet mogelijk dat ge uw leven als Ridder op verschillende manieren
zoudt kunnen interpreteren, er is er maar één. Het is het geven van
zichzelf zonder fout, een voortdurende aanwezigheid van de Geest,
een waakzaam plichtsbef, een edelmoedige doeltreffendheid. Het
is niet mogelijk uzelf te geven door passief te blijven: de Ridder is
geen toeschouwer. U zult ijveren voor de gerechtigheid en voor een
wereld in Vrede en harmonie. U zult ijveren voor een wereld van
Eenheid en Recht. Toon de mensen aan dat men moet geloven in de
LIEFDE.

'Het decorum waarmee u omringd wordt is slechts een symbolische
bevestiging, een esoterische voorstelling van wat in de ziel van een
Ridder ligt; alleen de ogen en de oren van de ingewijde kunnen dit
vatten. U zult een strijd moeten leveren en een dapperheid moeten
opbrengen die alledaags en banaal zijn, maar die vaak meer moeite
kosten dan een verblindende eenmalige actie zou doen. Een Ridder
bekijkt het leven niet meer met dezelfde ogen als de leek. Ik hoop
voor u, zoals voor ons allen, dat het Ridderschap meer betekent dan
een plechtig ritueel op Sint-Martinus, de vespers op Sint-Joris, en een
kruis op uw borst.

'Het Ridderschap van onze voorouders, van de kruistochten naar
het Verre Oosten in het Heilige Land, vond haar edel karakter in de
strijd tegen de ketterij. Tegenwoordig is de ketterij vanuit de tijd der
kruistochten voorbijgestreefd, de moderne Ridders hebben wel ande-
re ketterijen te overwinnen. Het Zwaard dat wij dragen is een sym-
bool, een levend zinnebeeld in de strijd tegen het onrecht in onze mo-
derne wereld. Wij trekken dat zwaard tegen de morele en fysieke ver-
drukking, tegen de armoede. Wij leven niet meer in de eeuwen van de
kruistochten naar het Heilige Land, maar in het tijdperk van het Mo-
rele Ridderschap. Zijn zending is mensen die overladen zijn met fy-
siek en moreel lijden, te redden van wanhoop en twijfel, en dit uit
naastenliefde. Het Ridderschap van het altruïsme moet zich verzetten

tegen de materialistische egoïsten, en uit alle macht de zwakken, de zieken en de verdrukten steunen.

‘Is dit geen edele taak voor een Ridder van Sint-Jan-Baptist? Broeders-postulanten, maak er een erezaak van de regels van de Orde over te nemen; de ouderen zullen u hierbij raad geven en bescherming bieden, in de zuiverste geest van ridderlijkheid. Maak u geen zorgen over glorie, maar ijver voor onze Ridderschap die door de oudste tradities van eer werd geïnspireerd; wees bereid om uw zending van menselijke solidariteit te volbrengen. Ziehier wat uw Groot-Prior u vandaag toewenst, trouw aan ons devies: ALTIJD WINNEN, NOOIT OVERWONNEN.

Broeder Rolland.’

Interludium I

Contradicties ten top! Wat drijft de ridders van de ‘Ordre de Saint-Jean-Baptiste’, of, voluit, de ‘Ordre de Saint-Jean-Baptiste d’Amérique’? Via welke historische gegevens legitimeren de ridders hun bestaan? Dat ze zichzelf als ‘echte ridders’ zien, is een feit. In een officieel werkje, geschreven door ‘Dona’ B. Lambré van de Orde, komt dat duidelijk tot uiting: ‘Wij moeten vechten om onze rechtmatige afstamming staande te houden te midden van dit mantel-en-degen-festival. Laten we hier even opmerken, ter intentie van diegenen die nog twijfelen aan onze waarachtigheid, dat Zijne Majesteit Koning Boudewijn, Koning der Belgen, de functie van Ere-Baljuw Grootkruis van de Soevereine en Militaire Orde van Malta vervult, en een titel van hoge dignitaris draagt in talrijke Ridderorden.’⁹

Bewijs uit het (on)gerijmde? Maar de Soevereine en Militaire Orde van Malta (SMOM), waarin koning Boudewijn inderdaad de vermelde functie bekleedt, heeft helemaal niets te maken met de ‘Ordre de Saint-Jean-Baptiste d’Amérique’. Hoewel de ‘Ordre de Saint-Jean-Baptiste d’Amérique’ zichzelf als een onafhankelijke tak van de SMOM beschouwt, ontstaan kort na het debacle van Malta ten tijde van de Napoleontische veroveringen. Heel wat Spaanse ridders vluchtten toen hals over kop naar het relatief veilige Spanje en stichtten er in 1802 een Spaanse branche onder de naam ‘Ordre de Saint-Jean-Baptiste’. De branche kon op de steun van de Spaanse Bourbon-dynastie rekenen. Tot zover gaan historici akkoord. Minder zeker lijkt de bewering dat, als gevolg van de onstabiele politieke situatie in Spanje, de Spaanse tak in 1923 in de Verenigde Staten terecht komt, wat de naam ‘Ordre de Saint-Jean-Baptiste d’Amérique’ zou wettigen. Historici en vorsers houden zich liever aan de thesis dat toen de

Spanjaard Giovanni Battista Ceschi a Santa Croce in 1879 tot grootmeester van de SMOM werd verkozen, de Spaanse branche gewoonweg opging in de moederorganisatie¹⁰. Hoedanook, in 1923 zag de organisatie ‘Ordre de Saint-Jean-Baptiste d’Amérique’ bij notariële acte het daglicht. De initiatiefnemers waren Amerikaanse legerofficieren. Zo nam ‘Fire Esquadron’-generaal Dimas Aruti tot zijn dood in 1982 de functie van grootmeester waar. Een militaire aangelegenheid, zo lijkt het. En Zdrojewski?

Het obscurantisme

‘Vous voulez attendre un peu’, zegt de assistent van dokter-radioloog Van Rossum beleefd. En hij voegt er even beleefd aan toe, met een hevig Frans accent: ‘even wakten asteblijf’. Ik heb medelijden met de mensen die hier, in de wachtzaal, hun tijd moeten doorbrengen voor ze bij de dokter worden toegelaten. Deze kamer verdraagt geen leven. Er hangt een vreselijke grijsheid. Een depressie-kuur? Een verval in de leegte, waarna alles zonniger moet lijken, ook de ergste kwaal? Het Christus-kruis boven de deur behoedt de aanwezigen voor het ter plaatse sterven, denk ik. Ik wil hier weg. Ontsnappen kan... als je je lang genoeg concentreert op de – hij lijkt wel eeuwenoud – poster van Air France, waarop de ‘réseaux aérien mondial’ staat afgebeeld. Een tweede en laatste ontsnappingsmedium is de viermaster in miniatuur, de Santa Gabriël, die weinig oordeelkundig op een net niet antieke kast werd gedeponeerd.

Gelukkig haalt de dokter me tijdig weg uit dit oord. Ik volg hem de trappen op en neem plaats aan een grote eiken tafel in de leefkamer. Tegen een muur staat een zwaard. ‘Gekocht in Spanje’, zegt de dokter. Dokter Van Rossum is achteraan in de zestig. Een vitaal man. Hij luistert aandachtig naar mijn vragen en antwoordt zeer behoedzaam. Hij is hoog dignitaris van de ‘Ordre de Saint-Jean-Baptiste d’Amérique’, heeft belangrijke relaties in legerkringen. Bovendien is zijn broer privé-arts bij de koning.

‘De “Ordre de Saint-Jean-Baptiste” is in België rond 1976 van de grond gekomen. Eigenlijk met de ridderwijding op zaterdag 26 juni 1976 in het “Breukelhof” te Eizeringen, dichtbij St. Kwintens-Lennik. Toen werd een veertigtal mensen geridderd in de Orde door de Poolse monseigneur-generaal Witucki, een belangrijk figuur in de weerstand tijdens de tweede wereldoorlog. De volgende ridderingsceremonie greep plaats in 1980, op 7 juni, in de kerk van St. Nicolas, achter de Beurs. De erediens werd er opgedragen door onze aalmoezenier. Opnieuw werd er een veertigtal mensen geridderd. De derde en laatste ridderingsceremonie van de Orde totnogtoe geschiedde in

1982 in de 'Trinité'-kerk te Elsene. Dat betekent dat er nu zo'n honderdtwintig ridders zijn in de Orde, naast een kleine tachtig aspirant-ridders of schildknepen. Momenteel zijn we aan reorganisatie toe.'

De dokter schenkt een whisky in. 'Goed voor de gezondheid', zegt hij, 'en, het helpt bij het spreken. Momenteel staat generaal Omer Van Houtte aan het hoofd van de Belgische afdeling. Hij vervangt onze "grand prieur" Jean-Marie Rolland die wegens ziekte niet meer in staat is die functie uit te oefenen. Generaal Van Houtte, momenteel gepensioneerd, was hoofd van alle militaire hospitalen van de Belgische strijdkrachten, zowel in België als in Duitsland. Een zeer belangrijk man. Sinds de dood van luchtmachtgeneraal Dimas-Aruti, de voormalige grootmeester van de Orde, neemt maarschalk Zdrojewski het grootmeesterschap waar. De maarschalk is negentig jaar en wordt bijgestaan door generaal Thadée Jago, een afkorting van Jagozewski.'

Zdrojewski! Jagozewski? Die was 'maître' van de 'commission de recrutement' van de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem' van grootmeester Zdrojewski tijdens de SAC-perikelen!¹¹ Toeval?

Over de inmenging van de SAC in de Tempelorde wil Van Rossum wel wat kwijt: 'dat is inderdaad gebeurd. Het was een publiek schandaal. Maar die elementen werden geweerd.' Behalve Zdrojewski en Jagozewski! Van Rossum draait wat zenuwachtig op de punt van zijn stoel. 'Wat heeft dat te maken met de ridderordes!', houdt hij me geërgerd tegen.

Het gesprek loopt dood. Het wederzijdse wantrouwen stijgt. Even denk ik dat dit het einde is. Plots, met een autoritaire zwaai, als wil hij voorgaande bedenkingen voorgoed wegzuiven, snijdt de dignitaris in de 'Ordre de Saint-Jean Baptiste' een nieuw onderwerp aan. Een verantwoording, lijkt het. De doelstelling van de Orde.

'De bedoeling van de Orde is een elite te creëren, een elite van belangrijke mensen in de samenleving, die bereid zijn een nieuwe kruistocht te beginnen tegen het obscurantisme, tegen de mens zonder ziel en geweten. Kortom tegen het marxisme of het communisme. Wij weigeren de mens te zien als een zielloze machine, die door gewetenloze technocraten wordt gemanipuleerd. Het COLLECTIVISME, het socialisme, zijn kwalen. De oorzaken zijn te vinden in het gebrek aan religie. België is in de loop van de geschiedenis op systematische wijze naar het obscurantisme gevoerd. Dat heeft de miskende Antwerpse historicus Roger Van Avermaet duidelijk aangetoond in zijn werken over de Belgische geschiedenis. Bijvoorbeeld: de graven Egmond en Hoorne verrieden Filips én het christendom om de vrije hand te laten aan de ketter Willem de Zwijger. Zo liet men later het

godeloze Frankrijk regeren over België. Er zijn voorbeelden te over die aantonen hoe wij ons op systematische wijze afwendden van het ware geloof, van onszelf... En je merkt het resultaat. Een maatschappij in verval, geen toekomst meer voor de jeugd, een regering die het individu geen ruimte meer laat, een regering die beveelt en wij moeten knikken of verdwijnen. Kijk naar Europa: Europa sterft! Europa is ten dode opgeschreven als gevolg van het obscurantisme en het gebrek aan religie. De losbandigheid die daarmee samenhangt heeft van ons een ondergeschikt ras gemaakt. Wie zijn er nu in opgang? De Japanners, de moslims. Superieure rassen in vergelijking met de onze. De kruistocht die Hitler – pas op, ik ben tegen het nazisme – aanbond ter zuivering van het Westerse ras was niet zo dom als de meesten dachten. We bevinden ons in een impasse.'

Dokter Van Rossum lijkt niet meer te stoppen. Hij vertelt zijn verhaal met diepe ontgoocheling, een diep misprijzen voor de hedendaagse mens. 'Kijk maar naar wat de vakbonden uitrichten. Stakingen in het openbaar vervoer, stakingen in de mijnen. Het verval is zeer nabij. De macht van de vakbonden is daar een zeer belangrijk teken van... Dus rest er ons niets anders dan te strijden tegen het morele verval. Dat is dan ook de uitgangspositie van onze grootmeester Zdrojewski. Binnen onze Belgische afdeling pogen we diep-religieuze gevoelens aan te kweken door middel van leringen en erediensten. De aanwezige elite moet dan de religiositeit verspreiden in haar invloedssfeer. Want elke ridder heeft een zeer belangrijke maatschappelijke positie van waaruit hij vele mensen kan beïnvloeden. Dat is ons uitgangspunt.'

Buiten wacht de avond me op. Ik spoed me langs vuile Brusselse straten naar de bus. Weg van de waanzin? Aan een dame die me toevallig kruist, vraag ik hoe laat het is. Ze vlucht angstig weg. Het morele verval? Er schiet me iets te binnen. Toen ik aan de dignitaris van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste' uitleg vroeg over een organisatie, I.M.O.S. geheten, antwoordde die andermaal met een wedervraag: 'wat heeft dat met ridderordes te maken?'. Veel dacht ik, want de heren achter de Orde dirigeren eveneens I.M.O.S. I.M.O.S. is een vrij vreemde oudstrijdersorganisatie, quasi-onbekend bij de Belgische nationale oudstrijdersbonden. Waar staat I.M.O.S. voor!¹²

Vragen, vragen, vragen

'Volgens inlichtingen die ik heb ingewonnen, zou de hogergenoemde organisatie (Interallied Military Organisation Sphinx – I.M.O.S., nota van de auteur) een intergeallieerde groepering zijn van gewezen weerstanders, inlichtings- en actieagenten en oudstrijders, die on-

langs in België werd gesticht, en vooral actief blijkt te zijn in de provincie West-Vlaanderen.' Dat schreef de minister van Ontwikkelings-samenwerking, in afwezigheid van de minister van Buitenlandse Zaken, reeds in 1970 aan de toenmalige senator Hilaire Lahaye. En hij voegde er aan toe: 'Deze vereniging zou aan zijn meest verdienstelijke leden het "Interallied Distinguished Service Cross" verlenen. Deze onderscheiding heeft evenwel geen enkel officieel karakter.'¹³

Een merkwaardige organisatie, I.M.O.S.... Dat is ook de bekende Franse schrijver Roger Peyrefitte opgevallen. Peyrefitte schreef een schitterend verhaal over het wellicht meest controversiële personage – althans in Frankrijk – van de jaren zestig en zeventig: de avonturier Fernand Legros. Legros was een van de rijkste mannen van zijn tijd en bouwde die rijkdom op met het verkopen van schilderijen van de meest geprezen meesters aan de machtigen dezer aarde. Staatshoofden en groot-industriëlen verwelkomden Legros als de mecenas van deze eeuw. Totdat Legros er plots van beticht werd ook vervalste doeken te verpatsen. Frankrijk stond op zijn kop. Later kwam ook aan het licht dat de avonturier samenwerkte met inlichtingsdiensten en zich stortte in de wapenhandel. Secretaris van Fernand Legros was gedurende lange tijd de Fransman Moreau de Ferraz, voorzitter van de 'Commission de recrutement' van de tempelorde van Zdrojewski ten tijde van de SAC-affaire...¹⁴ Die hielp Legros aan interessante – zij het nep – certificaten. Peyrefitte schreef: 'Tien jaar later (1965, nota van de auteur), verkocht Fernand een schilderij in België, aan een chef van de I.M.O.S. (Interallied Military Organisation Sphinx), die diploma's en eretekens afleverde voor wapenfeiten die bij de weerstand onbekend waren, afleverde. Fernand liet zijn titels van student in Caïro graag gelden en zag ze gewettigd door twee decreten, geantidateerd op 24 december 1948, waarbij hij – nog steeds onder zijn grafelijke identiteit – achtereenvolgens officier bij de generale staf en kapitein werd benoemd; hij kreeg "wegens dapperheid tegenover de vijand" de medaille van generaal Eisenhower en het kruis eerste klasse "wegens uitmuntende geallieerde diensten". Op de datum van het decreet hield hij zich meer bezig met voetbal en met galanterieën tegenover het achterste van de seminaristen, dan met "gallantry before the enemy". Het is komisch dat dit diploma, dat geacht wordt afgeleverd te zijn "in de troepenkwartieren van de geallieerde strijdkrachten van de weerstand aan het front", vergat dat Fernand in 1948 zeventien jaar was, en dat er nergens meer een front was.'¹⁵

Een vreemde organisatie, I.M.O.S.... Dat vond ook een ex-ridder in de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste', die nog in 1982 het 'Croix de la Victoire 4045' van I.M.O.S. kreeg. De man was tijdens de tweede wereldoorlog amper negen jaar. I.M.O.S., die naast ontelbare deco-

raties¹⁶ ook nog – zo schrijft journalist Chaffanjon¹⁷ – identiteitskaarten aflevert, wordt momenteel vanuit Frankrijk gedirigeerd door Zdrojewski en zijn rechterhand Thadée Jago. De organisatie werd reeds in 1939 gesticht (tenminste, zo vermelden de documenten van I.M.O.S.) door generaal Conrad Strzelczyk. Opnieuw een Pool. Die schreef: 'De I.M.O.S. als een gevechtseenheid en weerstandersorganisatie, gesticht in november 1943 (? , nota van de auteur), hoort bij de Grote Familie van Broederlijk Geallieerde Naties; de I.M.O.S. is werkzaam in bezet gebied, achter de vijandelijke linies, en in gebieden die bezet zijn door de Grote Oorlogsfamilie van het Geallieerde Leger, en heeft als enig doel de vernietiging van het duivelse Hitler-Nazi-Kamp en de Duitse Oorlogsorkaan.'¹⁸

Vreemd. In kringen van weerstanders is I.M.O.S., als gevechtseenheid of als latere groepering van weerstanders, volkomen onbekend... Dat meldde mij de voorzitter van het zeer officiële actiecomité van de weerstand. De organisatie heeft inderdaad een afdeling in België, zoals de minister van Ontwikkelingssamenwerking in 1970 officieel meldde. Die werd later tot vereniging zonder winstoogmerk omgevormd en is sinds 1981 gevestigd te Ieper, met afdelingen in Brugge, Herseaux en Kortrijk¹⁹. Stichter-erevoorzitter is Georges Debruyn, vertegenwoordiger van Zdrojewski in België. Stichter-secretaris is Roland Maillard, prior van de 'Orde van Sint-Jan van Jeruzalem, Priorij der Lage Landen', waarin uiterst belangrijke aan de rechtse zuil aanleunende Vlamingen tot ridder worden geslagen²⁰.

Wat stelt I.M.O.S. in 's hemelsnaam voor? Waarom verleent I.M.O.S. te pas en te onpas talloze niet-officiële decoraties? Is dit slechts een bliksemafleider? Gaat het alleen om misplaatste of folkloristische toestanden? Of is I.M.O.S. misschien een van die 'gordijnorganisaties' voor officiële of parallelle inlichtingsdiensten? Tenslotte duikt één persoon steeds opnieuw op: Zdrojewski. En die, zo schreven Ferrand en Lecavalier²¹, was zeer goed geïntroduceerd in het Europese milieu van inlichtingsdiensten. Bovendien was Zdrojewski uiterst nauw betrokken bij de geheime en gewelddadige operaties van de SAC in het begin van de jaren zeventig. Er ontbreekt houvast. Eén zaak is zeker. I.M.O.S. is zeer nauw gelieerd met de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste' en met een 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem'. De drie organisaties hebben immers dezelfde leiders! Zowel in België als elders. Er is echter nog een vierde gelieerde organisatie. Een superstructuur, zo blijkt. Misschien biedt die meer inzicht. Misschien vormt die vereniging het ontbrekende deel van de puzzel.

Zelfoverschatting?

'In Parijs regeren de Tempeliers, in de V.S. de Ordre van Sint-Jan-Baptist, en in bepaalde Franse kringen is het de 'Rose-Croix Martinèz de Pasqually'...'. Dit eigenzinnig stukje proza staat te lezen in het tijdschrift van 15 januari 1982 van de 'Fédération des Combattants Alliés d'Europe' (FCAE), of nog, de 'Allied Combattants of Europe'. De F.C.A.E. is een organisatie die de relaties tussen oudstrijders uit beide wereldoorlogen en uit de oorlogen in Indochina en Noord-Afrika wil aanscherpen. De leiding van de F.C.A.E. berust op internationaal niveau bij Zdrojewski en Jago. Op Belgisch niveau bij Van Rossum, de generaals Van Houtte en de Bruyn. De 'Fédération' is de vierde organisatie op het lijstje. Ze deelt eveneens niet-officiële ere-tokens uit, zoals de 'Médaille d'Europe', de 'Médaille de Combattants Alliés d'Europe', de 'Médaille Sikorski'. Eveneens gelieerd aan de F.C.A.E. is de 'Zwiazku Uczestnikow Polskieg Ruchu Oporu' (Z.U.P.R.O.), een associatie van Poolse oudstrijders in ballingschap die vanuit verscheidene westerse staten nog steeds strijd voeren tegen de communistische staatsvorm in Polen.

Toen in 1980 het 150-jarig bestaan van België werd gevierd, wou ook de F.C.A.E. niet ontbreken. Op zondag 7 december konden de leden en de sympathisanten van de Fédération na een erediens in de Brusselse Eglise Notre-Dame Médiatrice zich tegoed doen aan een stevig banket in het Hotel Europa. Dat staat op de uitnodigingskaart. Op die kaart staat ook het 'comité d'Honneur International' van de F.C.A.E. vermeld. Een verbazingwekkend lijstje! Naast de namen van illustere generaals en kolonels²² prijken de Belgische politici ex-premier Paul Vanden Boeynants en de liberale minister Herman De Croo... Heeft die steun een zuiver symbolisch karakter? Zijn de politici bij de neus genomen? Of...?

Ik kon me niet inbeelden dat beide politici met dergelijke organisatie collaboreerden. Een brief mijnentwege aan Herman De Croo, waarin ik om opheldering vroeg, bleef echter onbeantwoord. Betekent dit dat de liberale eminentie de zaak te onbelangrijk vindt? Of wil hij niet dat zijn patroonschap in de openbaarheid komt? Feit is, dat bevestigden me later enkele leden van de F.C.A.E., dat zowel Vanden Boeynants als De Croo inderdaad toestemden om deel uit te maken van het 'Comité d'Honneur International' van de F.C.A.E.

Laat ik nogmaals citeren uit het tijdschrift van de F.C.A.E.: 'In Parijs regeren de Tempeliers, in de V.S. de Orde van Sint-Jan-Baptist en in bepaalde Franse kringen de Rose-Croix Martinèz de Pasqually. Uiteindelijk werd in 1964 beslist om de oudstrijders te verzamelen onder het letterwoord van onze F.C.A.E.'. Alle geciteerde organisaties

– op de Rose-Croix na – hebben dezelfde leiders, zowel op internationaal als op nationaal niveau. Ze stralen alle vier eerder ongeloofwaardigheid uit. Ze worden niet erkend door officiële instanties. En toch... 'Het antwoord op je vragen moet je zoeken in de schoot van de Bilderberggroep', vertelde de persoon die me het tijdschrift doorspeelde, en hij voegde er ernstig aan toe: 'het heeft te maken met synarchie'.

Interludium II

Hét grote voorbeeld voor Zdrojewski en aanhangers is zonder enige twijfel de Poolse militair en politicus Wladyslaw Sikorski (1881-1943). Generaal Sikorski was een belangrijk man in de Poolse vooroorlogse geschiedenis en verwierf ook tijdens de tweede wereldoorlog aanzien. Na een klassieke militaire carrière werd de generaal in 1923 minister-president en zetelde de volgende twee jaar als minister van oorlog in de Poolse regering. Nadien, en dit tot 1929, werd Sikorski legerbevelhebber. Daarna trok hij zich uit het politieke leven terug.

Toen in 1939 zowel Hitlers troepen als het Sovjet-Unie-leger Polen binnenrukten, vluchtten vele Poolse prominenten naar Londen. Via Teheran bereikte ook Sikorski de Engelse hoofdstad, waar hij aan het hoofd stond van de Poolse regering in ballingschap en de Poolse strijdkrachten. Die waren zowel actief in Polen zelf als aan de zijde van de geallieerden. In Frankrijk was Zdrojewski (vriend van de Gaulle) een van de kopstukken van het Pools verzet dat door Sikorski werd gecoördineerd. In 1943 kwam Sikorski om in een vliegtuigongeluk nabij Gibraltar. De Duitsers beweerden dat de Britten schuldig waren aan zijn dood omdat hij een vredesregeling tussen Groot-Brittannië en de Sovjet-Unie inzake Polen in de weg stond.

Met Sikorski kwam in 1934 ook de Poolse politicus Joseph Retinger in Londen aan. Die zou trouwens in de troebele oorlogsjaren een van de naaste medewerkers van de generaal worden. Maar Retinger was vooral de spirituele vader van een latere groep van wereldheersers, de Bilderberggroep.

Toen Churchill, Roosevelt en Stalin tijdens de Conferentie van Jalta (4-11 febr. 1945) de wereld herverdeelden, werd Polen tot vazalstaat van de Sovjet-Unie herdoopt, zeer tegen de zin van de anti-communistische groeperingen. 'De belediging die Polen werd aangedaan ten tijde van de overeenkomsten die met de ogen dicht werden gesloten door een seniel demente president Roosevelt', zo stelt de F.C.A.E.²³, deed de Amerikanen schuldgevoelens krijgen. Wellicht werd Polen destijds in anti-communistische kringen aanzien als het

symbool en het voorbeeld van het Russisch imperialisme. De koude oorlog brak in alle hevigheid los.

Vanuit de nog steeds actieve Poolse regering in ballingschap te Londen werd de hoop op een Westers (zeg maar Amerikaans-gezin) Polen nog niet opgegeven. Toen ontpopte Joseph Retinger zich als een invloedrijk politiek denker. Hij baseerde zich op de filosofie van de synarchie om zijn droom te verwezenlijken.

Synarchie

‘Wij worden door sommigen ervan beschuldigd duivels te zijn, door anderen geestelijken, door het publiek zwarte magiërs of krankzinnigen; toch blijven wij eenvoudigweg ridders van Christus, vijanden van geweld en wraak, vastbesloten synarchisten, gekant tegen elke anarchie, aan de top of aan de basis, in één woord: Martinisten.’ – Papus²⁴.

Het principe van de synarchie werd in de 19de-eeuwse Rozenkruisers- en Martinistenkringen geconcipieerd. De vader van deze filosofie was Saint Yves d’Alveydre (1842-1909) die een enorme invloed zou hebben op latere belangrijke occultisten als Papus, Sédir, Guaita en ook Steiner. Vandaag weegt d’Alveydre’s invloed nog steeds sterk door op Martinistenkringen die aanleunen bij de occulte vrijmetselarij zoals de Memphis-Misraïm-loges.

Wat is synarchie? In tegenstelling tot de anarchie stelt de synarchie een regeringsvorm voor mét principes. Belangrijk is de scheiding tussen Autoriteit en Macht, beide gebaseerd op een trinitarisch principe. De drie essentiële maatschappelijke functies - onderwijs, justitie, economie – worden gerepresenteerd in drie niet-politieke sociale kamers, gekozen volgens het principe van het algemeen stemrecht. Ze vormen de Autoriteit, belast met het ontwerpen van wetten. Met de drie sociale kamers corresponderen drie politieke lichamen die samen de Macht uitmaken. Die lichamen hebben de taak de door de sociale kamers ontworpen wetten uit te vaardigen en te doen naleven.

Volgens Saint Yves d’Alveydre leidt het parlementaire bestel aan twee – op termijn – dodelijke kwalen. Enerzijds is er zijn oligarchische instelling: ‘U geeft uzelf een meester die uw deel van nationale oppermacht in handen neemt, en die het dan ook gebruikt, in zijn voordeel of in het uwe.’ Anderzijds is er zijn incompetentie: ‘diegene die gij gekozen hebt zal wetten maken zoals een blinde schilderijen maakt.’ Daarom moet het parlementarisme afgeschaft en de beslissingen aan de Autoriteit overgedragen.

De Martinisten, met op kop hun frontman Papus, namen de principes van d’Alveydre over en plaatsten ze in de context van een theocratisch bestel. Zij stelden dat de natuur, de mens en ook de samenleving dezelfde trinitaristische wet volgden (hoofd = autoriteit = onderwijs-functie; thorax = macht = juridische functie; abdomen = economie = economische functie). Vooral in Frankrijk kreeg de synarchische filosofie in het begin van de twintigste eeuw voet aan de grond in hogere kringen. Zelfs Paul Deschanel (1856-1922), president van de republiek in 1920, stond bekend als aanhanger van de zienswijze van d’Alveydre. In 1922 werd in Frankrijk een geheim politiek genootschap opgezet, de ‘Mouvement Synarchique d’Empire’ (MSE) die later zou worden beticht van mysterieuze en onopgehelderde moordaanslagen. De commando’s van de MSE werden verantwoordelijk gesteld voor de moord op de bankier Navachine (1937), op de onderzoeker Jean Coutrot (1941) en zijn twee secretarissen, op de grootmeester van de Memphis-Misraïm-loge Constant Chevillon.... ‘Deze vijf geheimzinnige overlijdens hebben een gemeenschappelijk punt, of beter gezegd, een gemeenschappelijke verklaring: Novachine, Jean Coutrot, Chevillon en op de tweede plaats Théallet en Moreau (de secretarissen van Coutrot, nota van de auteur) hadden kennis van een geheim document afkomstig van een occult politiek en inwijdingsgenootschap. Het droeg de titel: ‘Synarchisch revolutionair pakt voor het Franse Keizerrijk’.’ Dat schreef Pierre Mariel in 1973²⁵. Het document waarvan sprake werd ingeleid door de volgende verwittiging: ‘Het ongeoorloofde bezit van dit document stelt bloot aan sancties zonder te voorziene beperking, om het even hoe het verkregen werd. Het beste in dergelijk geval, is het document te verbranden en er niet over te spreken. De Revolutie is geen grap maar een onverbidde actie, geleid door een ijzeren wet.’²⁶

De ware activiteiten van de MSE zijn nog steeds niet bekend. De MSE baadde in een sfeer van geheimzinnigheid. Enkel de bevindingen van het rapport Chavin (1941), opgesteld en verspreid tijdens de Duitse bezetting, lijken enkele meer concrete gegevens te verschaffen²⁷. Daarin wordt gesteld dat Eugène Deloncle lid was van de MSE. Deloncle was vooral de bezieler van een in de jaren dertig bijzonder actieve samenzweersorganisatie, de ‘Comité Secret d’Action Révolutionnaire’ (CSAR), waarvan de leden Cagoulards werden geheten en die een volledig militair georganiseerde ondergrondse beweging vormde, gericht tegen de Derde Republiek²⁸. De Cagoulards waren gekenmerkt door monarchistische en ook ten dele fascistische tendensen. Ze onderhielden nauwe contacten met het Italiaans fascisme. Op 11 september 1937 kwam de samenzwering aan het licht. Pas na de oorlog, in 1948, werd tegen de Cagoulards een groots proces ge-

voerd. Waarnemers stelden zonder veel harde bewijzen dat de CSAR in feite de militaire vleugel van de MSE was.

Wellicht had de MSE geen uitstaans met de eerder opgerichte 'Ordre Martiniste Synarchique', waarvan de grote bezieler Victor Blanchard was. Die werd in 1918 tot bisschop geconsacreerd van de 'Eglise Gnostique Universelle', zeer nauw aanleunend bij de Rozenkruisers-tradities. Blanchard stond indertijd ook aan de wieg van A.M.O.R.C.²⁹ Tot de 'Eglise Gnostique Universelle' behoorden trouwens ook de vermoorde grootmeester van de Memphis-Misraïm-loge Constant Chevillon en haar voorlaatste grootmeester Robert Ambelain.

Het mag verondersteld dat de 'Ordre Martiniste Synarchique' vanuit de Memphis-Misraïm-traditie wed geconcipieerd, net als de 'Rose-Croix Martinéz de Pasqually', de mysterieuze organisatie die naast de Tempeliers en de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste' wordt geciteerd door de F.C.A.E. Is de Memphis-Misraïm-loge de spirituele superorganisatie? De loge heeft in ieder geval een belangrijke geestelijke stempel gedrukt op occulte en ridderlijke kringen. Het staat vrijwel vast dat de synarchische ideologie zich binnen de Memphis-Misraïm-loges en haar creaties (zoals de Papus-lijn) verderzet. Die ideologie is dan vooral gebaseerd op Saint Yves d'Alveydre en het Martinistische gedachtengoed.

Op een dag in Oosterbeek...

In 1979 maakte Luis Maria Gonzalez-Mata, een lid van diverse westerse inlichtingsdiensten zijn ervaringen wereldbekend. Die werden geboekstaafd in 'Les Vrais Maîtres du Monde'³⁰. Daarin stelt Gonzalez-Mata dat aan de meetings van de Bilderberggroep eminente leden van vrijmetselaarsloges deelnamen. Gonzalez-Mata preciseerde echter niet om welke loges het ging. Een lid van de Memphis-Misraïm loge vertelde me met de daver op het lijf dat Joseph Retinger connecties had met groeperingen binnen Memphis-Misraïm-loges en mede daarvoor de synarchie-gedachte propageerde. Bluf? Het klinkt logisch, want Retinger was de spirituele vader van de Bilderberggroep, die in feite op een moderne vorm van de synarchische filosofie is geënt. Roger Facon en Jean-Marie Parent omschreven het als volgt: 'De hedendaagse Synarchie is een discrete verzameling van een aantal hoge personaliteiten van het Groot Kapitaal en van de Hoge administratie, die de controle over de politieke macht willen overnemen, om haar te richten volgens hun eigen autoritaire en technocratische inzichten.'³¹ Precies dat is ook de bedoeling van de Bilderberggroep, het geesteskind van de door de synarchische gedachte geïnspireerde Retinger.

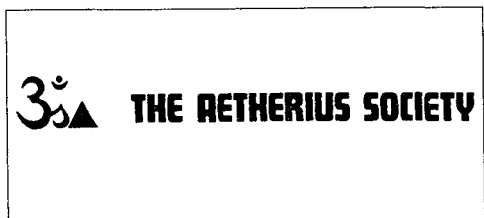
De groep organiseerde in het geheim meetings tussen westerse top politici, top-militairen, top-industriëlen, academici, topfiguren uit vakverenigingen, topfunctionarissen van internationale lichamen en van inlichtingsdiensten om privé en vertrouwelijk de grote lijnen te bepalen van de westerse politieke, militaire en economische ontwikkeling. De Bilderbergmeetings waren niet alleen een antwoord op de communistische dreiging. Ze staan vooral een Westerse wereldregering voor, oncontroleerbaar door het publiek. Zelfs 'Europe Magazine', een Belgisch blad dat een zeer strakke anti-communistische trend volgde, maakte zich zorgen: 'Deze half heimelijke wereldregering (de Bilderberggroep, nota van de auteur) is samengesteld uit spelleiders, nl. de vertegenwoordigers van de hoge internationale fanciën, en uit spelers, nl. politiciers van verschillende landen, die de opdracht hebben om de instructies van hogerhand uit te voeren op hun eigen gewestelijk werkterrein... Het schijnt dat de financiële groepen die werkelijk aan de touwtjes trekken Rockefeller, Wartburg, Kuhn, Loeb, Carnegie heten... Allen streven openlijk wereldwijde doelen na.'³²

Initiatiefnemer van de Bilderberggroep was prins Bernhard der Nederlanden die de meetings, waaraan jaarlijks gemiddeld zo'n 80 à 90 personen deelnamen, voorzat. De eerste samenkomst van de 'westerse wereldregering' vond plaats in 1954 in het Hotel de Bilderberg (vandaar de naam) in het Nederlandse Oosterbeek. In 1957 doken 117 participanten op, onder wie Amerikaanse bankiers als een Rockefeller en Europese machtigen als een Antoine Pinay, een Harold Wilson, een Paul-Henri Spaak... Eveneens aanwezig was Dimas-Arutti, tot 1982 grootmeester van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste'. Dat meldt het tijdschrift van de F.C.A.E.. En dat is interessant. De historiek van de F.C.A.E. zoals voorgesteld in haar tijdschrift, is min noch meer de historiek van de Bilderberggroep.

Zijn de organisaties van Zdrojewski, een man die zeer goed geïntroduceerd is in Westerse inlichtingsmilieus en wiens creaties wel eens benut werden door die milieus, constructies die kaderen binnen de politieke opties van de Bilderberggroep. Dat lijkt een verklaring. Misschien moet je dan toch volgende zinsnede binnen die hypothese beoordelen: 'In Parijs regeren de Tempeliers, in de V.S. de Orde van Sint-Jan-Baptist, en in bepaalde Franse kringen, is het de "Rose-Croix Martinéz de Pasqually"...'. Speculatief? Vast staat dat niet onbelangrijke figuren achter die schijnbaar folkloristische organisaties post vatten, mannen die, zoals Europe Magazine destijds schreef, gedacht worden 'de instructies van hogerhand uit te voeren op hun eigen gewestelijk werkterrein'. Vast staat ook dat de F.C.A.E. zeer hoog oploopt met de synarchische idee achter de Bilderberggroep. Boven-

dien blijken zeer occulte sekte-achtige groepen in relatie te staan met de heren achter de schermen van onbelangrijk lijkende en in misplaatste nostalgie badende organisaties. Lijden de ridders en oudstrijders (?) aan zelfoverschatting? Wie zal het zeggen?

Nostalgie en...

Ik ontmoet hem tussen aftands oorlogsmateriaal, honderde achter glas vastgepinde decoraties en enkele maquettes, fasen uit dé strijd voorstellende. Misschien zal hij wat meer licht kunnen werpen op die beklemmende zaken die mijn geest teisteren. De aankomst in Antwerpen had iets vertederends. Het leek of ik, die mezelf nochtans beschouw als niet-gebonden, een verre emotie voelde opwellen toen de trein krakend halt hield in het Centraal Station. In deze stad heb ik geleefd. Toen de mensenmassa op De Keizerlei me in haar greep kreeg, verdwaasde dat gevoel in iets anoniems, koels, afstandelijks, onwenzelijks. Jammer. De weg naar de Antwerpse Handelsbeurs, waar een tentoonstelling uitgaande van de Belgische Vereniging van Poolse oudstrijders werd georganiseerd, had dan ook niets aantrekkelijks meer. Mijn hoofd was ergens anders.

De voorzitter van de Belgische Vereniging van Poolse oudstrijders straalt eerlijkheid uit. Een innemend man. 'Deze tentoonstelling heeft een nostalgisch karakter', zegt hij, 'ik weet wel, we leven nu, maar het blijft belangrijk de mensen eraan te herinneren wat er een goede 45 jaar geleden is gebeurd.' Edmund Kaczynski doelt op de nazistische terreur, want 'wat de Russen met Polen hebben gedaan, is niet mooi maar daar staat tegenover dat het vroegere dictatoriale regime in Polen ook niet door iedereen werd gewaardeerd. Er was toen veel armoede...'

Zdrojewski?

'Zdrojewski heb ik een paar keer gezien op oudstrijdersbijeenkomsten. Hij is een man van de harde anti-communistische lijn. Hij was

steeds in gezelschap van graaf Nowina Sokolnicki, die momenteel president is van een Poolse regering in ballingschap te Londen. Trouwens, Zdrojewski heeft er een ministerportefeuille, net als enkele andere bekenden. Er zijn zelfs drie Poolse regeringen in ballingschap te Londen. Die bestrijden mekaar en beweren ieder voor zich de enige echte te zijn. Typisch Pools. Zet twee Polen bij mekaar en je hebt drie meningen! Die regeringen kunnen echter op weinig of geen steun rekenen in Polen zelf, waar men niet echt happig is om mensen die de structuren van het vooroorlogse Polen aanhangen te steunen. Maar ze zijn hevig anti-communistisch en symboliseren de "Vrije Polen". Ze hebben nogal wat aanhang in Frankrijk en Engeland via vrijmetselaarskringen.'

En inlichtingsdiensten?

'Die zijn zeker gebruikt geweest en vice versa. Dat weet ik. Hoe de toestand vandaag is, is mij onbekend.'

Zdrojewski is dus 'minister zonder portefeuille' in de 'regering' van graaf Juliusz Nowina Sokolnicki die hem in 1982 trouwens tot 'maarschalk' bevorderde. Een ander minister in die regering én speciaal raadgever van de president is George King, een Engelsman...

..en science fiction

In zijn boek 'Jezus leeft en woont op Venus' beschrijft Christopher Evans op prachtige en cynische wijze 'Operatie Karmalicht'³³: 'Daar Lubek een van de voornaamste wetenschappelijke adviseurs was van niemand anders dan Satan zelf, stelde hij zich tot taak op de hoogte te blijven van alle nieuwste ontwikkelingen in wetenschap en techniek en had hij een enorm computercomplex ontworpen dat Ego heette en een terrein van vijftien vierkante km. besloeg – in het lagere sterrenrijk natuurlijk. In dit indrukwekkende instrument had de boosaardige geleerde geleidelijk alle occulte gegevens van het heelal ingevoerd; hij was ook bezig de erbij passende software te ontwikkelen.'

'Het bezit van deze reusachtige databank, die na verloop van tijd in handen van Satan zou vallen, betekende een werkelijke bedreiging voor de krachten van het goede, zoals de vijf ingewijden plus de "meester Babaji" (een soort geestelijke president van de aarde) al spoedig beseften. Gelukkig ging Lubek, als zovele aardse geleerden van zijn slag, zo op in de ingewikkeldheden van de manier waarop zijn computer functioneerde en in de spectaculaire problemen die het programmeren opleverde, dat hij zijn doel uit het oog begon te verliezen. Zoals het in het mededelingenblad van het Aetherius-genootschap

van juli 1969 wordt gesteld, hij "werd steeds meer de onvervalste geleerde en maakte zich steeds minder druk om de politiek van eigenbelang van de lagere astrale koninkrijken. Zijn hele geest was gericht op het verbeteren van zijn computersysteem".

'Het duurde niet lang voor Lubek werd uitgedaagd door de feodale leenmannen van het sterrenrijk die gebruik maakten van zijn aandacht voor de Ego en trachtten hem van Satans gunst te beroven. Het was op dit punt, toen hun vijanden verdeeld waren door intern gekibbel, dat de ingewijden besloten toe te slaan. Geruggesteund door het gezamenlijke 'geduw' en andere metafysische inspanningen van de leden van het Aetherius-genootschap op aarde, en talrijke spoedvergaderingen in hun hoofdkwartieren in Londen, Los Angeles en elders, begonnen de ingewijden aan een James Bond-missie om de computer van Lubek op te sporen en te vernietigen. Het was een grimmige, maar veelbewogen tijd. Op 24 mei 1969 gaf dr. King om twee uur 's ochtends opdracht de uitstraler van geestelijke energie op de 'wederkerige wijze' aan te zetten, in een poging een aanval van Lubek op zijn hoofdkwartier af te wenden. Dit prachtige toestel – er zijn er ongelukkig genoeg maar al te weinig van op deze planeet – bestaat uit een reeks eenvoudige ronddraaiende delen die door een electromotor worden aangedreven en zogenaamd prana of een soortgelijke vitale kracht uitzenden voor het nut van het algemeen. Niemand op de basis van het Aetherius-genootschap in Londen, waar men een stuk of twee van deze machines heeft, schijnt volledig te kunnen uitleggen volgens welke beginselen ze werken, zodat het moeilijk is de algemene doelmatigheid ervan te beoordelen. Hoe dan ook, het toestel bezorgde Lubek kennelijk het geestelijke equivalent van een blauw oog, maar hij kon zich er met zijn altijd nieuwsgierige geest van de geleerde niet van weerhouden rond te blijven hangen om het gedetailleerd te onderzoeken. Dat was een fatale vergissing, want terwijl hij op die manier in beslag werd genomen, werd hij aangevallen door ingewijden nummer één en drie, buiten bewustzijn gebracht en door hen heel verstandig verwijderd naar een speciale satelliet, die ze als een gevangenisstation in een baan in de ruimte hadden gebracht. Volgens werden er op geschikte plaatsen explosieve ladingen aangebracht en de computer, "die in de loop der jaren met zoveel moeite was gebouwd en onderwezen sprong in enkele seconden uiteen tot een massa verwrongen draden en gebroken kristal".

"Lubek zelf", krijgen we van het mededelingenblad te horen, "wacht nu op de karmische terugslag" voor zijn vroegere daden. En is dit dan het einde van de duivelse geleerde? Het ziet er misschien naar uit, maar het wordt enthousiaste lezers van Amerikaanse stripverhalen vergeven wanneer ze zich afvragen of Lubek, net als Joker en de

krankzinnige Luthor, die onverzoenlijke vijanden van Batman en Superman, er niet op de een of andere manier in zal slagen uit zijn gevangenis te ontsnappen om de wereld eens te meer schrik aan te jagen.'

George King, of beter, 'Zijne Doorluchtigheid Prins George King de Santorini, graaf van Florina, prins Grootmeester van de Mystieke Orde van Sint-Pieter' (neen – u kan blijven zitten) is, behalve minister in de Poolse regering in ballingschap van Nowina Sokolnicki, ook nog stichter-leider van het fantastische Aetherius-genootschap dat over de hele wereld verspreid zo'n 50.000 aanhangers zou tellen. Volgens eigen zeggen kreeg George King in 1954 het verbazingwekkende bericht zich voor te bereiden om dé stem te worden van het 'interplanetaire parlement' met zetel op Saturnus, de woonplaats van de intussen bijna 3500 jaar oude Aetherius en ook van andere meesters als bijvoorbeeld Krishna. Enkele tijd later ving hij door yoga-beoefening telepatisch-gestuurde boodschappen op van bewoners van de planeet Mars, waar een hoog-intelligent volkje leeft. Jezus en Boeddha blijken op de rode planeet hun thuishaven te hebben. Kortom, George King werd de zegsman van het 'Interplanetaire Parlement' en richtte afdelingen op in Engeland, de Verenigde Staten, Nieuw-Zeeland en Canada (om de aarde te redden van de onophoudelijke bedreigingen van de zich in vliegende schotels verplaatsende zwarte krachten). Daarmee behoort King tot de 'Spirituele Hiërarchie' op aarde, bekend als de 'Grote Witte Broederschap' – de keuze van de kleur refereert naar de aard van de gebruikte magie. De meesters van de Grote Witte Broederschap kunnen zich zomaar van de ene naar de andere plaats op aarde verplaatsen, hoeven zelfs niet te eten en hebben de merkwaardige gave door muren te kunnen wandelen. Je zou voor minder....

De riddering

Het is stipt kwart voor elf. Op het Brusselse Koningsplein is het, in tegenstelling tot wekdagen, vrij kalm. Een paar toeristen bewonderen, fototoestel in aanslag, hoe de witte gebouwen de tand des tijds hebben doorstaan. Wellicht voert hun weg naar het Koninklijk Paleis dat vlak om de hoek ligt te pronken in een overheerlijke najaarszon. Op de trappen van de kerk St-Jacques sur Coudenberg is een vreemd schouwspel aan de gang. Heren en dames in lange mantels vangen gretig de verwonderde blikken van de luttele voorbijgangers op. 'Is er een folkloristisch spektakel vandaag?', vraagt een nette Nederlandse dame. Als ik haar vertel dat het daarboven ernst is, trekt ze haar schouders op. 'Die Belgen toch', hoor ik haar mompelen.

Op de trappen van de kerk herken ik de zwarte mantels met rood dubbelkruis van de 'Ordre Capitulaire de St Géréon', aangevoerd door grootmeester Mgr. De Vent; de witte mantels met rood kruis van de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem', met op kop José Bodart, afgevaardigde van regent Sousa Font  s; en tenslotte de rode mantels met wit Maltezer kruis van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste', vertegenwoordigd door groot-prior Jean-Marie Rolland, grootofficier Roger Van Rossum en Grande Visiteuse Marie Van H. Vandaag wordt het 'Herfstkapittel' van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste' gehouden, waarbij de 'rites traditionnels' zullen worden uitgevoerd. Met andere woorden, aan enkele uitverkorenen wordt de grote eer gegund de rangen van de Orde te verwoegen.

Als de eerste tonen van de orgelmuziek weerklinken ('Volk van gedoopten stap op naar uw licht, de Christus is verrezen, Halleluja, Halleluja') stappen de ridders en eredames plechtig door de middengang van de kerk naar voren. Ze nemen plaats op de voor hen gereserveerde plaatsen naast een enorm schilderij van Portaels, gedateerd 1886. Pijn, smart, armoede druipen van het meesterwerk. Een schrill contrast met het pracht en praal uitstralend gezelschap. Het is het gevoel voor traditie dat de ridders tot deze kerk moet hebben aangetrokken, vermoed ik. Een ijverige parochiane vertelt me dat de oorspronkelijke kapel, waarrond de huidige kerk werd gebouwd, reeds in 1134 bestond. Ze diende als opvang voor pelgrims die onderweg waren naar het Spaanse Santiago de Compostella, waar volgens de overlevering in de negende eeuw het lichaam werd gevonden van de apostel Jakobus, leerling van Christus. 'Vandaar de naam van de kerk: St. Jacques', zegt de dame fier.

Het geschuifel van stoelen haalt me uit mijn dromen. De kerkgangers staan recht. De celebrant heft een kelk in de lucht, terwijl hij enkele voor mij totaal onverstaanbare zinnen mompelt. Het is tijd voor de communie. De aanwezigen verlaten hun plaatsen en ontvangen de Heilige Hostie in de mond. Zo ook de Tempeliers voor wie de banvloek destijds uitgesproken door paus Clemens V nochtans nog steeds geldt. De nieuwe verdraagzaamheid? 'Tempeliers? Weet ik niets van af', vertelt een der priesters later.

Nadat de celebrant en de assisterende priesters een einde hebben gemaakt aan de eucharistieviering – 'Ga heen in vrede' – en de meeste gelovigen de kerk hebben verlaten, begint de ceremonie van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste'. Jean-Marie Rolland, de groot-prior, Dr. Roger Van Rossum, de grootofficier en Marie Van H., de Grande Visiteuse, plaatsen zich voor het altaar. 'Het ridderschap in onze tijd is een morele kruistocht', zegt de groot-prior, 'tegen de verloedering van de christelijke waarden, tegen het overheersende materialisme in onze samenleving.'

Een vieretal postulanten – drie vrouwen en één man – wordt naar voor geleid. Ze knielen en krijgen na het afleggen van geloftes van gehoorzaamheid en opoffering en na het kussen van het kruis de zwaardslagen op het hoofd en beide schouders. De 'Grande Visiteuse' haast zich dan om de neo-ridders met de rode mantels van de Orde te draperen. De nieuwbakken Kruisvaarders kunnen nu plaatsnemen in de rangen van hun collega's. Daar worden ze hartelijk gefeliciteerd. Tenslotte weerklinkt de afscheidsspeech van de groot-prior, waarin hij streng de nadruk legt op de plichten van de neo-ridders – 'het bijwonen van de plechtigheden van de Orde is noodzakelijk', 'de strijd moet dagelijks gestreden' – en de broeders en zusters, hoogheden en Monseigneur dankt voor hun aanwezigheid. Twintig minuten heeft de plechtigheid geduurd. Het 'herfstkapittel' van de Orde is ten einde. De ridders en eredames verlaten de kerk. Buiten, op de trappen, plaatsen ze zich opnieuw in formatie.

Het is nu druk op het Koningsplein. Auto's rijden af en aan en, zo'n honderd mensen kuieren genoegzaam rond. Hoofden gaan plots omhoog als de wit-zwart-rode colonne zich in beweging zet en met veel gevoel voor theater het halve plein oversteekt om halt te houden bij het standbeeld van Godfried van Bouillon, de bevrijder van Jeruzalem en vader van het ridderschap volgens christelijke traditie. Te zijner ere leggen de huidige kruisvaarders plechtig bloemen neer. Zo herdenken ze hun geestelijke vader. De plechtigheid wordt afgesloten met een sessie groepsfoto's rondom het standbeeld. Daarna rijden de ridders en eredames, onder de verwonderde blikken van de omstaanders, per auto naar het restaurant 'Les Armes de Bruxelles' in de Beenhouwersstraat, op naar het banket³⁴.

Esoterie

Ik ben er uiteindelijk dan toch in geslaagd een afspraak te versieren met 'La Grande Visiteuse' van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste', mevrouw Van H.

'Toch beter dan elke namiddag koffie met taartjes te consumeren in de stad, niet waar?'. Mevrouw Van H. doelt op haar bedrijvigheid in een aantal ridderordes. Ze is 72 en een van de motors achter een paar van die ordes. 'Je moet een bezigheid hebben. Kijk, mijn man en ik, we zijn al een dagje ouder. Als ik alleen kom te vallen, moet ik iets hebben om naar uit te kijken.' Mevrouw Van H. is de eerlijkheid zelve. Daar ben ik zeker van. Ze vertelt dat dokter Van Rossum haar had gevraagd de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste' te reorganiseren, iets wat ze 'met hart en ziel' wil doen. 'Veel weet ik niet over die Orde', zegt ze, 'ik hou me het liefst bezig met de esoterische aspecten.'

De 'parchemins' worden nu bovengehaald. Zeer officieel aandoende documenten van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste', de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem', branche Zdrojewski, De Bruyn en de 'Ordre de Saint-Antoine du Désert' bevestigen haar betrokkenheid.

Mevrouw Van H. wijst naar de muur rechts van het grote raam. 'Dat is de mooiste van al', zegt ze voldaan. Inderdaad, de adelbrief uitgeschreven door de 'Ordre du Saint-Sauveur de Mont-Real' is indrukwekkend. Gothische letters, geflankeerd door stoer-ogende ridderfiguren, versieren het document. 'Die orde wordt gepatroneerd door het huis Mora y Aragon, je weet wel, daar komt onze koningin vandaan.' Mevrouw Van H. is zichtbaar opgezet met zoveel eer. Zelf was ze tot voor kort – 'ik heb moeten ontslag nemen wegens te veel bezigheden' – 'hospitalière' voor die Orde. Ze hield zich bezig met de caritatieve werking – 'bezoeken brengen in ziekenhuizen'. 'Die Orde is voornamelijk afgestemd op het esoterisme, mijn stokpaardje. In Luik hielden wij maandelijks bijeenkomsten, waar steeds bepaalde esoterische aspecten en alchemistische overleveringen, in de traditie van de Tempeliers werden uitgediept. Hierop waren meermaals afgevaardigden van andere Ordes aanwezig: de 'Ordre Dynastique d'Alibert', de 'Fraternité Michaélite', de 'Milice de Livonie', enzomeer. Al die Ordes hebben een tempelierstraditie, hoewel ze niet van de tempeliers als dusdanig afstammen.'

Mevrouw Van H. wordt plots stil. Ze zucht. 'Ons grote voorbeeld is Raoul Alibert de la Vallée, de man die de esoterische aspecten ingang deed vinden en velen inspireerde. Hij is de grootmeester van de "Ordre Dynastique d'Alibert".'

Naast die functie oefende de in 1986 overleden Raoul Alibert de la Vallée ook nog de functie van secretaris-schatbewaarder uit in Zappelli's 'Fédération Internationale des Ordres de Chevalerie'. Hij werd hierin bijgestaan door... Julien Origas. Hij was toen, net als Origas trouwens, ook lid van het 'Centre Templier d'études Historiques, Philosophiques et Esotériques', ook al een constructie van Zappelli's 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem'. Hoe een dubbelte rollen kan...

9. De kinderen van de opperridder

De eredienst

In de provincie Namen, op een tiental kilometer van Gembloux, ligt het onooglijk landbouwdorpje Petit-Leez. Niet ver van de rivier Orneau staat het voormalige hoevekasteel van Livoux, omgebouwd tot restaurant en herdoopt tot Château de Petit-Leez. Het is nu 3u45. Op de oude met oneffen stenen bezaaide binnenplaats van het kasteeltje staan de delegaties van de ridderordes netjes op een rij. Vooraan pronken de in witte mantels gehulde ridders van de Fraternité Chevaleresque Michaelite, de gastheren van vandaag. Even verderop staat de afvaardiging van de Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem, branche Sousa Fontes, in beige mantels met rood tempelierskruis te wachten op wat gaat gebeuren. Daarnaast prijken figuren in beige capes met rode boorden en dito kruis, de Duitse ridders van de Orde van Constantijn De Grote. Naast de Duitse gasten keuvelen enkele ridders van de Ordre du Verseau met de Luxemburgse ridders van de Ordre de l'Etoile. Tenslotte sluiten een tweetal ridders van de Ordre Dynastique d'Alibert de magistrale rij. Sommigen zijn omgord met zwaarden. Allemaal zijn ze gekomen voor een vreemd schouwspel. Een ridderingsceremonie volgens aloude middeleeuwse tradities.

Het leek wel alsof ik bij het betreden van de binnenplaats in een folkloristisch feest was terechtgekomen. Niets is minder waar. Dit is ernst, dodelijke ernst. Immers, straks wordt iemand tot ridder verhe-

ven, tot strijder tegen de bedenkelijke materialistische verloedering, tot 'voorvechter van de ontlouking der hoogste spirituele waarden in de mens', zoals de grootmeester der Michaëlieters het zou zeggen. Ik word plechtig begroet door de ceremoniemeester en geleid naar de rangen van de Fraternité Chevaleresque Michaelite. Inspelend op mijn –zo duidelijke?– sceptische houding zegt de ceremoniemeester: 'als u straks terug buiten komt, zult u veranderd zijn. U zult een ander mens zijn geworden, ridder willen zijn.' Afwachten maar...

Er lijkt uiteindelijk toch schot in de zaak te komen. Een tiental geïnviteerden, onder wie ik, mag naar binnen om plaats te nemen in een prachtig antieke zaal van het kasteel. Hier zal de ceremonie zich dus afspelen. Vooraan in de zaal staat een soort altaar opgesteld, gevormd met drie spreekgestoelten. De middenste is bestemd voor de grootmeester van de Fraternité Chevaleresque Michaelite, Jean-Baptiste Sornin. Aan beide zijden zullen twee hoge dignitarissen van de Fraternité staan om de ceremonie mee in goede banen te leiden. Links van het altaar werden enkele stoelen geplaatst. Hier zullen de dignitarissen van de andere Ordes plaatsnemen. Wij profanen mogen gebruik maken van de achterste der drie rijen stoelen, aan weerskanten van de zaal, dwars op het altaar opgesteld. De andere plaatsen zijn gereserveerd voor de ridders en eredames van de Ordes. In de vrije ruimte in het midden van de zaal staan twee kleine versierde tafeltjes. Het ene bevat het van drie kaarsen voorziene kruis der Michaëlieters, het symbool van de Orde. Op het andere prijken enkele kleine voorwerpen: naast een kruik met water, een pannetje en een doek.

Plechtig treden de ridders van de Fraternité het vertrek binnen en plaatsen zich kaarsrecht voor hun stoelen. Twee onder hen, de dignitarissen, stappen naar het altaar en verdwijnen achter hun spreekgestoelten. Een dame van de Fraternité houdt halt bij de ingang van de zaal en kondigt met plechtig-luide stem de intrede van de excellenties aan. Zo verschijnen achtereenvolgens: 'Son Excellence le grand prieur et le délégué magistral de l'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem', 'Son Excellence, le Grand Maître de l'Ordre de Constantin le Grand', 'Son Excellence le Grand Maître de l'Ordre de l'Etoile', 'Son Excellence le Vénérable Maître de l'Ordre du Verseau'. Nadien worden de diverse delegaties aangekondigd.

Iedereen is binnen. Stilte. De ceremoniemeester slaat driemaal met een stok op de vloer en dondert: 'Son Excellence le Sérénissime Grand Maître de la Fraternité Chevaleresque Michaelite, Jean-Baptiste Sornin'. Sornin treedt binnen, in aangepast tenue en omgord met een zwaard. Dat zwaard zal later wonderen doen. Hij gaat achter zijn spreekgestoelte staan en begroet de genodigden. Hij opent officieel het 22ste kapittel van de Orde en beveelt dan de deur te sluiten. Nu

komt het ernstige werk. 'Niemand mag de zaal in noch uit tijdens de werken', buldert Sornin. Er wordt een korte speech over het ridderschap afgestoken. De lof van de eens zo roemrijke Tempeliers wordt bezongen en de kwaliteiten van hun negen stichters geprezen. Terwijl Sornin die namen debiteert, steekt de ceremoniemeester aangepast de negen kaarsen aan die op een enorme kandelaar achter het altaar staat. Zo zijn de eerste Tempeliers in geest aanwezig. Dan bezingt Sornin het legaal karakter van de 'fontaine d'honneur', de 'fontein van eer'. Hij mag ridderslagen uitdelen vermits hijzelf werd geridderd door een op even wettige wijze tot ridder geslagen man: de baron du Genièbre, vader van het moderne ridderschap.

De kaarsen op het eerste tafeltje worden aangestoken. Zij symboliseren wijsheid en zelfopoffering, de hoog in het hart gedragen deugden der ridders. Plots verstoren enkele harde bonken op de deur de plechtige stilte. Sornin: 'Wie klopt daar?' De 'Visiteur Général' komt met de niet-alledaagse mededeling dat buiten twee postulanten wachten, een man en een vrouw, om respectievelijk ridder en grootdame te worden.

'Weten ze wel wat het ridderschap inhoudt?', vraagt Sornin.

'Dat weten ze, grootmeester', beaamt de Visiteur Général.

'Hebben ze de proeven doorstaan?'

'Dat hebben ze, grootmeester!'

Sornin richt zich nu tot het publiek: 'Heren ridders en dames, u hebt het gehoord. Twee nieuwelingen wensen onze rangen te verwoegen. De namen zijn welbekend, de prestaties ook. Beiden zijn drie jaar lang beproefd geweest. Met succes. Vooraleer ze binnen treden, wil ik het volgende vragen: is er iemand die bezwaren heeft tegen de riddering? Het is beter het nu te zeggen dan later, want dan is het te laat.'

Stilte. De ceremoniemeester stapt traag en statig de zaal rond, met een vorsende blik. Geen reactie.

'De zaal blijft stil, grootmeester', zegt hij dan.

'Dat ze binnenkomen', buldert Sornin.

De twee stappen binnen en houden halt achter het tweede tafeltje.

'Dat ze de proeven doorstaan', beveelt Sornin. Hij kijkt naar zijn luitenant links van hem en vraagt hem na te kijken of de handen van de nieuwgekomenen voldoende zuiver zijn.

De dignitaris controleert. 'Ze lijken me zuiver', zegt hij, 'maar ik ben niet helemaal zeker'.

'Dat men ze wasse', zegt Sornin. Wat gebeurt. 'De proef met het vuur, ten teken van moed en zelfopoffering', kondigt de grootmeester aan.

Een dame neemt het pannetje, giet er wat alcohol in uit een klein

glazen flesje, en steekt er de vlam in. Zowel de man als de vrouw dienen tot driemaal toe met hun handen over de vlammen te gaan. Wat aardig lijkt te lukken.

‘De zuivering van de ziel’, commandeert Sornin.

De Visiteur-Général stelt zich voor de beproefden op en blaast in hun gezicht. ‘Ze zijn gezuiverd, grootmeester’, roept die.

Nu stapt de grootmeester zelf naar het tweetal toe om het verbod tot spreken, dat hun deze morgen was opgelegd, op te heffen. Dat gebeurt door de mond aan te raken. De twee worden nu, de armen voor het lichaam gekruist, naar voren geleid. De grootmeester herhaalt nog eens hoe ernstig de zaak wel is, en vraagt ze te beloven als een ridder te leven, nooit een ander ridder als vijand te zien zelfs al strijdt die voor een andere zaak en steeds trouw te blijven aan de Orde en haar grootmeester. Dat beloven ze.

De man knielt. De ceremoniemeester reikt Sornin het zwaard aan. Die slaat op de beide schouders en het hoofd van de postulant, in naam van Hugo de Payns en de anderen. Een harde droge klap met de hand op een schouder beëindigt de riddering. Een nieuwe ridder is geboren. Voor mij staat een Michaëlieter recht, neemt zijn mantel af en stapt naar de nieuwe ridder. Hij omkleedt hem met de mantel en zegt: ‘Gij zult nooit meer kou hebben’. Dan is het de beurt aan de vrouw. Zij wordt niet door middel van het zwaard maar met een roos in de Orde opgenomen. Ook zij zal nooit meer kou hebben. Beiden krijgen vervolgens hun erediploma’s toegestopt en nemen plaats in de rangen van hun broeders-Michaëlieters. Vervolgens komen de pages aan de beurt. Vijf kinderen, tussen de acht en de twaalf jaar, beloven trouw aan de Orde en gehoorzaamheid aan haar grootmeester. De nieuwe pages worden door hun fiere ouders verwelkomd en omhelsd. De eigenlijke ceremonie is nu ten einde. Sornin bezingt de lof van de onlangs overleden Raoul Alibert de la Vallée, voorvechter van het moderne ridderschap. De twee ridders van de Ordre Dynastique d’Alibert, waarvan Raoul grootmeester was, kunnen hun tranen amper dwingen.

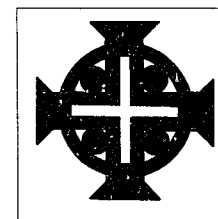
‘Wij vereren hem niet, maar hij was onze spirituele leider’, zegt de grootmeester van de Ordre de l’Etoile me achteraf, zichtbaar bewogen. Raoul Alibert de la Vallée was hun ‘beschermheer’. Terwijl Sornin die eer betuigt, delen enkele heren en dames brood en wijn rond. Zo wordt symbolisch een vriendschapspact tussen de ordes gesmeed.

De grootmeester fluistert zijn ceremoniemeester in het oor. Die vist enkele papierrollen op en plaatst zich naast zijn meerdere. ‘Ik wens enkele dignitarissen tot ere-prior van onze Orde te benoemen’, zegt Sornin. Zo krijgen de aanwezige grootmeesters of groot-priors een certificaat toegestopt. Dit gaat gepaard met omhelzingen. Applaus.

‘Vooraleer ik het 22ste kapittel afsluit, wens ik te vragen of er nog iemand het woord wil nemen’. De grootmeester kijkt gewichtig rond. Zou ik iets zeggen? Neen, het is tijd om de leiders van de andere Ordes de gelegenheid te geven de grootmeester van de Fraternité Chevaleresque Michaëlite op zijn beurt te eren met groot-kruisen en titels. Eerbetuigingen die de grootmeester in dank aanvaardt. Zo besluit het 22ste kapittel. Het is bijna acht uur. De ceremonie is ten einde. De deuren worden opengegooid. Buiten poseren de respectievelijke delegaties voor de camera’s. Nadien wordt de ‘vin d’honneur’ geschonken en de contacten aangescherpt. Iedereen is het erover eens. ‘Dit was een mooie ceremonie’.

Ik voel nog steeds geen behoefte om ridder te worden. Maar de erediensdienst heeft me wel geraakt. Volwassen mannen en vrouwen die knielend trouw beloven aan een Orde en haar grootmeester... Ik zou het niet kunnen. Mannen die zich dan pompeus ridder noemen en, met eretekens behangen, plechtig ten strijd trekken tegen het materialisme om de spiritualiteit in de mens te doen zegevieren. Zijn dergelijke bizarre ceremonieën essentieel voor het vlot functioneren van onze complexe samenleving? Wellicht. Waarom voel ik de behoefte dan niet? Ik moet ophouden met denken en me op de weg concentreren. Deze straat heb ik al tweemaal genomen. Het helpt. Na enige tijd ligt de weg naar Brussel voor me open.

De fontein van eer

Toen de ‘Grand Visiteur’ van de ‘Fraternité Chevaleresque Michaelite’ me opbelde om een afspraak vast te leggen – ‘ook de grootmeester zal er zijn’ – was ik eerder verrast. ‘We zullen al uw vragen in alle eerbijheid beantwoorden’, zei die, ‘ook over de historiek van de Orde.’ Dapper, vond ik. Want hun historische referenties zijn zeer aanvechtbaar. Ook deze Orde wordt als totaal fantastisch afgedaan. De enige erkende ‘Ordre de Saint-Michel’ is die, gesticht in 1469 door de Franse koning Lodewijk XI, als tegenzet voor de prestigieuze ‘Orde van het Gulden Vlies’. De ‘Ordre de Saint-Michel’ is een dynastieke Orde

en komt historisch toe aan het Huis van Frankrijk. Het huidige hoofd van het Huis van Frankrijk is de graaf van Parijs, eerder karig in het uitdelen van ridderslagen.

Tram 90 zwiert door Schaarbeek. Ik neem nog maar eens de gegevens door die ik over de Orde heb kunnen verzamelen. Drie data blijven garant te staan voor de geloofwaardigheid van de Michaelieters: 1210, 1937 en 1964. Waarom die data? Opvallend is het ontbreken van het jaar 1469. Toen werd de Orde officieel gesticht. Of moet dat jaartal net angstvallig worden vermeden? De eerste vragen zullen gaan over de historiek van de Orde, besluit ik. Van de halte aan het Etterbeek-station tot de zetel van de Fraternité in de De Bécolaan is het tien minuten stappen. Op het nummer 47 blijkt ook het 'Centre Culturel Saint-Michel' gevestigd. 'Een kind van de Orde', zal grootmeester Jean-Baptiste Sornin later verklaren, 'vanaf 18 jaar kan ieder die het wil hier met keramiek werken of houtsnijkunst, boekbinden of weven beoefenen. Het uiteindelijke doel is niet de produktie op zichzelf, maar mensen sensibiliseren voor een zeer speciaal contact met anderen die zich ook willen realiseren op creatief vlak. Die idee geldt niet enkel voor het kind, het 'Centre Culturel Saint-Michel', maar ook voor de vader, de 'Fraternité Chevaleresque Michaelite'. De Orde heeft spirituele ambities.'

Het is bijna drie uur. De grootmeester en de Grand Visiteur, een protestants dominee, wachten me op bovenaan de trap. Ze leiden me via een atelier, waar her en der onafgewerkte houten brouwsels staan, naar een klein bureel. Ik mag plaatsnemen. 'Met de stiptheid van de Hoogheden', begroet de grootmeester me. Hij toont me zijn horloge. Inderdaad, het is stipt drie uur.

Sornin moet zowat 60 jaar oud zijn. Hij is onderhoudend. Achterover leunend op zijn stoel, sigaar in de hand, vertelt hij op een bijna lyrische wijze over zijn obsessie, de 'Fraternité'. De Grand Visiteur preciseerd af en toe een en ander en brengt hem meermaals terug op het goede spoor. 'Ik vertel en mijn broeder spreekt.' Sornin is zelfbewust. De toon is bijzonder vriendelijk, uitnodigend zelfs. Een verademing. Tijd dus om de geschiedenis in te duiken.

Volgens de legende zou de aartsengel Michaël in 709 zijn verschenen aan Aubert, de toenmalige bisschop van Avranches. De aartsengel beval de bisschop een kapel te bouwen op de Tombe, een granietrots in de baai voor Avranches. Van dan af moest de Mont Saint-Michel (want zo werd de Tombe herdoopt) het symbool worden van Frankrijks goddelijke kracht. Telkens de Engelsen Frankrijk op die plaats aanvielen, maakte de aartsengel zich boos en deed het tij keren in het voordeel van de Fransen. Niet te verwonderen dat de Mont Saint-Michel vlug een pelgrimsoord werd. In 1210 ontstond dan onder

de hoge bescherming van koning Philippe-Auguste van Frankrijk de 'Confrérie de Saint-Michel'. 'De Confrérie was eigenlijk een soort privé-politie, opgericht ter verdediging van de pelgrims die in groten getale naar de Mont-Saint-Michel trokken', preciseerd Sornin, 'maar tegelijkertijd stond de Confrérie voor een centrum van onderzoek. In een tijd waarin het hermetisme hoogtij vierde over heel Europa, was de Mont-Saint-Michel inderdaad een centrum waar onderzoek werd verricht met betrekking tot de alchemie, astrologie en de astronomie. Dat betekent dus dat de activiteiten verder gingen dan de devotie tot de aartsengel en essentieel steunden op een alchemistische en prometheïsche symboliek. Dat is nog steeds de basis van de Orde. De beroemde alchemist Nicolas Flamel werd later lid van de Confrérie.' De 'Grand Visiteur' neemt verontschuldigend over: 'er zijn voldoende aanwijzingen die dit staven. Zo is er een boek van Morand uit 1790 waarin afdoende wordt bewezen dat de Confrérie wel wat meer was dan een privé-militie.' 'Jammer dat er over de Confrérie geen archieven meer bestaan', mijmert Sornin. De bijna nostalgische sfeer wordt plots onderbroken door een beleefd geklop op de deur. Of meneer Sornin zijn wagen zou willen verplaatsen?

De eerste augustus 1469 transformeerde koning Lodewijk XI de oude Confrérie in een Koninklijke Orde. Lodewijk XI had met zijn 'Ordre Royal de Saint-Michel' (devies: 'Immensi Trémor Océani') duidelijk politieke bedoelingen. Ten eerste moest de Orde het patriotisme aanwakkeren en zou de figuur van aartsengel Michaël als patroon van Frankrijk hiervoor garant staan. Ten tweede wilde Lodewijk XI met zijn Orde het prestige evenaren van de Orde van het Gulden Vlies, opgericht in 1430 door Filips de Goede. Diens zoon Filips de Stoute, hertog van Bourgondië, was indertijd dé aartsrivaal van Lodewijk XI én grootmeester van de Orde van het Gulden Vlies. Bovendien zou Lodewijks nieuwe instelling de mogelijkheid scheppen de adel nauwer aan zich te binden om zo zijn eigen invloed te vergroten.

In het kasteel van Amboise, eeuwenlang de koninklijke residentie, werden die eerste augustus volgende belangrijke nobelen tot ridder in de Ordre Royal de Saint-Michel geslagen: Charles, duc de Cuyenne, frère du Roi; Jean, duc de Bourbon et d'Auvergne; Louis de Luxembourg, comte de Saint-Paul, Connétable de France; André de Laval, Seigneur de Lohéac, maréchal de France; Jean, comte de Sancerre, Seigneur de Rueil; Louis de Beaumont, Seigneur de la Forest et du Plessis Macé; Jean d'Estouteville, Seigneur de Torcy; Louis de Laval, Seigneur de Chastillon; Louis, batard de Bourbon, comte de Roussillon, Amiral de France; Antoine de Chabannes, Comte de Demmartin, grand-maître d'Hotel de France; Jean, batard d'Armagnac, com-

te de Comminges, Maréchal de France, gouverneur de Dauphiné; Georges de la Trémouille, Seigneur de Craon; Gilbert de Chabanne, Seigneur de Custon, Sénéchal de Guyenne; Louis, Seigneur de Crusol, Sénéchal du Poitou; Tanneguy du Chaste, gouverneur du Roussillon et de la Cerdagne.

In 1661 wijzigde koning Lodewijk XIV de statuten van de illustere ridderorde. Ze werd een decoratie-instelling ten voordele van mensen die zich onderscheidden in de Kunsten en de Letteren. Tijdens de Franse revolutie werd de Orde, net als alle andere, verboden. Momenteel is ze het erfdeel van het Huis van Frankrijk.

'De Orde had sinds Lodewijk XI eigenlijk niets meer van doen met het initiërend karakter van de oude Confrérie. Eigenlijk was ze in de loop der tijden tot een politiek prestige-apparaat geworden. Niets meer en niets minder', zegt Sornin. De 'Grand Visiteur' knikt bevestigend. 'En het is daarom dat de Confrérie in de jaren dertig is gerenoveerd, om de oude activiteiten en waarden van de Confrérie in ere te herstellen.' We duiken de twintigste eeuw in. Even heerst de stilte. Sornin laat zich peinzend achteruit zakken, sigaar in de mond. Is hij de draad van het verhaal kwijt? 'De Genièbre', fluistert de 'Grand Visiteur'.

Sornin herpakt zich vlug: 'De baron du Genièbre! Een zeer markant figuur! Hij wordt de vader van het moderne ridderschap genoemd. En met reden! In 1935 was de baron du Genièbre secretaris-generaal van een organisatie ter compensatie van mensen die zich in de eerste wereldoorlog verdienstelijk hadden gemaakt. Die instelling, met aan het hoofd Maurice d'Hartoy, heette de 'Ordre des Croix de Sang'. Rond die tijd ontvluchtte prins François de Bourbon, hertog van Séville, de Spaanse burgeroorlog, om zich definitief te vestigen in Parijs. Hij werd bijgestaan door zijn secretaris, de markies Portafax de Oria. Deze was door de prins tot ridder geslagen. Prins François de Bourbon was immers grootmeester van de 'Ordre Militaire et Hospitalier de Saint-Lazare de Jérusalem', een oude ridderorde.'

'Op een of andere manier kwam de prins in contact met de organisatie waarin de baron du Genièbre zich inzette. En op 4 november 1937 was het dan zover. Markies Portafax de Oria ridderde baron Paul Neveux du Genièbre. Zo werd de baron een schakel in de 'fontaine d'honneur'. Een ridder, geridderd door een ridder, geridderd door een ridder, enzoverder, teruggaande tot de middeleeuwen...' Streng beklemtoont Sornin het belang van de 'fontaine d'honneur'. 'Zogeheten ridders, die mij hun fontaine d'honneur niet kunnen voorleggen, zijn voor mij oplichters... België loopt er vol van. De baron du Genièbre, als royalist, restaureerde in 1937 de vergeten "Ordre de Saint-Michel" en vond in prins Henry de Bourbon een waardig

grootmeester.' Een publikatie van de Orde vermeldt inderdaad: 'Mgr. Prins Henry van Bourbon, hertog van Bourgondië, afstamming van Z.H. Lodewijk XVII vernieuwde in augustus 1937 de 'Ordre de Saint-Michel'. Hiermee lijkt de zaak gewettigd. Een afstamming van het Franse koningshuis renoveert de Orde en neemt het grootmeesterschap waar, volgens de traditie. Maar, als Henry van Bourbon de rechtstreekse afstamming is van Lodewijk XVII, waarom staat een andere Henri, graaf van Parijs, momenteel aan het hoofd van het Huis van Frankrijk? Er klopt iets niet. Bij het overlopen van de genealogie van het Huis van Frankrijk vind ik trouwens nergens een prins Henry van Bourbon. Er blijkt ook uit dat Lodewijk XVII, op wie de prins zich beroept, op de leeftijd van amper tien jaar is gestorven! De raadsels stapelen zich op.

Tijd dus voor een boeiend verhaal, gegrepen uit een turbulente en belangrijke periode van de Franse geschiedenis. Mysteries zijn niet van de lucht. Lodewijk XVII, geboren in Versailles op 27 maart 1785, werd in augustus 1792 samen met zijn ouders en zijn zusje, hertogin van Angoulême, in de Temple gevangen gezet. De Fransen maakten toen definitief komaf met het Ancien Régime en brachten in januari 1793 Lodewijk XVI naar de guillotine. Meteen daarna riepen de royalisten Lodewijk XVII tot koning uit. Deze bleef echter in gevangenschap. Op 8 juni 1795 overleed in de Temple een kind dat in de overlijdensakte Louis Charles Capet wordt genoemd. Lodewijk XVII dus. Historici nemen echter aan dat de overlijdensakte vals was en dat het jongetje ofwel reeds dood was, ofwel ontvlucht.

Het mysterie rond Lodewijk XVII zal wellicht nooit worden opgehelderd. En hier schuift onze prins Henry de Bourbon zich naar voren. Deze is afstamming van een zekere Karl Wilhelm Naundorff, een van de velen die indertijd beweerden niemand minder dan de ontvluchte Lodewijk XVII te zijn. Naundorff, van beroep horlogemaker, verdedigde eerst zijn nogal wankle stelling vanuit Berlijn. Van 1833 tot 1836 verbleef hij in Frankrijk, waar hij werd uitgewezen toen hij 'zijn' zuster, de hertogin van Angoulême, een proces aandeed. In Engeland aangekomen, gaf hij zich uit voor 'messias' en verwierf eveneens bekendheid door zijn uitvindingen. In januari 1845 kwam hij in Nederland toe, waar hij, beschermd door de kroon, met de regering een contract afsloot in verband met een van zijn militair-technische uitvindingen. Een maand later overleed hij. In de overlijdensakte werd hij Charles-Louis de Bourbon genoemd en in een nogal geheim Koninklijk Besluit van 1846 noemde Willem II Naundorffs zoon Charles Eduard de Bourbon! De Nederlandse kroon had duidelijk vertrouwen in Naundorff.

Via langdurige processen (1926, 1954) hebben Naundorffs na-

komelingen hun aanspraken proberen te bewijzen. Zonder succes echter. Pikant detail. Bij een grafopening in 1950 werd vastgesteld dat Naundorff ongeveer 60 jaar oud was geworden. Hij zou dus, net zoals Lodewijk XVII, in 1785 kunnen geboren zijn. Wat er ook van zij, Sornin en zijn Michaelieters hechten wel waarde aan het verhaal. 'Die processen konden zij niet winnen. Uiteindelijk ging het niet enkel om de aanspraken, maar om een heleboel geld en bezittingen. Het was opboksen tegen het machtige Huis van Frankrijk.'

Ook de rechterhand van 'prins' Henry, de baron du Genièbre, was, zoals Sornin al zei, een markant figuur. De in 1965 overleden baron – of hertog van Pauver, een titel die hij van de 'prins' cadeau kreeg – liet zich als volgt kennen:

Genièbre, Baron van, Paul, Pierre, Jean Neveux,

Hertog van Pauver, zegelbewaarder van de

Mgr. de Hertog van Bourgondië (Sevilla).

Familienaam afkomstig van het oude geslacht van een chef van Mesnie de Neustrie.

Commandeur in de 'Ordre du Saint-Esprit'.

Kapittel Ridder – profès van de 'Ordre de Saint Michel'.

Commandeur in de 'Ordre de Saint-Sébastien'.

Als Ridder gewapend op 4 november 1937.

Ridder gewijd volgens de Rooms Pauselijke liturgie op 16 april 1944².

Du Genièbre heeft ook nog andere verdiensten. Zo wordt hij inderdaad erkend als dé vader van het moderne ridderschap. Zijn discipelen gingen hun eigen weg en richtten jaar na jaar nieuwe ridderordes op. 'De baron kende nogal wat succes met de Orde', verhaalt Sornin, 'in vele Europese landen ontstonden kernen van de Orde, die, dat moet gezegd, gestoeld was op zuiver rooms-katholieke waarden. Maar velen gebruikten hun verworven titel om hogerop te komen op de maatschappelijke ladder. Daarenboven werd de Orde op een typisch Franse wijze bestuurd. Geen structuur, geen duidelijke afspraken. Uiteindelijk ontbond prins Henry de Bourbon de Orde. Dat gebeurde in 1952. Maar de baron du Genièbre liet de zaak niet zomaar liggen en stichtte nog datzelfde jaar de 'Archicompagnie de Saint-Michel'. Hij benoemde zichzelf tot regent, afgezat van Michaël op aarde. De Archicompagnie telde toen ongeveer 400 leden, onder wie 200 ridders, verdeeld over een negental Europese landen. In België werd de zetel eerst gevestigd te Namen, later te Luik. Ikzelf werd schildknaap in 1961 en ridder in 1964. In dat jaar werd de baron ernstig ziek. Hij wees de historicus René Feugey aan als opvolger. Die leefde in een Capucijnerklooster en had weinig contact met de buitenwereld. De Archicompagnie dutte in.'

Sornin pauzeert even, neemt een laatste trek aan zijn sigaar en duwt

ze zorgvuldig uit in de metalen asbak. 'Veel Belgische ridders zijn dan in andere ridderordes getreden. Uitgezonderd drie. Die hebben de hoofden bij mekaar gestoken en tekenden op 29 september 1964 op de feestdag van Michaël de 'Acte de Restauration'. Toen ontstond de 'Compagnie Chevaleresque de Saint-Michel'. We kozen onze eigen grootmeester en werden onafhankelijk. In 1970 werd Michel Swysen tot grootmeester uitgeroepen. Toen trad er een radicale verandering op. De titel 'ridder' kreeg een nieuwe inhoud, een trend die ik momenteel doorzet. We zetten ons toen af tegen het caritatieve karakter van het ridderschap – daar wordt tenslotte niemand beter van – en grepen resoluut terug naar de oude idealen van de Confrérie, zoals ze golden in 1210.'

Sornin wordt heel ernstig. De Grand Visiteur kijkt nauwlettend toe, af en toe knikkend. We komen bij de kern van de zaak, voel ik. Er heerst heel even een gespannen rust in het bureeltje. Links achter Sornin wachten een vijftal hellebaarden op een ceremonie. De grootmeester schuift zijn stoel achteruit en haalt diep adem. 'Vanaf de komst van Swysen kreeg de "fontaine d'honneur" een diepere, bewustere betekenis. Het ridderschap werd verinnerlijkt, dit in tegenstelling tot de periode voor Swysen, toen vooral het uiterlijke vertoon belangrijk was. Sommigen wilden echter een soort pseudo-vrijmetselarij creëren en dit veroorzaakte een scheuring. Er kwam een paleisrevolutie. De "Compagnie" werd een zuivere "association initiatique", zonder een echt ridderlijke inslag. Dat kon ik niet nemen. Zo ontstond uiteindelijk in 1982 de "Fraternité Chevaleresque Michaelite". We willen de mens helpen zichzelf te ontwikkelen. Dat is ons doel! Hoe? Door een verhoogd bewustzijn aan te scherpen, zodat de mens een dieper spiritueel leven heeft. We beschouwen ons als de spirituele erfgenamen van de Tempelorde en helpen elk lid om zijn eigen tempel op te bouwen, zijn evenwicht te verwerven. Via een doorgedreven opleiding krijgt hij een levensstijl mee en leefregels. Die opleiding is georganiseerd in etappes.'

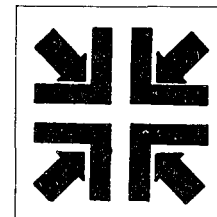
Ik voel aan dat we nu op een punt zijn aanbeland waar de hele organisatie mee staat of valt. Het is een punt waar het ridicule en het bloedernstige mekaar raken. De balans weegt door naar de ene of de andere kant volgens je eigen geloof. Met andere woorden, de rest is geheim en behoort tot het terrein van de 'geinitieerden'. De Grand Visiteur knikt. Hij lijkt mijn bedenkingen te raden. 'De Fraternité is geen geheim genootschap', zegt hij, 'maar een besloten genootschap. Wat er gebeurt tijdens de verplichte maandelijkse sessies is enkel bedoeld voor de ogen en oren van ingewijden. Enkel het jaarlijks riddersceremonieel staat open voor vrienden en familieleden.' Sornin lijkt echter wel een toegeving te willen doen. 'De drie basisgroepen van de

Fraternité zijn de volgende, in volgorde van belang: de “Milice de Stricte Observance”, de “Milice Capitulaire” en tenslotte de “Milice d’Honneur”. Iemand die wenst ridder te worden, moet die drie groepen hebben doorlopen. Het zijn spirituele etappes. Bijvoorbeeld: het samen eten terwijl bepaalde plechtige woorden worden gezegd, creëert een speciale sfeer, nodig voor een diepe observatie. Dat moet een idee geven. Meer zeg ik niet.’

De Grand Visiteur vult getrouw de ontstane stilte. Hij mijmert: ‘ridder zijn, dat voel je, dat merk je in alledaagse dingen. Als je een plaats betreedt, waar een ander ridder aanwezig is, dan voel je onmiddellijk de band. Je bent niet alleen. Er is een gemeenschappelijke kennis die anderen niet hebben. Het ridderschap staat voor waardigheid... Deze morgen nog zag ik op straat een tasje liggen. Vroeger zou ik er tegen geschopt hebben, want ik had wel andere zaken in mijn hoofd. Maar nu denk ik: “ik ben ridder”. Dus nam ik die tas op en bracht ze dadelijk naar het politiebureau. Dát is een aspect van het ridderschap. Onmiddellijk de consequenties van je handelen doorzien en van wat er rond je gebeurt.’

Sornin lijkt uiterst tevreden met de goede daad van zijn broeder en knikt uit de hoogte. ‘Zo is het!’ De grootmeester steekt een nieuwe sigaar op. Het laatste statement. ‘God betekent voor ons het opperste bewustzijn. Maar let op, de Fraternité is soeverein. Dat wil zeggen, we zijn onafhankelijk van elk geloof, elke overtuiging of elke politieke partij. Michaël is geen religieuze patroon, maar symboliseert de triomf van goed over kwaad en de domesticatie van het Vuur – de draak – door de Uebermensch – Michaël. Die symboliek is alchemistisch.’ Het wordt tijd om op te stappen. De ridders staan recht. De Grand Visiteur schudt me de hand en fluistert me toe: ‘meneer, ik hoop dat we u ooit André mogen noemen.’ Ridder van de twintigste eeuw...

Don Guijote...

Paul Neveux, alias de baron du Genièvre, creëerde een heuse twintigste-eeuwse ridderbeweging. De man voorzag velen van een ‘Fontein van Eer’, de trots van elke ridder. Over de hele wereld trekken duizenden mensen nu hun ridderlijke afstamming door tot de baron en via hem tot de middeleeuwse tijden. Paul Neveux lag meteen aan de basis van een heel web van ridderorden. Een van zijn discipelen was ‘baron’ Jean Christini die in 1947 de integristisch ingestelde ‘Ordre de Chevalerie du Christ-Roi’ oprichtte. Christini ridderde op zijn beurt op 29 september 1954 in de Saint-Vincent-kapel te Biarritz. ‘Raoul Alibert de la Vallée, Oudste zoon van Z.H. Ex. de Ridder Alibert de Brandicourt, Eerstgeboren Erfgenaam van de verschillende Takken van de Familie Alibert, Stichter –door Ons Huwelijk met Onze Zeer Dierbare Dame en Echtgenote Gilberte Marie-Anne Richard, ingezegend in de Kerk van Sint-Nikolaas in Juvisy, op 18 april 1933– van het Huis en de Takken der Alibert de la Vallée...’ Waanzin³? Hoe dan ook, de ‘chef van het Huis Alibert de la Vallée’ ontpopte zich tot de voorvechter van het spirituele of esoterische ridderschap. Via zijn tijdschrift ‘La Croix de Gueules’, dat voor het eerst in 1957 verscheen, slaagde Alibert erin dit soort ridderordes uit heel Europa te bewegen tot het sluiten van een samenwerkingsverbond. Dat was het ‘pacte d’amitié’. Die ordes kregen van Alibert het noodzakelijke spirituele voer voorgeschoteld. Gedichten over de diepgang des levens, lyrische ontboezemingen over het verleden, het heden en de toekomst van het ridderschap, romantische uitweidingen over bijbelteksten...

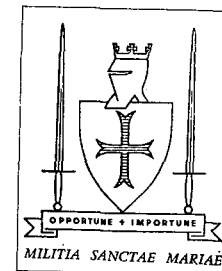
Maar laat ik de in 1986 overleden spirituele leider zelf aan het woord. Onder de hoofding ‘Trouw, Heldenmoed, Barmhartigheid’ staat: ‘En hier verloopt, zoals sinds het begin van de wereld, de strijd van de dag tegen de nacht, van het goede tegen het kwade, van de hemel tegen de hel. Het gaat maar steeds door, maar op het hoogtepunt van deze eeuwige strijd zijn er DE RIDDERS! Toen de zwarte engelen zich tegen GOD keerden en LUCIFER als hun leider kozen, richtte de Aartsengel Michaël –kampioen van het Strijdsperk Daarbo-

ven- gehuld in zijn Trouw aan GOD, zich op en liet SATAN in het zand bijten. Toen de symbolische DRAAK verwoesting zaaide in CAPPADOCIE, pantserde de Soldaat JORIS –kampioen van het Strijdperk Hieronder– zich met Heldenmoed, richtte zich op en versloeg de Draak. Toen de Romeinse soldaat MARTINUS, te Amiens, de ARME ontmoette die naakt was en bibberde van de kou, werd hij overvallen door medelijden en ontdekte plots de Barmhartigheid. Hij nam zijn mantel, trok zijn zwaard, sneed het kledingstuk in twee, en bedekte de ongelukkige met een helft ervan. Hij maakte rechtsomkeer en ging, in een nog grootser gebaar, de andere helft naar Caesar brengen, want dat deel behoorde de staat toe. De Ridders van ons Nieuwe Ridderschap, net als dezen van het Ridderschap uit het Verleden, en zij die het Ridderschap van de Toekomst zullen uitmaken, de Ridders van ons huidige Ridderschap dus, ontvangen, in naam van volgende drie Ridders: Sint-Michaël, Ridder van de Hemel, Sint-Joris, Ridder van de Aarde, en Sint-Martinus, ridder van de Christelijke Liefde, en onder de Bescherming van ONZE-LIEVE-VROUW OVERWINNARES, ontvangen, zeiden wij, een Ridderschap dat hun wordt overgedragen door bemiddeling van het Zwaard van hun Consacrant, zoals hij dat zelf heeft doorgekregen en zoals dat al gebeurt sinds het begin van de middeleeuwen; deze traditie is zo oud als de wereld en verwierf haar definitieve en zeer symbolische vorm in het diepste hart van de Germaanse wouden. Het voortbestaan van deze TRADITIE, in deze vorm en in deze geest, wordt vandaag verze-kerd door de Ridders van ons Nieuwe Ridderschap. En wanneer ons de mogelijkheid geboden wordt om het Ridderschap door te geven, dat aan onszelf werd doorgegeven, dan zetten wij diegenen die ons komen vervoegen in onze grote legerschare, aan om hun drie indrukwekkende patronen niet te vergeten: SINT-MICHAEL, de Hemel en de TROUW, SINT-JORIS, de Aarde en de HELDENMOED, SINT-MARTINUS wiens LIEFDE deze Hemel en deze Aarde met elkaar verzoent; dan sporen wij hen aan om vastberaden, onvervaard en medelijdend te zijn zoals deze drie patronen; dan sporen wij hen aan om, zoals zij, geen andere beloning te verwachten dan deze die voorzien is voor hen die hun leven edel geleefd hebben –dit wil zeggen, dat geen enkel materieel loon de 'TOTALE GAVE' kan vergoeden die ze gedaan hebben aan de Mensen en aan GOD, want kan een 'gave' anders zijn dan gratis? – een beloning waarvan hun 'Levensstijl' die zij in elke minuut van elk hunner dagen gevolgd hebben, de meest overtuigende waarborg is. De Ridders zijn 'GETUIGEN', 'MISSIONARISSEN', en indien nodig, 'SOLDATEN'. Een 'GETUIGE' zet zijn diepste eer op het spel om niet te falen; een 'MISSIONARIS' stelt al zijn vurige ijver in dienst van zijn overtuiging; een 'SOL-

DAAT' weet, indien nodig, te sterven, om met zijn opperste offer de dageraad van de 'OVERWINNING' stralend te laten aantreden.⁴

Die verheerlijking van het ridderschap en het alledaagse leven kan aanleiding geven tot zeer fanatieke denkpatronen. Het gevoel te behoren tot een spirituele elite staat dan voor het gevoel verheven te zijn boven de onwetende massa. Sommigen zien zich dan verplicht een boodschap uit te dragen om de mensheid te redden van het kwaad. In die kringen viert het integrisme veelal hoogtij, wordt tot de kruistocht opgeroepen tegen het materialisme, marxisme of communisme en voor het eeuwigdurend rijk van Christus-koning. Sommige van die religieus-fanatieke ridderorden passen wonderwel in het politieke steekspel om de macht over Europa... In 1945 stichtte een discipel van de 'baron du Genièvre' de 'Ordre des Chevaliers de Notre-Dame'...

Het rode gevaar

'Ontvoeringen, misdaden, sociale onrust, schokken tegenwoordig de landen van West-Europa, overeenkomstig een nauwkeurig plan dat opgesteld werd door een echte "terroristische internationale". Het plan bestaat erin om door terreur een verharding uit te lokken, nadien een fascisering of een nazificatie van de democratische Staten, waardoor, als reactie, de rode revolutie door opstand van de massa wordt verwekt. Men kan zich afvragen in welke mate bepaalde neo-Nazistische groepen het spel meespelen om het eerste deel van het programma te helpen verwezenlijken, en het daarbij dan te houden.'⁵ Zo werkt de rode revolutie, schreef 'Magistère Information', het blad van de Franse 'Chevaliers de Notre-Dame' of nog de 'Militia Sanctae Mariae'. En die moet tot elke prijs gestopt om Christus-koning te doen zegevieren. De kruistocht dient gestreden op twee vlakken. 'Wij, broeders van de Militia, moeten onze actiemiddelen organiseren om er aangepaste instrumenten van te maken voor de strijd op cultureel, psychologisch, politiek en sociaal vlak in de wereld, waar de voorzienigheid ons leven geeft.' Anderzijds moet contact gezocht met

groeperingen die dezelfde ambities koesteren: Europa eenmaken onder het teken van het kruis. Dát is tevens het grote doel van aartshertog Otto van Habsburg, met wie de Militia dan ook bijzondere contacten onderhoudt. Twee van haar leiders zetelen in Otto's 'Académie Européenne des Sciences Politiques', een van de pijlers in de quasi-geheime constructies van de aartshertog⁶. De Militia volgt ten andere getrouw de ideologische lijn van Marcel Clément, een van de sleutelfiguren van de mysterieuze 'Cercle Violet', waarin Otto's invloed zeer voelbaar is.

Nog merkwaardiger zijn de Italiaanse contacten van de Militia, met name met de organisatie 'Pro Deo' van pater Felix Morlion⁷. De te Diksmuide in 1904 geboren Dominikaan ontvluchtte als gevolg van zijn relaties met de Britse Inlichtingendienst, de nazistische terreur tijdens de tweede wereldoorlog. Hij vestigde zich definitief te Rome. Daar stichtte hij na de oorlog de internationale universiteit Pro Deo die in feite een dekmantel was voor grootscheepse CIA-operaties, zowel in Italië als in Latijns-Amerikaanse landen. Journalist Walter De Bock schreef in 1982: 'In februari 1976 publiceerde de Italiaanse pers een groot aantal vertrouwelijke documenten uit de toen vrijgegeven CIA-archieven in Washington waaruit overduidelijk blijkt dat Morlion gedurende de ganse naoorlogse periode de CIA-correspondent in Rome was. In tandem met Mgr. Carlo Ferrero bouwde hij een inlichtingennet uit van waaruit jarenlang informatie werd gestuurd naar de CIA en het Witte Huis over de Italiaanse politiek, vooral over socialisten en communisten maar ook over de industrie en de staatsbedrijven. Topfiguren van de Britse Intelligence Service, zoals de specialisten inzake anti-communisme Anthony Graham en Leslie Boas (oud-collega's van Morlion uit zijn diensttijd bij de Britse geheime dienst), kregen een betaalde baan als lesgevers aan zijn Pro Deo universiteit te Rome naast tal van andere prominenten uit de katholieke wereld.

Maar Morlion ontplooidde zijn activiteiten ook in verschillende Latijns-Amerikaanse landen zoals Brazilië en Venezuela, waar dan weer multinationals zoals Standard Oil op hem een beroep deden om b.v. in 1962 gegevens in te zamelen over de activiteiten van 'communisten'. In Italië ficeerde Morlion voor de CIA gegevens over duizenden priesters met linkse sympathieën...⁸.

De 'Militia Sanctae Mariae' past als gegoten in een enorm uitgebouwd anti-communistisch netwerk. Ze roept op tot een kruistocht voor de uitbouw van een christelijk Europa. Steeds ontwaar ik de schaduw van aartshertog Otto van Habsburg. Een man van een Belgische inlichtingendienst, die uiteraard onbekend wenst te blijven, verklaarde me: 'Van Habsburg is dé man achter de schermen van tal

van in het geheim opererende organisaties met als doel een rechts-katholiek regime in Europa. Opvallend is de manier waarop gewerkt wordt. Men stampt een organisatie uit de grond om een bepaalde actie te ondernemen zonder dat het publiek weet wie juist achter de organisatie zit. Dat is de taktiek van de "Mouvances". Van Habsburg werkt nauw samen met zeer belangrijke personaliteiten in Europa en de Verenigde Staten. In België reikt zijn invloed tot in het Koninklijk Paleis. Het gaat om Prins Albert. Alle geheime rapporten waarin de prins met name wordt genoemd, worden verscheurd.' Toen de man me dit vertelde, was ik vastbesloten zijn getuigenis niet te publiceren. Hij had er immers aan toegevoegd: 'grasduinen in die affaires is bijzonder gevaarlijk'. Maar zijn getuigenis, mij ook bevestigd door een ander Belgisch inlichtingsagent, klopt volledig met mijn bevindingen. Wat moest ik doen? Zwijgen?

Maar nu nog even terug naar de Militia. In 1975 verscheen in 'Chevaliers', haar politiek-religieus trimestriële blad, een interessant exposé over de ontwikkelingen in de schoot van de Verenigde Naties (UNO) en de verklaring van de Rechten van de Mens. De gedachten-gang in dit exposé is zo interessant omdat die vandaag door vele geïndustrialiseerde –westerse– landen wordt aangewend. Die visie lag trouwens in 1986 aan de basis van de Amerikaanse beslissing om de financiële bijdragen aan de UNO te verminderen. Rechtstreekse aanleiding was de veroordeling door het Internationale Gerechtshof in Den Haag van de Amerikaanse operaties in Nicaragua⁹. Sinds 1960 –zo meldde de auteur van het stuk– veranderde het gezicht van de UNO stelselmatig. De onafhankelijkheidsgolf in de Derde Wereld zorgde ervoor dat meer en meer ontwikkelingslanden in de UNO een plaats en vooral een stem kregen. De UNO werd geüniversaliseerd. De waarden en belangen verdedigd door de Derde-Wereld-landen waren en zijn echter niet steeds gelijklopend met die van de geïndustrialiseerde landen, die vóór 1960 het gezicht van de UNO bepaalden. De auteur: 'Is deze universaliteit –een produkt van de liberale en sociale filosofie van de Europese juristen, en tot in de jaren 60 benut door politiekers en diplomaten van het Westen– niet bezig zich tegen haar uitvinders te keren als een helse machine? Op gevaar af de machine te stuiten door veel onbegrip, zou het niet beter zijn ootmoedig de mislukking te erkennen van deze nobele utopie? Want de uitwerking van een concept van de mensenrechten, aanvaardbaar voor iedereen, door een politieke vergadering van Staten met tegenstrijdige vitale belangen, is toch wel een utopie? Van dat ogenblik af zal men zich, wat deze materie betreft, moeten wenden tot regionale akkoorden.' En de auteur besluit: 'Ook hier weer is de Europese vormgeving voor ons een dringende behoefte en een vanzelfsprekende ur-

gentie.' De man die dit neerschreef, is niemand minder dan Jean Gol, toentertijd staatssecretaris voor Waalse Streekeconomie voor het Rassemblement Wallon (RW). Het is duidelijk dat de kritische bedenkingen en het alternatief, zoals geformuleerd door Gol, bijzonder goed passen in de visies van de Militia en aanverwanten¹⁰. Om de acties te coördineren, sloot de Militia op het einde van de jaren zestig een pakt met twee andere ridderorden: de 'Ordre du Rouvre' en de 'Milice de Jésus-Christ'. Een logische samenwerking...

Mouvances

Wat met de taktiek der 'Mouvances' precies wordt bedoeld, vertelt de vroegere grootmeester van de 'Ordre du Rouvre', Richard Van Wyck, zelf wel: 'Het meest doeltreffende middel om dit doel te bereiken (dat de Orde erkend wordt als "een natuurlijk gezagsorgaan met grote verdienste en met hoogstaand geweten (...) in het bijzonder op het niveau van de hoge sociale directie en onder de leidinggevende kaderleden") is de oprichting door ieder van ons van MOUVANCES, dit wil zeggen van gebieden van beïnvloeding, toezicht of leiding, die persoonlijk of gemeenschappelijk zijn, die officieel of officieus of zelfs geheim zijn, die geïnstitutionaliseerd of informeel zijn, in de meest uiteenlopende sectoren van het politieke, sociale, academische, economische, culturele of caritatieve leven.'¹¹

Een voorbeeldje van de taktiek van de 'mouvances', zo uit het leven gegrepen. In het kader van de strijd tegen het morele verval richtte de Orde zich in 1974 tot het bisdom Mechelen-Brussel om een actie tegen de vrijheid van abortus op gang te brengen. De actie werd 'Sainte-Elizabeth' genoemd. Bij schrijven van zijn secretaris W. Brievens liet toenmalig priemaat van België, kardinaal Suenens, verstaan akkoord te gaan met het project van de ridders van de 'Ordre du Rouvre'. Hij voegde er wat schijnheilig aan toe: 'Deze actie moet gevoerd worden in overleg met allen die dezelfde essentiële waarden verdedigen, om te vermijden dat bepaalde kringen de zaak zo zouden voorstellen als of de katholieken hun kijk op deze materie zouden willen opdringen aan de andere inwoners van het land.'¹² Er zijn meer, indringender, voorbeelden van de taktiek der 'Mouvances'. Maar eerst lijkt het opportuun de Orde du Rouvre in een breder kader te situeren. Haar pact met de 'Militia Sanctae Mariae' laat al vermoeden dat de strijd voor de instelling van een rechts-katholiek Europa voorop staat. Maar laat ik voormalig grootmeester Richard Van Wyck zelf aan het woord.

'De zending van het Ridderschap omvat de constructie van het TIJDELIJKE in functie van de GEEST en het hervormen van de we-

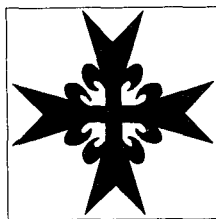
reld in functie van het doel dat de Schepper aller dingen voor ogen had. De activiteiten van het Ridderschap moeten gericht worden, zeker als de leden vastbesloten zijn trouw te blijven aan hun geloften te strijden voor de Waarheid, de Rechtvaardigheid en het Schone, zowel op intellectueel als op materieel vlak. Beide zijn immers nauw verweven. Dit gezegd zijnde, laten we overgaan tot de beschrijving van het type van onderbouw dat het best lijkt aangepast aan de mogelijkheden en karakteristieken eigen aan onze Orde, rekening houdend met haar traditie, haar ledenwerving, en tenslotte de huidige omstandigheden. Indien men zich beroept op bepaalde economische analyses –meer specifiek op die van Colin Clark en van zijn discipel Fourastié, zonder daar overigens dogma's aan vast te koppelen– lijkt het erop dat de zogeheten tertiaire sector een groei tegemoet gaat, in elk geval in die landen die economisch het verst gevorderd zijn. Het lijkt ons interessant de bepaling van de structurele en technische sector van de Orde voor te stellen vanuit de gezichtshoek van de voorspellende analyses van de economische wetenschap en, als dat nodig mocht blijken, er argumenten uit te halen om de actualiteit van het Ridderschap te bewijzen.

'Zonder dat we bang hoeven te zijn de traditie te verloochenen of dat we het risico lopen functioneel onaangepast te zijn, denk ik dat we van dat ogenblik af kunnen verklaren dat de roeping van de Orde is een zo volledig mogelijke tertiaire sector uit te bouwen en te beheren, in 't bijzonder in belangrijke gebieden zoals opvoeding, gezondheid, informatie, financiën, cultuur en vrije tijd. Het is overigens van kapitaal belang te beseffen dat juist deze sectoren het meest bedreigd worden door de subversie en dat onze tegenstrevers er al een te grote controle over hebben. Uiteraard zou die tertiaire structuur voor de Orde een financieel onafhankelijke hefboom moeten vormen om de Orde in staat te stellen doeltreffend tussen te komen in het sociaal raderwerk. Tegelijkertijd moet ze de Orde de middelen geven om via haar eigen raderwerken een deel van haar politieke, caritatieve of pedagogische roeping ten dienste van de gemeenschap te vervullen. De tertiaire structuur moet ook dienen om die leden exclusief aan zich te binden, van wie de trouw, de toewijding en de bekwaamheid uitgebreid getest konden worden. Het mag hier nog eens beklemtoond worden dat de militaire en de caritatieve roeping van de Orde –de tweede is ondergeschikt aan de eerste in de missie van de Rouvre– zich ook, en in de toekomst misschien vooral, situeren in de landen die in de eerste lijn liggen van de confrontaties met mogelijk zware gevolgen voor de toekomst van de mensheid.'

'Wij willen in de eerste plaats praten over de christelijke landen van Latijns-Amerika, die het voorwerp zijn van de vaderlijke bezorgd-

heid van de Paus maar tegelijk ook het slachtoffer van de ontwikkelingen aan de basis en een gedroomde prooi voor de perversiteiten van de revolutionaire bevrijdingsbewegingen. Aangezien het lot van het Christendom zich daar voltrekt, moeten de Ridderes er aanwezig zijn en zich, gezien de omstandigheden, niet alleen bezighouden met de tertiaire sector maar ook met de landbouwkundige en industriële onderbouw. Wij denken ook aan die volkeren van Europa die zich zo vaak lieten verpletteren, en nu zuchten onder de laars van een barbaardom dat zo ruw is dat zijn filosofie totaal vreemd is aan onze beschaving en wezenlijk pervers in structuren, middelen en doel. Slechts op enkele honderde kilometers van hier, en meer dan elders, lijkt de zaak voor de mensheid verloren. Enkel het Geloof, en vooral misschien dat van de Christelijke soldaten, zal op een dag een vleugje hoop kunnen brengen. Na de omschrijving van het werkterrein van onze Orde moeten we de principes van de opbouw en de interne regelingen belichten van de 'mouvances' en van de structuren. Het Principe blijft de DOELTREFFENDHEID in de strijd. Bijgevolg zullen de gebruikte formules eindeloos veranderen en soepel zijn, aangepast aan de omstandigheden van de tijd en de plaats, en in functie van de taktische en de strategische gegevens. Om het organisatorische empirisme te beschrijven, hebben we de Orde vergeleken met een ijsberg, waarvan het zichtbare gedeelte slechts de top is, weliswaar schitterend maar ook veel kwetsbaarder dan de onderbouw, die verscholen ligt in het water, en waarvan het mysterie en de omvang min of meer ontsluit worden naar gelang de gebeurtenissen.'

Ik dacht dat het nuttig was deze tekst in zijn geheel weer te geven, getel op de consequenties die later duidelijk zullen worden. De lange tekst verradt waar het de ridders om te doen is. De macht. De Franse journalist Pierre Péan schreef dat de 'Ordre du Rouvre' een van de groeperingen is waar de 'Cercle Violet' op steunde¹³. En wie 'Cercle Violet' zegt, denkt vooral aan aartshertog Otto von Habsburg en kompanen, en aan verscheidene Westerse inlichtingsdiensten. Wellicht was de belangrijkste contactpersoon tussen de ridders van de 'Ordre du Rouvre' en de aartshertog de Brusselse advocaat Jacques Jonet, zowel ridder van de Orde als politiek secretaris van Otto van Habsburg... Er zijn trouwens nog meer sprekende convergenties. Zo behoren prominenten van de 'Ordre du Rouvre' als Paul Vankerhoven en Vincent Van Den Bosch tot de leiding van de Belgische afdelingen van de belangrijkste politieke organisaties van de aartshertog. Het is duidelijk dat de 'Ordre du Rouvre' bepaalde Belgische invloedslijnen van Otto van Habsburg en medestanders projecteert. Dit al in het kader van de kruisvaart tegen het atheïsme, het materialisme, het communisme. Vraag is nu wat de taktiek der 'Mouvances' heeft opgeleverd.

Wie er geweest is, zal het grif toegeven. De universiteit is vooral een vormingsinstelling. Niet alleen de seminaries of onderwezen materies hebben een belangrijke invloed op de ontwikkeling van de persoonlijkheid. Vooral wat er rondom het zuiver pedagogische gebeurt, de contacten die je legt, de vrijheid, de zelfstandigheid, stimuleert de onervaren, naïeve jonge student tot nadenken over de grote mysteries van het leven, over wie hij is en wat hij wil bereiken. Moeilijke ogenblikken zijn het, maar de moeite waard.

In het academiejaar 1959-1960 kregen enkele jonge studenten – katholiek geïnspireerd en uit zeer vermogende milieus – van de toen nog unitaire Katholieke Universiteit te Leuven een tekst onder ogen die hen sterk zou beïnvloeden. De tekst was van de hand van de Benedictijnse monnik Dom Marie-Gérard Lafond, stichter van de ‘Militia Sanctae Mariae’ en luidde als volgt: ‘Wij denken dat de doelen van het Ridderschap, de promotie van de christelijke orde en de vrede in het Rijk van Christus, meer dan ooit actueel zijn. Wij geloven dat de strijd voor God en de Mensen in deze tijd een echte Ridderlijke strijd is. Ze is als enige in staat zich doeltreffend op te stellen tegenover het verborgen materialisme en het revolutionaire geweld, op alle gebieden waar dat losbarst en in de eerste plaats op het geestelijke.’ Een ridderorde als strijdeenheid voor God en tegen het materialisme, net als vroeger! Het leek wel wat. Met de onderrichtingen van Dom Lafond in het achterhoofd, stond het besluit al vlug vast. Er zou en moest een ridderorde worden gesticht. De naam: *Ordre du Rouvre*. De eik staat als symbolisch bindteken tussen hemel en aarde. Een hiërarchische structuur werd uitgebouwd, initiatieriten ontworpen en gespecificeerd voor de drie klassen in de Orde, schildknaap, donaat en uiteindelijk ridder. Tenslotte ontwierpen de initiatiefnemers een aangepast tenue.

Die initiatiefnemers, onder wie vooral Richard van Wyck en Jacques Jonet¹⁴, konden al vlug rekenen op de onmisbare steun van de toenmalige rector magnificus van de universiteit, Mgr. Van Waeyen-

berg. Die vermakkelijkte uiteraard de contacten met de Belgische kerkelijke hiërarchie. In zoverre zelfs dat enige tijd later de hoofd- aalmoezenier van het Belgisch leger, Mgr. Cammaert, zich tot ‘Capellanus ad honorem O.R.’ liet benoemen en meermaals de erediens- ten voor de Orde zou verzorgen. Soms gebeurde dat in samenwerking met de integristisch ingestelde Mgr. Lefèbvre die dan vanuit Frankrijk naar België reisde om de ridders bij te staan. Ook met het bisdom Mechelen-Brussel ontstonden vertrouwelijke contacten. Kortom, de Orde kon al zeer vlug, zij het niet officieel, steunen op de rechtse top van de Belgische katholieke clerus. Op mijn vraag of die geprivilegieerde contacten zich ook tot de fervent anti-communistisch ingestelde Opus Dei-beweging uitstrekten, werd steeds met een kort en krachtig ‘neen!’ geantwoord. Het zij zo.

In de jaren zestig groeide de Orde onder het grootmeesterschap van Richard van Wyck langzaam maar efficiënt uit tot een strijdbare organisatie. Er ontstond een harde, zeer vertrouwelijke kern van mensen die via de tactiek der ‘mouvances’ macht wilden verwerven tot glorie van God. Elke ridder was gebonden door een eed. Bepalen de statuten van de Orde immers niet dat hij er zich toe verbindt ‘de perfectie na te streven in zijn leven als christelijk soldaat, overeenkomstig de plichten van zijn stand, naar de geest van de Orde; de Kerk en het Vaderland te verdedigen, indien nodig met zijn leven, tegen de interne en externe gevaren; de Orde, haar idealen en haar instellingen te dienen en eeuwig trouw te zijn; hulp en bijstand te bieden aan haar leden; altijd, overal en met alle wettelijk toegelaten middelen haar Grootmeester te gehoorzamen.’¹⁵ De basis was gelegd. Het eigenlijke werk, de ‘Mouvances’, kon van start gaan...

Het werkt, en hoe!

‘Door een aantrekkelijke ontmoetingsplaats te zijn, door vriendschappelijke verhoudingen aan te moedigen, door aangename avondfeesten en culturele activiteiten in te richten, door politieke, diplomatieke en economische contacten te stimuleren, biedt de CERCLE DES NATIONS haar gasten een intellectueel en humaan avontuur dat bij onze tijd past: een dagelijkse werkelijkheid van brede uitwisseling die bezield wordt door het besef van een gemeenschappelijk einddoel.’ Dat schreef ‘ridder’ in de ‘*Ordre du Rouvre*’ Paul Vankerkhoven in 1969 naar aanleiding van de oprichting te Brussel van de Cercle des Nations, ontsproten uit de breinen van de ridders van de Orde. Het opzet was tegelijkertijd gedurfd en ambitieus. Men wilde een ontmoetingscentrum scheppen voor de groten van Europa! Was Brussel immers geen strategische stad? Maar de invloed van de ridders bleek

toen al ver te gaan. Onnoemelijk veel Belgische personaliteiten uit de politiek, de industrie, het leger en de rijkswacht zegden het initiatief hun steun toe. Onder die prominenten waren prins François de Mérode, prins Albert de Croÿ, graaf Nicolas de Kerckhove d'Ousselghem, prins Antoine de Ligne, baron Villenfagne de Vogelsanck, Adelin van Ypersele de Strihou, allen behorende tot de crème van de rechtse Belgische adel, de meesten onder hen ridder in de Soevereine en Militaire Orde van Malta (SMOM). Ook eminente politieke figuren als de latere PRL-europarlementariër Luc Beyer de Rijke, Henri Simonet en Paul Vanden Boeynants achtten het initiatief lovenswaardig. In industriële kringen bleken de relaties te reiken tot topfiguren als Ado Blaton, Charlie De Pauw, baron Kronacker en Michel Relecom... Kortom, de ridders van de 'Ordre du Rouvre' hadden op pakweg 10 jaar tijd een echte elite beïnvloed. De tactiek van de 'Mouvances' werkte echt. En hoe! De wereld lag aan hun voeten. Het ernstige werk kon beginnen.

Alle belangrijke leiders van de 'Ordre du Rouvre' namen beheersfuncties waar in de Cercle des Nations¹⁶. Paul Vankerkhoven werd zelfs voorzitter-directeur. De 'Cercle des Nations', gevestigd aan de residentiële Franklin-Rooseveltpaan te Brussel, groeide op korte tijd uit tot een werkelijk interessante mondaine ontmoetingsplaats. De Cercle zou het Belgisch politiek leven beïnvloeden. Ze zou tevens de high-society-club worden, waar rechtse tot extreem-rechtse en zelfs neo-nazistische denkbeelden een spreekbuis vonden, tot glorie van God. Er werden bijvoorbeeld feestelijkheden georganiseerd om het Griekse kolonelsregime en het dictatoriale regime van Papa Doc Duvalier in Haïti te eren...¹⁷. De Cercle sympathiseerde openlijk met het Spanje van Franco, het Portugal van Salazar, het Chili van Pinochet...¹⁸. En de Cercle, zij groeide en groeide. Ze sloot samenwerkingsverbanden af met elitaire clubs in België¹⁹, Canada²⁰, Formosa²¹, Frankrijk²², de Verenigde Staten²³, Ierland²⁴, Italië²⁵, Monte-Carlo²⁶, Portugal²⁷, Rhodesië²⁸, Zweden²⁹, Groot-Brittannië³⁰. Een wilde jongensdroom werd werkelijkheid. In 1980 waren niet minder dan 44 ambassadeurs, geaccrediteerd bij de Belgische staat of bij de E.G., lid van de Cercle. Het totale ledenaantal liep toen al op tot 491... industriëlen, politici, diplomaten, academici, militairen... Een staat in de staat? Of, een ander Europa in Europa?

Je zou je kunnen afvragen hoe het zover is kunnen komen, hoe de jonge universiteiten van de 'Ordre du Rouvre' op zo'n korte tijd door hebben kunnen dringen tot hét milieu van de macht. Voorzitter-directeur van de Cercle, Paul Vankerkhoven bijvoorbeeld, was in 1969, toen de Cercle is gesticht, amper 28 jaar! Raadsels! Tenzij je in aanmerking neemt dat de 'ridders' van de 'Ordre du Rouvre' steun kre-

gen van hogere instanties. De steun vanwege de top van de Belgische katholieke kerk is één. Maar wat dan nog? Een gok. In 1969 waren graaf Amédée d'Andigné –als stichter– en prins Antoine de Ligne –als lid van het erecomité– van de partij. Beiden zijn zeer invloedrijke ridders in Otto's 'Orde van het Gulden Vlies'. Je zou kunnen stellen dat de Cercle een taak te vervullen had die bijzonder goed paste in de plannen van zowel de ridders van de 'Ordre du Rouvre' als die van de ridders in de 'Ordre de la Toison d'Or'. Sindsdien blijkt trouwens dat er een soort coëxistentie van beide ridderorden ontstaan is. Paul Vankerkhoven wordt actief aan de Belgische top van de meeste politieke organisaties van de aartshertog; Jacques Jonet wordt zelfs privé-secretaris van Otto. En, er zijn nog meer voorbeelden. Ook Richard van Wyck en Vincent Van den Bosch zetelen in Otto's organisaties. Omgekeerd betreden vele eminente leden van Otto's Europese verenigingen de luxueuze salons van de Cercle des Nations. Bovendien is ook de Franse advocaat Jean Violet van de 'Cercle Violet' lid van de Cercle des Nations. Een gok? Het enorm succes van de jonge universiteiten van de 'Ordre du Rouvre' is te danken aan het feit dat zowel hun denkbeelden als hun acties bijzonder goed overeenstemden met de plannen van de aartshertog en zijn medestanders. Daardoor genoten de Rouvre-ridders onmiddellijk de noodzakelijke steun vanwege een Belgische katholieke elite en werkte de tactiek van de 'Mouvances' uitstekend. Binnen de Cercle des Nations ontstond na verloop van tijd een clubje, vastbesloten om de Belgische politiek grondig te beïnvloeden. Dat perspectief kaderde uiteraard in de tactiek van de 'Mouvances'. Een stukje Belgische politieke geschiedenis.

Heksenjacht?

Rond 1970 rommelde het ook in de Franstalige christen-democratische Partij, de PSC. De stijgende invloed van de politieke vertegenwoordigers van de christelijke arbeidersbeweging³¹ in de partij zorgde voor heel wat moeilijkheden. Die politici stonden immers een meer travaillistisch –'links'– beleid voor en waren bovendien voorstander van een voorzichtige federalisering. In 1971 was het dan zover. De 'Démocratie Chrétienne' zag het levenslicht. In de salons van de Cercle des Nations werden die ontwikkelingen uiteraard met lede ogen aanzien. Een ruk naar links! Een anti-unitaire opstelling! Onaanvaardbaar, vonden de heren van de Cercle.

Intussen had zich binnen de Cercle een politiek clubje gevormd rondom de Brusselse politicus Paul Vanden Boeynants. De namen: Paul Vankerkhoven; 'de zwarte baron' Benoit de Bonvoisin wiens vader niet alleen directeur is geweest van de Société Générale tussen

1951 en 1962 maar bovendien ook jarenlang deel uitmaakte van de Bilderberggroep; Edmond Nerinx, een contactman van extreem-rechts; en tenslotte ridder Jean Breydel, ook al stevig verbonden met extreem-rechtse militanten. Het 'klavertje van vier' zou er samen met Paul Vanden Boeynants wel over waken dat de 'Démocratie Chrétienne' gas moest terugnemen.

In 1972 kwam de reactie op gang. De 'Centre Politique des Indépendants et Cadres Chrétiens' (CEPIC) werd gesticht en opgenomen in de PSC. Vanaf 1974 begon het 'klavertje' echt efficiënt te werken. Ridder Jean Breydel werd secretaris-generaal van de CEPIC, Paul Vankerhoven ondervoorzitter, Edmond Nerinx administrateur-generaal en baron Benoit de Bonvoisin schatbewaarder. Dit alles onder het voorzitterschap van eerst André Saint-Remy³², tijdens de koningskwesitie een vurig voorstander van Leopold III. Vanaf 1977 werd Paul Vanden Boeynants voorzitter. De strijd om de macht binnen de PSC kon beginnen. Daartoe had de CEPIC enkele prangende eisen in haar programma geschreven. Een anti-syndicale aanpak, verdediging van het privé-initiatief en de vrije onderneming en verzet tegen staats-inmenging. Natuurlijk stond ook de eenheid van de Belgische staat hoog in het vaandel geschreven.

De acties van de CEPIC wierpen vruchten af. Het boegbeeld Paul Vanden Boeynants werd achtereenvolgens minister van Landsverdediging en Brusselse Zaken (1974), vice-premier en minister van Landsverdediging (1977), eerste minister en minister van Landsverdediging (1978), vice-premier en minister van Landsverdediging (1979), en tenslotte nationaal voorzitter van de PSC van 1979 tot 1981. Een mooi palmares. Tussen haakjes, ook Paul Vanden Boeynants is terug te vinden op de lijst van de 'membres perpétuels' van Otto van Habsburgs AESP.

In het begin van de jaren tachtig gebeurde er iets merkwaardigs. De CEPIC ging ten onder, werd zelfs ontbonden, als gevolg van een aantal onverkwikkelijke politieke en financiële schandalen waarin haar leiders waren betrokken. Het leek wel op een hekstenjacht, een georchestreerde aanval op de gespierde rechterzijde van de PSC. Zowel Edmond Nerinx als baron Benoit de Bonvoisin kwamen in opspraak. Onthullingen in de pers, onder meer via een -opzettelijk?- doorgelekte nota van de Belgische Staatsveiligheid, wezen op de extreemrechtse relaties van beide heren, en, in het geval van Nerinx, op zijn rol als vertrouwensman van diverse inlichtingsdiensten, zoals de CIA³³. Baron Benoit de Bonvoisin werd bovendien in 1984 veroordeeld wegens medeplichtigheid aan frauduleus bankroet. Dat is ook de beschuldiging waarvoor de vroegere grootmeester van de 'Ordre du Rouvre', Richard Van Wyck, zich nog zal moeten verantwoorden

voor de rechtbank. Ook de schoonbroer van de Bonvoisin en stichter van de Cercle des Nations, graaf Hervé d'Ursel, werd officieel beticht van fraude. Paul Vanden Boeynants werd in 1986 veroordeeld wegens fraude en schriftvervalsing³⁴.

Om in 'schoonheid' te eindigen. In 1981, toen de controverse rond de CEPIC in alle hevigheid oplaaide, werden in Brussel een reeks inbraken gepleegd bij verscheidene CEPIC-prominenten en mandatarissen...³⁵. Een hekstenjacht? Moest de CEPIC opgedoekt? Nog merkwaardiger was dat de PRL, de franstalige liberale partij, stelselmatig oud-gedienden van de CEPIC opviste en achter haar partij-programma wist te plaatsen. Dat legde inderdaad grotendeels dezelfde klemtonen als dat van de CEPIC destijds³⁶. Was die schijnbaar georchestreerde afrekening met enkele té rechtlijnigen binnen de CEPIC ingegeven door diegenen die een lange, consequente regeringsdeelname voor ogen hadden? Wilde men de coalitie PSC-PRL verzekeren vanaf 1981, precies het jaar waarin de CEPIC in opspraak kwam? Was het een afrekening met diegenen die niet van plan waren de cruciale stap tot deze coalitie te zetten? Vragen die wellicht pas over een tiental jaren een antwoord zullen vinden, of misschien nooit. Feit is, dat de wel zeer merkwaardige obsessie van justitieminister en PRL-boegbeeld Jean Gol -het uitschakelen van het parlement- zeker in de kaart moet spelen van wat de ridders van de 'Ordre du Rouvre' op het oog hadden en hebben. Tot dusver geen problemen. Misschien konden sommigen niet akkoord gaan met bepaalde niet-christelijke tendensen binnen de PRL, zoals bijvoorbeeld de benadering van de abortusproblematiek, en werd hierdoor de hindernis CEPIC-PRL onoverkomelijk, en de nakende coalitie onmogelijk.

Gissingen... Hoe dan ook, het lijkt erop dat de ridders van de 'Ordre du Rouvre' politiek zijn uitgeschakeld. Het einde van de tactiek der 'Mouvances'? Of is dat slechts schijn? Is Otto van Habsburg zijn politieke achterban in België kwijt? Er zijn feiten die dat tegenspreken. Er zijn harde gegevens die aantonen dat vandaag de dag vooral in Gols PRL een stevige van Habsburg-lobby aanwezig is. Er is niet alleen het ideeëngoed van sommigen binnen de PRL. Er is meer. Er bestaat een politieke organisatie waarin zowel van Habsburgs achterban als bepaalde PRL-tenoren zij aan zij de militaire problematiek van Europa ter harte nemen. Die organisatie pleit voor het Star Wars-project van Reagan en voor een uitbreiding van vooral de conventionele bewapening in Europa. Ze wil Europa tot een hecht militair blok maken om een tegengewicht te vormen voor de communistische dreiging. Dat plan past in de visie van de aartshertog en in de politieke overtuiging van bepaalde harden binnen de PVV-PRL en de CVP-PSC. In 1981 werden de kaarten opnieuw geschud. Een nieuwe coëxistentie?

Co-existentïes

Om maar meteen met de deur in huis te vallen. Op 19 april 1984 verschenen in de bijlagen van het Belgisch Staatsblad de oprichtingsstatuten van het 'Institut Européen pour la Paix et la Sécurité' (IEPS)³⁷. Tussen de acht stichters vallen twee namen op die ook in de beheerraad van het IEPS zullen zetelen: 'Rouvre'-ridder Jacques Jonet, trouwensman van Otto van Habsburg en Nicolas de Kerckhove d'Ousselghem, eveneens actief in Otto's Europese organisaties. Uit een ledenlijst van het IEPS blijkt trouwens dat velen ook behoren tot de Cercle des Nations. Anderzijds valt op dat de Amerikaanse Star Wars-promotors en leiders van de nauw aan de Reagan-administratie verbonden ultra-conservatieve 'Heritage Foundation' (luitenant-generaal Daniel O'Graham en brigadier-generaal Robert Richardson) op de ledenlijst staan. Ook een machtig man als Alexander Haig ontbreekt niet. We bevinden ons in hogere regionen, zoveel is zeker. Ook van de partij is de Engelse inlichtingsagent Brian Crozier die steeds nauw verbonden is geweest met de 'Cercle Violet'... Waaruit blijkt dan de nieuwe coëxistentie? Laat ik volstaan met volgende leden van het IEPS te vermelden: Jean Gol, EG-commissaris Willy De Clercq, PRL-minister van het Brussels Gewest Paul Hatry, PRL-minister van Openbare Werken Louis Olivier, PRL-voorzitter Louis Michel, PSC-ondervoorzitter Fernand Herman, en niet te vergeten, PSC-volksvertegenwoordiger José Desmarests, in 1981 nog vice-premier. Om volledig te zijn. Het Belgische IEPS is in feite de zusterorganisatie van het reeds in 1982 te Luxemburg gestichte 'Europaisches Institut für Sicherheitsfragen'. Oprichters waren onder meer minister van Buitenlandse Betrekkingen Leo Tindemans en... Otto van Habsburg³⁸!

Wat moet je daaruit afleiden? Dat de coëxistentie bestaat! Het is duidelijk dat de mensen die het politieke gezicht van België bepalen in een zo cruciale materie als de veiligheid van Europa samenwerken met de kringen rond aartshertog Otto van Habsburg. Die samenwerking zet zich natuurlijk door in de Belgische binnenlandse politiek. Wellicht zijn in dit verband de woorden van Bernard de Closset, die in 1981 de overstap maakte van de CEPIC naar de PRL, illustratief: 'wij moeten infiltreren in de grote traditionele partijen om beter de socialistische machtsposities te kunnen bestrijden'...³⁹. Die kruistocht is de kern van de coëxistentie.

Dé bezieler én voorzitter van het Belgische IEPS is echter PRL-senator en ex-generaal Robert Close. Die stond tot voor kort aan het hoofd van de World Anti-Communist League (WACL). In 1986 werd hij er afgelost door een ander IEPS-lid, PSC-bons José Desmarests.

Die internationale anti-communistische organisatie, opgericht in 1966 en initieel financieel gesteund door de regeringen van Zuid-Korea en Taiwan, stelt zich tot doel het communisme wereldwijd te bestrijden. In de praktijk komt het er op neer steun te verlenen aan om het even wie die het aan de stok heeft met bevrijdingsbewegingen in de Derde Wereld of met linkse regimes⁴⁰. De WACL opende haar deuren voor dictators als Somoza, Stroessner, voor neo-fascistische en neo-nazistische groeperingen, zelfs voor oud-nazi's, en voor rond-uit terroristische groepen als de Argentijnse doodseskaders van Lopez Rega⁴¹.

De WACL is een duistere, internationale macht. Vele anti-communistische groeperingen zijn er lid van, zoals bijvoorbeeld de Anti Bolshevik Bloc of Nations, bestaande uit vluchtelingen uit de Oostbloklanden. Uiteraard krioelt het er ook van inlichtingsagenten. Sinds 1981 liet de WACL de nazi-groet diplomatisch achterwege. Zo konden de relaties met de Reagan-administratie steviger worden gelegd. Toen nam een wel zeer bijzonder man de Amerikaanse vleugel van de WACL in handen⁴²: John K. Singlaub, een geboren strijder. Singlaubs carrière gaat van start met de 'operatie Jedburgh'. Tesamen met een vijftigtal mannen, onder wie de latere CIA-directeur William Colby en de latere raadgever van Margaret Thatcher, Tommy Mac Pherson, werd hij in het door Hitler bezette Frankrijk gedropt om er contacten te leggen met de weerstand. Daarna treedt hij in dienst van de OSS, de voorloper van de CIA, vecht in Korea en Vietnam, en trekt zich uiteindelijk in 1977 terug in de bergen van Colorado. Generaal Singlaub laat het daarbij niet zitten. Hij stampet een huurlingenmagazine uit de grond, de 'Soldier of Fortune'. Zo ronselt hij, gesteund door de CIA, 'vrijheidsstrijders' voor onder meer de Contra's die de Sandinisten in Nicaragua bevechten. In 1981 kwam hij dan aan het hoofd van de Amerikaanse vleugel van de WACL te staan. Ondervoorzitter werd luitenant-generaal Daniel O'Graham van het IEPS.

De Belgische vleugel van de WACL werd in 1967 opgebouwd op initiatief van niemand minder dan 'Rouvre'-ridder Paul Vankerkhoven. Ze noemt zichzelf 'Ligue International de la Liberté'. De tactiek van de 'Mouvances'! Binnen de salons van de Cercle des Nations kreeg de 'Ligue' haar werkelijke gestalte. Vankerkhoven werd lange tijd bijgestaan door baron Adelin van Ypersele de Strihou, lid van de Cercle, ridder in de Soevereine en Militaire Orde van Malta (SMOM), lid van Otto's Europese organisaties, en destijds nog persoonlijk raadgever van prins Albert... Paul Vankerkhoven, tussen 1982 en 1984 nog Europarlementariër voor de PSC, gaf op 29 septem-

ber 1980 in het franstalige weekblad 'Pourquoi Pas?' toe dat de WACL geïnfiltrerd was door neo-nazi-groepen.

Maar dé motor achter de WACL is ongetwijfeld de 'Vereniging voor het Wereldchristendom' van Sun Myung Moon, ook bekend als de Moon-sekte. De Moon-sekte staat voor een heuse multinational met een enorme financiële slagkracht. De jaarlijkse winst van het Moon-concern, met belangen in zowat alle economische sectoren, wordt geschat op minstens 700 miljoen dollar, of 42 miljard Belgische franken⁴³. De religie van vader Moon is een 'mengelmoes van anti-communisme en hoop op eeuwige vrede via de eenwording van de wereld.' Ze steunt op de totale devotie en onderwerping aan de leider, Sun Myung Moon⁴⁴. Ze roept op tot de ware kruistocht tegen Moskou, ondubbelzinnig omschreven als de satan. Ze ijvert voor een theocratische wereldregering. Moons invloed is, vooral in de Verenigde Staten, enorm, en reikt tot in de kernen van de Reagan-administratie. Knack schreef in 1985 dat Moons kerk 'een gevaarlijke octopus' is. "Geld, macht en devotie verward tot een politiek doel."⁴⁵

Het spreekt vanzelf dat de Moon-sekte stevig verankerd zit in de WACL. Close's directe voorganger als voorzitter van de WACL was Osami Kuboki, eveneens leider van de Japanse Moon-afdeling. De WACL en Moon: één strijd! Generaal Close zelf staat bekend als een van de belangrijkste contactmannen van de Moon-sekte in België. Hij werd opgemerkt tijdens bijeenkomsten georganiseerd door de sekte⁴⁶. Via mannen als Close wil de Moon-sekte ook Europa veroveren. Welke rol speelt een van de huidige topmannen van de PRL dan? Kan de PRL dat dulden? Blijkbaar wel. En er bestaan, hoe onwaarschijnlijk dat ook moge klinken, zeer duistere relaties tussen de Moon-sekte en aartshertog Otto van Habsburg. Van Habsburg weigerde in 1984 het bekende anti-sekten rapport te stemmen in het Europees parlement omdat ook de kerk van Moon erin werd veroordeeld. Moons sekte kwam in dat rapport terecht als gevolg van de vele getuigenissen van ex-leden en ouders van leden over de indoctrinatie methodes gehanteerd door de sekte. Waarom verdedigt de rooms-katholiek Van Habsburg die religieuze multinational? Tenslotte werd Moons kerk reeds in 1977 door de Amerikaanse Raad van Kerken veroordeeld op grond van haar leer, die zogenaamd christelijk is, maar 'onverenigbaar met de christelijke godsdienst en leerstellingen.'⁴⁷

Besluit. Het doel heiligt de middelen. De coëxistentie dringt zich dus op. De kruistochten van zowel Moon als Van Habsburg richten zich naar dezelfde gemeenschappelijke vijand: het communisme. Dat laat de aartshertog trouwens zelf uitschijnen in een interview in 'Une Famille', het Franse tijdschrift van... de Moon-sekte. Op de vraag of het christendom de basis moet leggen voor een 'vrij Europa', ant-

woordt de aartshertog onomwonden: 'Ik zal niet uitsluitend over het Christendom praten, maar over godsdienst in het algemeen. Europa is gevormd door en doordrongen van het Christendom. Ik denk dat de tijd is aangebroken dat alle religieuze krachten zich moeten verenigen om te vechten tegen de afbraakpolitiek van het materialisme. De tijd van de godsdienstoorlogen tussen de gemeenschappen met verschillende strekking is voorbij. Vandaag hebben wij grote behoefte aan de eensgezindheid van allen die in God, het bovennatuurlijke en de onsterfelijkheid van de ziel geloven. Wij hebben de samenwerking nodig van alle religieuze krachten om het materialisme het hoofd te kunnen bieden. Er zou meer solidariteit moeten zijn op dit gebied. Een verbond van alle gelovigen kan een einde brengen aan het materialisme.' Co-existentïes...

En de ridders, zij...

(lees brief volgend blad)

Op 12 december 1978 werd dokter Philippe Schepens in opvolging van Richard Van Wyck ingehaald als nieuwe grootmeester van de 'Ordre du Rouvre'. Schepens is ook secretaris van de 'World federation of Doctors who respect Human Life', de internationale doktersassociatie achter de in vele westerse landen opererende Pro Vita of Pro Life bewegingen. Die zijn in de jaren tachtig uitgegroeid tot zeer invloedrijke anti-abortus lobby's. Tijdens de congressen van de internationale doktersassociatie treedt ook aartshertog Otto van Habsburg regelmatig op als verdediger van het ongeboren leven. Dat de anti-abortusbeweging wel degelijk past in de strijd voor een katholiek rechts Europa blijkt uit volgend citaat uit 'Vox Vitae', het blad van Pro Vita: 'Abortus (net als euthanasie, sterilisering, contraceptie) is een middel om de levenskracht van het Westen te ondermijnen ten voordele van het communisme, het liberalisme en de vrijmetselarij.'⁴⁸

Sint-Benedictus

Een katholiek rechts Europa... de grote droom. Weerwraak. Otto's vader werd immers uit zijn keizerlijk ambt ontzet. Maar de weg naar de macht is lang en hard. Je ontmoet er internationale organisaties als de Moon-sekte, als het Opus Dei. Je moet compromissen sluiten om je voordeel te halen. Dat doen ook je tijdelijke medestanders.

De aartshertog heeft een kluwen van Europese verenigingen tot zijn beschikking. Die verenigingen tellen vele sub-organisaties. De tactiek van de 'Mouvances'. Tegelijkertijd efficiënt en onoverzicht-

ORDRE DES CHEVALIERS DU ROUVRE

LE CÉRÉMONIAIRE

Le 13 décembre 1978.

Monseigneur,

Notre Grand Maître ayant décidé pour des raisons qui lui sont personnelles, de renoncer à sa charge, un chapitre d'élection s'est réuni hier au soir, selon les termes de nos constitutions.

Au cours de ce chapitre a été élu comme nouveau Grand Maître, notre frère Philippe Schepens, chevalier de l'Ordre.

Ses obligations professionnelles (il est médecin) le sollicitant beaucoup pour le moment, il m'a demandé de vous prévenir au plus tôt de son élection et en même temps de vous renouveler l'expression de ses sentiments de filiale déférence.

Au cas où vous désiriez vous mettre directement en rapport avec lui, son adresse privée est "Ouardye", 10, Cervanteslaan, 8420 De Haan.

J'espère avoir le plaisir de vous revoir bientôt et profite de l'occasion qui m'est donnée pour vous présenter, au nom de tous mes frères et au mien, nos vœux les plus sincères et les plus vifs de joyeux Noël et de bonne et sainte année 1979. *veuillez trouver ici, Monseigneur, l'expression de mes sentiments respectueux et filiaux.*

Robert A. Remy,
Cérémoniaire.

^A
Monseigneur F. Cammert,
Prélat de Sa Sainteté.

*"L. & Bontail",
Avenue Louise 139
1050 Brx*

lijk, ondoorgroendelijk. Het spel der groten. Wie enigszins een zicht wil krijgen op het minutieuze werk van de aartshertog en zijn medestanders, moet nogal wat doorbijten. De tactiek van de 'Mouvances' is enorm ingewikkeld om volgen. Maar het loont de moeite. Voor mij ligt het programma van het 'Vde Congres; 5, 6 en 7 oktober 1973' van de 'Associatio Benedictus Patronus Europae'. Dat is een vrij onbekende organisatie. Dat Vde congres vond plaats te Madrid onder het voorzitterschap van de primaat van Spanje, kardinaal Marcelo Gonzalez Martin. Sprekers waren, naast enkele andere geestelijken,

Marcel Clement, lid van de 'Cercle Violet', Paul Vankerkhoven, en 'S. A. I. et R. l'Archiduc Otto de Habsbourg'. Helemaal in de lijn van Otto's ideeëngoed stelde Vankerkhoven toen: 'Op het kruispunt van wegen waar wij ons nu bevinden, is de tijd aangebroken dat wij op de grote vragen van vandaag het licht werpen van ons geloof in Jezus-Christus, waarlijk God en waarlijk Mens. De tijd is aangebroken van bidden en handelen in de christelijke hoop, in de serene zekerheid dat de harmonie tussen de menselijke gemeenschappen niet zal worden hersteld zolang de zonen van de aarde de eerbetuigingen weigeren die de vrije mensen knielend brengen: de hulde van de mens aan GOD.' In het jaar 1973 was de wereld nog jong. Toen kon je nog oproepen tot de kruistocht!

Carmina Burana

Ridders... Tot waar leidt dit onderzoek? Ik ben moe, uitgeput. Het schemert voor mijn ogen. Machiavelli, Cervantès... de combinatie voor verdoken macht. En als je daaraan raakt... Waarom doe ik dit? Ik zal tenslotte toch mijn vingers verbranden. Gisteren nog meldde men mij dat ik in de gaten wordt gehouden door de staatsveiligheid. Ach, wie niet? Waarom doe ik dit? Ik zie uiteindelijk maar één antwoord. Voor mezelf. In alle eerlijkheid. Ik wil, over pakweg tien of vijftien jaar, mijn kinderen nog recht in de ogen durven kijken. Daarom doe ik het. Een illusie? Een levensdrang? Ik heb rust nodig. Muziek. De 'Carmina Burana'! De contradicties. Cynisme. Hét ingrediënt voor het behoud van gezond verstand. Mijn besluit staat vast. Morgen begin ik met de Teutonen.

10. De Teutonen

Pruisen

De geschiedenis van de Teutoonse ridderorde kan je in acht woorden samenvatten: 'bloed, moord en brand, tot glorie van God'! De Teutoonse ridderorde, die net als de Tempelorde en de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem ontstond tijdens de kruistochten, was eertijds inderdaad een niets ontziende, wreedaardige militaire organisatie. De overwegend van Duitse adel afkomstige witte ridders met het zwarte kruis beschikten, erkend en gesteund door de pausen, over een 'goddelijke' volmacht om alles wat hun in de weg stond te vernietigen. Na het debacle van Jeruzalem voerde vooral 'hochmeister' Herman von Salza (1210-1239) de Teutoonse Orde tot een werkelijk belangrijke militaire macht in Oost-Europa. Hij predikte de kruistocht tegen de heidense Pruisen en Litouwers. Nog voor 1300 was geheel Pruisen veroverd en de Orde kreeg het karakter van een ridderstaat met wereldlijke macht. In Pruisen zelf oefende zij de volledige soevereiniteit uit. De Orde had 'balijen' in vele Europese landen.

In 1410 leed de Teutoonse Orde bij Tannenberg echter een verpletterende nederlaag tegen een leger van Polen, Tataren en Litouwers. Enige tijd later werd zelfs het Teutoonse slot Marienberg, de hoofdzetel van de Orde, aan de Polen overgegeven en in 1466 moest de 'hochmeister' de Poolse koning als leenheer erkennen. Het Teutoonse rijk was in verval¹. Dat zette zich verder toen in 1525 hochmeister Albrecht von Brandenburg zich tot de Lutherse leer bekeerde en door

de Poolse koning als erfelijk hertog van Pruisen werd benoemd. Hierdoor werd de Orde in Pruisen opgeheven. In haar rangen won de Reformatie vlug veld en slechts een klein gedeelte van de ridders bleef trouw aan Rome. De rooms-katholieken zochten een nieuw onderkomen en kwamen tenslotte terecht bij de keizerlijke familie van Oostenrijk, de Habsburgers.

Tot 1923 kreeg een aartshertog dan ook de titel van 'hochmeister'. Toen aartshertog Eugène van Oostenrijk in dat jaar stierf, werd besloten de Orde een religieuzer karakter te geven. Daardoor kwam sindsdien steeds een 'abbé mitré' aan het hoofd van de Orde te staan. Momenteel is dat Ildefons Pauler, die vanuit de hoofdresidentie van de Orde in Wenen de 'provinciën' in Italië, West-Duitsland en Oostenrijk bestuurt. De huidige Orde omvat een honderdtal religieuzen en een vijfhonderdtal religieus. Sinds de jaren zestig worden echter opnieuw meer en meer leken toegelaten tot de Orde. Ze krijgen de titel 'Familiares' en worden plechtig geridderd door de 'hochmeister'.

Hilfen und Heilen

Deze trein voert me recht naar de twintigste-eeuwse Teutonen. Erkend door het Vaticaan hebben ze in Limburg, waar destijds de commanderij Alden-Biesen was gevestigd, in het begin van de jaren tachtig de 'Ordini Teutonici Sanctae Mariae in Jerusalem' nieuw leven in geblazen. Architecten, hoofdambtenaren, directeurs, rechters, hogeleraars, bedrijfsleiders. Een elite van nieuwe Teutonen². De witte ridders met het zwarte kruis herleven, ook in België. 'Hochmeister' Ildefons Pauler ziet zijn troepen almaar groeien.

Buiten, op het stationsplein te Hasselt ontmoet ik de commandeur van Alden-Biesen. Niets doet vermoeden dat onder het kraaknette maatpak een ridder schuilgaat van de eens zo oppermachtige Teutoonse Orde. De commandeur weegt zijn woorden, praat afstandelijk. 'We houden er niet zo van "ridder" te worden genoemd, we leven in een moderne tijd en we moeten ons op de actualiteit concentreren en niet de middeleeuwen overdoen.' Een realistisch man.

Het café op het stationsplein is verlaten. De bazin schrobt de laatste resten van de vorige nacht haastig bij elkaar. Ze brengt twee koffies. 'Het basisprincipe van de Orde zit uiteraard in de rooms-katholieke overtuiging en het devies "hilfen und heilen"', zegt de commandeur ernstig, 'dat doen we echter niet op financiële wijze zoals onze Duitse confraters. Die zijn zeer rijk en schenken soms miljoenen aan de Orde. In Duitsland zijn verscheidene belangrijke politici ridder in de Orde. Neen, bij ons is de inzet belangrijk. In overleg met de bisschop van Limburg richten we ons op ziekenhuizen en vrije scholen. Onze taak

bestaat erin vrijkomende beheersmandaten in katholieke instellingen over te nemen om de katholieke tradities te blijven garanderen in de toekomst. Door het nijpend tekort aan geestelijken en de hogere vereisten wat management betreft komen beheersmandaten steeds meer in handen van leken terecht. Wij moeten er voor zorgen dat vrije scholen of ziekenhuizen goed beheerd worden, vanuit een katholieke visie. Dàt is onze taak.'

Dàt is dus de kernwerking van de Vlaamse Teutonen. De commandeur zet zich schrap: 'je moet daar niets méér achter zien.' Enigszins bedrukt gaat hij verder: 'de naam Teutoonse Orde of Duitse Orde is, gezien de gebeurtenissen van de laatste decennia, inderdaad wat ongelukkig. We worden soms verweten zwart te zijn. Maar de Orde heeft absoluut niets te maken met het nazisme. De naam is puur historisch.'

Interludium

De geschiedenis van de eens zo machtige en meedogenloze Duitse ridders van de Teutoonse Orde, de mysterieuze legende van de graal... het waren belangrijke elementen in de waanzinnige nazi-ideologie. Beide convergeerden tot een waanrealiteit in de hoofden van de SS-dirigenten. Himmlers 'zwarte ridders' stelden de Teutonen tot hun voorbeeld. Ook zij kenden de 'Drang nach Osten'. Ook zij bouwden versterkte burchten, door de Duitsers 'Ordensburgen SS' geheten. Ook zij hielden zich aan een steriele hiërarchische structuur. Ook zij ijverden voor een groots imperium, gebaseerd op orde en discipline, gedirigeerd door een elite. Nazi-Duitsland nam het Teutoonse zwarte kruis over, maakte de Teutoonse adelaar tot zijn symbool, en noemde een divisie van de Waffen-SS 'Herman von Salza', naar de belangrijke 'hochmeister' van de Teutoonse Orde. Bovendien verwijst de benaming 'Teutonen' naar een oud Germaans volk dat in 102 v. C. bij het huidige Aix-en-Provence door de Romeinen werd vernietigd. Die ontologie paste uiteraard in de ideologie der nazisten, die in het oude heidense Germaanse volk de nakomelingen van de Hyperboreërs, de 'Intelligenties van Buitenaf' meenden te ontwaren.

Het is voor die benadering dat de huidige commandeur van Alden-Biesen me waarschuwde. 'De nazi-visie betreffende de Teutoonse Orde heeft geen enkel historisch fundament', zei hij, 'onze Orde heeft geen uitstaans met de verfoeilijke nazi-ideologie. Trouwens, Hitler heeft de Orde zelfs opgeheven in Oostenrijk.' Dat klopt inderdaad. Hitler aanzag de rooms-katholieke Teutonen als een bedreiging. Maar momenteel ontstaan er groepen die, conform aan de nazi-ideologie, de vermeende Teutoonse waarden aankleven en opnieuw be-

leven. Die groepen ageren in het geheim. Sommige onder hen hebben mysterieuze banden met het heroplevende Thulé-genootschap. Een van die groepen herbergde in haar rangen een neo-nazistische privé-militie...

Ah Neuerbe

'De plechtigheid vond plaats in de grote feestzaal van een café in Londerzeel. Marcel Barbier was getooid in een witte kapmantel met een Duits kruis op de rug; Marcelle Gobert had eveneens een wit kleed aan; ze stonden samen voor een tafel die vol stond met kandelaars; op de tafel lag een zwaard en een exemplaar van het SS-ordeboek *Ah Neuerbe* (de erfenis van onze vaders).³. Dat vertelde 'commandeur' Karl De Lombaerde. Hij dirigeert een Belgische vleugel van een mysterieuze internationale Teutoonse ridderorde die echter geen uitstaans heeft met de door het Vaticaan erkende Orde van 'hochmeister' Ildefons Pauler. Karl De Lombaerde, een man met een uitgesproken Nazi-verleden, zegende die dag, omgeven door SS-vlaggen en zwarte kruisen, het huwelijk in van Marcel Barbier en Marcelle Gobert. Net als de SS-ers vroeger in hun Ordenburgen, organiseren neo-nazi's heden ten dage dergelijke rituele huwelijken en doopsels van hun kinderen. Toen Marcel Barbier in de Orde werd opgenomen, nam hij als riddernaam 'Herman von Salza', naar de vierde 'hochmeister' van de historische Orde. Zijn vriend Michel Libert liet er zich majestueus baron Michaël von Graffenberg noemen.

Een tijdje na die plechtigheid schrikt België op: 'Een bekend militant uit het extreem-rechtse milieu in Brussel wordt gearresteerd na een banale straatruzie (17 augustus 1983), waarbij hij een schot loste met zijn vuurwapen, weliswaar zonder iemand te raken. In zijn woning – en in die van één van zijn vrienden – ontdekte de politie nadien niet enkel gestolen telexberichten, afkomstig van de generale staf van het leger, maar ook een fichier, plannen voor het plegen van aanslagen, gecodeerde boodschappen en dienstorders.'⁴ Even later raakt bekend dat zowel de gearresteerde extreem-rechtse militant Marcel Barbier als zijn vriend Michel Libert tot de leiding behoren van een tot dan toe bij het publiek totaal onbekende neo-nazistische, op militaire leest geschoeide organisatie: Westland New Post (WNP). Tot de top van WNP behoren ook Karl De Lombaerde en de mysterieuze Paul Latinus. De Teutoonse ridderorde vormde aldus de mystieke omkadering voor de militie, naar het voorbeeld van de S.S.. De verontwaardiging bij de niets vermoedende burger wordt nog groter naarmate meer en meer gegevens over Westland New Post in de pers worden gepubliceerd. Zo blijkt dat rijkswachters, militairen en zelfs

een agent van de Belgische staatsveiligheid tot de kaders van de militie behoren. Als Marcel Barbier, tesamen met een ander WNP-lid, in verband wordt gebracht met een rituele moord op een koppel in Anderlecht (dat door de WNP-ers geruime tijd werd geschaduwde) is het hek helemaal van de dam⁵. Als klap op de vuurpijl wordt de vermoedelijke leider van de WNP, Paul Latinus, op 24 april 1984 dood aange troffen, opgehangen aan telefoondraden! Zelfmoord, luidde het. Een afrekening, stelden sommigen: Latinus had zijn mond voorbijgepraat en al te veel inlichtingen over de organisatie en haar leden publiek gemaakt.

Opheldering is er nooit gekomen. Noch over de dood van Latinus, noch over de organisatie zelf. De tegenstrijdigheden stapelden zich almaar op. Wat had WNP werkelijk op het oog? De leiders vertelden dat de derde wereldoorlog in feite reeds was begonnen en dat hun strijd in dat kader moest begrepen worden. De leiders onthulden dat hun strijd zich in eerste instantie richtte tegen de 'popovs', de KGB-infiltranten in de Belgische Staatsveiligheid en de NATO. Door het stelen van vertrouwelijke documenten zou het duidelijk worden dat de Staatsveiligheid in feite een gruyèrekaas is. Hun acties moesten leiden tot een grondige zuivering van die diensten.

Wel is geweten dat Westland New Post omstreeks 1980 van de grond kwam en werd opgericht door harden uit het 'Front de la Jeunesse', aangesloten bij de Europese jeugdafdeling van de World Anti-Communist League (WACL)⁶. In 1981 werd het 'Front', dat over een eigen para-militair kader beschikte en onder meer 'werkte' voor organisaties als Pro Vita, veroordeeld wegens inbreuk op de wetten op de privé-milities. Zowel Marcel Barbier, Michel Libert, als Paul Latinus, de oprichters van WNP, waren lid van deze privé-militie. In een vertrouwelijke nota van de Belgische Staatsveiligheid, gepubliceerd in de krant 'De Morgen' op 19 mei 1981, staat onder meer: 'Er werd vastgesteld dat bepaalde leden van het bestuur van het CEPIC in het verleden hun medewerking hebben verleend aan de uitgave en de redactie van NEM, deel uitmaakten van de NEM-clubs (het Front de la Jeunesse ontstond eind 1974 uit deze NEM-clubs als jongerenafdeling; de NEM-clubs werden opgericht rond het extreem-rechtse blad 'Nouvel Europe Magazine', nota v/d auteur) of van het F.J. (Front de la Jeunesse) en betrekkingen onderhielden met bestuursleden of aanhangers van beide laatstgenoemde groeperingen. Het betreft onder meer: Jean Breydel, secretaris-generaal van het CEPIC, Benoit de Bonvoisin, penningmeester van het CEPIC,... Paul Vankerkhoven,... en Bernard Mercier.' Bovenstaande topkaders van de vroegere CEPIC werden dus rechtstreeks in verband gebracht met extreem-rechts. Baron Benoit de Bonvoisin werd bovendien door de in 1980

gevormde senaatscommissie Wijninckx – voor wie de nota was bestemd en die een officieel onderzoek instelde naar de toepassing van de wetgeving inzake privé-milities – ondubbelzinnig bestempeld als dé financier van extreem-rechts en meer specifiek van het ‘Front de la Jeunesse’. De baron, ook actief in de Europese organisaties van aartshertog Otto van Habsburg, ontkende en diende zelfs klacht in tegen de administrateur-generaal van de Staatsveiligheid. Die instelling is volledig geïnfiltreerd door KGB-agenten, beweerde de baron. Een bekend thema. De derde wereldoorlog is aan de gang, dat zal ook de aartshertog beamen. Misschien heeft hij wel gelijk. Waarom anders lopen er zeer merkwaardige relaties van gerespecteerde organisaties als de CEPIC of Otto’s Europese verenigingen naar extreem-rechtse, op militaire leest geschoede, ronduit misdadige kernen? Nog vreemder is dat achter die organisaties stevast geheimzinnige ridderordes opduiken die blijkbaar het mystiek-religieus bovenkader vormen en van waaruit de ideologieën worden doorgegeven. Schermen achter schermen...

Er is nog meer. Er bestaat een, zo mogelijk, nog geheimzinniger ridderorde die bovenstaande relatiepatronen nogmaals bevestigt. Ze vormt een nieuwe, onbekende schakel in het vrijwel onontwarbaar kluwen. Toen ik aan de hand van quasi-geheim materiaal de ‘Ordre du Rouvre’ heb belicht, schreef ik dat die Orde indertijd een ‘ridderpact’ afsloot met twee andere ridderorden. Een heet de ‘Militia Sanctae Mariae’. De andere noemt zich ‘Milice de Jésus-Christ’...

Ketters

In de in 1981 uitgelekte nota van de Staatsveiligheid staat, naast ons reeds bekende oud-CEPIC-figuren, een totnogtoe onbesproken naam vermeld: Bernard Mercier. Die was lid van het directiecomité van de CEPIC en tussen 1972 en 1976 secretaris van de nationale voorzitter van de CEPIC, André Saint-Remy. In 1982 stapte Mercier,

net als zovele anderen, over naar de PRL van Jean Gol en Louis Michel. Mercier is een goede kennis van Paul Vankerhoven. Hij is immers ook lid van de Ligue Internationale de la Liberté, de Belgische vleugel van de World Anti-Communist League. Bovendien zetelt hij tesamen met onder meer Jacques Jonet, privé-secretaris van Otto van Habsburg, in de zeer duistere ‘Société Internationale de Wilton Park’, waar ook ene Jean Violet (van de ‘Cercle Violet’) opduikt. Er zijn trouwens nog wel meer banden tussen Mercier en de ridders van de ‘Ordre du Rouvre’⁷.

In de bewuste nota van de Staatsveiligheid wordt Bernard Mercier ook genoemd als ‘één van de organisatoren van de overbrenging vanuit Antwerpen naar de zetel van de CEPIC in Brussel van een op de vlucht zijnde neo-nazistische terrorist. Deze moest door Mercier naar een aan de Bonvoisin toebehorend eigendom in de Ardennen overgebracht worden. De Duitser werd door de Staatsveiligheid onderschept tijdens de rit van Antwerpen naar Brussel.’ Mercier ontkende. ‘De Morgen’ schreef dat het om de voortvluchtige neo-nazi-terrorist Eckerhard Weil ging en dat er ‘bij het gerecht een dossier moet bestaan.’⁸

In zijn boek ‘Operatie Staatsveiligheid – de Staatsveiligheid en de WNP’ laat journalist René Haquin WNP-kaderlid Michel Libert aan het woord. Libert vertelt dat ‘Paul Latinus wel degelijk de leider van Westland New Post was, maar boven hem zich anderen bevonden die contact hadden met het buitenland.’ Onder meer Bernard Mercier wordt vernoemd⁹. Haquin besluit later dat Bernard Mercier telkens weer opduikt in alle grote schandalen van extreem-rechts en vooral in het WNP-dossier¹⁰. De journalist publiceert ook de resultaten van een intern rapport van de Belgische Staatsveiligheid uit mei 1983. ‘Volgens dit rapport’, zo schrijft Haquin, ‘is Mercier de “Landers vertrekken Inspektor” van WNP voor rekening van een kanselier van de Teutoonse ridderorde die in Keulen gevestigd is.’¹¹. Het betreft de Orde die in België gedirigeerd werd of wordt door Karl De Lombaerde... Vreemd... De rol van Mercier in al die affaires blijft zeer onduidelijk. Misschien kan het volgende een en ander verklaren. Mercier is vooral ‘Chevalier de Dévotion’ in de ‘Ordre de la Milice de Jésus-Christ’, die destijds een samenwerkingsakkoord tekende met de ‘Ordre du Rouvre’ en de ‘Militia Sanctae Mariae’. Dit akkoord hield in dat rechtse krachten mekaar vonden in hun strijd voor de restauratie van de christelijke waarden in de samenleving.

‘Het heil der zielen verzorgen door prediking’. Dát had de Spaanse priester Dominicus (1170-1221) voor ogen. Al vlug verwierf Dominicus aanhang. Religieuzen, leken en priesters traden toe tot de ‘Ordo fratrum praedicatorum’, de ‘Orde van de predikbroeders’, of nog, de

dominikanen. In 1203 kwam Dominicus in Zuid-Frankrijk in contact met de Albigenzen, een volk van ketters, die oordeelden dat de wereld niet door God maar door satan is geordend. Daaruit volgt de slechtheid van het menselijk lichaam. De ziel daarentegen kon door een streng ascetische levenswijze naar haar goddelijke oorsprong worden teruggevoerd, een thema dat later opgeld maakt in de occulte kringen van de Martinisten. Dominicus' overtuigingskracht bleek echter niet de beoogde vruchten af te werpen en in 1209 riep paus Innocentius III (1198-1216) de christenheid op tot een kruistocht tegen de Albigenzen. Onder het leiderschap van Simon de Montfort vormde zich een 'milice sacrée', een 'heilige militie', die de rangen van de ketters gevoelig uitdunde. Een tijdelijke overwinning. Paus Gregorius IX (1227-1241) zag het met lede ogen aan. De bisschoppen, bevoegd voor het vervolgen van ketters, werden steeds toegeeflijker. Daar moest wat aan gebeuren. Daarom benoemde hij pauselijke inquisitoren, vooral dominikanen. Hij maakte ze onafhankelijk van de bisschoppen en veranderde rond 1230 de inquisitie tot een pauselijke instelling, waarvan het bestuur in handen van de dominikanen zou komen.

In 1236 is er voor het eerst sprake van ridders van een militie van Jezus Christus, die hun naam afleidden van de 'Milice Sacrée', het leger waarmee Simon de Montfort destijds ten strijd trok tegen de Albigenzen. Was die kruistocht immers niet een uitvloeisel van de -mislukte- prediking van Dominicus? De ridders van de militie van Jezus Christus vormden als het ware de seculiere arm van de Orde der predikbroeders en hadden als voornaamste taak de verordeningen van de inquisitie uit te voeren en de ketters op te sporen.

Toen de wrede rol van de inquisitoren als gevolg van de maatschappelijke veranderingen in de 19de eeuw bijna volledig was uitgespeeld, leek de militie van Jezus Christus een overbodige instelling te zijn geworden. In 1871 werd echter beslist de militie te reactiveren en nieuwe statuten te geven. Vincent Jandel, hoofd van de dominikanen, predikte een 'pacifistische kruistocht'. De opdracht van de militie zou er voortaan in bestaan de christelijke waarden in de samenleving te propageren. Dat zien ook de huidige ridders als hun taak. Daartoe beschikt de militie over afdelingen in België, Nederland, Frankrijk en franstalig Canada. De huidige grootmeester is Emmanuel Houdard de la Motte. Vele priesters en zelfs bisschoppen maken deel uit van de militie, die echter ook adellijke figuren in de rangen telt. Gezien de doelstellingen is het geenszins verwonderlijk dat de militie destijds een akkoord sloot met de 'Ordre du Rouvre' en de 'Militia Sanctae Mariae'. Eén vijand, één strijd! Wat een verleden!

11. Het laatste verhaal

De lang verwachte lente leidt me af. Eindelijk. Het begon er naar uit te zien dat ik tot het eind mijner dagen ridders zou ontmoeten, over ridders zou lezen, over ridders zou schrijven. De laatste tijd schrik ik 's nachts regelmatig wakker in een bizarre droom over mannen met zwaarden. Terwijl de zon het ontluikend groen streeft, bewerkt een boer zijn veld. Een Brabants ros trekt evenwijdige ondiepe greppels waarin zorgvuldig aardappelen worden gepoot. Rust. Een jaarlijks ritueel. Rituelen!

Ik besef het. De puzzel is verre van volledig. Vele vragen blijven onbeantwoord. Ik heb de arena van de hedendaagse ridderwereld betreden. Dat heeft geleid tot onverwachte avontuurlijk-aandoende taferelen. Het was een avontuur waarvan ik de draagwijdte niet kon overzien toen ik eraan begon. Ik ben gestoten op zeer vreemde zaken, op occulte netwerken. Onder de folkloristische kapmantels van sommige ridders bleek heel wat schuil te gaan. De enen spelen het spel waardig en in alle eerlijkheid. Anderen hebben wat anders op het oog. Macht en invloed. Christelijk Europa wordt -ook nu nog- verdedigd met het zwaard. De ambities van een aartshertog... Ik heb geraakt aan onzichtbare krachten. Ik heb de tactiek van de 'Mouvances' ontdekt. De lezer kan oordelen. Ik heb gevaarlijke spelletjes gespeeld. De waarschuwingen vanuit hogere kringen liegen er niet om. Ook daar zoeken sommigen in de richting die ik heb gekozen.

Achter mij bries een jonge os. Ook dat is lente. Ik wil nog één verhaal schrijven. Het begon in een Aalsters klooster in de zomer van 1978.

12. Ridders en oplichters

De gelofte

In het klooster hangt een welkome koelte. Buiten is het bloedheet. Een heer stapt wat vertwijfeld maar zichtbaar ontroerd naar voren. Hij knielt. 'In nomine patris et filii et spiritus sanctiamen'. De gezette zestiger, gekleed in een zwarte mantel met een groot wit Maltees kruis, spreekt plechtig deze heilige woorden uit. Voor hem bevindt zich de knielende man. Don Kelinu Vella-Haber wacht af. De Groot-Prior kijkt streng, het zwaard losjes in de hand.

Het talrijk opgekomen publiek kijkt nauwlettend toe. Er heerst een plechtige, bijna verheven stilte. De eminente aanwezigen, onder wie de burgemeester van Aalst en prins Bertrand de Merode, wachten geduldig op de voleindiging van de initiatieritus. Ze zijn uit alle hoeken van Europa gekomen: Denen, Zweden, Fransen, Duitsers, Nederlanders, Engelsen. Het ridderschap wenkt.

De geknielde man heft het hoofd en kijkt don Kelinu Vella-Haber aan. Hij kan zijn tranen amper bedwingen. De man schudt het hoofd en rimpelt zijn voorhoofd. Hij heeft zichzelf weer onder controle. Vervolgens neemt hij een document ter hand en leest met trillende maar luide stem, af en toe haperend: 'Op het ware Christelijk geloof, moge God er Getuige van zijn dat ik zweer ten dienste te staan van Christus en de armen, de belangrijkste hoedanigheid van een trouw ridder. Als lid van deze godsdienstige organisatie beloof ik, trouw te blijven aan de idalen van de Souvereine Orde van St. Jan van Jeruzalem; al mijn krachten in te zetten om bij te dragen tot haar uitstraling, en tot de bescherming en steun die zij biedt, te strijden tegen alles wat

afbreuk doet aan haar bestaan, dit zonder de wetten van mijn land te overtreden, nooit handelingen te stellen die in strijd zijn met haar waardigheid, maar me altijd te gedragen als een trouwe ridder van Christus, dus als een overtuigde christene en een man van eer. In het geloof dat Christus me op bijzondere wijze zijn genade zal openbaren, bevestig ik in alle nederigheid, liefde en respect solidair met elke en godsvruchtige Christene van welke kerk ook, om mee te werken door bij te dragen tot het bevorderen van een duurzame Eenheid onder de Christenen, en om mee te werken aan de eenheid van St. Jan door gebed en daad aan de redding van de Christen Wereld. Ik zal mijn ridderschap de luister schenken en de ware naastenliefde, moeder en echte grondslag van alle deugden. Op mijn lichaam zal ik het vermaarde Christus Maltese Kruis met de acht punten dragen, zodat ik bestendig word herinnerd aan mijn godsdienstige eed die er me toe verbindt in mijn hart het Kruis van Jezus Christus te dragen, het Kruis dat verheven wordt door de deugden waarvan het een teken is, zo help mij God.'

Don Kelinu Vella-Haber komt een stap naar voren en tikt zachtjes met het zwaard op beide schouders van de knielende man. 'In nomine patris et filii et spiritus sancti amen', mompelt hij vluchtig. De nieuwgeboren ridder staat recht en omhelst de grootmeester. Dan gaat hij kalm en zichtbaar voldaan naar zijn plaats terug. Anderen komen nu aan de beurt. Die middag worden bedrijfsleiders, politici, dokters, ingenieurs, geridderd in de Soevereine Orde van Sint-Jan van Jeruzalem door haar Groot-Prior, Don Kelinu Vella-Haber. De meesten onder hen kunnen hun emoties moeilijk de baas.

Eerder hadden de aanwezigen een oecumenische eredienst bijgewoond. Die werd, wat het rooms-katholieke gedeelte betreft, verzorgd door een aartsbisschop, speciaal voor de gelegenheid overgevlogen uit Rome. Toen de aartsbisschop Vella-Haber in de gaten kreeg, legde hij ongemerkt zijn ring en stola af. Zo kon de aartsbisschop toch niet in naam verantwoordelijk worden gesteld, mocht de hele affaire dubieus zijn. En dat de zaak niet helemaal zuiver was, is nogal duidelijk. Er was niet alleen een echte prins aanwezig. Er waren ook nep-graven en nep-dokters. Figuren die goed gekend zijn in gerechtelijke kringen. Wie is Don Kelinu Vella-Haber?

Prinsen, koningen en keizers

De man die onbewogen de ridderslagen toebrecht in het klooster te Aalst in de zomer van 1978 en aan het hoofd staat van de 'Sovereign Order of St John of Jerusalem, Knights of Malta', verdiende zijn eerste riddersporen in de Sint-Jan-Orde van kolonel Charles L. Thourot-

Pichel, dé bezieler van de Russische branche der Maltezer-ridders. Don Kelinu bevond er zich in hoog gezelschap. Beweerde Thourot-Pichel immers niet de afstammeling te zijn van de 42ste grootmeester van de illustere Orde? Die man, Philippe de Villiers de l'Isle Adam (1521-1534), onderscheidde zich destijds in de strijd tegen de Turken. De heroïek van de voorvaders... het moet Vella-Haber hebben angesproken.

Op het einde van de jaren zestig leerde Vella-Haber iemand kennen die zichzelf andermaal een bijzondere afstamming toedichtte. De man beweerde aanspraak te kunnen maken op de troon van Aragon en de Balearen... Voluit stelde dit heerschap zich voor als 'Zijne Koninklijke Hoogheid Don Roberto II Paterno Castello di Carcaci Ayerbe-Aragona, prins van Emmanuel, hoofd van het Koninklijk Huis van Aragon'¹. Titels om mee uit te pakken! Onze Koninklijke Hoogheid stoelde zijn aanspraken op een duister testament van koning Jaime I (1213-1276) die zijn sporen ruimschoots had verdiend in de strijd tegen de muzelmannen en daardoor stevig op de troon zat van het toenmalige vorstendom Aragon in het noordoosten van Spanje. Spijts alle moeite – de Paterno's hadden hele boekbundels bewijsmateriaal over hun afstamming verzameld – kon de Hoogheid de officiële instanties niet overtuigen. Don Roberto's vader werd indertijd meermaals veroordeeld wegens het zich aanmatigen van valse titels en wegens fraude. Hoewel het vorstendom sinds de 15de eeuw niet meer bestaat, nam dat echter niet weg dat Don Roberto zichzelf als troonpretendent van Aragon bleef zien. Maar Don Roberto's aanspraken vielen blijkbaar wel in de smaak van bepaalde kringen. Don Kelinu Vella-Haber voelde zich vereerd toen hij van Don Roberto een ministersfunctie kreeg toebedeeld en chef werd benoemd van het 'Maison Royale Civile d'Aragon'. Wat een eer! Maar zeg nu zelf, wat is een 'koning' zonder ridders of ridderordes? Daarom stichtte Don Roberto zijn ordes, die ofwel nooit hebben bestaan, ofwel reeds lang waren opgedoekt. Een van die uitgestorven ridderordes, waarin Don Roberto uiteraard het grootmeesterschap waarneemt, is de 'Ordine Dinastico Militare del Collare di Sant'Agata dei Paterno'. Die Orde werd rond 1200 opgericht om de strijd aan te binden met de 'barbaarse Islamitische piraten' maar korte tijd later ontbonden. 'Minister' Vella-Haber werd prompt tot afgevaardigde en 'ridder-grootkruis' van de heropgerichte Orde gebombardeerd. De zaken moeten blijkbaar goed gelopen hebben, want op enkele jaren tijd telde de Orde reeds 7.000 ridders, verspreid over de hele westerse wereld. Een vreemd wereldje. En ridderslagen brengen ook geld in het laadje...

Don Kelinu moet door zijn samenwerking met Don Roberto de smaak echt te pakken hebben gekregen. Wat zou er mooier zijn dan

zelf een ridderorde te leiden? Wat kan er roemrijker zijn in deze opervlakkige, op het materialisme afgestelde wereld, dan het grootprior-schap van een van de grootste ridderordes aller tijden, de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem? Diverse ruzies met kolonel Thourot-Pichel leidden tot het onvermijdelijke. In 1971 stichtte Don Kelinu zijn eigen Orde van Sint-Jan. Hij liet zich meteen pompeus 'baron Don Kelinu Vella-Haber, markies van Alaro, van Acaltan en van Erbesso' noemen. Zijn 'International Grand Priory' werd gevestigd te Gzira op het eiland Malta en als officiële benaming werd gekozen: 'Sovereign Order of Saint-John of Jerusalem, Knights of Malta'. Restte nog een waardig beschermheer te vinden, liefst van koninklijken bloede. Dat zou de zaak geloofwaardiger maken. Veel problemen kon dat trouwens niet opleveren. In het internationale circuit van nep-ridderorden vind je meer dan voldoende nep-prinsen en nep-keizers. De keuze viel uiteindelijk op 'Zijne Doorluchtige Hoogheid Orlando Pietro Salvatore Serra, prins van Kentoïphaï'. Die noemde zichzelf chef van het 'Soevereine Huis van Serra'. Serra? Help!

'Zijne Doorluchtige Hoogheid' diende zich ook aan als president-generaal van de 'Académie des Sciences de Rome', een schakeltje in een even internationaal circuit van nep-academieën en nep-universiteiten. De prins verkondigde zonder blikken of blozen dat zijn 'Académie' werd opgericht door niemand minder dan de Romeinse prozaïst, politicus en filosoof Marcus Tullius Cicero in het jaar 64! Vandaar dat je je bij Orlando Serra de decoratie 'Grand Collier de la Croix d'Or Marcus Tullius Cicero avec drapeau italien' kan aanschaffen. Dat kan je wel enkele duizende franken kosten, al naar gelang de grootte en de legering van het kleinood. Bekende personaliteiten, zoals de Zuid-Afrikaanse hartspecialist Christian Barnard, krijgen echter gratis en ongevraagd het ere-diploma en aanverwante decoraties toegestuurd. Hun namen dienen dan als uithangbord om 'gewone stervelingen' te overtuigen van de ernst van de zaak. Volgens sommige bronnen slaagde Serra er zo in om reeds meer dan 5000 onderscheidingen aan de man te brengen². De 'chef van het Huis van Serra' moet wel een hoge dunk van zichzelf hebben. In 1976 stelde hij zich kandidaat voor de nobelprijs voor de vrede, op voorstel, zoals hij zelf beeerde, van de Zweedse regering.

De nieuwbakken markies, Don Kelinu Vella-Haber, verkeerde dus in duister, maar wel commercieel ingesteld gezelschap. Hij tikte zelfs nog een 'tsarevitsj' op de kop. Wat dacht je van volgende titels: 'Zijne Keizerlijke en Koninklijke Hoogheid Groothertog Dimitri van Rusland, Prins van de Troon van de Nationale Kerk van Indië en van de Troon van de Jacobiet-Orthodoxe Kerk van Antiochië, Grootmeester van de Keizerlijke Soevereine Moskovische Orde van Sint-Joris en

Rector-Magnificus van de Keizerlijke Academie van Sint-Cyrrillus'³. Blijft u maar zitten!

IJdelheid en mystiek

Een merkwaardig wereldje. Er zijn honderde dergelijke ridderordes en nep-academieën of -universiteiten. Je kan er ridder worden of dokter in een discipline naar keuze. Tegen betaling natuurlijk. Zijn de heren die dergelijke instellingen leiden, bezeten door waanvoorstellingen? Zijn het verfijnde oplichters? Geloven ze werkelijk wat ze beweren? Hoe kunnen die pseudo-keizers en pseudo-koningen volwassen intelligente mensen overtuigen? Toen ik die toch wel pertinente vragen voorlegde aan Ivo Suetens, een man die internationaal erkend wordt als een autoriteit betreffende ridderordes, zei die lakoniek: 'mensen willen gedupeerd worden, ze worden reeds sinds eeuwen gedupeerd, het is een deel van de menselijke natuur geworden.' Suetens toonde me toen zijn uitgebreide verzameling diploma's en decoraties. 'Vrucht van jarenlange correspondentie', zei hij, 'als ik eens goed wil lachen, bekijk ik die prullen eens'. Een troost voor het harde leven? 'Die correspondentie heeft me een paar prachtige diploma's opgeleverd van academies en universiteiten die enkel in de lade van een of ander bureau bestaan.' Hij toverde me een enorm groot en luxueus certificaat van een universiteit in Hong-Kong voor ogen. Voor zijn naam prijkt 'dokter in de geschiedenis'. 'Bij navraag bij de plaatselijke politiediensten in Hong-Kong bleek dat die zogezegde universiteit niet eens over een lokaal beschikte. En dokter in de geschiedenis ben ik evenmin!' Suetens' verklaring voor het bestaan en het functioneren van dergelijke zaken? 'IJdelheid, een menselijke karaktertrek door de eeuwen heen.' Het lijkt me allemaal zo hallucinant-absurd. Ik kan het moeilijk vatten.

Een intellectueel, behorende tot de Socialistische Partij, die aanwezig was op de plechtige ceremonie in het klooster te Aalst, verklaarde me het volgende: 'Ik ben geridderd in de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem van groot-prior Vella-Haber, hoewel ik atheïst ben en geen binding voel met een of andere godheid. Maar toch voel ook ik een behoefte aan het beleven van een mystiek. Dat vind ik niet bij mijn vrienden-atheïsten. De vrijmetselaarsloges kunnen me weinig bieden. De mystiek en het ritueel. Daar gaat het me om. Ik vond het bij de ridderorde. Het kan belachelijk lijken en ik moet zeggen, ik durf er met niemand over praten, zelfs niet met mijn beste kennissen. Ik had geen zicht op wat er zich achter de schermen van de Orde afspeelde. Mijn doen en laten bleven geconcentreerd op wat ik voelde tijdens de riddering. Ik was er emotioneel bij betrokken. Misschien

was het daarom dat ik niet verder kon kijken. En ik was niet de enige. Ik heb progressieven zien knielen voor Vella-Haber. Ik voel me nu wel bij de neus genomen. Ik wist helemaal niets af van de Orde en Vella-Haber. Ik dacht echt dat het om de voortzetting van de eens zo grote en spirituele Orde van Sint-Jan ging. Er moeten ook serieuze ordes zijn. Als die mij uitnodigen, zal ik niet aarzelen.' Mystiek is een wazig begrip. Mystiek heeft te maken met gevoelens met betrekking tot het hogere, hoe je dat ook wil definiëren. Mystiek heeft te maken met kennis van jezelf. 'God', zei de man, 'ben ik zelf. Maar wie ben ik?'

Samaritanen

De plechtige ceremonie in het klooster te Aalst in de zomer van 1978 betekende enerzijds de bevestiging van het bestaan van een kern van ridders rond groot-prior Vella-Haber. Anderzijds moest die samenvoeging de aanzet vormen voor een goed georganiseerde Belgische afdeling. In de winter van 1977 werd die ceremonie voorbereid. Toen legden een twintigtal 'ridders' een juridisch kader vast voor de Belgische afdeling. Onder vorm van een vereniging zonder winstoogmerk zagen toen de 'Samaritanen van Malta' het levenslicht. Dat zou de naam worden voor de organisatie van de Belgische 'ridders'. Zoals het 'echte ridders' past – 'conform aan de eeuwenoude traditie van de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem' – wou men, officieel althans, ijveren voor het 'instandhouden van een christelijk, oecumenisch caritatief dienstbetoon aan zieken, behoeftigen en minderbedeelden'⁴. Grootse plannen werden gesmeed. Men zou hulp- of nooddiensten inrichten voor interventie bij ongevallen en catastrofes; tehuizen of verblijven voor gehandicapten en bejaarden oprichten; een ambulanciercorps uit de grond stampen, en nog veel meer. Ook op cultureel vlak wou de Orde haar steentje bijdragen. 'Ze beoogt de verspreiding en bevordering en het stimuleren van het nationaal cultuurbeleid'⁵. Inderdaad, grootse plannen. Helaas, niets daarvan werd ooit gerealiseerd. Maar misschien is het 'ridderschap' – althans in dit geval – slechts een masker, niet enkel voorgehouden voor de buitenwereld, maar ook voor en wie weet vooral voor het eigen geweten? Neem nu de bezieler en voorzitter van de Belgische 'Samaritanen', 'professor, hoogleraar, dokter, ingenieur, graaf' Arthur Bogaerts. De voortvluchtige 'graaf' werd in 1985 opgepakt en door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld wegens valsheid in geschrifte, oplichting en het zich aanmatigen van adellijke titels.

Een vreemd wereldje. 'Een paar staaltjes', schreef de krant 'Het Laatste Nieuws'. 'In Italië slaagde Arthur er in de titel van "Graaf" te

veroveren en daarmee getooid drong hij internationaal door tot de hoogste kringen. In Engeland bijvoorbeeld woonde hij het bal van de echte koningin bij. In Frankrijk liet hij zich niet alleen doorgaan als edelman, maar ook als Amerikaans professor. In België, en dan vooral te Gent, hield Arthur het bij voorkeur amoureuus. In ruil voor zijn graaflijk gezelschap draaiden verscheidene ééndagsliefjes royaal op voor alle kosten, gemaakt tijdens tochten met een niet betaalde Jaguar.⁶

Iemand die de opgang van de Belgische 'Samaritanen' van zeer nabij heeft gevolgd en ook aanwezig was op de plechtige ridderingsceremonie in Aalst vertelt het volgende: 'Arthur Bogaerts is noch graaf, noch dokter of professor. Die titels heeft hij gekregen of gekocht van allerlei pseudo-universiteiten in België en daarbuiten. Maar in bepaalde kringen maken die titels veel indruk! Bogaerts is een sterke persoonlijkheid. Hij is iemand die zichzelf een autoriteit aanmeet en mensen kan overtuigen. Ook mij heeft hij overtuigd. De caritatieve doelstellingen van de Orde spraken mij echt aan. Er is al zoveel leed in de wereld. Als het ridderschap erin bestond de miserie van de mensen te lenigen, wilde ik wat graag ridder worden. Later bleek wel dat al het geld gespendeerd werd aan bijeenkomsten, onderscheidingen, etentjes, enzomeer. Bogaerts vervalste ook handtekeningen voor bijvoorbeeld de publikaties in het Belgisch Staatsblad. Onbegrijpelijk. Want ondanks die louche praktijken, ondanks al die drukdoenerij, was Bogaerts een innemend man, een man met een hart die echt wat over had voor zijn lijdende medemens. Als ik met een probleemgeval te maken had (ik zat toen in het hulpverleningscircuit) waar geld een rol speelde, hoefde ik hem enkel te telefoneren en binnen de mate van het mogelijke steunde hij financieel. Je kon altijd, met goed gevolg, een beroep op hem doen. Hij zou je altijd geholpen hebben. Maar het lijkt wel alsof die 'good-will' gecompenseerd moest. Hij mat zichzelf een meerwaarde toe. Hij voelde blauw bloed in zijn aderen stromen. Hij was van adel. Hij was een graaf. Iemand die vanop een troon de miserie van de mensen wilde verlichten. Dat vind je ook bij politici: ze leven en rechtvaardigen zichzelf door hun dienstbetoon. Is Bogaerts mentaal ziek? Hij is in elk geval geen gevaarlijke gek. Eerder een logisch produkt van onze samenleving, die balanceert tussen corruptie en afzetterij enerzijds, en filantropie en solidariteit anderzijds. Het lijkt erop dat Bogaerts de verpersoonlijking is van die twee polen. Is dat contradictorisch, schizofreen? Ik weet het niet. Ik kan enkel vaststellen dat onze samenlevingsstructuren er ook nog altijd zijn...

Bogaerts wilde behoren tot de elite. Hij had met zijn charme een echte prins kunnen overtuigen. Het is evident dat die prins, als lid van een van de belangrijkste en meest invloedrijke katholieke adellijke

families in ons land, goed werk zou leveren als uithangbord. Zo slaagde Bogaerts erin mensen met leidende en verantwoordelijke functies in onze samenleving te lijmen. Hij had zijn elite te pakken. Daarmee speelde Bogaerts uiteraard in op een behoefte. Het ridderschap richt zich naar mensen die een verantwoordelijke positie bekleden en daarvoor een behoefte voelen om erkend te worden, onderscheiden te worden van de anderen. Mensen van uiteenlopende politieke strekkingen. Links of rechts, rood of blauw: ze zaten broederlijk naast mekaar te wachten op de ridderslag. Je geloofde je ogen niet als je een wenende en diep ontroerde redacteur van een links tijdschrift de ridding zag ondergaan.'

De Belgische afdeling van Vella-Habers Orde van Sint-Jan van Jeruzalem was, alle nobele bedoelingen ten spijt, geen lang leven beschoren. 'Graaf' Arthur Bogaerts kon zijn 'ridders' niet blijven overtuigen. En, zoals dat in ridderlijke kringen wordt gezegd, de Orde 'sluimerde in'. Niet voor lang. Eind november 1979 landde een vliegtuig te Zaventem. Aan boord: 'markies en markiezin Vella-Haber'...

Een dag te Brussel

In de 'Observer', het blad van de 'Sovereign Order of St John of Jerusalem, Knights of Malta', van april 1980 beschreef Vella-Haber zijn Brussels bezoek: 'In december (1979) waren we in Brussel als gasten van het "Institut des Relations Diplomatiques" van België. Het Instituut werkt samen met verscheidene andere internationale ordes en organisaties. Het doel van ons bezoek was veelvoudig. In de eerste plaats hebben we de uitnodiging vanwege het Instituut geëerd en de gelegenheid en het genoegen gehad decoraties aan te bieden aan graaf van Huyneghem en Dr. Roger van de Kerckhove. Daarna hebben we enkele van onze Ridders van onze vroegere Benelux-Priorij ontmoet, zoals Dr. Deneef en anderen. Maar ons voornaamste doel bestond erin onze aanwezigheid in België opnieuw vorm te geven via de formele oprichting van een nieuwe Commanderie onder de leiding van Z.E. Baron de Vanderberg Paul J. Cams, erevoorzitter van het Instituut voor Diplomatieke Relaties en stichter van de 'Paul J. Cams Foundation'; de administratieve taken zijn in de bekwame handen van Z.E. de Graaf Emile Lucien van Huyneghem. Tijdens dit bezoek was de Internationale Groot-Prior vergezeld door Markiezin Vella-Haber. Bij onze aankomst in de Brusselse luchthaven werden we verwelkomd door Z.E. de Graaf van Huyneghem, Dr. Roger van de Kerckhove, Z.E. de Burggraaf Urbain Dirix en Z.E. de Monseigneur Soubie, vertegenwoordiger van Z.E. de Monseigneur Yves-Olivier Contamin van Frankrijk. Het was vrij laat en we werden naar het ver-

maarde restaurant New Carlton gebracht voor een diner. Op zaterdag 1 december spraken we met Z.E. de Graaf van Huyneghem en Dr. R. van de Kerckhove en in de namiddag met Z.E. de Baron de Vanderberg Paul J. Cams. We hadden eveneens het genoegen H.E. de Gravin Bo-Ong Puoc en H.E. de Barones Cams Pannecoeck Antonella te ontmoeten. Het jaarlijkse Gala-diner van het Instituut werd gehouden op zaterdagavond. Ook Z.E. de Ambassadeur van Senegal was aanwezig. We hadden het genoegen oude bekenden van onze Orde te ontmoeten zoals onze confrator Ridder Commandeur Roger Lièvre, onze vertegenwoordiger in Frankrijk... H.E. de Markiezin Vella-Haber kreeg van Z.E. de Monseigneur Soubie de Ordre de Notre-Dame du Mont Carmel aangeboden. Z.E. Mgr. Soubie is Spiritueel Grootmeester van de Orde. Ze kreeg ook de Gouden Roos van Vriendschap van H.E. de Barones Cams Pannecoeck. De Internationale Groot-Prior kreeg de Ordeketen en de Onderscheidingen van de Broederschap van de Heilige Graal namens Z.E. barones Dino di Stefano, die afwezig was. Hij kreeg ook de Ordre de Notre-Dame du Mont Carmel en de Eervolle Vermelding van Verdienste en de Defensie Medaille. Wij hadden ook het genoegen te verwelkomen: onze Gravin Micheline Bo-Ong Puoc, Barones Antonella Cams Pannecoeck, Dame Jacqueline-Marie Speeckaert, Dr. Jacques-André Engels, Mr. Yves-Julien Blanchard, Mr. Jacques-Odile Vanderhaeghe, Mr. Herman-Jos. Vlassenbroeck, en Mr. Simon Dams.¹⁷

De nieuwe high society

Er werden nogal wat onderscheidingen uitgedeeld, die avond van de eerste december in het luxueuze restaurant-hotel 'New Carlton', eigendom van Paul Cams, alias 'Zijne Excellentie de Baron de Vanderberg Paul J. Cams'. Cams zou voortaan de zware taak op zich nemen Vella-Habers Orde in België te dirigeren. 'Graaf' Emile van Huyneghem moest van zijn kant de administratieve rompslomp voor zijn rekening nemen. Een nieuwe start. De aanwezige heren en dames behoorden ontegensprekelijk tot een bepaald soort Brusselse high society. Die hadden ze, met succes, zelf gecreëerd. Ditmaal had Vella-Haber een echte elite te pakken. Een elite die bovendien beroep kon doen op belangrijke politieke bondgenoten om bepaalde plannetjes uit te werken.

Als de 'Samaritaanse' exploten van de vroegere leider van de Belgische afdeling van Vella-Habers Orde, 'graaf' Arthur Bogaerts, bij de lezer eerder lachwekkend overkomen, dan zal het lachen hem vanaf nu vlug vergaan.

Laten we, voor een goed begrip, de gelofte van de ridder indachtig

zijn: 'Op het ware Christelijk geloof, moge God er getuige van zijn dat ik zweer ten dienste te staan van Christus en de armen, de belangrijkste hoedanigheid van een trouw ridder. Als lid van deze godsdienstige organisatie beloof ik, trouw te blijven aan de idealen van de Souvereine Orde van St. Jan van Jeruzalem; al mijn krachten in te zetten om bij te dragen tot haar uitstraling, en tot de bescherming en de steun die zij biedt, te strijden tegen alles wat afbreuk doet aan haar bestaan, dit zonder de wetten van mijn land te overtreden, nooit handelingen te stellen die in strijd zijn met haar waardigheid, maar me altijd te gedragen als een trouwe ridder van Christus, dus als een overtuigde Christene en een man van eer.'

Business en politiek

Op 28 oktober 1981, amper twee jaar nadat groot-prior Vella-Haber het genoeg had ze te ontmoeten, werden 'Dame' Jacqueline-Marie Speeckaert en 'Meester' Jacques-Odile Vanderhaeghe opgepakt en beschuldigd van fiscale fraude die zou oplopen in de miljoenen Belgische franken. De arrestatie van het duo veroorzaakt een wervelwind in de kringen van de nieuwe Brusselse high society, maar ook en vooral in bepaalde politieke milieus. Speeckaert en Vanderhaeghe waren immers de geprivilegieerde zakenpartners van minister van staat Paul Vanden Boeynants. Tesamen met hem dirigeerden ze belangrijke vleesfirma's rond de 'Bougeries Ghysels', genoemd naar de overleden echtgenoot Isidore Ghysels van Jacqueline Speeckaert.

Toen Jacqueline Speeckaert twee dagen na haar arrestatie werd vrijgelaten, vluchtte ze hals over kop naar het eiland Malta, ver weg van de Belgische fiscus. Op dat wondermooie eiland vertoeft niet alleen 'groot-prior' Vella-Haber. Een van de hoofdschakels in de keten van vleesfirma's van Speeckaert, Vanderhaeghe en Vanden Boeynants heeft er zijn thuisbasis. Vanaf februari 1982 komt Jacqueline Speeckaert er aan het hoofd te staan van de Maltese firma 'Mediterranean Meat Company', een firma die sinds haar oprichting in mei 1981 gecontroleerd wordt door de Zwitserse firma AG für Gastgewerbe. Het was deze firma die door Paul Vanden Boeynants werd benut om de Belgische fiscus op een dwaalspoor te brengen⁸.

Via Speeckaert en Vanderhaeghe kwam de welvarende 'baron de Vanderberg Paul J. Cams' uiteraard in contact met het zakelijke en politieke milieu rond Paul Vanden Boeynants. De vriendschap tussen Cams en de minister van staat wierp ook voor die laatste vruchten af. Cams wou immers wel 'wat pensen en compote' kwijt om de PSC-kas rond Vanden Boeynants te spijzen.

Was het 'feeling'? Was het 'gezond verstand'? Of, was het zakelijk

'instinct'? Hoe dan ook, self-made man en leider van de Belgische ridders van Vella-Habers Orde Paul Cams koos op het einde van de jaren zeventig resoluut een nieuwe koers. Voortaan zou hij zijn 'New Carlton' openstellen voor de grote liberale bonzen, die graag de door Cams georganiseerde feestelijkheden kwamen opvrolijken. In de 'New Carlton' werd echter ook gepraat over geld, nodig voor het voeren van een liberale politiek in België. PVV-boss Willy De Clercq nam miljardair-ridder Paul Cams prompt op in het zogenaamde financieel comité van de PVV. De 'baron', een titel die Cams had gekocht in het internationaal circuit van nep-ridderorden, sloot er vriendschap met onder meer Kirschen-vennoot en lokaal PVV-voorzitter Hilaire Beelen, de man die jaren later aan de basis zou liggen van het grootste fraude-schandaal in de Belgische geschiedenis. Beelen vertelde: 'Ik had hem (Cams, nota van de auteur) leren kennen op dat financieel comité van de PVV, wij sympathiseren met dezelfde dingen, en wij zijn vrienden geworden, maar dat bleef bij tijdelijke ontmoetingen en diners. Ik kende hem alleen maar als een goed en eerlijk man.'⁹ Eerlijk? Reeds in 1979 onthulde Testaankoop, het ledenblad van de Verbruikersunie, dat Cams 'Medisch Laboratorium van Ganshoren' gemiddeld 25% teveel aanrekende voor vooral bloedanalyses. Met het beheren van medische laboratoria is veel geld te verdienen. Dat had Cams destijds goed bekeken. Vooral als je systematisch teveel aanrekent voor de onderzoeken. Zo kan je het R.I.Z.I.V. oplichten. Je kan ook, zoals de Orde van Geneesheren ontdekte in het najaar van 1979, onnodige analyses te laten uitvoeren. Dokters werden aange- maand –tegen hoge commissielonen– stelselmatig voorschriften uit te schrijven voor bijvoorbeeld bloedanalyses. De 'patiënten' werden dan per taxi thuis opgehaald en naar Cams laboratoria gereden¹⁰. Wat een luxe!

Pas in 1983 kwam de ware omvang van de zwendel aan het licht. Het gerechtelijk onderzoek ontwarde een gigantisch frauduleus netwerk. Het R.I.Z.I.V. en de fiscus werden opgelicht voor tot de verbeelding sprekende bedragen. En wat nog meer opzien baarde: tientallen artsen circuleerden in het duistere web dat 'ridder' Cams had gesponnen.

Waarom pas in 1983? Toen klaarde het gerecht een routineklus. Speurders begaven zich naar de zetels van Cams laboratoria en keken er de boekhouding na, op zoek naar sporen van de moord op...

Dood van een ridder

14 november 1983, rond half tien 's avonds. Op het gelijkvloers van zijn riante villa aan de Sermonlaan 25 te Ganshoren, op een boog-

scheut van de protserige basiliek van Koekelberg, kijkt 'baron' Paul Cams televisie. De drieënveertigjarige 'barones Antonella Cams-Pannecoek', een voormalige schoonheidsprinses met wie Cams al enkele jaren samenwoont, bekijkt in haar kamer op de eerste verdieping een ander televisieprogramma. Plotseling hoort ze enkele doffe knallen. Opgeschrikt rent ze de kamer uit. Vanop de trapzaal die op de woonkamer uitgeeft, ziet ze haar levensgezel liggen, badend in het bloed...¹¹. De 'baron' was doodgeschoten met drie kogels, afgevuurd uit een revolver van zwaar kaliber, een P.38. Het wapen werd van dichtbij afgevuurd, waardoor het aangezicht van het slachtoffer verschrikkelijke verminkingen vertoonde. De speurders stonden voor raadsels. Dit was professioneel werk. Een afrekening? Eigenaardig dat het op en rond de villa aangebrachte elektronische beveiligingssysteem precies die avond niet werkte. Een onachtzaamheid? Of konden de moordenaar(s) rekenen op hulp van 'binnenuit'? De 'barones' werd ondervraagd, maar buiten verdenking gesteld. Ze vertrok naar de Spaanse luxe-badplaats Marbella, sinds de jaren zeventig omgedoopt tot ontspanningsoord bij uitstek voor de internationale jet-set. Cams had er enkele jaren terug een huis gekocht.

De moordenaar(s) werd(en) nooit gevonden. Ook over het motief tastten de speurders in het duister. Wel bleek dat Cams er eigenaardige relaties op nahield. Niet alleen had hij in binnen- en buitenland stevige entrees in de gok- en casinowereld, waar, zoals bekend, de onderwereld en de rijke klasse mekaar plegen te ontmoeten. Bovendien, zo meldde het weekblad 'Pourquoi Pas?', zou Cams in verbinding hebben gestaan met leden van de Service d'Action Civique (SAC), de uit de hand gelopen privé-politie van Charles De Gaulle¹². Vreemde relaties...

De leider van de Belgische afdeling van Vella-Habers Orde van Sint-Jan van Jeruzalem was op een meer dan gruwelijke wijze om het leven gekomen. De dood van een ridder... 'van de vrede'! Want Paul Cams leidde ook een internationale organisatie, die zich bezighoudt met het uitdelen van vredesprijzen en waarmee Vella-Haber een samenwerkingssakkoord afsloot. Die organisatie heet 'Pax Mundi'. Aan het hoofd ervan staan de 'Ridders van de vrede'...

De wereldreiziger

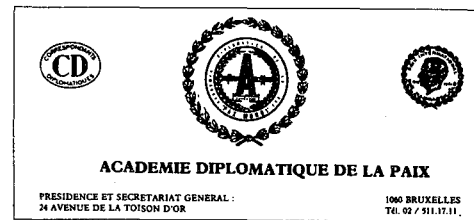
'Belt u me over veertien dagen terug', zegt Dirix, huidig voorzitter van 'Pax Mundi', 'ik ben juist terug van Spanje en ik vertrek binnen een paar dagen naar Moskou.' 'Wereldreiziger' Urbain Dirix is bereid om met mij te praten. Veertien dagen later draai ik opnieuw het nummer van de voorzitter. Hij herinnert zich ons gesprekje nog. 'Ja, ik heb weinig tijd nu, maar komt u zaterdag naar het kasteel van Ordningen. Er is daar een samenkomst van de "Ridders van de Vrede". Daar kunnen we wellicht even praten.'

De 'Ridders van de Vrede'?

"Dat is de ridderorde van Pax Mundi. Ik zie u in Ordningen.'

Tijd om mijn beste pak weer uit de kast te halen.

Boogschutters en kreeften

Op de parking aan de zijkant van het 19de-eeuwse kasteel van Ordningen, een deelgemeente van Brustem bij Sint-Truiden, prijken BMW's, Volvo's, Mercedesen. Enkele vertonen het insigne CD. Interessant gezelschap, vermoed ik. Het kasteel, gebouwd op een vroegere vesting van de Teutoonse Orde, ligt er prachtig bij. Het hele domein, in bezit van de familie Beckers - 'eigenaardige, steenrijke, maar vriendelijke mensen, je weet wel', vertelde een man aan wie ik de weg vroeg - is zeer goed onderhouden.

In een salon van het kasteel wacht me een staande receptie. Zowel

op de antieke kasten als op de riante open haard prijken Teutoonse helmen, herinnerend aan het grootse verleden van dit oord. Enkele heren in zwarte met gouddraad geborduurde jackets waarop tal van medailles en insignes zijn aangebracht, paraderen naast hun in het lang geklede, stevig geschminkte dames. De helmen worden gekeurd en betast. 'Zo liepen de Tempeliers erbij', zegt iemand verkeerdelijk. Enkele dames knikken ongelovig. Ik voel me niet erg op mijn gemak. Gelukkig biedt een kelner me een glas champagne aan. Zo heb ik iets in de handen. Een kleine, gedrongen zwarte figuur stapt plots naar het midden van het salon en vraagt de aandacht: 'Mijne heren en dames, excellenties, onze voorzitter, meneer Dirix, is opgehouden door files en zal wat later toekomen. Ik dank u.'

De heer Arthur Vreven, ceremoniemeester voor de avond, vraagt de heren en dames, de excellenties, alvast plaats te nemen in de feestzaal naast het salon. Eerst worden de francofone en Franse gasten weggeleid, dan de Nederlanders en tenslotte komen de Vlamingen aan de beurt. Onder de aanwezigen ook een Brit, een Deen en zelfs een Nederlandse monseigneur, 'prins van de kerk', aldus Vreven. De geestelijke, uitgedost in groot ornaat, versierd met tientallen medailles en insignes, trekt onder applaus, sigaar in de mond, de feestzaal binnen. Enige tijd later zie ik de monseigneur, verstopt achter een deur, een pakje geldbriefjes tellen uit een envelop, hem onopvallend toegestopt door Vreven. Wat komt die man hier doen, vraag ik me af. Dat zou later duidelijk worden.

Het selecte gezelschap (ik tel een zestigtal personen) wordt voorzien van kleine hapjes en witte wijn, in afwachting van de komst van de voorzitter. In de feestzaal speelt een quintet afwisselend einde 19de-eeuwse muziek, polka's en stroperige evergreens. Het publiek houdt er van. De plaat van het gezelschap zou trouwens later, tegen de ronde som van 400 frank, gretig aftrek vinden. 'De plaat zal mij deze avond steeds doen herinneren', zegt een vrouw naast mij beleefd.

De ceremoniemeester vraagt andermaal het woord. Vreven is een geboren entertainer, zit niet verlegen om een grap en neemt af en toe zijn viool om het salonorkest bij te staan. 'Mesdames, Messieurs, Mijne Damen en Heren, Excellences, Excellentie, mag ik u introduceren, je peux vous introduire, les excellences l'ambassadrice de Cameroun et l'ambassadrice de Cambodge, en onze voorzitter, et notre président, Urbain Dirix.' Enthousiast applaus. Het gezelschap is volledig. Het feest kan beginnen.

'Alle grote mannen in de geschiedenis waren boogschutters, denk maar aan Napoleon, Mussolini, Lodewijk IV', zegt een heer even verderop aan de tafel zelfvoldaan. Ook hij is boogschutter.

'Maar alle grote artiesten waren kreeften', repliceert een dame, 't

is toch wel vreemd.' Inderdaad, zij is kreeft. Ik besluit me niet in de discussies te mengen.

Arthur Vreven neemt opnieuw plaats voor de microfoon. Of de kandidaat-ridders en de kandidaat groot-dames zich zouden willen begeven naar de kamer hiernaast? Een tiental figuren staan op en verdwijnen achter Dirix, Vreven en de Monseigneur in de receptiekamer. Nieuwsgierigen worden prompt teruggestuurd naar hun plaatsen. De kelners profiteren van de ontstane ruimte om de glazen nog eens bij te vullen. De discussies gaan verder, totdat Dirix, Vreven, de Monseigneur en een aantal 'jackets' plechtig de feestzaal betreden en zich vooraan in de zaal opstellen. Achter hen brandt de open haard – enkel voor de gezelligheid, vermoed ik, want koud is het niet. Het moet daar heet zijn. De heren schuiven inderdaad, bijna onzichtbaar, beetje bij beetje naar voren.

Het echtpaar uit Kameroen wordt binnengeleid en stelt zich op voor de dignitarissen. De man en de vrouw zijn gekleed met een lange witte mantel waarop het 'Pax Mundi'-embleem prijkt. Ze wachten af. Een bijna kaal geschoren figuur in een zwarte met goud geborduurde tuniek ('gemaakt in Thailand', zegt hij me achteraf) neemt plaats naast Dirix. Hij houdt een zwaard in de hand. 'Man-van-de-wereld' Arthur Vreven leest de ridderlijke gelofte voor. De kandidaten beloven trouw aan de ridderlijke waarden, beloven weduwen, wezen, verdrukten, hongerigen te helpen, beloven te strijden ten dienste van het christelijk geloof. Dan treedt de heer met het zwaard naar voren. Hij prevelt enkele voor mij totaal onverstaanbare zinnen Italiaans – 'aangepast aan het heden, want de Orde was aarts-katholiek' – en slaat met het plat van het zwaard op de schouders van de kandidaten. 'Die slagen versterken het idee dat de ridder het geluk zelf moet zoeken', vertelt de man me later. Felicitaties worden uitgesproken. Dan keert het echtpaar zich naar de Monseigneur die de nieuwe ridder en grootdame plechtig zegent. Allen worden op die wijze geridderd. Sommigen onder hen raken zichtbaar geëmotioneerd en knielen, tranen in de ogen, voor de Monseigneur. Ze worden extra verwend, want ze krijgen nog een kruis op het voorhoofd. Ook de dame, schuin over mij, wordt geridderd. Ze vouwt het diploma open dat ze uit de handen van Dirix in ontvangst mocht nemen. Daarop wordt bevestigd dat ze grootdame is in de 'Confraternita Universale del Cavaliere del Santo Graal' en in de 'Ordre Royal et Militaire de Saint-Géréon'.

Nadat de nieuwbakken ridders en grootdames hun plaatsen opnieuw hebben ingenomen en uitbundig gefeliciteerd zijn door hun tafelgenoten, neemt ceremoniemeester Vreven opnieuw het woord. Eindelijk is het buffet klaar. Er zijn verscheidene soorten vis. Meer dan voldoende. Self-service. Dus, als de excellenties, dames en heren

zich naar de hall naast de receptiekamer willen begeven... Tijdens het aanschuiven worden de contacten gelegd. Onze boogschutter klampt de heer uit Kameroen aan. Hij doet er zaken. Kameroen is geen achterlijk land, het is er prachtig, zeer gastvrije mensen. Adreskaartjes worden uitgewisseld. Er zal volgende week worden getelefoneerd. Een heer met enorme snor maakt propaganda voor zijn, naar hij zelf beweert, oerdegelijke firma in restauratiewerken. 'C'est de l'art, ne vous en doutez-pas!'. Pas nu wordt me duidelijk hoe deze beau-monde is samengesteld. Dokters, ingenieurs, bedrijfsleiders, notarissen sieren de prachtige zalen van het kasteel. Ze prostitueren zich uitdagend. Is dit de bedoeling van de operatie?

De voorzitter van 'Pax Mundi', groot-prior van de 'Ridders van de Vrede', groot-prior van de 'Confraternita Universale dei Cavalieri del Santo Graal', groot-prior van de 'Ordre Royal et Militaire de Saint-Géréon', Urbain Dirix, voelt zich duidelijk thuis in dit gezelschap. Hij schudt handjes en klopt op schouders. Dames krijgen een handkus. Dirix is de onbetwistbare leider. Het lijkt wel alsof hij dit wereldje heeft geschapen om er te kunnen paraderen. Er is iets kunstmatig aan het beau-monde-gedoe. De opgeblazen mondaine sfeer smaakt naar namaak. 'Heren paraderen als god in het achterland', schiet me plots te binnen¹³. Achteraf verneem ik trouwens dat niet de ambassadrices zelf aanwezig zijn, maar wel hooggeplaatst ambassadepersoneel met hun eega's. Vreemd.

Dirix krijg ik niet te pakken. Die is te druk in de weer met zijn gasten. Maar de man met de zwarte tuniek hangt alleen aan de bar. 'Ik ben baljuw van de Ordre Royal et Militaire de Saint-Géréon', zegt hij fier, 'we zijn nog niet groot, maar dat komt nog wel. Enkel belangrijke mensen kunnen ridder worden van onze Orde. Die erkennen dan de aanspraken van onze keizer.' Keizer? 'Onze grootmeester is Caspis von Schwaben, pretendent op de troon van Zwaben.' Daar blijft het voorlopig bij. Een Parijse del, beneveld door de wijn, pikt de baljuw van me weg. 'Oh, ma tête, mon bailli', zucht ze.

Ik besluit te stoppen met de rode wijn die het banket begeleidt. Ik krijg het verdomd moeilijk om niet in lachen uit te barsten. Gelukkig is er ceremoniemeester Vreven nog, die terwille van de dames en heren, excellenties, aankondigt dat een reuze-taart, met opschrift 'San Gereone', klaar staat om gedegusteerd te worden. De Monseigneur schuift nu, de eeuwige sigaar in de mond, wat wankel naar de hall. De wijn heeft de hersens bereikt. Blijkbaar is men gehaast. Nog tijdens het verorberen van de taart declameert Vreven: 'Excellenties, dames en heren, ons salonorkest zal nog twee nummers brengen. U kan dan de plaat van het orkest aan de democratische prijs van 400 F kopen, uiteraard gesigneerd. Een prachtig aandenken aan deze won-

derlijke avond. Ik dank de excellenties, dames en heren voor hun komst en hoop u allen over zes maanden terug te zien. Ik dank u.'

Het is halftwee. De nep-beau-monde wil doorgaan. Een aantal, onder wie de monseigneur, neemt uitgebreid afscheid van de dignitarissen. Ook ik besluit op te stappen. Aan de ingangspoort van het kasteel word ik door de hoofdkelner tegengehouden. Of ik al betaald heb? Dirix en Vreven plegen overleg. Ik moet betalen, zeggen zij. Wel, wel. Ik ben alleen. Eindelijk. Ik mag lachen. Wat betekende dit allemaal? Een elitair soort Lyonsclub, zoals de baljuw me vertelde? Ridders van de twintigste eeuw...

Zwaben

In de Noord-Italiaanse provincie Bergamo woont een bijzonder man. Schijnbaar geheel in de traditie van Arlecchino en Brighella, de grappenmakers van de Commedia dell'arte, laat die bijzondere Bergamask zich subtiel 'Zijne Koninklijke en Keizerlijke Hoogheid prins Giovanni Caspis von Schwaben' noemen. Hij werpt zich op als troonpretendent van Schwaben (Zwaben), in de middeleeuwen een hertogdom gesitueerd in Zuid-West-Duitsland.

Vooraleer je je aan het indrukwekkende curriculum vitae van de Zwabische Hoogheid te goed doet, even nog dit. Giovanni Caspis von Schwaben, de grootmeester van de 'Ordre Royal et Militaire de Saint-Géréon', zetelt ook in het erecomité van de 'Académie Sainte-Irénée', een organisatie die zowat over de hele Westerse wereld over filialen beschikt en diploma's verkoopt in tal van disciplines. Het erecomité van die academie herbergt, naast 'bisschoppen en patriarchen' trouwens nog 'keizerlijke hoogheden'. Zo maakt ook onze pretendent op de troon der Azteken, Guillermo III de Grau-Moctezuma-Rifé, Vei-Tlaotani del Anahuac deel uit van dat erecomité. Wat een wereld, wat een keizers! Maar nu, ernstig: zie document hier bij gevoegd.

ITALIE

S.A.I. et R. le Prince Jean CASPIS de SOUABE, né le 29 septembre 1925, est le fils de Dante Pierre et de Ines COLOMBI

Descendant d'Othon le Grand, Frédéric Barberousse et Frédéric II von HOHENSTOFEN, il est Chef de Nom et d'Armes de la Maison Souveraine de Souabe.

Docteur en philosophie et théologie de l'Institut Philosophique et Théologique Saint Pierre de Lannion, Licencié ès lettres de l'Académie de Sainte Théodora Impératrice, S.A.R. et R. le Prince Jean CASPIS de SOUABE est titulaire de nombreuses distinctions honorifiques parmi lesquelles nous citerons :

Grand-Maitre héréditaire de l'Ordre Militaire et Royal de Saint-Géréon, Grand Bailli de l'Ordre de la Croix de Jérusalem, Grand-Collier de Justice de l'Ordre de Saint-Lazare de Jérusalem, Grand-Croix de l'Ordre du Mérite Diplomatique, de l'Ordre du Mérite Eurafricain, Bailli Grand-Croix héréditaire de l'Ordre de Saint Jean de Jérusalem.

Recteur héréditaire de la Noble Académie Frédéric II, Président honoraire du Great China Arts College de Hong Kong, de la Sociedad Mexicana de Arte y Ciencias Civitas, Sénateur d'honneur de la Gesellschaft für Vermögensforschung de Vienne, il est également membre de Sociétés Savantes : Membre correspondant de l'Académie Brasileira de Ciencias Sociais e Politicas en Sao Paulo (Brasil), Académico Extraordinario de l'Academia de Estudios Americanos, Académicien d'honneur de l'Academia de Ciencias Humanísticas y Relaciones de la République Dominicaine, membre d'honneur du Collège Héraldique de Buenos Aires, de l'Institut Historique et Géographique de Uruguaiana, professeur honoris causa en héraldique de l'Institut "Enrique Larreta" de Buenos Aires.

Ses nombreuses activités en faveur d'une Europe unie, lui valurent d'être nommé membre de droit de l'Union Paneuropéenne Internationale de Lausanne (Président : S.A.I. et R. Otto de Habsbourg) et Conseiller spécial auprès du Conseil Académique de l'Institut de Documentation et Etudes Européennes du Mouvement pour les Etats-Unis d'Europe.

Uiteraard zijn alle geciteerde onderscheidingen officieel van generlei waarde. Ze worden geleverd door het internationale circuit van nep-ridderorden, nep-academieën en nep-universiteiten. 'Zijne Zwabische Hoogheid' is bijvoorbeeld ere-president van de 'Great China Arts College' in Hong Kong, een college dat enkel in een of andere bureau-lade bestaat... Fantasie heeft iets onuitputtelijks. Maar de twee laatste lidmaatschappen wekken verbazing. Hoe komt de 'Zwabische Hoogheid' bijvoorbeeld in Otto van Habsburgs Paneuropese Unie terecht? Dit is ernst. 'Von Schwaben is een geëerd man', vertelde iemand me, 'in zijn residentie in Bergamo ontvangt hij belangrijke mensen. Zijn ijver voor de installatie van een christelijk Europa opent deuren. De prins heeft aanhang.'

La vie en rose

Vreemd... Prins von Schwaben, markies Vella-Haber, prins Bourbon y de Bourbon (grootmeester van een Orde van Sint-Lazarus)¹⁴, markies de Haro Union (de rechterhand van de prins): ze prijken allen op het lijstje van de 'Académiciens Correspondants' van 'Pax Mundi, Académie Diplomatique de la Paix'. 'Pax Mundi' werd reeds in 1963 opgericht door de Italiaanse baron Dino di Stefano, inmiddels overleden.

Op het einde van de jaren zeventig achte 'baron de Vanderberg Paul J. Cams' zijn tijd gekomen om er de leiding van te nemen. Hij mat er zich een internationaal aanzien mee aan. Hij reisde de wereld rond, schreef diploma's uit, verkocht CD-nummerplaten en deelde 'vredesprijzen' uit. Want 'Pax Mundi' ijvert voor de vrede. Merkwaardig is dat het ondervoorzitterschap toen waargenomen werd door Dominique Ponchardier, mede-oprichter van de moorddadige Service d'Action Civique (SAC). Bovendien bleek ook de gewezen Franco-minister, lid van van Habsburgs Europese politieke verenigingen, Alfredo Sanchez-Bella, tot de kring der intimi te behoren... Paul Cams verkeerde in markant gezelschap. De vredesprijzen, of Dag Hammarskjöldprijzen – naar de in 1961 bij een vliegtuigongeluk omgekomen Zweedse secretaris-generaal van de Verenigde Naties – gingen naar mensen als de Zairese president Mobutu, de voormalige Filippijnse president Marcos, de overleden Spaanse dictator Franco, of naar het boegbeeld van het Amerikaanse ultra-conservatisme, Claire Booth Luce...

Vooral in Afrikaanse en Aziatische landen werden en worden de in witte mantels gehulde vredesapostelen met veel pracht en praal verwelkomd door officiële regeringsafgevaardigden. De 'ridders van de vrede' krijgen er een behandeling die enkel aan staatshoofden wordt

gegend. Ze dringen er door tot in de hoogste kringen. Dat levert ze ook meer officiële en interessante titels op. Paul Cams was consul van Senegal en huidig ondervoorzitter Paul Nagels werd in 1986 consul van Kameroen. Gaat het daarom?

Wat is 'Pax Mundi'? De zon-overgoten Gulden Vlieslaan ziet zwart van het volk. Een missionaris van de Moon-sekte haalt me bruusk uit mijn gedroom. Of ik dé waarheid wil kennen? Ja, uiteraard. Of ik misschien eens naar de Alsebergstraat wil komen waar de sekte gevestigd is? Ik voel het: ik word kwaad. Ik zal Satan wel wezen.

De ridderfiguurtjes in het uitstalraam van de speelgoedwinkel halverwege de Gulden Vlieslaan hebben ook al geen genade. Help! Ik zie overal ridders. Tot overmaat van ramp blijkt Dirix' appartement gesitueerd op de hoek van de 'Gulden Vlies'-laan en de 'Ridder'-straat. Het zal je maar overkomen. In de ruime hall van het riante appartement valt al dadelijk Dirix' zucht op naar eer en roem. Op de muren schitteren diploma's en 'parchemins' van allerlei soort en kleur. Links wordt Dirix gehonoreerd in de 'Ordre du Mérite Eurafricain', rechts is hij 'académicien' van een of andere academie in Hong Kong. Wat verder blijkt hij 'ereridder' te zijn in de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem'. Indrukwekkend, ware het niet...

'Ik weet niet wat dat allemaal precies voorstelt', zegt Dirix, 'maar 't is fijn om het te krijgen.' In de ruime, vol antiek gestouwde woonkamer plof ik me in een comfortabele zetel neer. Dirix' vrouw komt met koffie aandraven. Een schoothondje wordt aanmanend verzocht bij 'maman' te gaan zitten. Nu praten de grote mensen. Naast de woonkamer staat een enorm bureau. Het ligt vol met 'Pax Mundi'-documenten. 'Hier werk ik twee uur per dag aan de zaken van de academie', legt Dirix uit. De vijftigjarige Dirix – hij doet me soms denken aan een Vlaamse bard – is gewoon om te praten, dat merk je. Een gladder jongen, een mooiprater. Een levensgenieter. 'Wat moet je met al die miljoenen? Sparen? Voor wie? Ik weet wel beter!' De voorzitter van 'Pax Mundi' is het prototype van de self-made man, de realisator van de 'Belgian dream'. Destijds werkte hij als journalist voor pulp-bladen als Kwik, Zondagsnieuws... Wat een opgang. 'Dat was een zeer mooie job. Ik heb de wereld kunnen rondreizen, heb contacten gelegd met geëerde leiders en gangsters. Ik durfde alles. Zaken waar andere journalisten schrik van hadden, heb ik behandeld.'

Zo is hij dan in het vreemde wereldje van would-be keizers en koningen terechtgekomen. 'Zijne Hoogheid' von Schwaben maakte hem eervol tot 'burggraaf Urbain Dirix de la Rivière'. 'Toen Paul Cams zijn baronstitel, die hij van von Schwaben kocht, officieel wou

laten registreren in Brussel, werd dat geweigerd. Toen kreeg ik argwaan. Von Schwaben wordt niet erkend.'

Dirix' stokpaardje is uiteraard 'Pax Mundi', de organisatie die hij sinds 1981 met flair leidt, na grondige onenigheid met Paul Cams. Die wou immers 'alles naar zichzelf toetrekken, zelf de laureaten voor de prijzen aanwijzen en de hoofdzetel vestigen in zijn New Carlton. We hebben dat tegengewerkt en zijn daar gelukkig in geslaagd.'

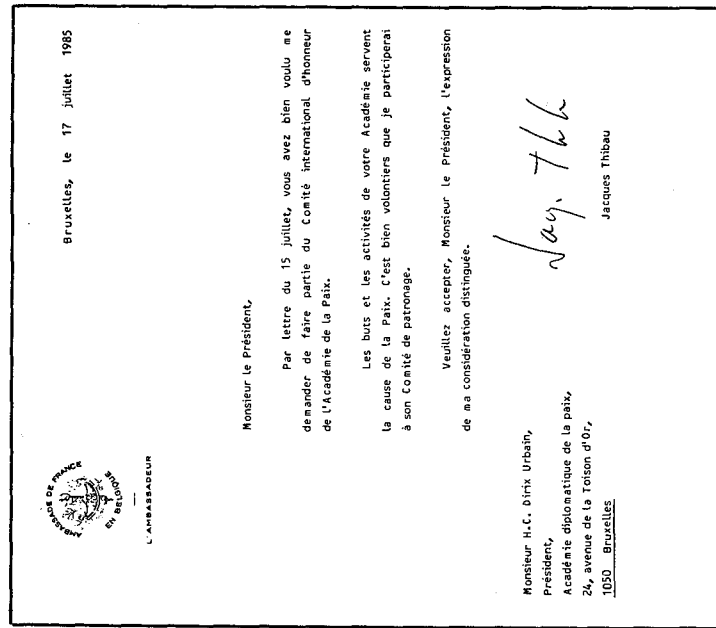
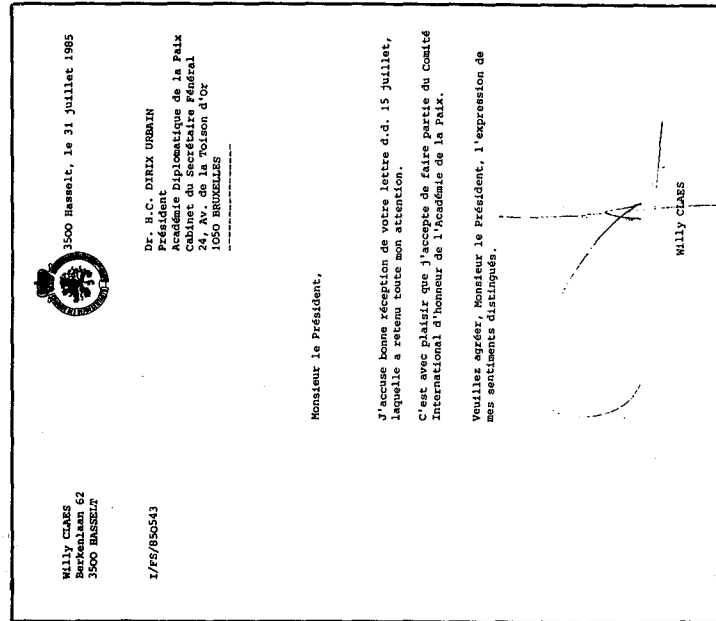
Het spreekt vanzelf dat niet iedereen zomaar tot de rangen van de vredesapostelen wordt toegelaten. Volgens een brochure van de Academie uit 1985 betalen de leden van de beheerraad een jaarlijkse bijdrage van 150.000 BF, de 'membres correspondants' 25.000 F, de 'membres sympathisants' 5.000 BF en de 'membres méritants' 100.000 BF. Niet weinig... Hoe krijg je de mensen zover? Wellicht heeft alles te maken met de 'ere-comités' van Pax Mundi. Daarin zetelen ambassadeurs uit veelal Aziatische en Afrikaanse staten. Dirix schreef vele ambassades in Brussel aan met de vraag of de heren lid wilden worden van het 'Comité International d'Honneur' van de Academie. Velen reageerden positief, zo blijkt uit de correspondentie waarover ik beschik. Enkel de ambassadeur van de Sovjet-Unie in Brussel – argwanend als altijd? – stelde zich vragen over de vredesactiviteiten van de Academie¹⁵. Met zo'n uithangbord sta je uiteraard sterk. Bovendien is er ook nog het 'Comité de patronage d'Honneur', waarin zelfs enkele Belgische ministers van staat wilden zetelen. Ook zij voelden zich vereerd, zonder evenwel op de hoogte te zijn van het wel en wee van de Academie.

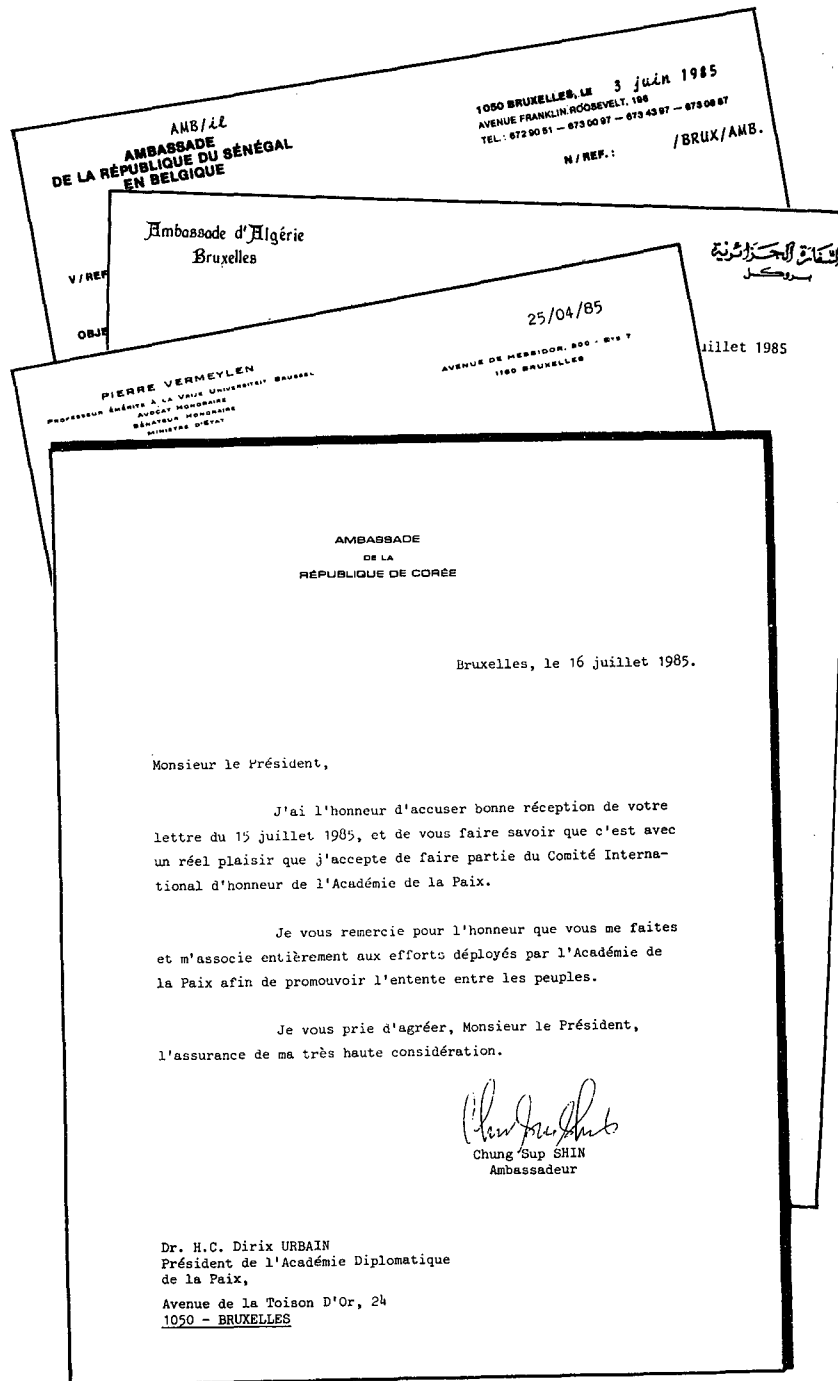
'Kijk', zegt Dirix, 'Pax Mundi is een mooie organisatie, ze ijvert voor de vrede. Zwart of wit, blauw of rood, wat maakt het uit? We zijn allemaal mensen. Daar gaat het om. De Academie heeft helemaal niets te maken met politiek. Ik herinner me die twee journalisten van De Morgen. Ze vertelden me dat mijn Academie extreem-rechts is omdat er destijds prijzen werden uitgereikt aan Mobutu, Marcos en Franco. Stom, daar hebben ze een enorme flater mee begaan. Ze hebben dat zelfs in de krant geschreven! Ik zou zogenaamd betrokken zijn bij een extreem-rechts komplot! Wat kan de politiek me schelen? Niets! Ik heb geen partijkaart, ik ga niet eens stemmen! Uiteraard ben ik anti-communist, want ik ben tegen elke dictatuur. Toen ik de jongens van De Morgen vertelde dat we ook prijzen uitdeelden aan mensen als Nobelprijswinnaar Sean Mac Bride, vredesijveraar Bernard Benson, zanger Harry Belafonte, het Frans Mase-reel Centrum, zelfs Bob Geldof en Nelson Mandela, dan schreven ze vlug dat Pax Mundi sinds mijn komst een zwenking van 180 graden had gemaakt!'¹⁶

Nochtans wordt 'Pax Mundi' niet officieel erkend in België. Toen

Dirix het Pax Mundi-dossier introduceerde bij het ministerie van Justitie met het oog op een erkenning als 'internationale organisatie' (dat wordt geregeld bij Koninklijk Besluit en betekent dus een garantstelling vanwege de koning) was het advies ronduit negatief. Het lijkt wel alsof 'Pax Mundi' in concurrentie wil treden met de 'Verenigde Naties'. Is de inzet van de vredesapostelen enkel ingegeven door hun filantropische gevoelens? Dat lijkt me toch sterk. Gaat het om aanzien, het zichzelf belangrijk vinden? 'Je moet er niets achter zoeken', zegt Dirix, 'net als elke andere vereniging is ook Pax Mundi een soort service-club. Dat komt er bij. Je verenigt je met andere mensen en daardoor ontstaan contacten. Bijvoorbeeld, een van onze leden bouwt turbines. Wel, wij hebben zo'n turbine geschonken aan Thailand en Kameroen. En zo krijgt ons lid bestellingen aangeboden, want die landen hebben er uiteraard meer nodig. We helpen mekaar.' Zo zorgt 'Pax Mundi' dus voor handelsrelaties. Eenvoudig en simpel. Dat was trouwens al te merken tijdens de ridderingsceremonie in het kasteel van Ordingen. Zeer zeker opent de organisatie commerciële wegen naar ontwikkelingslanden. De contacten zijn geplaveid met vredesprijsen. Ligt daar dan de aantrekkingskracht van de Academie? Ingenieurs!

Enkele brieven:

Interludium I

De verbeeldingskracht van de menselijke soort is enorm. Dat had ik al door. Waar dit verhaal naar toe leidt... Ik blijf van de ene verbazing in de andere vallen. Maar laten we niet te hard van stapel lopen en de puzzelstukjes een voor een op tafel leggen. Het wordt een vreemde prent.

Via groot-prior markies Vella-Haber kwam ik bij 'Pax Mundi' terecht. Vooral de enigmatische self-made men, Paul Cams en Urbain Dirix stonden centraal. Tussendoor genoot ik even van de 'Keizerlijke' en 'Koninklijke' sferen'. Toen ik las hoe Vella-Haber in 1979 landde op Zaventem en feestelijk werd onthaald om daarna naar de New Carlton van Paul Cams te worden gereden, werd me veel duidelijk. Het pseudo-gedoe heeft een stevige internationale basis. Vella-Haber bevestigde toen de relaties met 'Pax Mundi' en ook met andere academies, instituten en ridderordes. De heren hebben succes en heel wat vingers in de pap van bepaalde machtskringen. Dat trof me het meest van al. En... het zou me blijven verbazen.

Vella-Haber benoemde in 1979 Paul Cams tot hoofd van de Belgische afdeling van 'zijn' 'Orde van Sint-Jan van Jeruzalem'. Administratief medewerker werd toen 'graaf' Emile van Huynegem, een man die trouwens ook in het klooster te Aalst aanwezig was toen Vella-Haber een eerste poging ondernam om zijn Orde in België te lanceren. Hij was ook medestichter van Arthur Bogaerts' 'Samaritanen van Malta', de organisatie die de Belgische ridders moest verenigen. 'Graaf' Emile van Huynegem is echter vooral de bezieler van het 'Institut des Relations Diplomatiques', de organisatie die Vella-Haber in 1979 alle eer betoonde en die, net als 'Pax Mundi', prijzen uitreikt. Wie is 'graaf' Emile van Huynegem?

In de Belgische provincie Oost-Vlaanderen, aan de boorden van de Dender en aan de voet van de Vlaamse Ardennen, ligt het stadje Geraardsbergen. Een historisch stadje. Dat merk je aan de eeuwenoude gebouwen, getuigen van een groots verleden. In de dertiende en veertiende eeuw was Geraardsbergen als sluitpunt van de Dendervallei zelfs een van de belangrijkste strategische steden van Vlaanderen. Het stadje werd tussen 1068 en 1070 gesticht door Boudewijn VI, graaf van Vlaanderen en Henegouwen (ca. 1039-1070). Tenminste, zo staat het in de geschiedenisboeken geschreven. Historici kunnen zich wel eens vergissen. Dat vindt ook Emile Van Huynegem. Die beweert de directe afstammeling te zijn van 'graaf Gerard van Hunnegem, stichter van de stad Geraardsbergen in 1068'¹⁷. Van Huynegems wortels blijken trouwens nog veel dieper te liggen. Hij noemt zich ook 'paltsgraaf'. De palts waren de residenties van de Frankische en middeleeuwse Duitse koningen. Die residenties deden ook dienst als gerechtshoven. De hoge ambtenaren ervan werden aanvankelijk 'paltsgraven' genoemd. Wat een pedigree! Het zal je maar overkomen. Het kon dan ook niet uitblijven of de in 1934 geboren 'paltsgraaf' werd van heinde en verre overladen met allerhande eervolle onderscheidingen, een man van zijn rang waardig. Te veel om op te noemen. Toch maar een schuchtere poging: 'Groot-kanselier van de Ordre Equestre du Lion Impérial, Groot-Kruis in de Order of Hereditary Nobility, de Order of the Eight Morality of Great China and World, Groot-Halsketen van Rechtvaardigheid in de Ordre Royal et Militaire de Saint-Géréon, de Ordre de la Paix, de Orde van Verdienste Belgo-Hispanique, commandeur van de Ordre du Mérite Juridique, commandeur van de Ordre Dynastique de Saint-Sava de Serbie, Justitie-ridder van de Ordre Souverain et Militaire Angélique Constantinien de Saint-George, Justitie-ridder van de Ordre de Malte (Groot-Prioraat van Saint-Trinité de Villedieu), Groot-kanselier van de Ordre Noble et Hospitalier de Notre-Dame du Limal, Dr.h.c. World University Hong Kong, Belgisch voorzitter van de Academia de Ciencias Huma-

nisticas y Relaciones (Dominicaanse Republiek).'¹⁸ enzovoort.

Vanzelfsprekend stellen al die onderscheidingen helemaal niets voor, en zijn ze ontsproten uit de fantasierijke breinen van enkelingen. Of, zoals professor Jonathan Riley-Smith van de London University, specialist in middeleeuwse ridderorden, het zo prozaïsch stelde: 'Eens je die fantasie-orde van nabij bekijkt, ontdek je dat veel van hun leden in een fantasie-wereld leven.'¹⁹ Maar wat als die fantasie-wereld harde werkelijkheid wordt?

Toen 'markies' Vella-Haber die eerste december van het jaar 1979 het banket in de New Carlton van Paul Cams opvrolijkte, was 'paltsgraaf' van Huynegem ook lid van 'Pax Mundi'. In ruil daarvoor mochten Cams en Dirix eerbiedwaardige functies uitoefenen in de eigen creatie van de 'paltsgraaf', het 'Institut des Relations Diplomatiques' (IRD). Cams werd zelfs 'président du comité d'Honneur Européen' van het IRD. De hoge gast van die avond, markies Vella-Haber zorgde als 'nationaal president' voor de Maltese relaties. Een andere bekende, 'Zijne Hoogheid' Caspis von Schwaben zwengelde de contacten in Italië aan. Kortom, via 'bisschoppen', 'graven', 'prinsen', 'koningen en keizers' (uiteraard in ballingschap) verzekerde Van Huynegem zich van een wereldomvattend relatie-netwerk. In België had hij de contacten aangescherpt met de 'Association Belgo-Hispanique' van Sylvère Lebon, door wie hij in de 'Ordre du Mérite Belgo-Hispanique' werd opgenomen. Lebon is onder meer Belgisch afgevaardigde van de Azteekse 'keizer' Moctezuma, voor wie Van Huynegem zijn bewondering trouwens niet onder stoelen of banken stak²⁰.

Ondanks het dubieuze, zij het majestueuze, netwerk van de 'Paltsgraaf', slaagde hij er soms toch in door te dringen tot – echte – hogere kringen. In zijn 'Annuaire de l'IRD' van 1979 staat een merkwaardige foto afgedrukt. Die toont hoe wijlen prins Karel van België uit de handen van Van Huynegem het diploma van 'Erelid' van het IRD krijgt toegestopt. Een foto om mee uit te pakken, uiteraard. Maar dat is niet alles. Lid van het 'Erecomité' zijn volgens dezelfde uitgave: de vroegere Amerikaanse president Jimmy Carter en de huidige Franse premier Jacques Chirac. Tot die hoge kringen wil de 'paltsgraaf' graag behoren en daar dient het in 1974 gestichte IRD voor.

'Dienst doen als bemiddelaar tussen ambassades, consulaten, internationale en nationale organisaties, en aldus de contacten vergemakkelijken tussen deze en de landen en regio's waar ze zijn vertegenwoordigd', zo staat het in de statuten²¹. Een nobele doelstelling. Voor de goede gang van zaken werd tegelijkertijd ook de 'Ordre du Mérite Diplomatique' opgericht. Wie zou geen moeite doen om volgende titels te bekomen: 'ridder, officier, commandeur, groot-officier, grootkruis'? Eén adres: Leemansplaats 3, te Elsene. Veel moeite zal je dat

trouwens niet kosten als je toevallig op een of andere ambassade werkt. Alleen wat centen. Een man die eertijds met de 'paltsgraaf' heeft opgetrokken, vertelde me: 'Van Huynegem fluisterde me eens tijdens een van zijn banketten toe: "er zijn 365 dagen in een jaar en er zijn bijna 365 landen, dus bijna één nationale feestdag per dag. Het komt er dus op aan een systeem te vinden om je elke dag van het jaar te laten uitnodigen en dan medailles uit te reiken".' Sommige van die medailles kosten 20.000 franken het stuk.

Master of the universe

Een van de meest wonderlijke relaties van Van Huynegem is ongetwijfeld diens Siciliaanse correspondent, 'Monseigneur' Victor Ivan Busà I. De 'Monseigneur' is een sleutelfiguur in dit merkwaardige wereldje. Dat zal zo dadelijk blijken. Ik nodig de lezer uit vooral rustig te blijven en volgende verklaring te lezen – u hoeft niet recht te staan:

'PATRIARCHAAT VAN DANTZIG EN VAN DE WESTERSE EN OOSTERSE KATHOLIEKE APOSTOLISCHE KERKEN VAN DE DIASPORA.

Heilige Katholieke Apostolische Primitieve Kerk van Antiochië

Wij

VIKTOR IVAN I BUSA

bij de gratie Gods

Metropoliet Aartsbisschop van Bielastock en van de Heilige Orthodoxe Kerk, Patriarch van Dantzig en van de Westerse en Oosterse Katholieke Apostolische Kerken van de Diaspora. Wereld-Patriarch van de Orthodoxe Patriarchaten van Amerika, Oecumenische Patriarch van de Heilige Stad, Patriarch van de Wit-russen van Polen,

Prins van het Heilige Romeins-Byzantijnse Rijk, Prins van Samarkande, Prins van Palikastro, Prins Zwaben von Lax, hertog van Bourgondië, hertog van San Ibiza, hertog van Potar, hertog van San Andrea, markies van Tozhok, markies van Dragonera, graaf van Alonsk, baron van Kiev, Heer van al de Russische landen en van het Mongoolse en Tartaarse Verre Oosten.

Uit hoofde van Onze Soevereine en Apostolische voorrechten die ons toekomen vanwege apostolische opvolging, Ons overgedragen sinds Apostel Sint-Petrus, Eerste Patriarch van de Heilige Stad Antiochië in het jaar 38 van Onze Heer Jezus Christus, en uit hoofde van de rechten verworven door gewettigd fons honorum en door Heilige Kanonieke Beschikking van de Universele, Traditionele en Orthodoxe Katholieke Kerk, **HEBBEN WIJ BESLOTEN TE VERORDENEN EN VERORDENEN WIJ de Koninklijke en Keizerlijke titel van SOEVEREINE PRINS EN WAPENMEESTER VAN HET KONINKLIJK EN KEIZERLIJK FEODAAAL GERMAANS HUIS VAN GEHEEL ZWABEN EN STYRIE ipso jure toe te kennen aan Onze geliefde Neef en Broeder in Christus ZIJNE KONINKLIJKE EN KEIZERLIJKE HOOGHEID PRINS GIOVANNI GIUSSEPPE CASPIS.**

Door het decreet nummer 3264 van 24 februari 1978 van de Staatssecretaris van Californië, bevestigd door het Decreet van de Staatssecretaris van de Verenigde Staten, Mr. Cyrus Vance, gedateerd 6 april 1978, wordt bovenvermelde Prins en zijn Koninklijk Huis van Zwaben wettelijk erkend.

Opdat Onze huidige verordening overal en voor altijd gekend zou zijn, hebben Wij deze Heilige Patriarchale Bul opgesteld en geregistreerd onder het nummer 0101-b van het Gulden Boek van de Adel van het Paleis van de Heilige Orthodoxe Kerk.

Gedaan te Palermo, Sicilië, in de Kerk van Onze Vader, op de eenendertigste van de maand mei anno domini negentienhonderd achtentestig.

Viktor Ivan I Busà.²²

Dit gebeurd zijnde, moest onze 'Monseigneur' zelf ook maar eens staatshoofd worden. Als er geen passende betrekking meer vrij is, moet je er zelf een maken, dacht Busà I. En zo geschiedde. Dantzig, momenteel Gdansk, is een havenstad in Polen, gelegen aan de Oost-

zee. Na de eerste wereldoorlog kreeg Gdansk, net als eeuwen terug, het statuut van 'vrije stad', onder toezicht van de Volkenbond. In 1939 annexeerde Hitler de stad. Na de val van de Führer werd Gdansk definitief aan Polen overgedragen. De mensen van Gdansk zullen wel wat anders aan het hoofd hebben dan die beslissing in twijfel te trekken, vermoed ik. Busà I als 'president van de Republiek Dantzig' zorgt er wel voor dat er over geschiedenis en toekomst wordt gepraat.

Ook leuk is Busà's curriculum vitae uit 1983:

'Zijne Gelukzaligheid Viktor Ivan Busà werd geboren te Palermo, Sicilië. Hij is beeldhouwer, archeoloog, paleontoloog, criticus, historicus en specialist in de internationale politiek. In 1966 kreeg hij de prijs José Carducci voor poëzie, en was kandidaat voor de Nobelprijs voor Literatuur voor zijn uitvinding van de mozaïekpoëzie. Nadat hij diverse doktoraten en academische graden behaalde, werd hij aangekondigd als President van de Republiek van Dantzig en leider van haar Internationale Regering, wat hem uit hoofde van zijn activiteiten als Staatsman en van zijn grote politieke en diplomatieke waarde toekomt. Zijne Gelukzaligheid Vittorio Busà is eveneens President van het Wereldparlement voor Veiligheid en Vrede (inter-gouvernementele organisatie die geregistreerd staat bij de Secretaris-Generaal van de U.N.O.). Hij heeft een reeks onderscheidingen gekregen van verscheidene buitenlandse regeringen, zoals de titel van Admiraal van de Staat Alabama (V.S.A.), onder gouverneur Wallace, en van koloneladjutant van de Staat Georgia (V.S.A.), onder gouverneur Jimmy Carter. Hij is eveneens Ere-Burger van de Amerikaanse Staten Georgia, Nebraska en Oklahoma. Als auteur heeft Zijne Gelukzaligheid een reeks literaire, artistieke, wetenschappelijke en politieke werken gepubliceerd die lovende commentaren ontlokten aan critici en publiek. Voor zijn enorm literair en artistiek oeuvre werd hij ontvangen in meer dan 190 Universiteiten, Culturele en Diplomatieke Instellingen. Zijne Gelukzaligheid Viktor I Ivan Busà is Orthodox Aartsbischop en Wereld-Patriarch der Orthodoxe Kerken van Amerika, en Oecumenisch Groot-Prior van het Vrome Verbond der Christelijke Kerken. Zijne Gelukzaligheid is ook Patriarch van Dantzig en van heel de Orthodoxe Diaspora in de wereld...'²³

Waa-zin? Waa-zin! En alsof dat nog niet volstond, werd Busà op een mooie dag ook nog 'Zijne Koninklijke Hoogheid Timour II. Grote Khan van heel Tartarië en Mongolië'.

Als je dit alles aandachtig leest en laat doordringen, moet je onvermijdelijk tot het ontstellende besluit komen: de huidige koningen en

presidenten kunnen wel oprassen, want Busà I lijkt wel meester van de wereld. En inderdaad, de 'Monseigneur' is, zoals zijn curriculum het vermeldt, voorzitter van het 'Wereldparlement voor Vrede en Veiligheid', een wereldomvattende superorganisatie die ervoor zorgt dat onze aarde gespaard zal blijven van oorlogen en conflicten. Een wereldregering! Je moet er maar aan denken. Busà's wereldparlement verkoopt identiteitskaarten, diplomatieke paspoorten en geeft zelfs postzegels uit. Artikel 10 van de constituties van het Wereldparlement zegt: 'Alle leden geaccrediteerd bij het Wereldparlement voor Veiligheid en Vrede hebben recht op diplomatieke immuniteit, zoals volgt uit de Internationale Overeenkomsten. Dezelfde voordelen zijn ook toegekend aan de landelijke afgevaardigden van het Wereldparlement.'²⁴ En of je het nu gelooft of niet, die valse paspoorten openen deuren. Dat zal later nog duidelijk worden. Het is uiteraard weinigen gegeven om tot de kern van Busà's wereldparlement te behoren. Volgende Belgische personen werden toch waardig bevonden om als 'politiek raadgever' van Busà's creatie te fungeren: 'paltsgraaf' Emile Van Huynegem en de in 1983 vermoorde Paul Cams.

De N.V. Fantastisch

En wat dan nog? Dit is toch al té fantastisch. Wie trapt daar nu in? Er zijn bewijzen te over dat zo'n diplomatieke paspoorten met succes worden benut door bijvoorbeeld inlichtingsagenten of zelfs gangsters. Ex-SAC-agent Patrice Chairoff vertelt in zijn boek hoe de SAC gebruik maakte van valse paspoorten en valse perskaarten die werden uitgeschreven door een ander Belgisch (ex-?) medewerker van Busà I, Pierre Pasleau. Die noemt zichzelf 'Archevêque Métropolitaine de Tongres' en tracht zijn verhevenheid te bewijzen aan de hand van een vier bladzijden lang curriculum vitae boordevol valse titels²⁵. Een ander ex-SAC-agent, Gilbert Lecavelier, drukte in zijn boek voorbeelden af van die valse papieren²⁶. Het franstalige Brusselse weekblad 'Pourquoi Pas?' meldde dat Pasleau's handeltje via Franse SAC-agenten tegen grof geld aan de man werd gebracht en dat het

Amerikaanse 'Bureau of Narcotics and Dangerous Drugs' dergelijke valse papieren had aangetroffen bij personen verdacht van heroïne-traffic²⁷.

Rond 1980 zette Pasleau de 'Service Européen d'Information Ministérielle et Parlementaire' (SEIMP) op. Je kon er internationale perskaarten kopen, alsook diplomatieke paspoorten, CD-insignes voor auto's, universitaire diploma's of adellijke titels²⁸. In december 1982 werd Pasleau's afgevaardigde voor Lyon (Dominique Ianetta) echter door de Franse politie opgepakt met zijn valse papieren. Of je het nu gelooft of niet, zo'n valse paspoorten openen deuren en... grenzen.

Interludium II

Op de foto's uit een brochure van het 'Institut des Relations Diplomatiques' zie je hoe Emile Van Huynegem in vol ornaat de 'Prix International des Relations Diplomatiques 1980' uitdeelt aan ambtenaren als de ambassadeurs van Egypte, Senegal en Mauritius. Van Huynegem wordt bijgestaan door een oude bekende, dokter Roger Van Rossum, hoog dignitaris van de 'Ordre de Saint-Jean Baptiste'. Van Rossum was toen bestuurder van het IRD. Rond 1981 meldde zich een ander figuur bij het prestigieuze instituut. Hij werd al vlug bestuurder en afgevaardigde. Zijn naam: Francis Dessart. In april 1983 begaven Van Huynegem en Dessart zich naar Tripoli om er hun prijs uit te reiken aan kolonel Kadhafi omdat die de Lybische ambassades omvormde tot 'volksbureaus'²⁹. De kolonel moet blij geweest zijn met de onverwachte attentie. Onverwacht? Misschien toch niet, want Dessarts contacten reiken ver, heel ver...

Het mysterie

'Francis Dessart: beschouwd door sommigen als een "mol" van het Oosten in de schoot van rechtse bewegingen in België.' Dat kan je lezen in 'Enquêtes et Réportages', een trimestrieel blad, gepatronneerd door Aldo Mungo, een man die tenminste rond 1978 zeer nauw betrokken was bij de Europese verenigingen van aartshertog Otto van Habsburg³⁰. Misschien... 'Dessart is een agent van een of andere westerse inlichtingendienst, geïnfiltrerd in linkse bewegingen', vertelden me mensen uit linkse milieus. Misschien...

Dit laat het al vermoeden. Francis Dessart is zonder enige twijfel een zonderling figuur, een man die er in slaagt zich zowel ter linker als ter rechterzijde, en dit soms tegelijkertijd, verdienstelijk te maken. Ik zit met de handen in het haar voor een berg documentatiemateriaal.

Ik kan het raadsel niet oplossen. Toen ik hem om uitleg vroeg betreffende een ridderorde en een aantal organisaties waarvan hij lid is, antwoordde hij me: 'Waar u mee bezig bent, intrigeert mij... Als u verduidelijking over de Orde wenst, schrijft u dan naar haar commandeur, dat is logischer. Ik heb het veel te druk. Wat mijn functies betreffen, die dient zeker niet voor te komen in uw boek over het ridderchap. Ze hebben niets bijzonders om het lijk.' Kort en duidelijk.

Gesprekken met andere mensen leverden ook al weinig tastbaars op. Het mysterie werd almaar groter. En nochtans moet het ontsluitere van het mysterie Dessart bijzonder interessant zijn. Als je de quasi-ontelbare filiaties en activiteiten van Dessart – die zich protestants aalmoezenier, journalist, professor, commandeur en nog veel meer noemt – naast mekaar zet, kom je tot zeer merkwaardige vaststellingen. Het ene probleem schept het andere. Hoe slaag ik erin de informatieberg te zuiveren van trivialiteiten? Wat is belangrijk en wat niet? Wat moet ik met die met mekaar vervlochten feiten? Ik moet me maar eens neerleggen bij het feit dat in het rijk der ridders menig verhaal ongeschreven zal blijven.

Op het einde van de jaren zestig en het begin van de jaren zeventig voerde Francis Dessart duidelijk een linkse koers. Hij militeerde in kringen van gewetensbezwaarden en steunde openlijk Afrikaanse en Arabische bevrijdingsbewegingen³². De interesses die hij toen had voor de Afrikaanse en Arabische politieke situatie zouden trouwens zijn verdere carrière blijven bepalen. In het midden van de jaren zeventig werd hij redacteur van het blad 'Demain le Monde', een uitgave van het 'Centre National de Coopération au Développement' (CNCD), de franstalige tegenhanger van het Nationaal Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking (NCOS), organisator van de overbekende 11.11.11.-acties.

De 11.11.11.-acties kregen rond 1977 nogal wat tegenwind vanuit extreem-rechtse hoek. Vooral de kringen rond het extreem-rechtse blad 'Nouvel Europe Magazine' (NEM), waarrond ook de privé-militie 'Front de la Jeunesse' draaide, hadden nogal wat kritiek. Het CNCD zou betrokken zijn bij wapenhandel met landen van de Derde Wereld, zou komplotten smeden ten voordele van de communistische bevrijdingsbewegingen in Derde Wereld-landen, en zou Chileense vluchtelingen helpen. Dat 'Nouvel Europe Magazine' dictator Pinochet verdedigde was overduidelijk. Het CNCD kreeg trouwens bezoek van het 'Front de la Jeunesse'. 'Dierenvrienden'-militanten van het 'Front' lieten in de lokalen van het CNCD een stel witte muizen de vrije loop. Maar NEM ging nog verder. Het blad pakte ook uit met verhalen over het privé-leven van sommige CNCD-leden³³. Het moest duidelijk worden dat het CNCD geïnfiltrerd was door Mos-

kou. En wat blijkt na al die jaren? De toenmalige medewerker van het CNCN, Francis Dessart, was reeds in 1976 lid van het 'Comité Exécutif' van het 'Comité Hongrie '56-'76', waarin ook Emile Lecerc zetelde, de hoofdredacteur van *Nouvel Europe Magazine*! Bovendien verkeerden beide heren in bijzonder gezelschap: Florimond Damman en Ernest Tottosy, beiden betrokken bij de Europese bewegingen van aartshertog Otto van Habsburg, en ook Jacques Borsu, stichter-voorzitter van de nazistisch geïnspireerde 'Europese Partij' - 'militeren voor de Europese partij is Europa dienen met "eer en trouw"'.³⁴ Tussen haakjes, Etienne Verhoeyen en Frank Uytterhagen vermelden in hun boek 'De kreeft met de zwarte scharen' dat de Europese Partij van Borsu trainingskampen in de Ardennen organiseerde samen met de Vlaamse Militanten Orde (VMO)³⁵. Het 'Comité Hongrie '56-'76' was er vooral op uit anti-communistische propaganda te verspreiden naar aanleiding van de bloedige onderdrukking door de Sovjets van de Hongaarse volksopstand in 1956. Dat die anti-communistische propaganda nog wel andere, zelfs neo-nazistische, belangen diende, was wel duidelijk. Daar stonden bepaalde leden van het 'Comité Exécutif' garant voor.

Een ander lid van het 'Comité Exécutif' van het 'Comité Hongrie '56-'76' was toen Bernard Mercier, ridder van de 'Milice de Jésus-Christ'. Die lag in 1976 ook aan de basis van 'Les Amitiés Arabes'³⁶, een vereniging die ijverde voor de Arabische zaak. Tot 1981 was Francis Dessart er beheerder. Secretaris-generaal was Jean Dagonnier, die Dessart goed kende bij het CNCN, en die ook redacteur was bij 'Demain le Monde'. Maar Jean Dagonnier had nog andere interesses. Hij was - zo stelt Frédéric Laurent in zijn boek 'l'Orchestre Noir'³⁷ - een Belgisch correspondent van 'Aginter-Presse', een annex van de vroegere Portugese P.I.D.E., de privé-politie van dictator Salazar. 'Aginter-Presse' deed dienst als spionage-agentschap, als huurlingen- en terroristenrekruteringsbureau en stond bekend als fascistische internationale. Jean Dagonnier verklaarde aan Frédéric Laurent dat hij als een ex-lid van de SRR (Service de Renseignement de la Résistance) geïnfilteerd was in Aginter-Presse voor rekening van een weerstandsbeweging³⁸. Een ander contactman van de vroegere Aginter-Presse, schrijft Laurent, was Jean Thiriart, een man die samen met Emile Lecerc van *Nouvel Europe Magazine* aan de wieg stond van 'Jeune Europe', waaruit veel gevormde rechtse militanten zijn gekomen³⁹. Aginter-Presse beschuldigde de groep van Jean Thiriart er later van gelieerd te zijn met inlichtingsdiensten van Arabische landen. Inlichtingsdiensten van Arabische landen? Zowel Jean Dagonnier als Francis Dessart beschikken over goede contacten in Arabische landen. Toeval? Interessant is dat Dessart in 1983 de

prijs van het 'Institut des Relations Diplomatiques' ging uitreiken aan kolonel Kadhafi.

Frédéric Laurent meldde verder dat Aginter-Presse ook gelieerd was met de entourage van Frans-Joseph Strauss, een intimus van aartshertog van Habsburg. De Spaanse contacten - aldus Laurent - liepen via C.E.D.A.D.E., Circulo Espanol de Amigos de Europa, een organisatie door Spaanse fascist en Duitse nazi's opgericht in 1966 te Barcelona. Ze bestaat nu nog steeds en ijvert voor een 'Europa der Volkeren'. Het CEDADE is zeer anti-semitisch geïnspireerd. Een van hun stickers luidt: 'pas op, jood op 50 meter'. Het CEDADE beschikt zelfs over para-militaire organisaties. De 'Alianza Apostolica Anticomunista' (AAA), waarin een gedeelte van Lopez Rega's Argentijnse doodseskaders zijn opgegaan, worden regelmatig geciteerd. In 1981 maakte de Franse pers melding van het bestaan van een Frans filiaal van het Spaanse CEDADE, dat het blad 'Projets et Références' verspreidt. De organisatie, waarvan sprake, heette 'Cercle Ecologique des Amis de l'Europe' (CEDADE). Die groep verwees expliciet naar de Spaanse organisatie met dezelfde initialen, had hetzelfde symbool, verspreidde posters van fascistische leiders en zat ideologisch in hetzelfde, zij het ietwat meer genuanceerd vaarwater. 'Bescherm de etnische eenheid van je volk', 'Weiger verarming door rasenkruising', 'Verwerp ontaarde vormen van seksualiteit', 'Bescherm je afkomst'. Dit waren de principes waarop een 'nieuw Europa' moest gebouwd worden.

CEDADE-Frankrijk gaf wel toe dat er contacten waren geweest met de Spaanse zusterorganisatie, maar beweerde dat die sinds kort verbroken waren en dat de beschuldigingen dus overdreven waren. Nochtans bleek dat de directeur van 'Projets et Références' in die tijd een man was die nauwe banden had met CEDADE-Spanje. Bovendien zetelden in het 'Erecomité' van het blad verscheidene heren die zeer nauw gelieerd waren met extreem-rechtse en zelfs nazistische kringen. Puur toeval, beweerde 'Projets et Références', dat maakt duidelijk hoe open we wel zijn. Maar wat blijkt? Ook Francis Dessart behoorde toen tot de 'comité d'honneur'. Ook toeval? Feit is dat Francis Dessart sommige medewerkers van de vroegere Aginter-Presse kende... Maar laten we niet speculeren. Alleen de feiten tellen. Francis Dessart voelde zich inderdaad ook geroepen om het 'Europa der volkeren' te propageren. Daartoe richtte hij in 1978 tesamen met PRL-eminentie Charles Petitjean het 'Institut de Documentation et d'Etudes Européennes' (IDEE) op, aangesloten bij de 'Beweging voor de Verenigde Staten van Europa', dat indertijd vanuit Vlaams-nationalistische hoek steun kreeg⁴². Die 'Beweging', ook 'Union of European Federalists' (UEF) genoemd, is op zijn beurt ge-

affilieerd met de Paneuropese Unie van aartshertog Otto van Habsburg. Hoe een dubbeltje rollen kan. In 1979 werd Dessart lid van het 'Kuratorium' van de 'Ludwig Frank-Stiftung für ein Freiheitsliches Europa', een Duitse organisatie die overal KGB-agenten ontwaart en vindt dat de vredesbewegingen door Moskou gesteund worden. De Münchense stichting wordt gedragen door voornamen CSU'ers rond Frans-Joseph Strauss en Otto van Habsburg⁴³.

Welk spel speelt Dessart? Is Dessart in de invloedssfeer van de aartshertog terechtgekomen? Alles wijst erop. Immers... Dessart werkt samen met Jacques Jonet, vertrouweling van de aartshertog⁴⁴, met Tottosy, met Damman... Dessart spreekt op internationale bijeenkomsten van de World Anti-Communist League (WACL), publiceert zijn conferentie in Damocles, het blad van de 'Ligue Internationale pour la Liberté', waar Paul Vankerkhoven voorzitter was⁴⁵. Dessart wordt in 1979 hoofdredacteur van het blad 'Les Européens' dat verspreid wordt in de milieus van de 'Europese Gemeenschap'. Hij werkt samen met Bernard Henry, Luc Beyer de Rycke, beiden bekend in Otto's Europese organisaties... Intussen (tot 1981) werkt Dessart nog steeds als redacteur in 'Demain le Monde' van het CNCN. Op zijn minst een merkwaardige combinatie.

Datzelfde jaar 1981 gebeurt er heel wat. De CEPIC wordt ontmanteld en gedeeltelijk gerecupereerd door de PRL. Blijkt dat Dessart kabinetsmedemerker wordt van PRL-staatssecretaris Etienne Knoops. Tot 1985 is hij ook hoofdredacteur van het blad 'Liberté', het officiële orgaan van de Liberale Ontwikkelingssamenwerkingsorganisatie DELIPRO⁴⁶. Voorzitter van DELIPRO is volksvertegenwoordiger Charles Petitjean. Beheerders zijn onder meer Herman De Croo en Willy Schollaert. Kortom, Dessart komt in de hoge liberale kringen terecht. Je zou kunnen stellen dat met Dassart, DELIPRO er een kenner van de Arabische en Afrikaanse problematiek bij heeft. Maar in dat officiële blad van de liberalen verschijnen, sinds de aanstelling van Dessart als hoofdredacteur, zeer positieve artikelen over zeer vreemde organisaties. Organisaties als het 'Institut des Relations Diplomatiques' van 'paltsgraaf' Emile van Huynegem, waarbij Dessart intussen is aangesloten, 'Pax Mundi', de 'World Anti-Communist League' en... de 'Moon-sekte' krijgen bijzonder veel positieve aandacht. Dit is toch wel zeer merkwaardig. Zonder ze bij naam te noemen (het gaat om schermorganisaties als bijvoorbeeld 'International Cultural Foundation') prijst Dessart de Moon-sekte en feliciteert de initiatiefnemers... Trouwens, in dezelfde periode schrijft Dessart ook pro-Moon-artikelen in het tijdschrift van de Moon-sekte zelf. Wel, wel, wel...

Dessart prijst in 'Liberté' ook een andere sekteleider, 'professor'

Norman William. Dit heerschap noemt zich ook 'Man', indiaan van de stam der 'Mic-Mac'. 'Man' is de leider van 'Ecoovie', een sekse die het naturisme propageert. 'Man' roept de leden op opnieuw in stamverband te leven. De Franse anti-sektenbeweging CCMM omschreef Ecoovie als volgt: 'De leiders buiten de volgelingen meedogenloos uit. Zij negeren de sociale wetgeving en de werktijden. De leden krijgen geen loon en genieten geen sociale zekerheid. Die arme zwakke drommels worden door de opgelegde levenswijze misdadig uitgeput en fysiek en mentaal vernietigd. Familiale banden worden verbroken en meer algemeen poogt de organisatie onze samenleving te ontwrichten. Men kan zich afvragen welke occulte krachten de leiders manipuleren (waar komt het geld vandaan?). Typische voorbeelden van de kunst van het verhullen zijn: de ecologie om ondervoeding te wettigen, een coöperatieve structuur om handelsinkomsten te verbergen, en een nobel vredesideaal om de grootheidswaanzin van een goeroe te dienen.'⁴⁷

In een officieel PVV-PRL-orgaan als 'Liberté' komen dus wel zeer eigenaardige zaken aan bod. Duidt dat op de infiltratie van bijvoorbeeld de Moon-sekte – die er zeer veel propaganda krijgt – in liberale kringen? Ik heb vroeger reeds gewezen op bestaande coëxistenties sinds 1981 tussen bepaalde liberale milieus, aanhangers van aartshertog Otto van Habsburg en adepten van de Moon-sekte. Dat komt onweerlegbaar ook in 'Liberté' tot uiting.

De centrale figuur schijnt Francis Dessart te zijn. Voor wiens rekening? Dessart zelf beweert op te komen voor minderheidsgroepen en de vrijheid van godsdienst. Die argumentatie vormde trouwens ook de basis voor zijn verdediging van de Hare-Krishna-beweging tijdens haar persconferentie in september 1986. Toen verdedigde Dessart 'Hare Krishna' openlijk. Later zou hij dat ook voor andere 'minderheidsgroepen' doen. Je zou kunnen stellen dat Dessart handelde zonder dat zijn opdrachtgevers in 'Liberté' op de hoogte waren van wat al die organisaties nu precies voorstelden. Met andere woorden dat Dessart de PRL en PVV-excellenties in de luren heeft gelegd.

Maar wat dan te denken van een plechtige ceremonie die doorging in 1982, georganiseerd door het 'Institut des Relations Diplomatiques' van 'paltsgraaf' Emile Van Huynegem, waarbij Charles Petitjean, de eminente voorzitter van DELIPRO, tot ridder werd geslagen van een ander verzinsel van Van Huynegem, de 'Ordre du Mérite Eurafricain'? In 'Liberté' staat het zo: 'Tijdens een officiële plechtigheid werden de onderscheidingstekens en het diploma van Ridder in de 'Ordre du Mérite Eurafricain' aan hem (Petitjean, nota van de auteur) overhandigd door M. Emile van Huynegem, president van het 'Institut des Relations Diplomatiques'. Hier werd het meest briljante

publiek bijeen gebracht. Meer dan honderd personaliteiten van de Belgische Regering, van de Ambassades, van de Internationale Diplomatieke Kringen, hebben door hun aanwezigheid en door hun gelukwensen, hun waardering voor Meneer de Afgevaardigde Petitjean willen tonen, evenals het belang dat zij hechten aan de ere-onderscheidingen van de "Institut des Relations Diplomatiques".⁴⁸ Er waren inderdaad liberale ministers aanwezig op de huldiging van Petitjean, die avond in de salons van de Westburg, alsook Sylvère Lebon van de 'Association Belgo-Hispanique', Belgisch vertegenwoordiger van de pretendent op de Azteekse kroon prins Moctezuma, en generaal Omer Van Houtte, dignitaris van de 'Ordre de Saint-Jean Baptiste d'Amérique'... De 'paltsgraaf' is dus doorgedrongen tot de hogere - liberale - politieke kringen, wellicht dank zij zijn vertegenwoordiger Francis Dessart. Misschien laten de heren en dames ministers zich binnenkort kronen door 'Son Altesse Royale Timour II, Grand Khan de toute la Tartarie et la Mongolie', alias 'Monseigneur Ivan Busà I'! Dat zou pas mooi zijn.

Opeens wordt veel verklaarbaar. Decroo's naam op de lijst van de 'Fédération des Combattants Alliés d'Europe', een zusterorganisatie van de 'Ordre de Saint-Jean Baptiste d'Amérique'; de coëxistenties; de aanhang die gefantaseerde ridderordes in hogere kringen hebben. Ik herinner me Dessarts woorden: 'Wat mijn functies betreft, die dienen zeker niet voor te komen in uw boek over het ridderschap. Ze hebben niets bijzonders om het lijf.'

Op 30 januari 1986 verschenen in de bijlagen van het Belgisch Staatsblad de statuten van de 'Commanderie Royale de l'Ordre Souverain, hospitalier et militaire de Saint-Jean de Jérusalem, Chevaliers Oecuméniques de Rhodes et de Malte en Royaume de Belgique, Commanderie Royale de l'O.S.J. en Royaume de Belgique'. Tot die ridderorde behoort... Francis Dessart, 'Grand Commandeur du Prieuré royal de Castille et de Léon de l'O.S.J., et Ministre plénipotentiaire'. Lezer, 'fasten your seatbelts'...

Ik, Alexis

Op de duistere wegen van de ridders hebben we markante figuren ontmoet. Koningen, keizers, prinsen en graven, allen op zoek naar erkenning. Voor velen betekent een ridderorde, net als in de goede oude tijd, de weg naar die erkenning. De gedecoreerden, de nieuwe ridders zullen maar al te graag, om hun eigen titel te glorifiëren en te bevestigen, hun 'koninklijke' of 'keizerlijke' grootmeester door dik en dun verdedigen. Zo verwerven die koningen, keizers, prinsen en graven getrouwen. Zo worden ze 'echte' koningen, keizers, prinsen of graven. Tot spijt van wie het benijdt.

Toen Francis Dessart 'commandeur' en 'gevolmachtigd minister' werd in de ridderorde van Sint-Jan die officieel het levenslicht zag in België op 30 januari 1986, stelde hij daardoor zijn vertrouwen in de 'Koninklijke Beschermheer' van die Orde. Deze man is geboren in 1946 en beweert achterkleinzoon te zijn van de in 1918 te Jekaterinenburg (nu: Sverdlovsk) vermoorde tsaar Nicolas II. Het is niet de eerste keer dat een vermeende nazaat van Nicolas II ten tonele verschijnt. Eerder maakten we al kennis met ene Michel Goliniewsky die voorhield niemand anders te zijn dan Alexei Nicholaevitch Romanov, de zoon van Nicolas II. Dit terwijl - bijna - iedereen dacht dat die sombere dag van de 16de juli 1918 de tsaar met zijn hele keizerlijke familie door de Bolsjewieken werd geëxecuteerd. Goliniewsky-Alexei kon echter in sommige hoge Amerikaanse kringen op erkenning rekenen. De 'tsarevitsj' had toen ook een 'Orde van Sint-Jan' te zijner beschikking.

En dan was er ook de mysterieuze 'Anastasia'. Op 17 februari 1920 werd in Berlijn een jonge vrouw door de politie uit het Landwehrkanal gered. Ze zei dat ze in feite Anastasia Romanova was, jongste dochter van tsaar Nicolas II. Ze zou als enige zijn ontkomen aan het verschrikkelijke bloedbad van Jekaterinenburg. Zelfs tot in de jaren zestig wendde ze zich tot gerechtshoven om die identiteit te laten bevestigen en aldus als rechtmatige erfgename te worden erkend. Hoewel dat niet lukte, werd 'Anastasia' reeds meermaals vereeuwigd op

het witte doek⁴⁹. Het mysterie bleef. 'Anastasia' bleef tot de verbeelding spreken.

En sinds kort schuift er zich een nieuwe kandidaat naar voren, een man die zegt de kleinzoon te zijn van de in 1899 geboren groothertogin Marie, de derde dochter van Nicolas II. Ook hij beweert dat niet allen de dood vonden in 1918. Enkel de tsaar en diens zoon Alexei zouden geëxecuteerd zijn. De anderen – allen vrouwen – konden ontkomen. Vermits enkel groothertogin Marie kinderen kreeg en onze 'Koninklijke beschermheer' haar enige zoon is, betekent dit, dat de man, wiens aanspraken Dessart beaamt, niemand minder is dan de achterkleinzoon van tsaar Nicolas II, troonpretendent én hoofd van de Russische Keizerlijke familie. Onze man noemt zich dan ook: 'Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Alexis d'Anjou de Bourbon-Condé – Romanov – Dolgourouky – hertog van Durazzo en van Edingen'. Die prachtige titels doen al vermoeden dat 'prins Alexis' nog wel wat meer pretendeert, maar laten we het voorlopig houden op zijn aanspraken op de Russische kroon.

'Prins Alexis' is een geval apart. Hij weet zichzelf op majestueuze wijze te bevestigen. Vanuit de donkere ogen, gegoten in een bijna slavisch aandoend gelaat, priemt een blik van een man die kan overtuigen en listig langs de valkuilen pirouetteert. Een man die zijn beweringen ook voor het grote publiek durft te verdedigen. In 1982 bracht de Franse gereputeerde uitgeverij Fayard Alexis' boek uit, getiteld, 'Ik, Alexis, achterkleinzoon van de tsaar'⁵⁰. In Parijs verblijvende Dolgouroukys (een naam die door Alexis wordt gebruikt) en zelfs Groothertog Vladimir Romanov van Rusland, erkend hoofd van het Russische Huis, spanden processen in. Het kon Alexis weinig deren. De eisers verkregen van de Parijse rechters enkel het recht een inlassing te laten publiceren in de nog niet verkochte exemplaren. Zowel Fayard als Alexis kwamen er met een kleine geldboete vanaf⁵¹.

En Alexis, hij verwierf aanhang. In bepaalde kringen. Zo erkende de 'Poolse regering in ballingschap' te Londen op 27 november 1980 Alexis als 'rightful Hereditary Czar of Ukraine-Ruthenia'. Een week eerder werd Alexis in Spanje –waar de 'Hoogheid' resideert– zelfs 'Ere-ambassadeur' van die Poolse regering benoemd⁵². Die regering is ons welbekend. Ze staat onder de leiding van graaf Juliusz Nowina Sokolnicki, die indertijd tempelier-grootprior Zdrojewski een ministerfunctie schonk en ook George King, de man achter de fantastische Aetherius-Society, met dezelfde eer bedacht.

Tot hier ruikt het nog naar folklore... Maar Alexis kon al eerder beroep doen op mensen als de Franse – echte – hertog van Brissac, Pierre de Cossé, een man die eertijds tesamen met hertog Michel d'Orléans, zoon van de graaf van Parijs, de 'Ordre Militaire et Hospitalier de

PREZYDENT REPUBLIKI POLSKIEJ (in Uchodźstwie)

PRESIDENT OF THE REPUBLIC OF POLAND (in Exile)
35 Chiswick Road, London W6 5PA
Tel: 01-547 9107

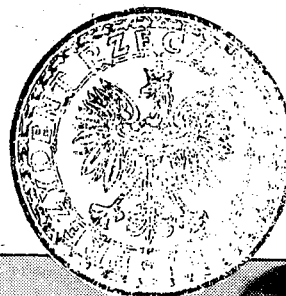
H.I.H. Alexis II Prince d'Anjou Durazzo Dolgorouky
Calle de Hermosilla 75(5-18), Madrid,
Spain

I appoint you Honorary Ambassador of the Republic of Poland (in Exile)
to the Kingdom of Spain.

London 20th September 1980

PRESIDENT OF THE REPUBLIC OF POLAND
(in Exile)

Count Juliusz Nowina Sokolnicki

Saint-Lazare de Jérusalem' dirigeerde. De Cossé schonk Alexis in 1976 – in diens hoedanigheid als achterkleinzoon van de tsaar – de gracieuze titel 'Chevalier grand-croix d'Honneur et Justice' en beloofde stante pede een 'Prieuré d'Ukraine Ruthénie' van de Orde op te zetten⁵³. De Orde van de Cossé had eerder de grote eer geproefd aarts-hertog Otto van Habsburg te ontvangen. Folklore? Fantasie?

Alexis heeft vijanden, dat heb ik reeds gemeld. Eén onder hen is prins Nikita Dolgourouky. Die zegt niet zozeer gevallen te zijn over het misbruik van zijn naam. Nikita Dolgourouky stoort zich vooral aan het feit dat Alexis Oekraïeners in Duitsland, Frankrijk en Amerika weet te overtuigen. De bannelingen 'wachten op een gunstige gelegenheid om hem tot koning te kronen', aldus Nikita⁵⁴. En hier wordt het ernst. De beïnvloeding van de Oekraïense bannelingen gebeurde, zoals Alexis het trouwens zelf laat verstaan⁵⁵, via de 'Anti-Bolchevik Bloc of Nations', ABN. Alexis verbleef bijna het hele jaar 1973 in de hoofdzetel van het ABN te München. Welke contacten zich situeerden in extreem-rechtse, fascistische of nazistische kringen, alle onder het mom van het anti-communisme, staat zo goed als vast. Het ABN is gegroeid uit oudstrijders van het zogeheten Vlasov-leger. De Sovjet-russische generaal Andrej Vlasov, die deel uitmaakte van het Rode Leger, werd tijdens de Tweede Wereldoorlog in 1942 door de Duitse troepen gevangen genomen. Hij stelde zich vervolgens in dienst van de Duitsers en kwam aan het hoofd te staan van een patriotische, anti-Sovjetbeweging van voornamelijk Russische krijgsgevangenen. Vlasov vormde vrijwilligerseenheden voor het Oostfront en stichtte het 'Comité voor de bevrijding van Rusland'. Na de oorlog werd Vlasov door de Sovjets veroordeeld en geëxecuteerd. Vele van zijn aanhangers zijn toen gevlucht naar het westen⁵⁶.

Ook de Franse journalist Frédéric Laurent maakt in zijn standaardwerk 'L'Orchestre Noir' melding van het ABN. Laurent verduidelijkt een en ander. In 1972 werd te München een internationaal congres van neo-fascisten georganiseerd. Op dat congres was ook de Oekraïense banneling Jaroslav Stetzko aanwezig, chef van het ABN. Een van de participanten vertelde: 'Officieel hebben we het niet over terrorisme gehad tijdens de conferentie. Maar 's avonds in de kroegen gingen de gesprekken uiteraard over de operationele verhoudingen tussen de groepen en de mogelijkheden van actie voeren.' Een rapport van de Italiaanse politie, belast met de anti-terroristische strijd stelde toen dat 'een van de objectieven van de conferentie van München bestond in de organisatie van aanslagen in Italië'! Laurent schrijft: 'Onder de deelnemers van de bijeenkomst bevond zich een vreemd personage. De informateurs van de Italiaanse politie wezen hem aan als zijnde

nauw verbonden met deze operatie. Het was de Oekraïense fascist Jaroslav Stetzko, chef van de 'Anti-Bolchevik Block of Nations' (ABN). Het ABN (gesticht in het begin van de jaren 50) dat verschillende organisaties van overlopers uit de Oostbloklanden omvat, wordt gefinancierd door de C.I.A. en de Duitse geheime diensten (BND); en het geniet ook een belangrijke steun van de Beierse sociaal-democratische partij van Franz-Jozef Strauss. Het ABN wordt overwegend beheerst door de Oekraïeners van de O.U.N. (Organisatie van Nationalistische Oekraïeners), en heeft zijn zetel in München, Zeppelinstrasse 67, in een gebouw dat doorlopend bewaakt wordt door drie gewapende mannen. Jaroslav Stetzko verdeelt zijn tijd over München en het filiaal van het ABN in Londen. Hij reist onder de schuilnamen Vassili Dankin en Sernon Karbowilsh. Het ABN beschikt in München over een persbureau dat een tweemaandelijks bulletin uitgeeft, en dat in de Oostbloklanden een clandestiene pers verspreidt, die geregeld door de sovjet-autoriteiten in beslag genomen wordt. Daarenboven realiseert het ABN talloze uitzendingen van Radio Free Europe en Radio Liberty (eveneens doorgezonden door de franquistische radio en de zenders van het Vaticaan). De waakzaamheid van de sovjet-autoriteiten en vooral de infiltraties door de KGB hebben de Oekraïense organisatie en haar satellieten ernstige slagen toegebracht en hebben hen verplicht hun operaties tot de andere kant van het ijzeren gordijn te beperken. Deze organisaties zijn tegenwoordig vooral actief in de schoot van de World Anti-Communist League (WACL). Ze verzekeren bepaalde Europese fascistische groepen van logistieke en financiële steun.⁵⁷

Amper zes maanden na dat fameuze congres in München schaaft Alexis zich aan de zijde van Jaroslav Stetzko. Laat ik, tussen haakjes, ook vermelden dat Francis Dessart in nauw contact stond met de World Anti-Communist League. Toeval? Geniet Alexis erkenning in de dubieuze ultra-kringen van het ABN? Het ziet er naar uit.

Er zijn nog wel meer vreemde zaken. Een andere kennis van Alexis was de Italiaanse prins Valerio Borghese – 'een bloedverwant', zegt Alexis. De prins zou zich voor Alexis garant hebben gesteld tijdens diens verblijf in Griekenland in 1970 en 1971⁵⁸. Alexis verhaalt hoe de prins, voor wie hij duidelijk bewondering koesterde, een 'constitutieve verandering' wou doorvoeren in Italië. Dat is een eufemisme voor de operatie 'Tora Tora'. De Italiaanse prins, ook nog de 'zwarte prins' genoemd, oud-compagnon van 'El Duce' Mussolini, zette toen (1970) een staatsgreep op in Italië. De bedoeling was de communistische partij van de kaart te vegen en een dictatuur in te stellen. Operatie Tora Tora mislukte.

De rechterhand van de in 1974 overleden 'zwarte prins' was nie-

mand minder dan de Italiaanse terrorist Stefano Della Chiaie, met wie Borghese na de mislukte coup hals over kop naar Spanje vluchtte. Della Chiaie – ‘Caccola’ = snotneus – werd op 28 maart 1987 in Caracas, Venezuela, opgepakt en enkele dagen later uitgeleverd aan Italië, waar hij terecht zal staan voor tal van terroristische activiteiten. ‘Caccola’ werkte vooral voor Latijns-Amerikaanse dictatoriale regimes. Hij wordt niet voor niets als dé spilfiguur omschreven van wat de ‘Zwarte Internationale’ genoemd wordt en is ook gelieerd met Gelli’s P2. Toen Della Chiaie en Valerio Borghese na de mislukking van Operatie Tora Tora in 1970 in Spanje arriveerden, vonden ze onderdak bij hertog Herzog von Valencia en bij Mariano Sanchez Covisa⁵⁹. Mariano Sanchez Covisa! Covisa is stichter-chef van de terroristische beweging ‘Guerilleros del Christo Rey’ (guerilleros van Christus-koning), die tesamen met Lopez-Rega’s doodseskaders AAA, onder het commando van Della Chiaie nog terreuraanslagen uitvoerden. Mariano Sanchez Covisa! De ‘Guerilleros del Christo Rey’ werden in 1968 gesticht en maakten jacht op separatisten van de Baskische beweging E.T.A. tot op het Franse grondgebied. Toen de Madrileense politie in 1977 in een door Covisa gehuurd appartement binnenviel, vond ze wapens en ook goudstaven, afkomstig van de beruchte goudroof bij de Société Générale te Nice. De ‘Guerilleros del Christo Rey’ stonden reeds sinds 1975 in relatie met de Spaanse afdeling van de WACL. Ook Covisa wordt beschouwd als een van de kopstukken van de ‘Zwarte Internationale’...⁶⁰

Waarom die uitweidingen? Misschien is Alexis’ bewering als zou prins Valerio Borghese zijn beschermeling zijn geweest slechts bluf? In dat geval kiest Alexis vrij merkwaardige fictieve beschermelingen. Maar wat dan te denken van het volgende? Onder het waakzaam oog van bisschop Gonzalez Ferreiros, bisschop van Metre, werd in de crypte van de Basiliek van Almudena in juni 1984 in Madrid een plechtige ridderingsceremonie gehouden, georganiseerd door het ‘Koninklijk Prioraat van Castilië en Leon’ van de Sint-Jan Orde van Alexis, waartoe ook ‘commandeur’ Francis Dessart behoort. Een van de heren die toen de ridderslag mochten ontvangen, was... Mariano Sanchez Covisa, bezieler van de ‘Guerilleros del Christo Rey’. Alexis beweegt zich in troebele milieus. De man die beweert achterkleinzoon te zijn van tsaar Nicolas II is ‘Koninklijk beschermheer’ van een wel zeer merkwaardige Orde van Sint-Jan van Jeruzalem. Een expert van het Spaanse ministerie van Binnenlandse Zaken verklaarde: ‘de mogelijkheid bestaat dat dit of deel uitmaakt of het embryo is van een loge stijl P2 die in Italië ontdekt werd.’⁶¹. Waarom?

La noche

Op maandagavond 23 februari 1981 stond Spanje in rep en roer. Een groep van een 150-tal zwaarbewapende leden van de paramilitaire ‘Guarda Civil’ bestormde het parlement, waar zich ook de voltallige Spaanse regering bevond. Die avond zou Leopoldo Calvo Sotelo als nieuwe premier van Spanje worden ingehuldigd. Maar de muiters met aan hun hoofd de extreem-rechtse luitenant-kolonel Antonio Tejero staken daar een stokje voor. Ze schoten wild in de lucht en gijzelden de aanwezige parlementsleden en regeringsleiders. Heel de wereld werd, via de televisie getuige van dit drama.

‘Wachten’, riep Tejero uit, ‘tot een gezaghebbend militaire leider aankomt om de samenstelling van een militaire regering in Spanje bekend te maken’. Het zou de langste nacht worden in de nog jonge Spaanse democratie: ‘La Noche de Tejero’. Terwijl de aartsconservatieve generaal Milans del Bosch, militair opperbevelhebber van het district Valencia, zich bij de muiterij had aangesloten en zichzelf tot staatshoofd uitriep, nam koning Juan Carlos contact op met alle hoofdkwartieren van de Spaanse strijdkrachten. De koning, opperbevelhebber van het leger, slaagde erin het gros van de militairen aan zijn kant te houden. Spanje slaakte een zucht. Tejero had te weinig steun. De volgende dag werden Tejero en zijn getrouwen gevangen weggevoerd. De Spaanse democratie was andermaal gered. In 1978 nog werd een staatsgreep verijdeld. Antonio Tejero was toen ook een van de leiders. Hij werd in 1980 veroordeeld tot zeven maanden gevangenisstraf. Ditmaal zou de democratie echter orde op zaken stellen. Ditmaal zouden Tejero en zijn medewerkers er niet zo goedkoop van af komen. Hoewel... In juni 1982 werd het vonnis uitgesproken: Tejero en zijn belangrijkste handlanger, generaal Milans del Bosch, kregen elk dertig jaar gevangenisstraf, maar alle andere beklagden kwamen er relatief goedkoop vanaf. De meesten – allen militairen, uitgezonderd de neo-fascist Garcia Carres – behielden zelfs hun militaire rang en konden vrij vlug opnieuw in actieve dienst. Met de uitspraken van de straffen in juni 1982 was dan toch een einde gekomen aan een zaak die Spanje meer dan een jaar beroerde. ‘La Noche de Tejero’ was eindelijk voltooid verleden tijd.

Maar Tejero’s troeven waren nog niet allemaal uitgespeeld. Dat bleek al toen hij tijdens zijn voorarrest na de staatsgreep dagelijks honderden sympathisanten over de celvloer kreeg en beladen werd met geschenken. Tejero was een symbool geworden voor neo-fascisten. Of, zoals de advocaat van Tejero, Angel Lopez Montero, het zo prozaïsch stelde: ‘Luitenant-kolonel Antonio Tejero is een voorbeeldig soldaat die slechts aan de mislukte staatsgreep op 23 februari 1981

meedeed uit liefde voor zijn vaderland.⁶²

Midden oktober 1982 haalde Tejero opnieuw de frontpagina's van de Spaanse kranten. Toen uitte de Spaanse minister van Binnenlandse Zaken ernstige verdenkingen tegen de Tejero-partij. Ze zou een mogelijk deelneemster zijn aan een samenzwering die in het begin van diezelfde maand werd ontdekt. Dat komplot had tot doel de verkiezingen van 28 oktober 1982 te verhinderen door een nieuwe staatsgreep. Toen stond vrijwel vast dat de socialistische meerderheid zouden behalen en dat was duidelijk niet naar de zin van de Tejero-getrouwen. Inderdaad, Tejero had in de zomer van 1982 vanuit zijn cel een politieke partij opgericht. Als ik niet op illegale manier het parlement kan binnenraken, dan maar met legale middelen, moet de luitenant-kolonel hebben gedacht. Die partij heette 'Solidaridad Española' en werd uiteraard bevolkt door ultra-rechtsen. Medestichter en bestuurslid van Tejero's partij was toen Angel Lopez Montero, de advocaat van Tejero. Het viel trouwens al op dat heel wat advocaten van de beklagden in het proces naar aanleiding van 'La Noche' nauwe bindingen hadden met extreem-rechtse bewegingen in Spanje. Er was niet alleen Angel Lopez Montero. Er was ook Gerardo Quintana Aparicio, advocaat van generaal Louis Torres Rojas en ook nog raadgever van verscheidene ultra-rechtse, naar Spanje uitgeweken Italianen, voor wie Italië stelselmatig om uitlevering vroeg⁶³. En dan was er ook nog Antonio Munoz Perea, advocaat van een andere betrokkene in de staatsgreep, de kapitein José Pascual Galvez⁶⁴. Munoz Perea is eveneens een vooraanstaand verdediger van ultra-rechtsen en is een oud-militant van de extremistische Fuerza Nueva. Bovenstaande advocaten (Angel Lopez Montero, Gerardo Quintana Aparicio en Antonio Munoz Perea) vormen de kern van het 'Koninklijk Prioraat van Castilië en Leon' van de 'Orde van Sint-Jan van Jeruzalem' van 'Koninklijk Beschermheer' Alexis! Hiertoe behoort, naast andere bekende rechtse personaliteiten, ook Mariano Sanchez Covisa, stichter van de 'Guerilleros del Christo Rey'! Het Spaanse weekblad *Tiempo* meldde bovendien dat die lijst moest aangevuld met talrijke personen uit vrije beroepen, militairen met een hoge graad, magistraten en aristocraten. Het is dan ook niet te verwonderen dat een expert van het Spaanse ministerie van Binnenlandse Zaken verklaarde: 'de mogelijkheid bestaat dat dit of deel uitmaakt of het embryo is van een loge stijl P-2 die in Italië ontdekt werd.'

De vreemde affaire kwam heel toevallig aan het licht. Op 1 februari 1985 werd een man dood aangetroffen op de vlieghaven van Barcelona. Op het eerste gezicht was een hartinfarct de doodsoorzaak. Maar de politie keek verbaasd op toen ze in de akten van het slachtoffer tachtig miljoen peseta's vond en twee diplomatieke paspoor-

ten, één afgeleverd op naam van Samuel Rosenbaum, een ander op naam van Isidoro Corn. De foto's die beide paspoorten sierden, waren echter dezelfde: die van het slachtoffer! De paspoorten waren uitgeschreven door de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem van Alexis, zo meldden de journalisten van het Spaanse weekblad 'Tiempo'. Ze vroegen zich af of het slachtoffer die paspoorten gebruikte om een netwerk van kapitaalvlucht op te zetten. De journalisten van 'Tiempo' ontdekten echter ook dat de kern van de ridders van het 'Koninklijk Prioraat van Castilië en Leon' eveneens over zo'n diplomatieke paspoorten beschikten. Die waren uitgereikt in het Zwitserse Bazel. Toen dit alles werd gereveleerd in 'Tiempo' van drie juni 1985, eiste Alexis prompt een recht op antwoord. Hij beweerde niet meer betrokken te zijn bij het 'Koninklijk Prioraat van Castilië en Leon' en dus geen uitstaans te hebben met de ten laste gelegde feiten⁶⁵. Documenten, gepubliceerd door de journalisten van 'Tiempo', bevestigen echter dat Alexis er alles mee te maken heeft gehad. Bovendien, in de publikatie van de statuten van de Belgische afdeling van Alexis' Orde in het Belgisch Staatsblad noemt Francis Dessart zich onduidelijk 'kommandeur' van het 'Koninklijk Prioraat van Castilië en Leon'. Die publikatie dateerde van 30 januari 1986; de statuten werden eind 1984 opgesteld! Verder beweert Alexis ook geen valse paspoorten te hebben verkocht. Misschien... Zij het niet dat...

Ook in België zijn dergelijke diplomatieke paspoorten in omloop. De Belgische top-ridder van Alexis' Orde heeft er zo een. En die paspoorten openen grenzen. Daar heb ik bewijzen voor: een copie van het diplomatiek paspoort van... Alexis himself! Dit paspoort, eveneens uitgereikt in het Zwitserse Bazel op 12 mei 1981 onder het nummer 002220 staat immers op naam van 'H.I.H. Grand Duke Alexis of Russia Romanoff - Dolgoruky - d'Anjou - Durassow', beroep, 'diplomaat'. Diplomatieke onschendbaarheid werd hem op basis van dit paspoort verleend door de Spaanse ambassade te Londen, de High Commission for the Gambia te Londen en de ambassade van Senegal te Londen. Met andere woorden, Alexis genoot diplomatieke onschendbaarheid op basis van een niet erkend paspoort! En de voordelen van diplomatieke onschendbaarheid zijn enorm... Niemand kan enige controle uitoefenen over wat je zoal over de grenzen brengt. Zoals bijvoorbeeld een valies met tachtig miljoen peseta's...

Laissez-passer

'De minister van Buitenlandse Zaken van de oecumenische Ridders van Malta verzoekt eenieder die dit aanbelangt, de drager dezes vrije doorgang te verlenen alsook alle nodige bijstand en bescherming.'

FOREIGN CREDENTIALS SERVICE

RANK: **AMBASSADOR AT LARGE**
THIS CREDENTIAL REMAINS IN EFFECT UNTIL:
INDEFINITE

THE BEARER WHOSE PHOTOGRAPH APPEARS ON PAGE No. 4
IS A MEMBER OF THE ROYAL SOVEREIGN MILITARY AND
HOSPITALER ORDER OF SAINT JOHN OF JERUSALEM, KNIGHTS
OF MALTA ECUMENICAL

GIVEN **12th MAY 1981**

KNIGHTS OF MALTA
TERRITORIALLY SOVEREIGN
In the Territories of
MARIVELES, ARGOVINA
AND SARRY JOHN
SOUTH EAST ARIA

THE MINISTER OF AFFAIRS
CHANCELLER
M. B. ...
1010 BAILE, SUISSE

002220 /LP 002220 /LP

SECRETARIAT - THE HAGUE - NETHERLANDS
HISTORIC SEAT
The Palazzo Amalia, Zutphen, Malta.

Under the Sovereign Grand Master and Lord of This Order,
the Realms, Dominions, Estates and Peoples

Name of bearer **H. I. H. GRAND DUKE**
Nam du titulaire **ALEXIS OF RUSSIA**
ROMANOFF - DOLGORUKY
D'ANJOU - DURASSOW

No of passport } **002220**
No. du passeport }

CE LAISSEZ-PASSÉ CONTIENT 23 PAGES

/LP

REPUBLIQUE DU SENEGAL - VISA

*
AMBASSADE **LONDRES**

VISA No **81/81**

de TRANSIT par le SENEGAL
à destination de **Ban. Jul.**
sans arrêt
avec arrêt de **3 (trois) jours**
à compter du passage de la frontière
Utilisable jusqu'au **03 Mars 1982**
Référence **Dic. 6043. A.C. du**
28 Juin 1968
LONDRES, le **03 DEC 1981**

VISA DIPLOMATIQUE

Pour l'Ambassadeur et
Le Ministre Conseiller

Alman Ly

/LP

Die wat protserige tekst prijkt op Alexis' paspoort, waarin hij ook voor 'onbepaalde tijd' 'Ambassador at Large' wordt benoemd. Pas in 1982 komt Alexis werkelijk aan het hoofd van de Orde te staan. Op het paspoort staan ook de namen van de 'Spirituele Beschermheren' van de Orde. Namen die moeten imponeren. Een ervan is 'Zijne Eminentie, Zijne Hoogheid Monseigneur Jacques Hervé Gautier, aartsbisschop van de Isle de France, Primaat van de Westerse Katholiek-Apostolische Kerk'. Het gaat om een van de vele kleine kerkjes die onafhankelijk staan van Rome. De primaat gelooft in het bestaan van de krachten van het kwaad, de diabolische entiteiten die de mens ten val willen brengen en past exorcisme toe op mensen, plaatsen en dieren⁶⁶. De tweede 'Spirituele Beschermheer' is ons al beter bekend: Victor Ivan Busà, man met duizend-en-een titels en voorzitter van het 'Wereldparlement'... Met dergelijke 'Spirituele Beschermheren' op een diplomatiek paspoort kunnen sommige ambassades toch moeilijk 'nee' zeggen. Moesten de zaken niet zo ernstig zijn, je zou in lachen uitbarsten. Maar het paspoort vermeldt nog meer. De 'Ridders van Malta', zo staat er, hebben territoriale soevereiniteit in de gebieden Mariveles, Amboyna en Colonia Saint-John! Kent u die soevereine staten? De Verenigde Naties hebben er nog nooit over gehoord. Maar toch bestaan ze: ze liggen ergens in Zuid-Oost Azië.

Tijd voor een verhaal. Het komt uit een boek geschreven door ex-SAC-agent Patrice Chairouff, alias Dominique Calzi, die in 1979 in de Orde tot ridder werd benoemd en ook de functie 'Ambassador at Large' kreeg toebedeeld. In 1978 werd het eiland Khalayaan of Freedomland of Colonia Saint-John, gelegen in de Zuidchinese Zee ten noorden van Borneo, onafhankelijk verklaard door een zekere prins Robert van Brancovan en zijn gezellen. Ze riepen Colonia Saint-John uit tot een constitutionele monarchie en zetten een koning – Jan I – op de troon. Volgende stap bestond er dan in diplomatieke paspoorten uit te schrijven⁶⁷. Dat onwaarschijnlijke verhaal zou wel eens kunnen kloppen. De door Chairouff geciteerde prins Robert van Brancovan is immers grootmeester van de 'Orde van Sint-Jan van Jeruzalem', waarin Alexis 'Koninklijk Beschermheer' is. Die 'prins' woont in New York en maakt er grote sier. Meteen kunnen we de oorsprong van de Orde situeren.

Dracula goes to church

Je mag al eens lachen, vind ik. Dat vond ook Roman Polanski toen die in 1967 de toen erg eigenzinnige film 'The Fearless Vampire Killers' draaide. Een vampier met een kruis bedreigd, lachte demonisch, en zei: 'bij mij helpt dat niet, ik ben jood.' 'Count Dracula' is een figuur

die grote bekendheid geniet. De Ierse schrijver Bram Stoker (1847-1912) stond aan de origine van een ware twintigste-eeuwse vampierentraditie. Hij schreef in 1897 het meesterwerk 'Dracula' en baseerde zijn 'held' op de bloeddorstige, pathologische vorst Vlad V van Walachije (15de eeuw), die het epitheton 'dracul', Roemeens voor duivel, toebedeeld kreeg. Het vorstendom Walachije omvatte het grootste deel van Transsylvanië, een gebied dat als decor dienst doet voor de meeste Dracula-verhalen. Walachije werd van de 13de eeuw tot het midden van de 17de eeuw – bezettingen door andere volkeren niet te na gesproken – hoofdzakelijk gedomineerd door het geslacht Bassarab. Die vorsten werden 'vojvoden' of 'hospodars' genoemd.

Of de huidige 74ste grootmeester van de 'Orde van Sint-Jan van Jeruzalem' van 'Koninklijk Beschermheer' Alexis nog bepaalde restverschijnselen vertoont en 's nachts een zekere drang in zich voelt opkomen, is mij onbekend. Wel noemt hij zich 'Zijne Koninklijke en keizerlijke Hoogheid, Prins Robert Michael, Nicolau, Georg Bassaraba von Brancovan – Kimchiachvilli, Prins van Narez, Markies van Hermosilia', enzovoort. Hij beweert de nazaat te zijn van de vroegere Bassarabs. Een brief, geschreven in 1974 door prins Matée van Brancovan, chef van het Huis 'Bassaraba von Brancovan', waarin 'Prins Robert' koudweg als bedrieger wordt gebrandmerkt, kon onze 'Hoogheid' niet deren⁶⁸. Immers, 'Prins Robert', alias Isaac Wolfe, zag zijn aanhang met de jaren groeien. Vanuit zijn residentie in New York, 116 Central Park South, dirigeert hij met keizerlijke allures een steeds groter wordende internationale schare ridders. Hij slaagt er als geen ander in mensen met naam tot zijn ridderclub te bekeren.

Journaliste Alix M. Freedman van de 'Wall Street Journal': 'New York – Prins Khimchiachvilli klimt op tot het altaar van de Christ Church aan Manhattan's Park Avenue, begeleid door een doedelzakband uit Long Island. Terwijl zijn oogglas en medailles tegen elkaar klingelen, ratelt hijzelf ridderlijke eden af. Dan tikt deze miniatuur soeverein, die zijn afstamming terug brengt tot graaf Dracula, zijn zwaard op de schouders van Olympisch figuurschaatser Robin Cousins, actrice Lynn Redgrave, Mahatma Ghandi's betachterneef en dozijnen anderen, en slaat hen zo tot Ridders van Malta. Voor de meeste Amerikanen zou het voorgaan in een riddering een ware belevenis zijn. Maar deze jaarlijkse plechtige investituur is louter 'noblesse oblige' voor de 74ste heersende Groot-Soeverein Heer Prins Khimchiachvilli, hertog van Eliseni, edelman van het Huis van Anjou en gelukkige bezitter van een aantal andere titels daar bovenop. De voormalige public-relations man die vroeger de naam Robert van Badische droeg, heeft al veel gewone stervelingen tot graaf of baron gemaakt'⁶⁹.

Dat 'Prins Robert' een erg lucratief handeltje heeft opgezet, staat vast. 'Er werd gezegd dat vele mensen 10.000 tot 20.000 \$ schenken', vertelde een vrouw die 'Dame' werd dank zij de prins. Journaliste Freedman meldde verder dat je voor de titel van 'graaf' zo'n 20.000 \$ moest neertellen. Ook Chairoff, ridder in de Orde, geeft cijfers. 'In de praktijk maakt een kandidaat die niet minimaal 20.000 \$ heeft neergeteld, geen kans (je moet rekening houden met de inflatie!). En de diplomatieke paspoorten van de Orde gaan van de hand voor 20.000 \$ op zijn minst.'⁷⁰

In 1966 werd 'prins Robert' 'kanselier' in de 'Orde van Sint-Jan van Jeruzalem' van de vroegere Joegoslavische koning Peter II. Op 4 juni 1970 stootte dezelfde Peter II hem echter uit de Orde. 'De valse prins van Brancovan heeft me verraden', stelde hij ondubbelzinnig⁷¹. Intussen, op 25 juni 1969, voerde 'Prins Robert' een bravoerestuk op. Hij slaagde er zowaar in prins Bernhard der Nederlanden naar New York te krijgen om er ridderslagen uit te delen⁷². Met de foto's, genomen tijdens die ceremonie, in de hand zou 'Prins Robert' verzekerd zijn van het succes van een eigen 'Orde van Sint-Jan van Jeruzalem'. Hij stichtte zijn Orde dan in 1970 tesamen met een zekere 'baron Otto de Choibert'. Terwijl 'Prins Robert' Amerika voor zijn rekening nam, zorgde 'baron Otto' voor de uitbouw van de Orde op het Europese vasteland. 'Baron Otto' begaf zich naar het Zwitserse Ascona, een geëerd verblijfsoord voor mensen met zeer veel geld, en deelde er samen met zijn vriend en partner Willy Geuer heel wat winstgevende ridderslagen uit. Willy Geuer was eerder naar Zwitserland gevlucht nadat hij in Duitsland beschuldigd werd van fiscale fraude. 'Baron Otto' stierf op 16 februari 1970. Geuer had het riddersrijk voor zich alleen. Hij benaderde ondermeer de miljonair Egon Zylla, die, zoals zovelen, zijn oude dag in Ascona wou slijten. En Zylla wou wat graag ridder worden. Dat zou hem echter zijn fortuin en... zijn leven kosten. Nadat Geuer de miljonair financieel had gepluimd, liet hij hem koudweg vermoorden. Op 30 september 1971 werd het hoofd van de Zwitserse Johanniters tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld⁷³.

En prins Robert, hij riddersde voort. Na ontelbare omzwervingen in het wonderlijke ridderwereldje, waar hij zich op een bepaald ogenblik ook met George King van de Aetherius-Society associeerde, kwam hij op het spoor van een man die beweerde achterkleinzoon van Nicolas II te zijn. Een Russisch Keizerlijk descendant als 'beschermheer' van een Orde die haar historische legitimiteit baseert op tsaar Paul I, zou niet misstaan.

Alexis: 'Na verschillende jaren van onderzoek en op unanieme aanvraag van de grote prioraten van de Verenigde Staten en van En-

geland, erkende de Groot Kanselier van de Soevereine Militaire en Hospitaliere Orde van Sint-Jan van Jeruzalem, Oecumenische Orde, met officiële zetel in Den Haag, Koninkrijk der Nederlanden, me in 1981 officieel als Koninklijk Soverein Erf-Beschermheer van de Orde, aangezien ik de enige mannelijke afstammeling en achterkleinzoon van de laatste tsaar van Rusland ben en omdat ik deel uitmaak van de Erf-Commendaduria van de Condé, van het Russisch Groot Prioraat van 1978, en ook van de Erf-Comendaduria van de Dolgorouky, geërfd van mijn grootvader, Volodar Nicolas. Hierom werd een nota van Prins Robert von B., Grootmeester van de Soevereine Militaire en Hospitaal-Orde van Sint-Jan van Jeruzalem, Oecumenische Orde, met zetel in Den Haag, bij de Internationale Groot Kanselarij in New York gepubliceerd, waarin de publieke erkenning van mijn persoon als Koninklijk Erf-beschermheer van de Orde, gesteld werd.'⁷⁴ Met deze plechtige woorden werd in 1981 de samenwerking tussen de twee 'prinsen' bezegeld. De 'volodar' en de 'hospodar' zouden de Orde voortaan samen leiden. Twee prinsen, één strijd!

Wat willen beide 'prinsen' met de Orde? Gaat het om een zuiver financieel zaakje? Voor Alexis zit er duidelijk meer aan vast: 'Meer dan politicus, beschouw ik me als symbool van de Russische verzoening...' Meent hij dat écht? Alexis zwaait wat graag met de gevleugelde woorden van de bekende Franse staatsman en schrijver François-René Chateaubriand (1768-1848): 'De eerste plicht van een koning is te geloven in zijn koninkrijk'⁷⁵!

De prinses

'Komt u volgende donderdag om 10 uur 30 terug. De dokter is op bezoek, ik kan u niet ontvangen', zegt ze uit de hoogte. Volgende donderdag dan maar...

De zon maakt veel goed. Het station van Schaarbeek krijgt zelfs een romantisch tintje. Een van de straten rechttegenover het station is de Emile Zolalaan. Op het nummer 20 woont de prinses. Het is een grijs, vuil gebouw, enkel opgefleurd door het met gotische letters versierd naamplaatje op de deur: 'de Bourbon-Condé'. Het lijkt me een weinig prinselijk verblijf. Ik bel. Het is precies 10u30. Stipt op tijd, zoals altijd. De prinses opent de deur op een kier.

'Bent u daar al weer, waarom dringt u aan? Ik heb u niets te vertellen!'

Vreemde reactie. En onze afspraak dan?

'Kan mij niet schelen. Let op wat u schrijft, de Orde is machtig!'

En dicht gaat de deur. bellen helpt niet meer. Hier sta ik dan ⁷⁶.

'De Orde is machtig', klinkt het me nog in de oren. Dat wist ik al. Dus de prinses de Bourbon-Condé, moeder van Alexis, 'Ambassadrice' van de Orde, zal me niet verder kunnen helpen. Ik kan het nu wel opgeven. De hoge heren en dames van de Orde in België zijn op hun hoede. Wie is Alexis?

Edelman, bedelman

Dinsdagnamiddag 30 september 1969 landde te Brussel-Nationaal een heliocopter met een lading post aan boord. Menige wenkbrauw werd opgetrokken toen werkmannen een rode plastic zak uitlaadden. Daarin zaten brieven met nooit eerder geziene postzegels op, uitgegeven door Sealand en afgestempeld door de Sealandese post. Sealand? Daar had men nog nooit van gehoord. En toch bestond Sealand, hoewel geen enkele atlas dit land vermeldde. Hoe kon dat?

Aan de oostkust van Engeland, buiten de territoriale wateren, ligt een artificieel eiland, eigenlijk een metalen platform, dat tijdens de tweede wereldoorlog door de Britse Royal Navy werd benut. Na de oorlog geraakte het in onbruik. Wat kon je immers aanvangen met een artificieel eilandje van vijftig meter op twaalf middenin de Noordzee? Eén man, de excentrieke Roy Bates, wist er raad mee. Hij kocht het eilandje van de Royal Navy en riep het op 2 september 1967 uit tot onafhankelijke soevereine staat. Hij noemde het passend Sealand en kroonde zichzelf tot hoofd⁷⁷. Niet slecht bekeken. Van heinde en verre kwamen mensen naar Sealand afgezakt, niet zozeer om er het metalen platform te komen bewonderen, maar wel om zichzelf van een nieuwe identiteit te voorzien. Want de nieuwbakken 'prins' Roy Bates ontwierp niet enkel postzegels of Sealandese dollars, hij reikte ook Sealandese paspoorten uit.

Een van de heren die in de loop van 1969 een bezoek brachten aan het vorstendom Sealand was de in België verblijvende Alex Bri-

meyer. Hij keerde terug als Sealandese burger met paspoortnummer 6949. Dat paspoort vermeldde: 'prins Alexis Romanov-Dolgourouky, geboren 4 mei 1948'. De nieuwe identiteit kostte Brimeyer een slordige 30.000 Belgische franken⁷⁸. Romanov, dat was de naam van de tsarenfamilie. Met dit prestigieuze paspoort in de hand meldde Alex zich op 7 september 1969 aan bij Jean Malijenovsky, priester van de Russisch-orthodoxe kerk te Ukkel. Alex wilde gedoopt worden volgens Russisch-orthodoxe tradities. Dat zou hem immers een even prestigieus geboortecertificaat opleveren. De Russisch-orthodoxe priester kreeg argwaan. Hij dacht te maken te hebben met een man die zich uitgaf voor de vermoorde zoon van Nicolas II (die Alexei of Alexis heette). Malijenovsky vroeg dus raad aan leden van de kerkraad, waarvan de meesten behoorden tot de 'afstammelingen van de Russische adel in België.' Het zou Alex zuur opbreken. De 'Association des Descendants de la Noblesse Russe' en Belgique', een (echte) prins en (echte) prinses Dolgourouky legden klacht neer tegen de man die zich als nazaat van de tsaar voordeed. Op 24 november 1971 veroordeelde de 23ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel Alex Brimeyer, geboren 4 mei 1946 tot 18 maanden effectieve gevangenisstraf voor het zich aanmatigen van valse titels en valsheid in geschrifte⁷⁹.

Waren de magistraten dan zo zeker van hun zaak? Jawel, Alex of Alexis was geen onbekende. Op het college 'Albert et Isabelle' liet hij zich kennen als 'Brimeyer de la Calchuyere'. In het 'Institut Saint-Louis' was hij ingeschreven als 'S.A.S. Prince Khevenhüller-Abenberg'... Die laatste betiteling bleek echter zeer slecht gekozen. Een toen te Brussel verblijvende prinses Khevenhüller dreigde met een proces.

Alex capituleerde en zocht iets nieuws dat meer zou overtuigen. Wie zoekt, die vindt. Wellicht hoorde Alex van het bestaan van een zekere 'Anastasia', die hij later complexloos 'mijn tante' zou noemen⁸⁰ en van het mystificiëren van de gebeurtenissen in Jekaterinenburg in 1918. Waarom niet achterkleinzoon van de laatste Russische tsaar? Om geloofwaardig te zijn was er één groot probleem. In mei 1946, toen Alexis geboren werd, was zijn moeder Beatrice Difonzo, de huidige 'prinses de Bourbon-Condé', immers gehuwd met een ordinaire man, Victor Brimeyer. De scheiding van dat huwelijk werd pas in juli 1946 uitgesproken. Alex diste dan maar volgend verhaal op. Beatrice Difonzo, zijn moeder, huwde in 1947 met een zekere prins Basile d'Anjou-Durassow, die beweerde een volbloed Capetinger te zijn. Dus moest Alex wel in 1948 geboren worden om al die prestigieuze titels te kunnen erven: hij verlaatte zijn geboortedatum met twee jaar. Op 3 januari 1971 overleed die prins Basile te Rome. Zijn

overlijdensakte maakte echter nergens melding van dat huwelijk of van zijn 'zoon Alexis'. Trouwens, in Costermansville (in toenmalig Belgisch-Congo), waar de familie Brimeyer verbleef, werd op 8 mei 1946 een geboorteakte afgeleverd op naam van Alex Brimeyer, geboren 4 mei 1946, zoon van Victor Brimeyer en Beatrice Difonzo.

De veroordeling te Brussel in 1971 stak stokken in de wielen. Maar de vogel was reeds gevlogen. Naar Griekenland en later naar Spanje. In beide landen meldde Brimeyer dat zijn papieren waren gestolen. Zo liet hij zich nieuwe, voorlopige, identiteitskaarten opmaken, hierbij gesteund door enkele 'getuigen'. Op die nieuwe papieren moest natuurlijk 'Alexis Romanov-Dolgourouky', enzovoorts, prijken. Wat hem wonderwel lukte⁸¹. Hij pakte vervolgens uit met zogenaamde officiële documenten waarop hij erkend werd als achterkleinzoon van tsaar Nicolas II. Van een 'Poolse Regering in Ballingschap' te Londen, van een 'Ordre de Saint-Lazare de Jérusalem', enzomeer. Het hielp! In bepaalde kringen. Maar Alexis pakte ook uit met een document dat vriend en vijand met verstomming sloeg. Dat document werd afgeleverd op 9 september 1981. Het was het inschrijvingscertificaat van Prins Alexis in de Order of the Garter.

Dit document overtuigde velen. Werd hiermee immers niet officieel bevestigd dat Alexis tot de crème de la crème behoorde? De 'Order of the Garter' (Orde van de Kouseband) is een van de meest prestigieuze ridderordes ter wereld. Aan het hoofd ervan staat... de Engelse koningin, die persoonlijk beslist wie erin wordt opgenomen. De Orde bestaat uit leden van de Engelse koninklijke familie en slechts 24 andere ridders of dames. Erkent de Engelse koningin 'prins Alexis'? Dus toch?

Honni soit qui mal y pense

De Engelse koningin, de Hertog van Edinburgh, de prins van Wales, prinses Juliana van Nederland, de Koning van Noorwegen, de Koning van België, de Koning van Denemarken, de Groothertog van Luxemburg, de Keizer van Japan: zij behoren momenteel tot de 'Most Noble Order of the Garter'. De zetel van de ridderorde is gevestigd in Windsor Castle, verblijfplaats van de Engelse koningin. De Orde werd ingesteld door Koning Eduard III van Engeland in 1348. Volgens de overlevering verloor de gravin van Salisbury tijdens een bal aan het Engelse hof plots haar kouseband. De aanwezige adel lachte hartelijk om het voorval. Maar koning Eduard III, die wel een boontje had voor de mooie gravin, werd boos. 'Honni soit qui mal y pense', riep hij uit, 'wie er vandaag om lacht, zal zich morgen vereerd voelen een kou-

seband te dragen. En zo geschiedde. Eduard III stichtte dan de 'Orde van de Kouseband', die zou uitgroeien tot de meest prestigieuze Britse ridderorde. De ridders dragen nog steeds, tijdens de bijeenkomsten, een kouseband om hun linker knie, de koningin om haar arm. De spreuk 'Honni soit qui mal y pense' werd de leuze van de Orde. Natuurlijk had de Orde ook een politieke functie. Net zoals dat het geval was (of is) met andere prestigieuze ridderorden ('Ordre de la Toison d'Or, Ordre de Saint-Michel') kon de band met de adel nauwer worden aangehaald.

En hiertoe behoort ook Alexis? Ik kon het maar niet geloven. Misschien was het document vervalst. Misschien bestaat de ondertekenaar van het document, Michael Mann, niet eens. Maar jawel. Die man is de 'Dean of Windsor'! Ik besloot dan maar te schrijven naar de persoon die zich in Engeland beroepshalve bezighoudt met officiële ridderordes en hem hierover om uitleg te vragen. Alexis' ridderschap in de 'Orde van de Kouseband' zou immers een zeer officiële erkenning van zijn aanspraken inhouden. Alexis pocht er mee. Dat is ten zeerste te begrijpen. Ook de dignitarissen van Alexis' Orde verwijzen er naar. Het ultieme bewijsmateriaal...

Lang heb ik niet moeten wachten om het fijne van de zaak te weten. Het antwoord op mijn vraag staat in een brief van 9 oktober 1986, geschreven door archivaris Grace Holmes. Daarin stelt de archivaris dat Alexis wel aanvaard is als lid van de 'Friends of St. Georges', een caritatieve organisatie. Die is niet officieel verbonden met de 'Order of the Garter'. Het volstaat enkele ponden te storten om lid te worden van de 'Friends'. Grace Holmes waarschuwt nog dat de aanspraken die sommige leden laten gelden niet worden nagetrokken, en dat de organisatie 'niet wenst vermeld te worden ter staving van die aanspraken.' Pure oplichting dus!

Blufpoker

De opperridders, de 'volodar' en de 'hospodar' blijken nu ook nog een vreemde, eerder angstaanjagende gaven te bezitten. Wie had ooit vermoed dat hun 'prinselijke' breinen in staat zijn om contact op te nemen met de... doden? Spiritisme, jawel!

Oprichtingsstatuten van verenigingen lezen is over het algemeen een vrij saai bezigheid. Je moet je doorheen gestandaardiseerde, steriele uitdrukkingen wringen. Maar dat verandert plots als je de oprichtingsakte van de Belgische afdeling van Alexis' ridders doornemt. Die akte munt uit door originaliteit. Ze geeft een nieuwe dimensie aan de realiteit. De akte vermeldt onder artikel drie dat de nieuwe Belgische afdeling ('Commanderie royale de l'O.S.J. en Roy-

aume de Belgique') inderdaad onder de hoge bescherming staat van Alexis. Dit volgens een verordening uitgevaardigd op 29 januari 1985 te New York in 'aanwezigheid van de overleden koning Peter II van Joegoslavië...'. Hoe de reeds in 1970 overleden koning Peter II daar precies aanwezig kon zijn, wordt niet verder uitgelegd. Dat zou trouwens niet te begrijpen zijn door profanen. Tijdens diezelfde bijeenkomst van 29 januari 1985 blijkt volgens de akte nog een ander persoon zijn zegen te hebben gegeven: prins Bernhard der Nederlanden! Ik wist wel dat de prins reeds in 1969 aan de zijde van prins Robert Bassaraba von Brancovan werd gesignaleerd. Zou de Nederlandse prins de aanspraken van Alexis erkennen? Dat leek me sterk.

De Particulier Secretaris van Zijne Koninklijke Hoogheid prins Bernhard der Nederlanden schreef me: 'Uit onderzoek, dat enige tijd heeft gevraagd, is gebleken dat de in het Belgisch Staatsblad van 30 januari 1985 uitgevaardigde beschikking niet juist is, aangezien de daarin genoemde Koning Peter II van Joegoslavië reeds in 1970 is overleden.'⁸² Gelooft prins Bernhard niet in spiritisme?

Het wordt ernstiger als men valselijk gaat beweren – artikel 3 - dat de Orde van Alexis diplomatieke relaties onderhoudt met 42 landen... Blufpoker? Met die imponerende akte in de hand wou de Belgische 'commandeur' Gustave Keteleer – 'Steve' voor de vrienden – de Orde laten erkennen als internationale vereniging bij het Belgisch ministerie van Justitie. Zulke erkenning gebeurt per Koninklijk Besluit en zou het aanzien van de Orde uiteraard zeer ten goede komen. De erkenning zou min noch meer betekenen dat ook koning Boude-wijn de Orde erkent. De verantwoordelijke ambtenaren bij het ministerie van Justitie trokken echter wit weg toen ze de inhoud van artikel 1 van de akte onder ogen kregen: 'Er werd door ondergetekenden een vereniging zonder winst oogmerk van internationaal niveau opgericht, in afwachting van het akkoord om bij Koninklijk Besluit, waarvoor het dossier werd ingediend bij de bevoegde diensten van Justitie, erkend te worden als internationale vereniging met liefdadig doel, onder de benaming: Koninklijke Commanderie van de Soevereine, Militaire en Hospitaalorde van Sint-Jan van Jeruzalem, Oecumenische Ridder van Rhodes en van Malta in het Koninkrijk België.' 'Die heren misbruiken de naam van de koning, dat is zeer ernstig', riepen de ambtenaren uit.

Volksverlakkerij? Een té groot woord, want om 'ridder' te worden en dus ook te kunnen genieten van de diplomatieke voordelen, moet je toch wel goed bij kas zitten. Het inschrijvingsrecht bedraagt 50.000 frank en jaarlijks komt daar nog zo'n 12.000 frank bovenop⁸³. Het ridderschap is niet voor mij weggelegd... Hoe dan ook, de Belgische afdeling werkte en Gustave – 'Steve' – Keteleer nam het 'commandeur'

schap waar. Hij pakte om zijn geloofwaardigheid te bewijzen uit met onderscheidingen afgeleverd door 'Pax Mundi'. 'Die heeft hij zichzelf toegeëigend', vertelde Dirix, voorzitter van 'Pax Mundi', 'die man werd uit de organisatie gezet.' En nochtans. Het statige gebouw van de Brusselse Molièrelaan 155, waar eertijds de school 'Lise Lorient' een onderkomen vond, straalt prestige uit. De hoofdzetel van de Belgische ridders bevindt zich in een residentiële wijk. De in het oog springende naamborden aan de rand van de voorhofjes van de huizen bevestigen het. In de Molièrelaan huist een elite en de ridders wonen daartussen. Achter de muren van het gebouw van de Molièrelaan 155 werden ooit ingenieuze plannen gesmeed...

Operatie Bangui

Eerst heb je uiteraard een kader nodig, een netwerk van commerciële maatschappijen. En vaste voet aan de grond in belastingparadijzen. Dat geeft bepaalde voordelen. Vervolgens speel je het spelletje blufpoker. Je moet er wel voor zorgen een aantal – liefst bekende – mensen te strikken. Kwestie van geloofwaardigheid, vertrouwen. Ook het ridderschap kan helpen. Wie zou zich vragen stellen naar dat ridderschap? Niemand. En dan kan je van start gaan...

Het kanaaleiland Jersey is voor velen een ideaal vakantieoord. Het rotsachtig eiland voor de Franse kust biedt de toerist een mild klimaat. Er hangt zelfs een exotisch tintje in de lucht. De plantengroei ziet er soms bepaald mediterraan uit. Maar Jersey werd vooral bekend als belastingparadijs. Duizenden en duizenden wagen jaarlijks de stap en stichten er financiële vennootschappen. Er is geen BTW, geen belasting op de kapitaalwinsten. Op een eiland waar slechts 80.000 mensen wonen, zijn zowat 52 bankinstellingen vertegenwoordigd en houden een veertigtal accountants-firma's kantoor. Die regelen de financiën voor hun buitenlandse opdrachtgevers. Ze richten firma's op, voeren kapitaalverhogingen door en verzorgen de administratie. Tegelijkertijd zijn hun opdrachtgevers verzekerd van een verregaande anonimiteit. Het heeft de bewoners van Jersey geen windeieren gelegd. Er is geen werkloosheid, de levensstandaard is er bijzonder hoog. Volgens officiële gegevens bezitten de 80.000 eilandbewoners zo'n 45.000 auto's⁸⁴.

Ook Gustave 'Steve' Keteleer, de 'commandeur' van de Belgische afdeling van Alexis' Orde, zag er wat in. Hij liet in maart 1978 in de hoofdstad van Jersey, St-Helier, zijn spilfirma oprichten. De naam werd 'Liberty Productions Ltd'. Alles moest kunnen: participaties nemen, aandelen en obligaties uitschrijven, een bank oprichten. 'Liberty Productions Ltd' zou tot alle mogelijke commerciële activiteiten in

staat zijn. De firma startte met een kapitaal van 12 Amerikaanse dollars oplopend tot 100 \$ in 1986. Via Liberty Productions werden dan firma's opgericht in België⁸⁵ en Luxemburg⁸⁶. Het totale concern werd 'Liberty Group' geheten. De eerste fase van het plan was hiermee uitgevoerd. De financiële constructie stond vast.

Keteleer trok dan invloedrijke figuren aan om beheersfuncties in zijn firma's op te nemen. Ze waren – of zijn – tevens ridders in Alexis' Orde en staan vermeld in de Oprichtingsakte van de Belgische afdeling van de Orde. Er is in de eerste plaats de Antwerpse zakenman Johannes Ferdinand Verbist, beheerder in tal van belangrijke Antwerpse firma's, spaarkassen en verzekeringsmaatschappijen. Een man met relaties, ook in rechtse Vlaams-nationalistische kringen. Verbist maakte nog deel uit van de adviesraad van het inmiddels ter ziele gegane rechtse weekblad 'Topics Magazine'. Een ander gekend man is de socialistische burgemeester van Vielsalm, Marcel Remacle. Hij zetelt bovendien in het Europees Parlement. Als financieel adviseur trok Keteleer ook een ridder aan: consulaire rechter bij de Rechtbank van Koophandel te Brussel en fiscaal expert Willy Francken. Die heren moesten garant staan voor de ernst van de zaak: fase twee!

Om de socialistische voorman Marcel Remacle te strikken, had Keteleer wel een zeer ingenieus plan uitgedacht. Hij zou de prestigieuze old-timers-verzamelingen van ondermeer wijlen Charly De Pauw naar Vielsalm halen. Daartoe werd op 20 april 1983 de firma 'Vielsalm International Permanent Exhibition' (VIPE) opgericht⁸⁷. Naast eminente old-timers-bezitters, tekenden ook de stad Vielsalm, de toeristische federatie van Luxemburg en het 'Syndicat d'Initiative' van Vielsalm in op de aandelen. Het museum-project zou echter nooit van de grond komen. 'Autoworld' kreeg een definitief onderkomen, buiten Keteleer om, in de musea aan het Brusselse Jubelpark.

In de gemeenteraad van Vielsalm werden voor de oprichting van VIPE door de oppositie bedenkingen gemaakt over de financiële garanties. Het PSC-gemeenteraadslid Crapasse merkte toen op: 'Parallel ontwikkelen zich op dubbelzinnige wijze onderhandelingen met Liberty Productions, een firma uit Jersey, een fiscaal paradijs met alles erop en eraan. Dat bedrijf heeft een bijhuis te Brussel, de maatschappij I.D.T... Ik ben zeer ongerust over het gebrek aan inlichtingen. Nochtans lijken die mij van kapitaal belang. Ik zie geen project van de oprichtingsakte van VIPE. Ik stel vast dat er twee soorten aandelen zijn: de aandelen van type A op naam van 4 vennoten voor een kapitaal van 1.500.000 (voor het merendeel in handen van Liberty Productions, nota van de auteur), en aandelen van het type B voor een kapitaal van 15 miljoen. Ik vind het abnormaal dat de A-aandelen 60% van de eventuele winsten zouden krijgen, terwijl de B-aandelen

er zo goed als niets in te zien hebben... Ik zou het kapitaal van I.D.T. willen kennen en haar laatste balans willen zien (I.D.T. –het Belgische filiaal van Liberty Productions– had al sedert drie jaren geen balans meer neergelegd, nota van de auteur). Ik zou willen weten wie er achter de spookmaatschappij Liberty Productions schuilgaat. En tot slot, bestaat die bankwaarborg van 30 miljoen eigenlijk wel? Ik besluit met te zeggen dat ik het abnormaal vind dat men onderhandelt met mensen van wie men de financiële situatie niet kent. Laten we vermijden hen documenten uit Vielsalm te geven die zij als geloofsbrieven kunnen gebruiken⁸⁸. Crapasse had het bij het rechte eind. De man achter Liberty Productions en haar Belgische schakel IDT, Steve Keteleer, verzamelde vooral geloofsbrieven. Marcel Remacle, de burgemeester van Vielsalm, verklaarde te goeder trouw te hebben gehandeld: 'Ik heb nooit de statuten van de ridderorde ondertekend. Keteleer heeft mijn handtekening vervalst. Hij heeft me ook beetgenomen met dat immense museumproject in Vielsalm.' Ook bij de toeristische organisaties die aandelen onderschreven in VIPE wordt men stil als ik hun de vraag stel naar het reilen en zeilen van de firma. 'Beetgenomen', zegt men daar. Hoe dan ook, Keteleer had intussen toch genoeg geloofwaardigheid gekregen. Tijd voor fase drie.

De 'Commandeur' reisde tesamen met Remacle naar Bangui, hoofdstad van de Centraal-Afrikaanse Republiek. Daar nam hij contact op met de plaatselijke autoriteiten. Hij wou goudmijnen uitbaten. Remacle: 'Ik wist niet dat dat de bedoeling was. Mij werd gezegd dat het om contracten met betrekking tot de toeristische sector ging, in connectie met VIPE. Het leek er trouwens op dat er in Bangui heel wat meer aandacht werd besteed aan de plaatselijke schonen dan aan de zaken.'

En dan: de apotheose. Fase één, twee en drie waren volbracht. Keteleer wendde zich nu tot kapitaalkrachten en legde ze indrukwekkende papieren voor. Een van die documenten heette 'Organisation Liberty Group', op briefpapier van een gekend accountantsbureau van Jersey. Met dat document (dat hierna wordt weergegeven) zou Keteleer erin slagen te imponeren. En, geef toe, het lijkt professioneel. Opmerking. Het document vermeldt dat het kapitaal van 'Liberty Productions Ltd' vastgesteld is op 10.000.000 \$, dit terwijl de officiële diensten van Jersey het op amper 100 \$ houden. Een kleine onnauwkeurigheid?

Waartoe diende dit nu allemaal? Wat voor plan had Keteleer ontworpen? Weinigen durven er over te praten. En dat is ten eerste te begrijpen. De mensen die positief reageerden op Keteleers voorstellen, konden tegelijkertijd worden gechanteed! Ingenieur...

Het heeft me veel tijd gekost, maar het loonde de moeite. Ik kwam

een aantal gedupeerden op het spoor. Een Antwerps zakenman wilde wel praten, in alle anonimiteit. Die man zegt zich ziek te voelen als hij eraan herinnerd wordt. Hij klonk uiterst zenuwachtig, angstig. 'U bent of van de BOB, of van de BBI of van de Staatveiligheid', zei hij. Hoewel ik ontkende, bestond er voor hem niet de minste twijfel.

COMMERCIAL RELATIONS

13 MAR 1985

A £ 100 REPATANCE, MADE PAYABLE TO THE 'STATES TREASURER', FOR THE PRESCRIBED FEE SHOULD BE SUBMITTED WITH THIS FORM TO THE COMMERCIAL RELATIONS DEPARTMENT.

THE COMPANIES (JERSEY) LAWS, 1861 TO 1968

SUMMARY OF SHARE CAPITAL AND SHARES OF LIBERTY PRODUCTIONS LIMITED

LIBERTY PRODUCTIONS LIMITED

- 1 FEB 1985

RECEIVED

Made up to the 1st day of January, 1985.

Nominal Share Capital, US\$	10,000, divided into	10,000 Shares of US\$	1.00 each
Total Number of Shares taken up to the 1st day of January, 1985 (Which must agree with the total shown in the List as held by existing members).			
There has been called up on each of	100 Shares of US\$	1.00 per Share totalling US\$	100.00
(inclusive of a premium of 0.00 per share)			
Total Amount of Calls received, including Payments on Application and Allotment		US\$	0
(inclusive of premiums totalling US\$ 0)			
Total Amount of Calls unpaid		US\$	0
(inclusive of premiums totalling US\$ NIL)			
Total Number of Shares Forfeited			
Total Amount (if any) paid on	Shares forfeited	US\$	0
Amount (if any) realized by the Sale of	NIL Shares forfeited	US\$	0

NOTE: - This Return, under the Seal of the Company, must be submitted before the 31st day of January in each year, under a penalty of a fine not exceeding five Pounds Sterling per day for each day's delay after that date.

Presented by: - OLEC SECRETARIES LIMITED
PIROUET HOUSE
UNION STREET
ST HELIER
JERSEY

Reference: - LIBEIC / SAB

Company No. 11

14488

OGIER & LE CORNU

M. L. SHEL, ADVOCATE
J. A. CLYDE SMITH M.A. (CANTAB)
ADVOCATE
M. C. ST. J. BRYE, M.A. (CANTAB)
ADVOCATE
S. C. K. PALLOT, ADVOCATE
A. CLYDE SMITH, ADVOCATE (CONSULTANT)

ADVOCATES AND NOTARIES PUBLIC

P.O. BOX 404
PIROUET HOUSE
UNION STREET
ST HELIER
JERSEY
CHANNEL ISLANDS

TELEPHONE 0534-77766
TELEX 4182144
ANSWERBACK OLCOR G
FACSIMILE 0534-35328
IGROUPS 1 A 2 (COMPATIBLE)

Our Ref.:

ORGANISATION LIBERTY GROUP.

Your Ref.:

LIBERTY PRODUCTIONS (Jersey) Ltd.

Share Holding Company, Pirouet House, Union Street - St. HELIER
JERSEY - CHANNEL ISLANDS.

The company is accepted by the Bank of England, which protects the absolute anonymity of the partners, only known by them.

This company under Anglo-Saxon law, is protected by the Independence Statute of the State of JERSEY and represented by two advocates of Lloyd's of London and the Lloyd's Bank, Master OGIER and Master LE CORNU, facing the State of Jersey and the Bank of England.

Her social object is multiple.

- She constitutes a holding who take participation in world wide companies;
- She may create a Bank, an insurance company, an deposit counter, a.s.o.
- She may issue shares and obligations;
- She may do commercial and industrial operations.

The capital is fixed at 10.000.000 US dollars.

She related, directly or undirectly, trough people or companies with:

- U.O.C. BOSCO Ltd
- EISDA CORPORATION
- ARAB CONTRACTORS Cairo
- Insurance company MERCATOR
- MERCATOR FINANCIAL SERVICES PARIS
- MERCATOR Foundation
- KREFIMA (Financial company) dependant of the ALMEIJA Holding.
- H.K.M. (Société d'Hypothèques et de Capitalisation), Caisse d'Epargne.
- BARCLAY'S BANK.
- BYBLOS ARAB BANK Bruxelles

Single authorized signature, by notarial mandate: Mr. G. KETELEER
President of the group.

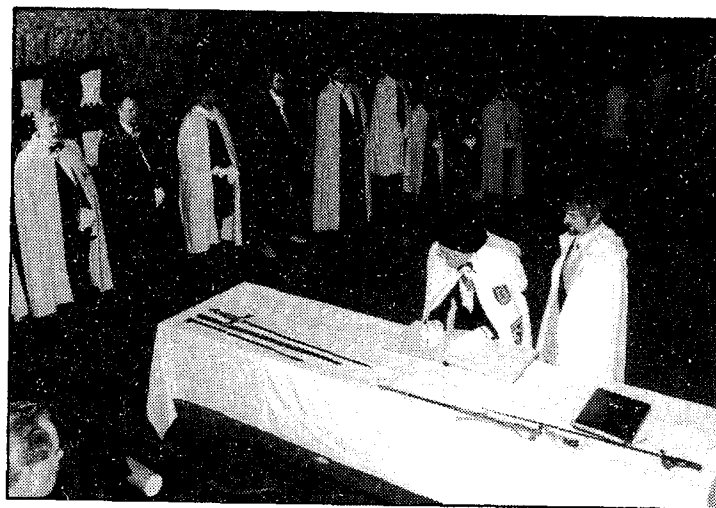
De getuige

'Keteleer sloot contracten af met de autoriteiten in Bangui voor het uitbaten van een goudmijn. Dat goud zou naar Zwitserse banken worden getransporteerd. Ik heb me er persoonlijk van kunnen vergewissen dat dit klopte. Ik ben naar Bangui geweest en heb kunnen constateren dat er inderdaad een overeenkomst was afgesloten. Alles leek dus in orde. Keteleer stelde me dan voor aandelen te kopen in zijn firma op Jersey (Liberty Productions, nota van de auteur). Dat geld zou dienen als waarborg. De winst zou zo'n 30 % bruto bedragen. Maar het interessante was dat ik die aandelen kon kopen met zwart geld. De winst zou, via een hele constructie van firma's wit worden gewassen. Keteleers voorstel was dus uitermate interessant. Ik heb voor 6.000.000 F aandelen gekocht. Ik ken nog meer mensen die op Keteleers voorstel gingen. Volgens mijn bronnen moeten dat er tientallen zijn. Maar Keteleer heeft me bij de neus genomen. De goudmijn in Bangui werd niet uitgebaat. Het was allemaal een façade. Mijn geld is verdwenen, via spookfirma's. Ik zal er geen cent van terugzien. Hoe kan ik klacht indien? Het gaat immers om zwart geld. Ik zou mijn eigen graf graven.'

Het einde

Het kan ver gaan. Het bedrag dat verdwenen is, is onmogelijk te schatten. Tenslotte gaat het om zwart geld. De betrokkenen-slachtoffers durven niet naar de rechtbank stappen, uit vrees zelf vervolgd te worden. Op basis van de mij beschikbare gegevens, kan ik wel een zeer voorzichtige schatting geven. 150 miljoen frank! Waar is dat geld heen? Dat is de hamvraag. Laat anderen dat maar uitmaken. Ik ben voldoende bedreigd geweest. Het wordt tijd dat ik de gegevens publiek maak.

Ik heb inzicht gekregen in het merkwaardige ridderwereldje. Dat was een revelatie. Ik heb eerlijke, goed menende ridders ontmoet. Ik ben ook ridders tegen het lijf gelopen die er enkel op uit waren invloed, macht en geld te verwerven. Ik heb fanatiekelingen ontmoet, ridders met obscure ideeën. Ridders van de twintigste eeuw.

Epiloog

Het is stil, het is koud. De eeuwenoude muren vertellen een droevig, bezwerend verhaal. Een verhaal over de mens, zijn trots, zijn waanzin. Een verhaal over macht en onmacht, over leven en dood.

O Fortuna, Keizerin van de Wereld! Uw drijvend-zwellende bombast treft me diep. Waarom heersen en onderdrukken wij? Waarom moorden wij? Waarom? Sarcasme is de enige uitweg. Vroeger en nu. Sarcasme is een bevreedende samenvoeging van humor en revolte. Vroeger en nu.

Er is weinig veranderd. Macht en onmacht: ingrediënten van een verhaal voor alle tijden. De met sarcasme doorspekte poëzie van de middeleeuwse zwervers dringt eindelijk door de eeuwenoude massieve muren, gehouwen uit de rots binnen de meander. De dichters van de Carmina Burana-liederen bezongen toen reeds de grillen van de Keizerin. Ze revolteerden tegen de macht van de heersers, geconsolideerd in de middeleeuwse feodale structuren. Tegen koningen, ridders en bisschoppen. Tegen hun centra, tegen deze burcht.

O Fortuna!
Veranderlijk als de maan
Onterend leven,
De ene dag mishandelt ge ons
De andere dag verwent ge ons
Ge scheidt macht en armoede
Die smelten als ijs.

Misschien is nu gerechtigheid geschied.

Ik open de ogen. Daar staan ze dan: tempeliers, teutonen, ridders van andere ordes, hand in hand, schouder aan schouder. Dit heet de broederronde. De samenhangigheid wordt eerder onhandig opgewekt. Maar de veelkoppige draak is andermaal geboren. De 'Carmina Burana'-muziek moet de geboorte ondersteunen en sturen. Een verheerlijkt verleden, een verkrampde nostalgie: de bijna liturgische beleving van een verworpen ridderideaal. En dan de muziek: bitter-bijtend.

Zo zijn de muren van de zaal 'Godfried van Bouillon' andermaal getuigen van de heropleving van de ridderwereld. Alsof de middel-eeuwse zwervers nooit hebben bestaan. Alsof het sarcasme nooit doorgedrongen is. Alsof de windmolens van Don Quijote illusies waren.

Wij vluchten. Hier, in het kasteel dat eens toebehoorde aan Godfried van Bouillon, voltrekt zich jaarlijks een vreemde ceremonie. Hier komen de met witte, rode of zwarte mantels omklede en met ongeslepen zwaarden omgorde ridders van de twintigste eeuw getuigen van de macht, de onmacht, de trots, de ijdelheid.

'Elke ridder neemt de weg naar Bouillon
Iedere zaterdag volgend op de dertiende oktober
Als plicht tegenover het ridderschap, voor altijd,
Zolang één ridder leeft.'

'Chevaliers, à l'ordre!', klinkt het plots. De muren luisteren. De ridders heffen het zwaard. Ze zijn bereid ten strijd te trekken voor eer en glorie. Eer en glorie? Enkele toeristen staan er wazig bij, de mond wagewijd open. 'Waarom dit?' Het zijn profanen, oningewijden.

Ik schud het hoofd. Ik sluit de ogen. De onontkoombare decadentie – O Fortuna! – dringt eindelijk tot me door. Ik heb dan ook een hele afstand te overbruggen: van bloedige ernst tot sarcasme. Sarcasme. Drinken. Ontsnappen. Fortuna misleiden. Drinken, drinken. Iedereen drinkt. Iedereen gokt. Fortuna uitdagen. Gokken en drinken: ontsnappen aan het leed, de pijn.

'Chevaliers, à l'ordre!'. Ik word brutaal wakker geschud. Er heerst een grootse verwarring. De ridders verlaten hun plaatsen aan de zijwanden van de zaal. Ze haasten zich naar voren. Ze tekenen het gulden boek. Zo wordt hun aanwezigheid vereeuwigd. Drinken, drinken, klinkt het. En de ridders tekenen, tekenen. Plechtig. Drinken, drinken. Ze tekenen. Ze beseffen het niet. Ze tekenen. De ultieme gespletenheid. Het ultieme sarcasme: dat is wat ik voel.

'De arme drinkt, de zieke drinkt,
de balling drinkt, de onbekende drinkt,
het kind drinkt, de kale drinkt,
de bisschop drinkt, de deken drinkt,
de zuster drinkt, de broeder drinkt,
de grootvader drinkt, de moeder drinkt,
deze drinkt, die drinkt,
honderden drinken, duizenden drinken,
op de gezondheid van de paus,
op de gezondheid van de koning,
allen drinken zonder ophouden.'

En de ridders tekenen plechtig het gulden boek. De gespletenheid. O Fortuna, waarom horen en zien ze het niet?

Op de parking voor de eerste ophaalbrug van het kasteel van Bouillon, gebouwd op de rots binnen de meander, ontdoen de ridders zich van hun mantels en zwaarden. Ze hebben zojuist de eer betuigd aan hun illustere voorvader, Godfried van Bouillon, wiens geest ze opriepen. Ze hebben het zwaard geheven te zijner ere. Nu stappen ze in hun auto's. Een Belgisch-Frans-Duits-Luxemburgse stoet begeeft zich naar het restaurant 'Le Vieux Moulin' te Bouillon. Een onwaarschijnlijk ongezellige plaats. Een onwaarschijnlijke contradictie. Helemaal in de lijn. Sarcasme of bloedige ernst? Je hebt de keuze. Helemaal in de lijn.

Ik vlucht en vind. Ik eet en drink...¹

Bijlagen

Bijlage 1: Korte voorstelling van de belangrijkste organisaties

ACADEMIE DIPLOMATIQUE DE LA PAIX: zie *Pax Mundi*

ACADEMIE EUROPEENNE DE SCIENCES POLITIQUES (AESP)

Gesticht in 1969 door Florimond Damman en Jean Violet. De activiteiten van de AESP waren of zijn eerder mysterieus. Voorzitter-inspirator is Otto van Habsburg. Zeer nauw gelieerd met de MAUE, het CEDI, de Paneuropese Unie en de Cercle Violet.

AESP: zie *Académie Européenne de Sciences Politiques*

ALOUDE MYSTIEKE ORDE ROSAE CRUCIS (A.M.O.R.C.)

Grootste Rozenkruisersorganisatie, gesticht in 1919 door Spencer Lewis, wellicht op initiatief van MM (zie verder). Beweert de erfgename te zijn van de leringen uit de Egyptische mysteriescholen. De huidige imperator is Ralph Maxwell Lewis, zoon van de stichter. De Orde heeft afdelingen in bijna alle Westerse staten en ook in vele Afrikaanse landen. Ze ligt ook aan de basis van de Ordre Martiniste Traditionnel (OMT).

A.M.O.R.C.: zie *Aloude Mystieke Orde Rosae Crucis*

ASSOCIATION BELGO-HISPANIQUE

Opgericht door Sylvère Lebon, afgevaardigde van Guillermo III in België. De organisatie wilde initieel de banden tussen België en Franco-Spanje verstevigen. Ze is een doorn in het oog van de officiële 'Vereniging België-Spanje'. In de schoot van de Association ontstond ook de CECIF. De Association verleent decoraties die officieel niet worden erkend.

BILDERBERGGROEP

Groep van zeer machtige figuren uit de politiek, het leger en de industrie die destijds onder het voorzitterschap van Prins Bernhard der Nederlanden jaarlijks vergaderde. De groep werd gesticht in 1954. Men sprak van een 'wereldregering'.

CECIF: zie *Chambre Européenne pour le Développement du Commerce, de l'Industrie, des Finances*

CEDI: zie *Centre Européen de Documentation et d'Information*

CENTRE EUROPEEN DE DOCUMENTATION ET D'INFORMATION (CEDI)

Internationale organisatie met afdelingen in bijna alle Westeuropese landen. Initieel wou het CEDI het isolement van Franco-Spanje doorbreken. Het CEDI werd in 1949 te Madrid gesticht op initiatief van Otto van Habsburg die president voor het leven werd. De Belgische afdeling werd in 1961 gesticht.

CERCLE VIOLET – CERCLE PINAY

Geheimzinnige organisatie zonder officiële statuten. Rechtse groten van Europa traden tot de Cercle Violet toe om de politieke toestand te bespreken en te beïnvloeden. Er liepen stevige relaties naar het CEDI, de MAUE, de AESP, de Paneuropese Unie, de CEPIC en de Ordre du Rouvre. Een van de motoren achter de Cercle was Otto van Habsburg. De Cercle werkte samen met Europese inlichtingsdiensten.

CHAMBRE EUROPEENNE POUR LE DEVELOPPEMENT DU COMMERCE, DE L'INDUSTRIE, DES FINANCES (CECIF)

Gesticht in 1973 in de schoot van de Association Belgo-Hispanique door Sylvère Lebon, afgevaardigde van Guillermo III in België. De CECIF onderhoudt relaties in voornamelijk Afrikaanse staten. Ze geniet geen officiële erkenning maar slaagt er toch in belangrijke personen warm te krijgen voor haar activiteiten.

FCAE: zie *Fédération des Combattants Alliés d'Europe*

FEDERATION DES COMBATTANTS ALLIES D'EUROPE (FCAE)

Nauw gelieerd met IMOS, Ordre de Saint-jean Baptiste d'Amérique en met de Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem (Zdrojewski). Tot het erecomité behoren onder meer Zdrojewski, Paul Vanden Boeynants en Herman De Croo. De FCAE zou een oudstrijdersorganisatie zijn en deelt decoraties uit.

IMOS: zie *Interallied Military Organisation Sphinx*

INSTITUT DES RELATIONS DIPLOMATIQUES (IRD)

Gesticht in 1974 door huidig hoofd 'graaf' Emile van Huynegem. Deelt diplomatieke prijzen uit. Huidig Belgisch afgevaardigde is Francis Dessart, ridder in de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem van Alex Brimeyer.

INTERALLIED MILITARY ORGANISATION SPHINX (IMOS)

Gesticht in 1943 (?). Deelt onderscheidingen uit voor oorlogsdaden, ook aan mensen die de oorlog niet hebben meegemaakt. Nauw verbonden met de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem' (Zdrojewski) en de 'Ordre de Saint-Jean Baptiste d'Amérique' (Zdrojewski) en met de 'Fédération des Combattants Alliés d'Europe'. Aan het hoofd van IMOS staan dezelfde als in de verbonden organisaties.

IRD: zie *Institut des Relations Diplomatiques*

MAUE: zie *Mouvement d'Action pour l'Union Européenne*

MILICE DE JESUS CHRIST

Ridderorde afstammend van de militaire arm van de Orde der Dominicanen die de opdracht had ketters op te sporen. Momenteel is Houdard de la Motte grootmeester. De 'Milice', waartoe vooral Bernard Mercier behoort, sloot een samenwerkingsakkoord of ridderpakt af met de Ordre du Rouvre en de Militia Sanctae Mariae.

MILITAIRE EN HOSPITAALORDE VAN SINT-LAZARUS VAN JERUZALEM – BRANCHE 1

Ridderorde gedirigeerd door Pierre de Cossé, hertog van Brissac. De Orde wordt niet erkend door het Vaticaan. De Orde is een eigen leven gaan leiden na een dispuut met de Spaanse tak in het begin van de jaren zeventig. Heeft voornamelijk invloed in Frankrijk.

MILITAIRE EN HOSPITAALORDE VAN SINT-LAZARUS VAN JERUZALEM – BRANCHE 2

Gedirigeerd door Don Francisco Enrique de Borbon y de Borbon, hertog van Sevilla. Ze beweert af te stammen van de middeleeuwse Orde van Sint-Lazarus maar wordt niet door het Vaticaan erkend. Beschikt over afdelingen in vele Westerse landen.

MILITIA SANCTAE MARIAE – ORDRE DES CHEVALIERS DE NOTRE-DAME

Franse ridderorde, zeer integristisch ingesteld. Heeft goede relaties met de kringen rond Otto van Habsburg. Sloot ridderpakt met de 'Ordre du Rouvre' en de 'Milice de Jesus Christ'.

MM: zie *Ordre Maçonnique Oriental du Rite Ancien et Primitif de Memphis-Misraïm*

MOON-SEKTE

'Verenigingskerk' gesticht door Sun Myung Moon. Is bijzonder sterk uitgebouwd in de Verenigde Staten en uiterst anti-communistisch. Zeer actief in de World Anti-Communist League (WACL). Werkt via tientallen schermorganisaties.

MOUVEMENT D'ACTION POUR L'UNION EUROPEENNE (MAUE)

Dit is de Belgische sectie van de Paneuropese Unie van Otto van Habsburg. Politici als Luc Beyer de Ryke (PRL), Robert Close (PRL), Paul Vankerhoven (PSC) maken er deel van uit.

OMT: zie *Ordre Martiniste Traditionnel*

ORDE VAN DE ROOS EN HET KRUIS VAN JERUZALEM

Neo-tempeliersorganisatie ontstaan in 1956. In België kwam de Orde in 1968 van de grond. Vanaf 1980 kwam de Nederlander Harry van Uden van Ophoven aan het hoofd te staan. Die is ook afgevaardigde voor Lebons CECIF. Van Uden sloot een ridderpakt met de Association Belgo Hispanique en met de Duitse 'Ordo Militae Crucis Templi'. Extreem-rechts gedachtengoed. De halfbroer van koningin Juliana van Nederland A.W. Lier was de rechterhand van Van Uden van Ophoven. Lier werd in 1987 veroordeeld wegens moord op zijn vrouw.

ORDE VAN HET GULDEN VLIES – SPAANSE TAK

Voortzetting van de in 1430 door Filips de Goede ingestelde ridderorde. Huidig grootmeester is koning Juan-Carlos van Spanje. De Orde laat ook niet-roomsen toe en zelfs niet-christelijken. Onder meer koning Boudewijn is er ridder.

ORDE VAN HET GULDEN VLIES – OOSTENRIJKSE TAK

Voortzetting van de in 1430 door Filips de Goede gestichte ridderorde. Grootmeester van de zich als politiek instrument omschrijvende Orde is Otto van Habsburg. De Orde laat enkel rooms-katholieken toe. Onder meer prins Albert van België is ridder in de Orde.

ORDRE DE SAINT-JEAN BAPTISTE D'AMERIQUE

Oppericht in 1923 in de Verenigde Staten door Amerikaanse militairen. De huidige grootmeester is Zdrojewski. De Orde beweert een branche te zijn van de Soevereine en Militaire Orde van Malta (SMOM). Ze is nauw verbonden met IMOS, de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem' (Zdrojewski) en met de FCAE.

ORDRE DES CHEVALIERS DE NOTRE-DAME: zie *Militia Sanctae Mariae*

ORDRE DU ROUVRE

Ridderorde ontstaan op het einde van de jaren vijftig aan de Leuvense Universiteit. Had zeer goede relaties met Otto van Habsburg. Stond aan de basis van de rechtse salon-club 'Cercle des Nations'. Grootmeester was tot 1978 Richard Van Wijck en sindsdien dokter Philippe Schepens, voorzitter van een met Pro Vita gelieerde organisatie. De ridderorde sloot een ridderpakt af met de 'Militia Sanctae Mariae' en met de 'Milice de Jésus-Christ'.

ORDRE MACONNIQUE ORIENTAL DU RITE ANCIEN ET PRIMITIF DE MEMPHIS-MISRAIM (MM)

Vrijmetselaarsorganisatie, gesticht door Cagliostro. De Orde telt 97 graden, dit terwijl de 'gewone' vrijmetselarij slechts 33 graden telt. MM staat aan de basis van heel wat occulte groeperingen, vermoedelijk ook van A.M.O.R.C.. De Orde is actief in de meeste westerse landen.

ORDRE MARTINISTE TRADITIONNEL (OMT)

Martinistenorde bestemd voor A.M.O.R.C.-Rozenkruisers die de negende tempelgraad hebben doorlopen. De grootmeesters van de OMT zijn dezelfde als die van A.M.O.R.C.. De Orde baseert zich op de geschriften van de 'Onbekende Filosoof' Louis-Claude de Saint-Martin. Vooral in Frankrijk is de OMT sterk verbonden met MM-kringen.

ORDRE RENOVE DU TEMPLE (ORT)

Neo-tempeliersorganisatie, gesticht op het einde van de jaren zestig door Raymond Bernard en Julien Origas, beiden dignitarissen van A.M.O.R.C.. In 1972 werd Origas grootmeester. In 1975 ging de Orde scheep met Angela, de Witte Godin. De Orde was toen betrokken bij de 'Internationale Luciférienne'.

ORDRE SOUVERAIN ET MILITAIRE DU TEMPLE DE JERUSALEM (OSMTJ), AFDELING SOUSA FONTES, of, ORDO SUPREMUS MILITARIS TEMPLI HIEROSOLYMITANI

Neo-tempeliersorganisatie, vermoedelijk gesticht in 1932 in België. De Orde beweert de ware opvolgster te zijn van de middeleeuwse Tempeliers. Ze is internationaal gericht met aan het hoofd een 're-

gent', de Portugese graaf Don Fernando Campello Pinto Pereira de Sousa Fontes. In het begin van de jaren zeventig was de Franse afdeling geïnfilteerd door de S.A.C., de parallelle politie van Charles De Gaulle.

ORDRE SOUVERAIN ET MILITAIRE DU TEMPLE DE JERUSALEM (OSMTJ), AFDELING ZDROJEWSKI

Afdeling ontstaan door acties van de SAC in het begin van de jaren zeventig. Toen werd Sousa Fontes opzij gezet en Zdrojewski grootprior. De Orde heeft nauwe bindingen met de 'Ordre de Saint-Jean Baptiste d'Amérique', de FCAE en IMOS.

ORDRE SOUVERAIN ET MILITAIRE DU TEMPLE DE JERUSALEM, GRAND PRIEURE DE SUISSE

Neo-tempeliersorde met aan het hoofd de Zwitser Alfred Zappelli. In de Verenigde Staten staat Philip Guarino aan de top, een vroegere vertrouweling van Licio Gelli en Michele Sindona. In Italië zijn er stevige contacten met vrijmetselaarskringen. In Frankrijk nam de Orde een gedeelte van de neo-tempeliers van Zdrojewski over. Ook Julien Origas was betrokken bij de Orde. De Orde is actief in een veertiental westerse landen en zou om en bij de 3000 leden-ridders tellen (eigen schatting).

ORDRE SOUVERAIN, HOSPITALIER ET MILITAIRE DE SAINT-JEAN DE JERUSALEM, CHEVALIERS OECUMENIQUES DE RHODES ET DE MALTE

Ridderorde ontstaan uit een dissidentie binnen de Russische branche. Beschermheer is Alex Brimeyer, alias Alexis d'Anjou, ..., pretendent naar de kroon van Rusland. Grootmeester is Isaac Wolfe, alias Robert Bassaraba van Brancovan, ... De Orde is, vooral in Spanje, verweven met extreem-rechts. De Belgische afdeling werd onder meer gesticht door Gustave Keteleer en Francis Dessart. De Orde schrijft diplomatieke paspoorten uit.

ORT: zie *Ordre Renové du Temple*

OSMTJ: zie *Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem*

PANEUROPESE UNIE

Internationale organisatie met afdelingen in 27 landen. Bedoeling is een christelijk Europa ingang te doen vinden. Voorzitter is Otto van Habsburg. Secretaris-generaal is Vittorio Pons en diens assistent is Jacques Jonet. Geaffilieerd met het CEDI, de AESP, de MAUE en met de CEF (Central European Federalists, organisatie van geïmmigreerde mensen uit Oostbloklanden) en met de Unie van Europese Federalisten.

PAX MUNDI – ACADEMIE DIPLOMATIQUE DE LA PAIX – RIDDERS VAN DE VREDE

Gesticht in 1963. In België stond rond 1979 Paul Cams aan de top. Daarna werd Urbain Dirix internationaal voorzitter. Pax Mundi deelt vredesprijzen uit en heeft, ondanks een niet-officiële erkenning, stevige entrees in voornamelijk Aziatische en Afrikaanse staten.

POOLSE REGERING IN BALLINGSCHAP

Nog steeds bestaande, uiteraard fervent anti-communistisch ingestelde 'regering'. Aan het hoofd staat graaf Juliusz Nowina-Sokolnicki. Onder meer Zdrojewski, George King (Aetherius Society) en Alex Brimeyer nemen er belangrijke functies in waar. De zetel is gevestigd te Londen.

PRIEURE DE SION

Ridderorde, officieel gesticht in 1957 door de huidige grootmeester Pierre Plantard. Wellicht stamt de Orde uit kringen rond MM en de OMT. Zeer mysterieuze organisatie. De Prieuré beweert tijdens de middeleeuwen te zijn gesticht door Godfried van Bouillon om een 'koninklijk geslacht' te bewaken. Ze staat een Europese theocratie voor.

PROPAGANDA 2

Geheime Italiaanse vrijmetselaarsloge die in 1982 in opspraak kwam. P2 werd omschreven als een 'staat in de staat'. Ze zou betrokken zijn bij terroristische aanslagen. Haar grootmeester Licio Gelli had een netwerk van machtige relaties opgebouwd. Onder meer Sindona en Lopez Rega behoorden tot de leden.

SAC: zie *Service d'Action Civique*

SERVICE D'ACTION CIVIQUE (SAC)

Opgericht als parallelle politie om De Gaulle te ondersteunen. De SAC werd al vlug een misdadige organisatie. Infiltreerde in het begin van de jaren zeventig in de OSMTJ van Sousa-Fontes en bracht er Zdrojewski aan de macht.

SMOM: zie *Soevereine en Militaire Orde van Malta*

SOEVEREINE EN MILITAIRE ORDE VAN MALTA (SMOM)

Vaticaanse branche van de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem. Zuiver rooms-katholiek. De Orde telt vele wereldleiders in haar rangen. Voornamelijk adellijke personen worden opgenomen. Vooral de Amerikaanse afdeling is zeer rijk en machtig. De huidige grootmeester is Angelo de Mojana di Cologna.

SOEVEREINE ORDE VAN SINT-JAN VAN JERUZALEM

Orde ontstaan uit de organisatie van Thourot-Pichel. Beweert de enige echte Orde van Sint-Jan te zijn. De huidige grootmeester is prins Andrej van Joegoslavië. In Vlaanderen zijn er twee takken. Enerzijds de Prioratus Flandriae, gedirigeerd door Robaey; anderzijds de Priorij der Lage Landen, geleid door Maillaird. In Wallonië is de prior Ernest Foucart. De Orde wil een elite creëren.

SOVEREIGN ORDER OF SAINT-JOHN OF JERUSALEM, AMERICAN GRAND PRIORY

Ontstaan in het begin van deze eeuw in de Verenigde Staten. Beweert de voortzetter van de 'Russische branche' te zijn. Bezieler en leider van de Orde was tot zijn dood in 1982 de Amerikaanse kolonel Thourot-Pichel. Vele officieren en inlichtingsagenten behoorden tot de Orde. De Orde staat aan de basis van vele Sint-Jan-Ordenen.

SOVEREIGN ORDER OF SAINT-JOHN OF JERUSALEM, KNIGHTS OF MALTA, INTERNATIONAL GRAND PRIORY

Groot-prior is Don Kelinu Vella-Haber. De Orde is ontstaan na disputen met Thourot-Pichel. In België telde de Orde op het eind van de jaren zeventig en het begin van de jaren tachtig belangrijke personen

in haar rangen. De vermoorde Paul Cams was vanaf 1979 verantwoordelijk voor de Belgische afdeling. De Orde heeft afdelingen in vele Europese landen.

SUPREMUS AC MILITAR ORDO TEMPLI HIEROSOLYMITANI

Zogeheten Catalaanse branche van de middeleeuwse Tempelorde. De huidige grootmeester is Guillermo III Moctezuma die aanspraken maakt op de Azteekse troon. De Orde heeft afdelingen in vele Europese landen.

WACL: zie *World Anti-Communist League*

WORLD ANTI-COMMUNIST LEAGUE (WACL)

Gesticht in 1966. Bestrijdt het communisme in de hele wereld. Heeft nauwe relaties met Aziatische anti-communistische regeringen en met de Moon-sekte. Huidig voorzitter is de PSC-er José Desmaret. Tot de WACL behoren ook vele extreem-rechtse en zelfs neo-nazistische organisaties.

Bijlage 2: Soevereine en Militaire Orde van Malta (SMOM)

1. Grootmeesters door de eeuwen heen

1. Frère Gérard, stichter	+ 3 sept 1120
2. Raymond du Puy	1120-1158/60
3. Auger de Balben	1158/60-1162/3
4. Arnaud de Comps	1162/3
5. Gilbert d'Assailly	1163-1169/70
6. Gaston de Murois	v. 1170-v. 1172
7. Joubert	v. 1172-1177
8. Roger des Moulins	1177-1187
9. Armengaud d'Asp	1188-v. 1190
10. Garnier de Naplouse	1189/90-1192
11. Geoffroy de Donjon	1193-1202
12. Alphonse de Portugal	1202-1206
13. Geoffroy Le Rat	1206-1207
14. Garin de Montaigu	1207-1227/8
15. Bertrand de Thessy	1228-v. 1231
16. Guérin	v. 1231-1236
17. Bertrand de Comps	1236-1239/40
18. Pierre de Vieille-Bride	1239/40-1242
19. Guillaume de Châteauneuf	1242-1258
20. Hugues de Revel	1258-1277
21. Nicolas Lorgne	1277/8-1284
22. Jean de Villiers	1284/5-1293/4
23. Odon de Pin	1294-1296
24. Guillaume de Villaret	1296-1305
25. Foulques de Villaret	1305-1319
26. Hélon de Villeneuve	1319-1346
27. Dieudonné de Gozon	1346-1353
28. Pierre de Corneillan	1353-1355
29. Roger de Pins	1355-1365
30. Raymond Bérenger	1365-1374
31. Robert de Juilliac	1374-1376
32. Juan Fernandez de Heredia	1376-1396
33. Riccardo Caracciolo	1383-1395
34. Philibert de Naillac	1396-1421
35. Antonio Fluvian	1421-1437
36. Jean de Lastic	1437-1454
37. Jacques de Milly	1454-1461

38. Pietro Raimondo Zacosta	1461-1467
39. Jean-Baptiste des Ursins	1467-1476
40. Pierre d'Aubusson, Cardinal	1476-1503
41. Aimery d'Amboise	1503-1512
42. Guy de Blanchefort	1512-1513
43. Fabrizio del Carretto	1513-1521
44. Philippe de Villiers de l'Isle-Adam	1521-1534
45. Pierrino del Ponte	1534-1535
46. Didier de Saint-Jaille	1535-1536
47. Juan de Homedes	1536-1553
48. Claude de la Sengle	1553-1557
49. Jean Parisot de La Valette	1557-1568
50. Pietro del Monte	1568-1572
51. Jean L'Evêque de la Cassière	1752-1581
52. Hugues de Loubens de Verdalle, cardinal	1581-1595
53. Martin Garzes	1595-1601
54. Alof de Wignacourt	1601-1622
55. Luis Mendes de Vasconcellos	1622-1623
56. Antoine de Paule	1623-1636
57. Jean de Lascaris-Castellar	1636-1657
58. Martin de Redin	1657-1660
59. Annet de Clermont de Chattes Gessant	1660
60. Rafale Cotoner	1660-1663
61. Nicolas Cotoner	1663-1680
62. Gregorio Carafa	1680-1690
63. Adrien de Wignacourt	1690-1697
64. Ramon Perellos y Roccaful	1697-1720
65. Marcantonio Zondadari	1720-1722
66. Antonio Manoel de Vilhena	1722-1736
67. Ramond Despuig	1736-1741
68. Manoel Pinto de Fonseca	1741-1773
69. Francisco Ximenes de Texada	1773-1775
70. Emmanuel de Rohan-Polduc	1775-1797
71. Ferdinand von Hompesch	1797-1799
72. (de facto) Paul Ier, empereur de Russie	1798-1801
73. Giovanni Tommasi	1803-1805
74. Giovanni Battista Ceschi a Santa Croce	1879-1905
75. Galeas von Thun und Hohenstein	1905-1931
76. Ludovico Chigi Albani della Rovere	1931-1951
77. Angelo de Mojana di Cologna	1962

2. De 'Broederorden van de SMOM

De SMOM (Vaticaanse branche) sloot in 1961 een alliantie met 'broederorden'. Dit zijn afdelingen ontstaan tijdens de reformatie.

- The Grand Priory of the British Realm of the Most Venerable Order of Saint-John of Jerusalem (Engeland; Koningin van Engeland is 'Sovereign Head')

- Groot-Balije van Brandenburg van de Orde van het Hospitaal van Sint-Jan van Jerusalem (Duitsland; hoofd is Prins Wilhelm Karl van Pruisen)

- De Johanniterorden I Sverige (Zweden; Beschermheer is de Koning van Zweden)

- De Johanniterorde in Nederland (hoofd is prins Bernhard der Nederlanden)

Bijlage 3: Voorbeelden van ijdelheid

Een voorbeeld van een curriculum vitae, ten voeten uit: zie hoofdstuk 12.

Bijlage 4: Teutoonse Orde

Grootmeesters door de eeuwen heen

Jérusalem et Saint-Jean d'Acre (AKKO)

1. Henri de Walpach v. 1190-1200

Saint-Jean d'Acre (AKKO)

2. Otto de Kerpen	1200-1206
3. Hermann Bart	1206-1210
4. Hermann de Salza	1210-1239
5. Conrad de Thuringe	1239-1241
6. Gerhard de Malberg, (déposé)	1242-1244
7. Henri de Hohenlohe	1244-1253
8. Popius ou Popon d'Ornesta	1253-1262
9. Annon de Sangershausen	1262-1274

10. Hartmann de Heldrungen	1274-1283
11. Burhcards de Sexhwenden	1283-1290

Venetië

12. Conrad de Feuchtwangen	1290-1297
13. Godefroy de Hohenlohe	1297-1309

Mariembourg

14. Siegfried de Feuchtwangen (coadjuteur in 1308)	1309-1312
15. Charles de Beffart	1312-1324
16. Werner d'Orsalen	1324-1331
17. Luther de Brunswick	1331-1333
18. Thierry or Théodoric d'Altenbourg	1333-1341
19. Ludolph Koenig van Weitzau	1342-1345
20. Henri Dusener d'Arfberg	1345-1351
21. Winrich de Kniprode	1351-1382
22. Conrad Zolner de Rottenstein	1382-1390
23. Conrad de Wallenrod	1391-1394
24. Conrad de Jungingen	1394-1407
25. Ulrich de Jungingen	1407-1410
26. Henri de Planen (déposé)	1410-1413
27. Michel Kuchmeister de Sternberg	1414-1422
28. Paul Bellizer de Russdorf	1422-1441

Mariembourg en Koenigsberg

29. Conrad d'Erlichshausen	1441-1449
30. Louis d'Erlichshausen	1450-1467

Koenigsberg

31. Henri Reuss de Planen	1467-1470
32. Henri Refle de Richtenberg	1470-1477
33. Martin Truchess de Wetzhausen	1477-1489
34. Jean de Tieffen	1489-1497
35. Duc Frédéric de Saxe	1498-1510
36. Albert de Saxe et de Brandebourg	1511-1525

Marienthal

37. Walter de Cronberg	1526-1543
38. Wolfgang de Schusbar	1543-1566
39. Georges Hund de Wachelm	1566-1572
40. Henri de Bebenhausen	1572-1595
41. Archiduc Maximilien d'Autriche	1595-1618
42. Archiduc Charles d'Autriche	1618-1624
43. Eustache de Westernach	1625-1627
44. Jean Gaspard de Stadion	1627-1641
45. Archiduc Léopold d'Autriche	1641-1662
46. Archiduc Charles-Joseph d'Autriche	1662-1663
47. Jean Gaspard d'Ampringen	1664-1684

Wenen

48. Louis Antoine de Neubourg	1685-1694
49. François Louis de Neubourg	1694-1732
50. Clément Auguste de Bavière	1732-1760
51. Charles Alexandre de Lorraine	1761-1780
52. Archiduc Maximilien d'Autriche	1801-1804
53. Archiduc Charles-Louis d'Autriche	1804-1835
54. Archiduc Antoine-Victor d'Autriche	1804-1835
55. Archiduc Maximilien-Joseph d'Autriche	1835-1863
56. Archiduc Guillaume d'Autriche	1863-1894
57. Archiduc Eugène d'Autriche	1894-1923

Troppau

58. Norbert Klein, évêque de Stène	1923-1933
59. Paul Heider, abbé mitré	1933-193

Wenen

60. Robert Schaelky, abbé mitré	1936-1948
61. Marian Tumier, abbé mitré	1948-1970
62. Ildefons Pauler, abbé mitré	1970

Bronnen: Ordres & contre-ordres de Chevalerie, Arnaud Chaffanjon & Bertrand Galimard Flavigny, Mercure De France, Paris, 1982.

Noten

HOOFDSTUK 1

1. Wittemans Fr.: 'Geschiedenis der Rozenkruisers', p. 14, Uitgeverij Boucher, Den Haag, 1924 (overgenomen uit: 'The channel' 1915-1916, nrs. 3 en 4, tijdschrift A.M.O.R.C.).
2. Paul Sédir: *Histoire des Rose-Croix*, Paris 1910
3. Zie bijvoorbeeld: Christopher Mc Intosh: *The Rosy Cross Unveiled, The History, Mythology and Rituals of an Occult Order*; The Aquarian Press Ltd, Wellingborough, Northamptonshire, 1980
4. Zelfs over de identiteit van de schrijvers van de manifesten van het broederschap, zoals de *Fama Fraternitas* heerst de grootste verwarring. Algemeen wordt getipt op de Lutheriaan Johannes Valentinus Andreae.
5. Zie in: *Geschiedenis der Rozenkruisers* van Fr. Wittemans: Wassenaeers Historisch verhaal
6. Uit: *L'étrange Histoire des Rose-Croix*, uitgave A.M.O.R.C., Frankrijk, édition 1979
7. In: Wittemans Fr.: 'Geschiedenis der Rozenkruisers', p. 166-167, komende van *The Channel*, jaargang 1916-1917
8. A.M.O.R.C.: Aloude Mystieke Orde Rosae Crucis.
9. Uittreksel uit de rede gehouden door de vorige grootmeester van de Nederlandstalige jurisdictie: E.D.C. van Drenthem Soesman in de Aula van de RUG op 14.10.76. Uitgegeven onder vorm van A.M.O.R.C.-brochure
10. Uitgave: Rose-croix, j'accuse.
11. A.M.O.R.C.-brochure: toespraak in aula RUG op 14.10.76
12. Uit: Meesterschap over het leven, vertrouwelijk geschrift uitgegeven door A.M.O.R.C. 1974, derde druk
13. Bevestigd door drie getuigenissen, onafhankelijk van mekaar
14. Toespraak in Aula-RUG, 14.10.76, uitgegeven in A.M.O.R.C.-brochure
15. Slaat u de bijbel er maar eens op na.
16. Van Drenthem-Soesman in A.M.O.R.C.-brochure Aula-Rug 14.10.76
17. De zetel van de Nederlandstalige jurisdictie is gevestigd in 's Gravenhage, Nederland. Voor de Franstalige jurisdictie: Château d'Omonville, le Tremblay, Le Neubourg, Frankrijk.
18. Zie: *Les Nouveaux Prophètes*, Didier De Plaige en Jean-Marie Leduc, éd. Buchet

Castel, 1978, Paris

Les Rose-Croix, Pierre Montloin & Jean-Pierre Bayard, Culture, Arts, Loisirs, 1971, Paris

19. *Oeuvres Posthumes*, vol. I, p. 114

20. Cohen = priester

21. Uit: Jean-Pierre Bayard, *Symbolisme Maçonique Traditionnel*, Edimaf, Paris 1982.

22. J.P. Bayard, *Il Hauts, Grades et Rites Anglo-Saxons*, Edimaf, Paris, 1981, p. 226 en p. 461 vfm 463

23. De 'Prieuré' is gevestigd in Frankrijk en is een van de meest geheime organisaties

24. *Le Trésor maudit de Rennes-le-Château*, ed. J'ai lu, 1967

25. Franck Marie, *Rennes-le-Château, étude critique*, Bagnaux, 1978

26. Het Franse equivalent van het Belgisch Staatsblad

27. Zie hiervoor: *Het Heilige Bloed en de Heilige Graal*, Michael Baigent, Richard Leigh en Henry Lincoln, vertaling, Elsevier, Brussel, 1982

28. *Het Heilige Bloed en de Heilige Graal*, Michael Baigent, Richard Leigh en Henry Lincoln, vertaling, Elsevier, Brussel, 1982, p. 369

HOOFDSTUK 2

1. Verhaal van de Franse schrijver en occultist Colin de Plancy, co-auteur van de *Dictionnaire Infernal*, Paris, 1818-1863

2. Gepubliceerd in 1846 door de Oostenrijkse publicist Franz Gräffer, broer van Rudolph

3. Om de troon van Spanje te beveiligen, zou Karel II, impotent, de toestemming hebben gegeven aan een zekere Adanero, financieer, om zijn vrouw, de koningin van Spanje te bevruchten en aldus toch nog voor een troonopvolger te zorgen. Dat plan is mislukt. In: *Les Trois Vies du Comte de Saint-Germain*, Pierre Andreumont, Ed. Famot, Genève, 1980

4. Die thesis wordt verdedigd door onder meer Pierre Andreumont (zie 3) en Kurt Seligmann, *Magic, Supernaturalism and Religion*, Paladin, 1975

5. Getuigenis van de Fransman Georges (die om duidelijke redenen onbekend wenst te blijven. Hij heeft Angela gekend - getuigenis dd. 12.6.86)

6. Uit: Roger Facon en Jean-Marie Parent, *Les Meurtres de l'Occulte*, Ed. Alain Lefevre, 1981

7. De getuigenis van Georges ligt zeer dicht bij de getuigenissen in het boek van Facon/Parent. Georges beweert het nooit te hebben gelezen, (zie 6)

8. Die crypte bestaat niet. De versie hier weergegeven bevindt zich in het intern bulletin nr. 237 van september 1968 van A.M.O.R.C. en enigszins gemutueerd in *Les Maisons Secrètes de la Rose-Croix* van Raymond Bernard, Ed. Rosicruiciennes

9. Over A.M.O.R.C., zie hoofdstuk I

10. In: Roger Facon en Jean Marie Parent, zie (6)

11. Facon en Parent, p. 154, (zie 6)

12. Zie (6)

13. Die brief was gericht aan luitenant-generaal Robert de Parisis en is gedateerd 7 november 1977

14. In een informatiebrochure van de O.R.T., 1975, p. 6

15. In een informatiebrochure van de O.R.T., niet gedateerd, p. 4, 5

16. Zie document van de O.R.T. *Demande d'affiliation*

17. Frans hoofdkwartier: Château d'Auty, 82220 Molières, France

18. Document O.R.T. p. 18

19. In: *Book of Enoch*, London, Society for Promoting Christian Knowledge, George Canon, 1962. Herdruk van editie van 1912 van de Oxford University Press. Teksten komen van apocriefen van eeuwen voor Christus.

20. Uittreksel nr. 3 uit de bijbel van Lucifer, 'Le Livre du temps des hommes', opgetekend in *Les Sectes Lucifériennes aujourd'hui*, Jean Paul Bourre, Pierre Belfond, 1978

21. Uittreksel nr 4 uit de bijbel van Lucifer, 'Le Livre du temps des hommes', idem, zie 20

22. Uittreksel uit brief 21 juli 1983 door Michel Werrion, vénérable maître tot 10 augustus 1984

23. De 'Verseau' heeft het statuut van een vzw, gesticht in 1979. Men treft in de beheerraad van de 'Verseau' vooral militairen aan, werkzaam op de raketbasis van Florennes.

24. Statuten van die kerk verschenen in de bijlagen van het B.S. nr. 85-10604

25. Adres patriarchaat: Manoir de Kerneguez, MP 109, 22300 Lannion, Bretagne, France

26. Dominique Graf, *Regard sur les Voyants*, édition de l'Université de Bruxelles, 1976, Brussel

27. Aleister Crowley in: *Magic*, Simons, F. Müller, London, 1985, p. 16

28. Het gaat hier meer specifiek om de 'Societa Rosicrucian in Anglia' (S.R.I.A.).

29. Zie onder meer: Louis Pauwels & Jacques Bergier: *Le Matin des Magiciens*, éd. Gallimard, Paris, 1960

30. De Franstalige uitgave werd verzorgd door Robert Ambelain: *La Magie Sacrée ou Livre d'Abramelin le Mage*, éd. Bussière, Paris, 4de ed., 1986

31. Zie: *Les Rose-Croix*, Pierre Montloin & Jean-Pierre Bayard, C.U.L., Paris 1971, p. 216-217

32. Er was een tempel van de A.A. in Victoria Street, London

33. In: *The Magic van Crowley*, opgetekend in: *Sociétés du Mal*, Jean-Claude Frère, Grasset, C.U.L. Paris 1972

34. Crowley gaf zijn geschriften zelf uit en schreef onder 75 pseudoniemen

35. Genesis 6:1-4

36. Of: Shamballah

37. Zie: - *Hitler et l'Ordre Noir*, André Brissaud, Librairie Académique Perrin, Paris, 1969

- *Histoire du IIIe Reich*, Philippe Aziz, Vernoy, Genève, 1978

38. Gestorven, vermoedelijk zelfmoord in 1946

39. Ook op militair vlak liet Thulé zich niet onbetuigd

40. In januari 1919 werd, op initiatief van leden van Thulé, de Deutsche Arbeiterpartei (DAP) opgericht, waarop Hitler zijn politieke carrière zou bouwen. In februari 1920 vormde Hitler de DAP om tot de National-Sozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP). De dirigenten van het Thulé-Genootschap bezetten de zetels van het adviescomité binnen de NSDAP. Rond die tijd hadden de leden van Thulé immers beslist dat Hitler de messias, de golem, de stichter van het Duizendjarig Rijk zou worden. Het genootschap bracht Hitler via Eckhart vervolgens in contact met hoge aristocratische kringen, industriëlen en hoge legerofficieren. Hitler was gelanceerd, de duivels konden losgelaten worden.

41. Facon & Parent, p. 195, *Les Meurtres de l'occulte*, Ed. Alain Lefevre, 1981, p. 1950

42. Dat wordt ook bevestigd in *Hitler et l'Ordre Noir*, André Brissaud, Librairie Académique Perrin, 1969

43. In: *Les Sectes Lucifériennes aujourd'hui*, Jean-Paul Bourre, Belfond, Paris, 1978

44. In: *Les Sectes Lucifériennes aujourd'hui*, p. 123, (zie 43)

45. Uit: *Mouvements Religieux* nr. 36, april 1983 n.a.v. een getuigenis van een ex-adept, later bekeerd tot de getuigen van Jehovah

46. Bron: *Le Monde*, 6.7.86

47. *De Haagse Post*, 3 september 1983

48. *Le Monde*, 6.7.86

49. Numéro spécial 356bis

HOOFDSTUK 3

1. *Sectes & Sociétés Secrètes Aujourd'hui*, Roger Facon & Jean-Marie Parent, Ed. Alain Lefevre 1980, p. 320

2. Uit: *L'Eglise Catholique Gallicane du 1er au 20ème siècle*, T.R. Père Teyssot; édité par Faire Savoir, Veils-Maisons, 1985

3. Zie: *L'Eglise Catholique Gallicane du 1er au 20ème siècle*, T.R. Père Thierry Teyssot, édité par Faire Savoir, Veils-Maisons, 1985, p. 12, 13

4. Zie ook: *Répertoire de Petites Eglises Catholiques non-Romaines et Orthodoxes non Canoniques* (1° fascicule), Bernard Vignot, Notre Dame de Bondeville, 1982

5. In: *Eglise Catholique Gallicane*, (zie 2), p. 28

6. Brochure: *Geschiedenis van de Kapittelorde van St.-Géréon*, ver. uitg. Mgr. M. De Vent, 1030 Brussel

7. Zie: *Bijlage Belgisch Staatsblad* 1981, nr 1202

8. *Vie et mort de l'ordre du Temple*, Alain Demurger, Ed. Du Seuil, Paris, 1985, p. 241

9. In: *Vie et mort de l'ordre du Temple*, Alain Demurger, éditions du Seuil, Paris, 1985, p. 243, 244
10. Opgetekend in: *Vie et mort du Temple*, Alain Demurger, éditions du Seuil, Paris 1985, p. 15-16
11. Zie onder meer het standaardwerk: *De Tempeliers in Vlaanderen*, Prof. Dr. L.K. Cumps, en het gelijknamige artikel in *Het Teken*, december 1982, p. 178
12. Zie: - *Des Banquiers au moyen age: Les Templiers*, J. Piquet, 1939, Paris
- * - L. Cumps, (zie 11)
- * - Alain Demurger, (zie 10)
13. L. Cumps (zie 11)
14. Zie: *De Ridders van de Portugese Graaf*, p. 94
15. Zie: *De Monseigneur*, p. 90
16. Embleem van de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jerusalem'
17. Zie bijlage B.S. 1932 nr. 81
18. In: *Le Crépuscule de la Chevalerie*, Lt. Col. Gayre of Gayre and Nigg, éd. Fernand Lanore, Paris, 1975, p. 97-98. Die lijst vermeldt Fabré-Palaprat als 46ste grootmeester
19. Zie: Serge Ferrand en G. Lecavelier in *Aux Ordres du SAC*, Albin Michel, Paris, 1982, p. 87
20. Zie: 19, p. 87
- * Zie: *D comme Drogue*, Alain Jaubert, éd. Alain Moreau, Paris, 1973, p. 208
21. Jaubert, p. 208, (zie 20)
22. In: Ferrand p. 87, (zie 19) en in: BIIC nr. 12, p. 10
23. In: - *Dossiers A comme Armes*, Eric Guerdan, éd. Alain Moreau, Paris - *Dossier D comme Drogue*, Alain Jaubert - *L'Orchestre Noir*, Frédéric Laurent, éd. Stock, Paris, 1978
24. Term in spionagemilieus voor geheimagenten
25. Getuigenis van een chef van de S.D.E.C.E. in Washington, Philippe Thyrand, opgetekend in *D comme Drogue*, p. 441-442
26. In: Lecavelier p. 79 en p. 125, (zie 19)
27. In: idem p. 125, (zie 19)
28. In: Lecavelier, p. 88, (zie 19)
29. In: Frédéric Laurent, *L'Orchestre Noir*, éd. Stock, Paris 1978, p. 117-272. Serge Dumont, *De Huurlingen*, EPO, Berchem, 1983, p. 41-52
30. Della Chiaie in: *The Fourth Reich*, Magnus Linklater, Isabel Hilton, Neal Asherson, Hodder and Stoughton, London, 1984, p. 206
31. In: Serge Dumont, *Les Brigades Noires*, EPO, Berchem, 1983, p. 90-91
32. In: Serge Dumont, *Les Brigades Noires*, EPO, Berchem, 1983, p. 114
33. Bijvoorbeeld: drugsmokkel: het Amerikaanse Bureau voor Narcotica arresteerde Serge Constant, verantwoordelijke voor de SAC in Nice. Vals geld: in Seine-sur-Mer werd een installatie voor de aanmaak van valse dollars ontmanteld en de mannen achter de schermen bleken niet van de geringste SAC-lui te zijn. Wapenhandel: toen in 1966 een trafik werd ontdekt, schoot een prominent SAC-lid commissaris Michel Salibert dood in een Parijse bar.
34. Zie: *Assemblée Nationale, rapport de la commission d'enquête parlementaire, sur les activités du SAC*, Tome I, p. 15-16, juni 1982
35. In: Serge Ferrand et G. Lecavelier in *Aux Ordres du SAC*, Albin Michel, Paris, 1982, p. 88-89
36. Opvallend is de overeenkomst in uitspraak tussen S.D.E.C.E. (uitgesproken S'DEC) en Société E.T.E.C. (uitgesproken S'TEC). Uiteraard werd de naam van de spookfirma om die reden gekozen.
37. In: *Dossier B comme Barbouze*, Patrice Chairoff (Calzi), p. 378
38. In: 'Les Condés de la bande de Charly', Claude Angeli, in, *Le Canard enchaîné* van 5.1.72; zie ook: Chairoff/Calzi, *B comme Barbouze*, p. 379
39. In: *L'Orchestre Noir*, Frédéric Laurent, éd. Stock, Paris 1978, p. 49
40. Het verhaal is samengesteld op basis van de getuigenissen van de moordenaars, zoals verteld tijdens het proces. De informatie komt uit: *Pourquoi Pas?*, 1.5.85 en 15.5.85; *Le Monde*, 28/29.4.85; *L'Express*, 10.5.85
41. In: *La Marseillaise*, 27 juli 1981
42. Della Chiaie was een goede vriend van onder meer Lopez Rega

43. In: Serge Ferrand, G. Lecavelier, *Aux Ordres du SAC*, Albin Michel, Paris, 1982, p. 90
44. In: onder meer *Le Monde* 29 juli 1981
45. In bijlage B.S. 28 december 1979, nr. 12656
46. In bijlage B.S. 12 februari 1976, nr. 1089
47. In bijlage B.S. 10 mei 1984, nr. 3133

HOOFDSTUK 4

1. In: *Encyclopédie des sectes dans le Monde*, Christian Plume, Xavier Pasquini, éd. Henri Veyrier, 1984, p. 332
2. In: *Das Neue Blatt*, 1971
3. Zie 2
4. Ambassades en/of delegaties in: Polen, België, Frankrijk, West-Duitsland, Monaco, Italië, Vaticaan, Engeland, Verenigde Staten, Argentinië, Brazilië, Peru, China, Filipijnen, Libanon, Malta, Paraguay, Zwitserland, Mexico, Denemarken, Australië, Maleisië. In: *Boletín Internacional de la Corona Azteca*, nr 72, 1984
5. Zie onder meer: *Instituto Internacional de Genealogia Heraldica y Federacion de Corporaciones afines Hoja Informativa*, Madrid, nr. 1, 1961
20. Zie: 19, p. 87
- * Zie: *D comme Drogue*, Alain Jaubert, éd. Alain Moreau, Paris, 1973, p. 208

6. In: *Corona Azteca, Boletín Internacional de la Corona Azteca*, nr 72, 1984, p. 18, 19, 20
7. In: *Faux Chevaliers, Vrais Gogos*, Patrice Chairoff, Jean-Cyrille Godefroy, Paris, 1985, p. 53
8. Adres: Mayor de Gracia, 92 1º 2a, 08012 Barcelona, Espana
9. Uit: *Kultureel tijdschrift*, nr., 1, februari-maart 1984
10. In: *Operatie Staatsveiligheid, de Staatsveiligheid en de WNP*, René Haquin, EPO, Berchem, 1984, p. 35
11. *Le Vif*, 7 maart 1985
12. In: *Corona Azteca, Boletín Internacional de la Corona Azteca*, nr. 72, 1984, p. 21
13. In: *Faux Chevaliers, Vrais Gogos*, p. 215, (zie 7)
14. *Historia del Temple Catalan*, Académie de Pontzen
15. Lijst van de grootmeesters van de 'Catalaanse Tempel' uit: *Chevalier Contemporaine, Casa Imperial Azteca, Service de Presse-Information*.
Pedro de Rovera.	1143
Berenguer d'Avinyo.	1149
Pedro de Ruyra.	1159
Arnaldo de Tarroxa.	1179
Ugo de Jofre.	1185
Arnaldo de Claramunt.	1196
Ramoin de Gurp.	1198
Pedro de Montagut.	1210
Guillem de Monredo.	1214
Aldemar de Claret.	1216
Pons de Mariscal.	1218
Guillem de Allanco.	1221
Francisco de Motpasat.	1227
Bernardo de Campas.	1230
Ramon de Patot.	1233
Ugo de Monllor.	1235
Ramon de Berenguer.	1238
Astruc de Claramunt.	1239
Guillem de Cardona.	1250
Guillem de Pontons.	1265
Anton de Castellinou.	1272
Pera de Moncada.	1276
Pera de Queralt.	1279

Berenguer de Cardona.	1291
Bartolomé de Belvis.	1312
(Gran Maestre Universal)	
Pedro de Queraf.	1318
Pédro de Grau.	1319
Ramon de Blanes.	1331
Bernado de Cabrera.	1347
Copnde de Ampurias.	1349
Francisco de Semenat.	1370
Père de Sancliment.	1387
Bernat de Boxadors.	1390
Guillem de Bellesca.	1409
Visconde de Cabrera.	1410
Almirante Ramon de Cabrera.	1434
Francisco de Ventallat.	1460
Bernardo de Codina.	1490
Luis d'Oms.	1495
Père Benet.	1508
Francisco de Perapertusa.	1526
Francisco de Pinos-Fonollet.	1537
Dionosio de Clariana.	1557
Valentin de Farrera.	1564
Galeran de Vallgornera.	1568
Montserrat Guardiola.	1570
Pedro de Cardona.	1592
Vicente de Grau-Gallego.	1593
Raimundo de Solere.	1645
Anton Ripoll.	1680
Anton de Rocaberti.	1691
Francisco de Matas.	1760
Geronimo Giron-Moctezuma.	1791
Bartolomé de Bosch-Castellana.	1800
Casimiro de Grau-Latorre.	1890
Armando de Bruguera.	1890
José-Maria de Castellvi.	1913
Consejo de Comendadores.	1936-1939
Consejo de Comendadores.	1940-1952
Principe Guillermo de Grau-Moctezuma (Elegido por el Consejo Supremo de Comandadores el 12 Avriil 1959).	
16. Bijlage <i>Belgisch Staatsblad</i> 12 juni 1969, nr. 3826	
17. In: brief van Staatsveiligheid van 23.7.69 aan toenmalig minister Vranckx. Nota: de extreem-rechtse sympathieën vanwege het 'UDIAC' bleven ten minste bestaan zolang Pirard voorzitter was (tot 1970)	
18. Hij is tevens houder van het Franse Casier Judiciaire Central n° 68.634 'comportant de nombreuses condamnations pour actes de nature à nuire à la Défense Nationale en France, d'étournement frauduleux, vol domestique, faux nom, faux et usage de faux, port public de faux nom, désertion maritime, infraction à la loi sur la protection morale de la jeunesse', in brief van de Staatsveiligheid dd. 23.7.69	
19. In: bijlage <i>Belgisch Staatsblad</i> , 1970 nr. 1373	
20. In: bijlage <i>Belgisch Staatsblad</i> , 1971 nr. 6263	
21. In: bijlage <i>Belgisch Staatsblad</i> , 1977 nr. 2176	
22. In: <i>Association Belgo-Hispanique</i> , périodique trimestriel, 20 ^e année, Oct. 1982, p. 9	
23. Brief dd. 18 augustus 1979	
24. Die vereniging is een vereniging zonder winstbejag, onder het voorzitterschap van François Gillon	
25. De statuten verschenen in de bijlage van het <i>Belgisch Staatsblad</i> van 1965 onder het nummer 3260	
26. Gesprek auteur dd. 6 mei 1986. Die verklaring werd me achteraf bevestigd door een 'vriend' van Lebon, die eveneens over dergelijke 'diplomatieke pas' beschikte	

27. In: *Association Belgo-Hispanique*, périodique trimestriel oct. 1982, p. 4
28. Statuten verschenen in het *Belgisch Staatsblad* in 1973 onder het nummer 3717
29. Op pagina 37
30. In: *Association Belgo-Hispanique*, oktober 1982, p. 9
31. *Diario de Barcelona*, 13 maart 1975
32. Naar *Tijdingen van de Orde*, tijdschrift van de Orde van de Roos en het Kruis van Jeruzalem
33. Gesticht als vzw: bijlage *Belgisch Staatsblad* van 20 februari 1968, nr. 971
34. In ondermeer: *De Post*, 15 februari 1981
35. Kerstboodschap van Harry van Uden van Ophoven aan zijn ridders in 1981
36. In: *Ridders van de Tempel*, deel 1
37. Rond april 1986 scheidde de Belgische afdeling van de 'Orde van de Roos en van het Kruis' zich af van Harry van Uden van Ophoven. De reden is mij niet bekend. De Belgische Tempeliers noemden zich voortaan 'Tempelorde in Vlaanderen'. Aan het hoofd hiervan kwamen twee oudgedienden van Harry te staan: de ex-grootkanselier Ludo Huybrechts (overleden in 1987), beheerder van maatschappijen en Antwerps high-society figuur; en ex-landscommandeur Matthieu Driessen, architect en voorzitter van het IJzerbedevaartcomité voor Limburg.

HOOFDSTUK 5

1. Beide personen stichtten in 1981 de Spaanse firma S.A. Combigargo, die een handelsvloot uitbaat van en naar het Afrikaans continent.
2. 'Nationale juridicties' in: Armenia, Australië, Oostenrijk, België, Bulgarije, Canada, Denemarken, Groenland, Engeland, Finland, Frankrijk, Georgië, West-Duitsland, Hongarije, Ierland, Italië, Malta, Nederland, Nieuw-Zeeland, Portugal, Rhodesië, Roemenië, Rusland, Schotland, Zuid-Afrika, Spanje, Zweden, Zwitserland, Verenigde Staten, in: *Constitutional Decrees*, 1979, p. 17
3. In: *Constitutional Decrees*, 15 mei 1979, Decree nr. 55
4. Leden van de 'Junta' zijn: (per 30 juni 1985) Alberto Daveno; Antonio Spada; Mario-Enrico Viona, graaf van Bastide; don Giovanni en Pietro, hertogen van Caffarelli; Michel de Gorski
5. Decreet van 30 juli 1791
6. *Osservatore Romano* 1516 april 1935
7. De geschiedenis van de Orde wordt gegeven aan de hand van volgende werken:
 - *La Chevalerie*, Philippe du Puy de Clinchamps, Que sais-je? P.U.F. Paris, 1961
 - *Ordres & Contre-Ordres de Chevalerie*, Arnaud Chaffanjon & Bertrand Galimard Flavigny, Mercure de France, Paris, 1982
 - *Aperçu historique sur l'Ordre Militaire et Hospitalier de Saint-Lazarre de Jérusalem*, Imprimerie Dessaint, Doullens
 - *The Opponents of St. Lazarus*, in *Armorial*, november 1962
 - 'The Orders of St. John and St. Lazarus of Jerusalem in Great Britain' in, *The Armorial*, augustus 1963
8. In: *Memento du Chevalier de Saint-Lazare de Jérusalem*, Paris, 1974
9. Op 19 augustus 1982 verschenen de statuten van de Belgische afdeling in de bijlage van het *Belgisch Staatsblad* (nr. 8970). Onder de stichters: Paul Pourbaix, prins Marescotti Ruspoli di Poggio Suasa, baron Philippe Gillès de Pélichy, graaf Rodolphe de Brouchoven de Bergeyck
10. Zie: *Opus Dei in België*, André Van Bosbeke, EPO, Berchem-Antwerpen, 1985, p. 70, 71, 89, 93, 106
11. In: *L'Empire Moon*, Jean-François Boyer, Ed. La Découverte, Paris, 1986, p. 69, 70 en verder
12. In: *L'Empire Moon*, p. 81 en interview in blad van de Moon-sekte
13. Oktober 1982, p. 29, 30
14. Overgenomen in *Vrij Nederland*, 11 september 1982
15. In: *Deutsche Tagespost*, 8, November 1983
16. Ook wel de 'Cercle Pinay' genaamd, naar de eigenlijke stichter van het genootschap, Frankrijks vroegere sterke man, Antoine Pinay. Hij werd op 6 maart 1952 tot 'président du Conseil' en 'ministre des Finances' van Frankrijk benoemd. Pinay had eveneens een

- aardig handje in de machtswissel ten voordele van generaal de Gaulle
17. In: V, Pierre Péan, Fayard, Paris 1984, p. 55 tot 95
 18. In: V, Pierre Péan, p. 80, 81
 19. Het is ook in deze kringen dat het zogeheten 'snuffelvliegtuigen'-schandaal zich heeft afgespeeld. Hierbij werd het Franse staatsbedrijf ELF-ERAP voor miljoenen franken opgelicht. Een zichtbaar acteur was graaf Alain de Villegas de Saint-Pierre Jette, lid van de AESP. Péan staaft de hypothese als zou het geld hebben gediend om de acties van de 'Cercle Violet' en aanverwanten te financieren.
 20. In: *L'Année Princière dans le monde 1985*, Arnaud Chaffanjon, éd. Denoël 1985
 21. In: *Enquête et Reportages*, Renifleurs, nr. 1, maart 1985. Lijst van 1978
 22. *L'Histoire du Noble Ordre de la Toison d'Or*, Luc Hommel, Ed. Universitaires, Les Presses de Belgique, Bruxelles, 1947. p. 13, 14, 15
 23. Zie 22, p. 10
 24. Lijst per november 1985, uit: *Point de Vue*, nr. 1945, 8.11.85
 25. In: *Naissance d'un Continent, une histoire de l'Europe dite à Guy de Chambure, Otto de Habsbourg*, Grasset 1975, p. 20, 21
 26. *Ibidem*, p. 23, 24
 27. *De Standaard*, interview, 20 september 1984
 28. Zie (27)
 29. Zie (25)
 30. Voor meer informatie: zie *Opus Dei in België*, André Van Bosbeke, EPO, Berchem-Antwerpen, 1985, p. 130-138
 31. In onder meer: Pierre Péan, V. (zie 17) Witte vrijmetselaars: naam die aan het Opus Dei wordt gegeven naar aanleiding van de betrokkenheid van de organisatie in allerlei schandalen
 32. Zie ook: *Humo*, 15 september 1983, 'Hun wil geschiede'. Bijvoorbeeld: de prins Antoine de Ligne is gehuwd met de dochter van Groothertogin Charlotte van Luxemburg; graaf Charles de Limburg Stirum is de oom van graaf Evrard de Limburg Stirum, die gehuwd is met prinses Hélène d'Orléans, dochter van de graaf van Parijs, troonpretendent van Frankrijk
 33. Bijvoorbeeld: de vader van Antoine de Ligne, prins Eugène de Ligne; de broer van Charles, graaf Thierry de Limburg Stirum
 34. In onder meer: *De Morgen*, zaterdag 22 september 1984, maandag 24 september 1984
 35. De Junge Europa Studenteninitiatie, de JES
 36. *Point de Vue*, 6 februari 1981, nr. 2010
 37. Graaf Daniël Le Grelle is grootmeester van de 'Orde van de Papegay', gesticht op 1.7.75 om 'verdiensterlijke confrères te eren en te vereren, die zich op een of andere wijze verdienstelijk hebben gemaakt of nog maken op het gebied van het schutters- en gildewezen...'. In: Orde van de Papegay, samenvatting der statuten.

HOOFDSTUK 6

1. De riddering, aanhangsel banket, ging door te Moerkerke op zondag 29 juni 1986
2. Gesprek auteur dd. 25 maart 1986
3. Zie: in, *De Mooiste Jaren van een Generatie*, Walter De Bock, EPO, Berchem-Antwerpen, 1982, p. 25
4. Zie: *Wie is wie in Vlaanderen*, 1985-1989, Rik Decan, Uitgeverij BRD Brussel, 1985
5. In: *De Orde van Malta*, René della Faille de Waerloos, Belgische Vereniging van de Leden van de Soevereine Militaire Orde van Malta vzw, Brussel, 1980, p. 17
6. In (5) p. 5.
7. In (5)
8. In onder meer: *History of the hereditary government of the Sovereign Order of Saint-John of Jerusalem, Knights of Malta, sec. ed. 1048-1970*, Colonel Thourot-Pichel, Maltese Cross Press Publishers, Shickshinny, 1970
9. De geschiedenis van de Orde is gebaseerd op verscheidene schrijfsels, waaronder:
 - *History of the Hereditary Government of the Sovereign Order of Saint-John of Jerusalem, Knights of Malta, sec. ed.*, Colonel Thourot-Pichel, Maltese Cross Press Publishers, Shickshinny, 1970
 - *La Chevalerie et les Aspects Secrets de l'Histoire*, A. Gautier-Walter, La Table Ronde,

Paris, 1966

- Richard Barber, *The Knight and Chivalry*, Cardinal, London, 1974
- *Sovereign Order of Saint-John of Jerusalem*, Edition Russian Grand Priory of Malta, 1972
- Claire Eliane Engel, *Les Chevaliers de Malte*, Les Presses Contemporaines, Paris, 1972
- Peyrefitte Roger, *Chevaliers de Malte*, Flammarion, Paris, 1957
- *Ordres et Contre-ordres de Chevalerie*, Arnaud Chaffanjon & Bertrand Galimard Flavigny, Mercure de France, Paris, 1982
- *De Orde van Malta, Belgische Vereniging der leden van de Soevereine Militaire Orde van Malta*, René della Faille de Waerloos, Brussel, 1980
- *Dictionnaire Pittoresque des Milices & Ordres Chevaleresques*, A. Girond-Flandres
- 10. In (8) p. 40-41
- 11. In (8) p. 54
- 12. In (8)
- 13. In: *Faux Chevaliers, Vrais gogos*, Patrice Chairouff, Jean Cyrille Godefroy, Paris, 1985, p. 153
- 14. In: *Mise au point concernant les groupements divers utilisant les dénominations de: Ordre de Saint-Jean de Jérusalem, Chevaliers de Malte, Hospitaliers de Malte*, éd. juni 1982
- 15. In: *Manifest des Hospitaliter-Ritterordens*, A.G. Homblé, herausgegeben vom Konvent des Grosspriorates Europa des Hospitaliter-Ritterordens im Ordensverlag, 1973, p. 20-22
- 16. In: *Idem*, p. 20, 22
- 17. In: 'Geschiedenis van de voormalige Kommanderij Slijpe der tempeliers en ridders van Malta', Gilbert Jansseune (die tot ridder werd geslagen), *Eigen Erf*, 1970, p. 70-71 (Dienst voor Toerisme, Middelkerke)
- 18. Die ruzie komt trouwens ook tot uiting in de bijlagen van het *Belgisch Staatsblad*:
 - 1- In 1967 (nr. 3449) worden de statuten van de 'Kommanderij Vlaanderen-Soevereine Orde van Sint-Jan van Jerusalem Hospitaalridders' gepubliceerd
 - 2- In 1974 (nr. 8729) verschijnen de statuten van de 'Priorij der Lage Landen - Hospitaalridders van Sint-Jan van Jerusalem'. Onder de stichters, leden van 1.
 - 3- In 1975 (nr. 2366) wordt 1 ontbonden en de nog beschikbare fondsen overgemaakt aan 2.
 - 4- In 1977 (nr. 409) verschijnen de statuten van de 'Caritatieve Werken van de Prefectura Flandriae der Soevereine Orde van Sint-Jan van Jerusalem', later omgevormd tot 'Prioratus Flandriae'. Onder de leden, leden van 1.
 19. Volledige tekst van die Keure: 'De Prince is een orde, die tot doel heeft, de studie, de beleving en de uitbouw van de Nederlandse aard in het persoons-, gezins- en gemeenschapsleven. Stijl der orde: Geloof in de eenheid en de zending van de cultuur der Nederlanden. Voornaam optreden en bewuste verbondenheid met de gemeenschap. Hechte kameraadschap, die geeft en die eist. Trouw en tolerantie naar Oranje's geest'.
 20. *Extreem-rechts en de Staat*, W. De Bock, J. Cappelle, e.a., EPO, Berchem-Antwerpen, 1981, p. 104
 21. Gewijzigde tekst, Protea, Vlaams-Zuidafrikaanse contactclub, verantwoording, 1977
 22. Bijlage *Belgisch Staatsblad*, nr. 741
 23. Of, volgens andere bronnen, de 44ste grootmeester, al naar gelang de tellingsprocedure
 24. *History of the Hereditary Government of the Sovereign Order of St John of Jerusalem, Knights of Malta, sec. ed.*, Colonel Thourot-Pichel, Maltese Cross Press Publishers, Shickshinny, 1970, p. 193
 25. De synode herzag later haar standpunt: in 1981 kanoniseerde de synode de Russische keizerlijke familie als martelaars van het bolsjevisme.
 26. Serge Dumont schrijft in zijn boek *De Huurlingen* (EPO, Berchem, 1983) dat de John Birch Society in feite de dekmantel is van de Ku Klux Klan (p. 165). Ook de KKK beschikt over een ridderorde: de 'Invisible Empire of Knights', gedirigeerd door de 'Imperial Sorcerer' Bill Wilkinon
 27. Zie: *L'Empire Moon*, Jean-François Boyer, éd. La Découverte, Paris, 1986, p. 202, 203
 28. In (8) p. 192
 29. Gegevens werden geput uit:

- BIIC 12, sept. okt. 1982, Sociétés occultes et Services secrets, Jonathan Marshall (adj. hoofdred. Inquiry, Washington DC)
- Thourot-Pichel, zie (8)
- David Martin, *Wilderness of Mirrors*, Harper & Row, New York 1981
- Guy Richards, *Hunt for the Czar*
- Anthony Summers, *The File on the Tsar*
- Guy Richards, *Imperial Agent*, Devin Adair, New York, 1966
- 30. Victor Marchetti in, *Their will be done*, Marin A. Lee, Mother Jones, juli 1983
- 31. de Italiaanse spionagediensten stelden bijvoorbeeld dat de CIA het conclaaf had afge-
luisterd
- 32. In Mother Jones, (zie 30)
- 33. Adolbert Krims, *Kardinaal Wojtyla, Paus en Politicus*, In de Knipscheer, Haarlem-
Brussel, 1985, p. 285
- 34. Dit stuk is samengesteld aan de hand van het artikel van Vaticaan-kenner Martin A.
Lee in Mother Jones, *Their will be done*, gepubliceerd in juli 1983. Ik verwijs eveneens
naar het boek van Adalbert Krims, *Kardinaal Wojtyla, Paus en Politicus*, In de Knip-
scheer, Haarlem-Brussel, 1985. Krims was godsdienstleraar en bekleedde leidende func-
ties in de Oostenrijkse katholieke jeugdbeweging, vooraleer hij zich als journalist op reli-
gieuze vraagstukken en de Derde Wereld stortte.
- 35. Martin A. Lee, *Their will be done*, Mother Jones, juli 1983
- 36. Pius XII voerde een hevig anti-communistische politiek; in 1949 bijvoorbeeld voerde
hij het algemene excommunicatiedecreet in, waarbij iedereen die met het communisme
flirtte onmiddellijk in de ban van de kerk werd geslagen
- 37. In: *Kardinaal Wojtyla, Paus en Politicus*, Adalbert Krims, In de Knipscheer, Haar-
lem-Brussel, 1985, p. 282, 285
- 38. In: *Le Monde*, 6.2.1985 (toespraak in Peru tijdens reis 26 jan. - 6 febr.)
- 39. In: *International Herald Tribune*, 11.1.1984
- 40. In: *Die Presse*, 13.1.84
- 41. In: *National Catholic Reporter*, 23 mei 1986, 'The Shady Chivalry of the Knights of
Malta': en: *Le Monde Diplomatique*, octobre 1986; 'La Croisade des chevaliers de Malte'
- 42. Zie (41)
- 43. In (33), p. 285
- 44. In (33), p. 156, 157
- 45. In: *Der Spiegel*, 20.8.84
- 46. In: *Frankfurter Rundschau*, 26.11.84
- 47. *National Catholic Reporter*, *Washington Post*, *New York Times*, 20 mei 1984
- 48. In: (33), p. 158
- 49. *National Catholic Reporter*, 23 mei 1986
- 50. Zie (49)
- 51. Zie (49)
- 52. Vrij naar: *Dynastie*, nr. 4, november 1975
- 53. In: *L'ordre de la Noblesse*, nr 3, 1979 LXXXVII
- 54. Zie (35)
- 55. Diplomatieke betrekkingen (1980) met: de Heilige Stoel, Oostenrijk, Spanje, Italië,
Malta, Portugal, San Marino, Benin, Kameroen, Ivoorkust, Egypte, Ethiopië, Gabon,
Opper-Volta, Lesotho, Liberia, Mauritanië, Mauritius, Niger, Senegal, Somalia, Togo,
Argentinië, Bolivia, Brazilië, Chili, Columbia, Costa Rica, Cuba, El Salvador, Ecuador,
Guatemala, Haiti, Honduras, Nicaragua, Panama, Paraguay, Peru, Dominicaanse Rep-
ubliek, Uruguay, Venezuela, Libanon, Filippijnen. In: Orde van Malta, René della
Faille de Waerloos, Belgische Vereniging der Leden van de Soevereine Militaire Orde
van Malta vzw, Brussel 1980
- 56. Vertegenwoordigers of afgevaardigden in België, Verenigde Staten, Frankrijk, Mo-
naco, Zwitserland, Duitse Bondsrepubliek en bij de Europese Raad te Straatsburg, bij de
Unesco te Parijs, bij het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchte-
lingen, bij het Internationaal Comité van het Rode Kruis, bij de Wereldgezondheidsorga-
nisatie, bij het Intergouvernementeel Comité voor Europese Inwijkingen te Genève, bij
het Internationaal Instituut voor Mensenrechten te San Remo, bij de Organisatie van
Centraalamerikaanse Staten te San Salvador
- 57. Het hoofdstuk is samengesteld aan de hand van volgende werken:

- *Les Chevaliers de Malte*, Claire Eliane Engel, Les Presses Contemporaines, Paris, 1972
(de Russische perikelen)
- *Chevaliers de Malte*, Roger Peyrefitte, Flammarion (de Vaticaanse perikelen)
- *Their will be done*, zie (35)
- *Paus en Politicus*, zie (35)
- *L'année Princière, 1985*, Arnaud Chaffanjon, éd. Denoël, Luçon 1985 (het huwelijk
Alexandra-Riesle)
- *Opus Dei in België*, André Van Bosbeke, EPO, Berchem, 1985 (het huwelijk Alexan-
dra-Riesle)
- 'Hun wil geschiede: De Belgische tak van de Orde van Malta', *Humo*, 15 sept. 1983
- *Ordres & Contre-ordres de chevalerie*, Arnaud Chaffanjon & Bertrand Galimard Flavig-
ny, Mercure de France, Paris, 1982
- *Winkler Prins Encyclopedie*
- krantenberichten in voornamelijk *Het Volk*, in verband met de Vaticaanse perikelen na
de tweede wereldoorlog, zaterdag 26 februari 1955
- 'L'Ordre de Malte et la Noblesse de L'île' in, *L'Ordre de la Noblesse*, baron Serge de
Hübsch de Grossthal, nr. 3, 1979, p. LXXVII
- 58. Brief 28.5.84 get. gevolmachtigd minister Deschamps
- 59. Bijlage BS 21 september 1978 nr. 8361 par. 1 van art. 2
- 60. Zie vooral: *De 200 rijkste families*, René De Preter, EPO, 1983
- 61. Zie: *De 200 rijkste families*, René de Preter, EPO, 1983
- 62. Zie: *Humo*, 15 sept. 1983

HOOFDSTUK 7

1. In: *God's Banker*, Rupert Cornwell, Counterpoint, London, 1983, p. 45
2. In: Relazione della Commissione Parlamentare d'inchiesta sulla Loggia Massonica P2,
12 juli 1984, p. 59-60
3. Italiaanse Parlementaire Commissie, eindrapport 1984, pagina's 152-155
4. 2 augustus 1980
5. Overgenomen uit *De CCC, De staat en het terrorisme*, Jos Vander Velpen, EPO, Ber-
chem, 1987, p. 20
6. *Karol Wojtyla, Paus en Politicus*, Adalbert Krims, In de Knipscheer, 1985, p. 300
7. *Het Vaticaan, geld en macht*, Frédéric Hacourt, EPO, 1985, p. 76
8. *Kurier* 1.3.83
9. (6) p. 304
10. (6) p. 300
11. In: *Their will be done*, Martin A. Lee, Mother Jones, juli 1983. Lee zegt ook dat Con-
tinentaal Illinois aandelen bezit van een Opus Dei-bank in Barcelona
12. (6) Krims, p. 301, 302
13. Martin A. Lee, Mother Jones, juli 1983
14. In: Frédéric Hacourt, p. 81, zie (7)
15. (6) p. 303
16. (6) p. 306
17. De Banco Ambrosiano had participaties in Bafisud
18. Frédéric Hacourt, p. 84, zie (7)
19. (7) p. 84
20. Een van de financiers op het lijstje was Oberdan Sallustro. Hij werd in nooit opgehel-
derde omstandigheden gekidnapt en vermoord. Trouwens, ook de directeur van het pers-
agentschap werd later vermoord.
21. Hacourt, p. 85 zie (7). Dat wordt bevestigd in het rapport van de Italiaanse Parlemen-
taire Commissie op p. 98, 107-109, 113, 114, 118, 120-125, 127, 140
22. In rapport p. 59-103
23. In: BIIC 12, sept.-oct. 1982 p. 14
24. Uit het rapport van de Italiaanse Parlementaire Commissie blijkt bijvoorbeeld dat
CIA-man John Mc Caffery in dit kader mee gezorgd heeft voor Gelli's opgang in P2; p.
117-118
25. In *Nome della Loggia*, Gianni Rossi & Francesco Lombassa, Napoleone, Roma,
1981, p. 105

26. p. 117, zie (25)
27. p. 131, zie (25)
28. Guarino beschermde zijn vriend Sindona door dik en dun. Hij herleidde Sindona's moeilijkheden tot een communistisch complot.
29. Panorama, Milaan, 10 augustus 1981
30. Zie hoofdstuk 'De ridders van de Tempel', Deel I
31. Verklaring door Gelli afgelegd naar aanleiding van het faillissement van de 'Banca privata Italiana' van Sindona (1981), in documentatieboeken van Parlementaire onderzoekcommissie, Tome I, p. 135
32. Rapport p. 102, 103
33. Adressen werden ontdekt bij de huiszoeking bij Gelli
34. In onder meer: *In Nome della Loggia*, Gianni Rossi & Francesco Lombassa, Napoleone, Roma, 1981, p. 49-53
35. *Bulletin d'Information*, n° 4
36. Charte art. 7.
37. *Bulletin d'Information*, n° 6
38. Brief gedateerd Porto, 26.6.78
39. Zie: 'Ridders van de Tempel', Deel I.
40. In: *Bulletin d'Information*, n° 5, p. 26
41. zie (40)
42. LP Crusader, Song Crusader, Chris de Burgh, 1979, vertaling
43. *Bulletin d'Information*, n° 4, p. 36-37
44. *Bulletin d'Information*, n° 5, p. 11

HOOFDSTUK 8

1. Zaterdag 18 januari 1986
2. De Saint-Hilaire is een populaire schrijver over zogeheten mysterieuze zaken in onze geschiedenis. Hij heeft een zekere roem opgebouwd in het esoterisch riddersmilieu en geeft er voordrachten. Van zijn hand zijn werkjes als 'Atlas du Mystère', 'La Flandre Mystérieuse', 'La Belgique Mystérieuse', enzomeer
3. Zie: *Aux ordres du S.A.C.*, Serge Ferrand, G. Lecavelier, Albin Michel, Paris, 1982, p. 92
4. Idem (3)
5. In: *Faux Chevaliers Vrais Gogos*, Patrice Chairhoff, Jean-Cyrille Godefroy, Paris, 1985, p. 86-87
6. (5) p. 50
7. In: OMESA, 1980 en *Mouvements Religieux*, nr. 37, p. 5, 6
8. Zie: Hoofdstuk II: Ridders van de Nacht
9. *Les Chevaliers Hospitaliers de l'Ordre de Saint-Jean de Jérusalem à l'Ordre de Saint-Jean-Baptiste d'Amérique*, B. Lambré, Ed. Waterloo, 1976
10. In b.v. Chaffanjon & Flavigny, *Ordres & Contre-Ordres de Chevalerie*, Mercure de France, Paris, 1982, p. 214
11. *Aux ordres du SAC*, Serge Ferrand, G. Lecavelier, Albin Michel, Paris, 1982
12. interview: 14 mei 1986
13. in brief met referentie H. Fonderpm- 6.8.70; Sectie A/O-D.G.3470
14. (5) p. 208
15. Roger Peyrefitte, *Tableaux de chasse ou la vie extraordinaire de Fernand Legros*, Albin Michel, Paris, 1976, p. 52, 5
16. The Interallied Distinguished Service Cross, The Interallied Distinguished Service Medal, The George Washington Cross, The Swords of Marshal Bernard Montgomery, The medal of Kosciuszko en Pulaski, Croix Mérite Jeanne d'Arc, Médaille Mérite Maréchal Foch, The Commemorative War Medal of General Eisenhower, enzomeer...
17. Zie (10) p. 217
18. document in mijn bezit
19. stichting 1973: bijlagen *Belgisch Staatsblad*, 15 maart 1973, nr. 1723
20. Zie hoofdstuk: *Ridders van Sint-Jan*
21. Zie (11)
22. Document in bezit van auteur.

23. Périodique n° 1 du 15 janvier 82
24. In: *La France des Sectes*, Fanny Cornuault, Tchou, Paris, 1978, p. 165
25. Pierre Mariel, *Les Sociétés Secrètes mènent le monde*, Albin Michel, Paris, 1973
26. In: Roger Facon en Jean-Marie Parent, *Sectes, Sociétés Secrètes Aujourd'hui, Le complot des ombres*, Ed. Alain Lefevre, 1980, p. 186
27. In: *Encyclopédie des Sectes dans le Monde*, p. 421
28. Cagoule: monniksmantel met kap, waarin twee gaten voor de ogen
29. Via de organisatie F.U.D.O.S.I. die A.M.O.R.C. als enige echte Rozenkruisersbeweging aanwees
30. Grasset, Paris, 1979
31. *Sectes & Sociétés Secrètes Aujourd'hui*, Facon & Parent, éd. Alain Lefevre, 1980, p. 188-189
32. *Europe Magazine*, nr 1173, 28.11.1967
33. p. 201, 202, Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam, 1973. Oorspronkelijke titel: *Cults of unreason*, uitgave George G. Harrap & Co Ltd, London, 1973
34. Zondag 5 oktober 1986

HOOFDSTUK 9

1. Zie ook: Echte Ridders
2. *Annuaire de la Chevalerie*
3. *Croix de Gueules*, nr. 26, p. 7
4. *Croix de Gueules*, nr. 88, p. 36, 37
5. *Magistère Information*, 15 sept. 1977, nr. 166
6. Het gaat hier specifiek om Philippe Leroy en Gerard Mahu
7. Dat wordt bevestigd in *Chevaliers*, een uitgave van de Militia. Er wordt onder meer melding gemaakt van een kapittel van de Orde te Rome in november 1975 in bijzijn van pater Morlion
8. *De mooise jaren van een generatie*, Walter De Bock, EPO, Berchem, 1982, p. 51, 52
9. Het leggen van mijnen in Nicaraguaanse havens
10. In *Chevaliers*, nr. 28, 4de trimester 1975
11. Communication du Grand-Maître au Chapitre du 5 janvier 1969 - L'Action de l'Ordre
12. Brief dd. 26 juli 1974
13. In: Pierre Péan, V. Fayard, Paris, 1984, p. 79
14. Zie statuten bijlagen *Belgisch Staatsblad* 22 sept. 1960, nr. 3764
15. Ordre des Chevaliers du Rouvre, Constitution, art. 9.5.a, b, c
16. Jacques Jonet, Richard Van Wyck, Vincent Van den Bosch, Robert Remy
17. *Extreem-rechts en de Staat*, Serge Dumont, EPO-Berchem, 1981, p. 132
18. (17) p. 129
19. Cercle Royal la Concorde, Cercle Royal La Philotaxe, International Club of Flanders
20. Club Saint-Denis, University Club of Montreal, University Club of Toronto
21. Taipei-International Businessman's Club
22. Maxim's Business Club, The Travellers, Union Interallié
23. Cosmos Club, The Lotos Club
24. Kildare Street and University Club
25. Circolo dell'Unione
26. International Sporting Club
27. Gremio Literario
28. Salisbury Club
29. The Royal Bachelor's
30. Traveller's Club, The Royal Automobile Club, Brodi's
31. De CSC, de franstalige vleugel van het ACV
32. André Saint-Remy stierf in 1984 op 71-jarige leeftijd
33. *Extreem-rechts en de staat*, Serge Dumont, EPO-Berchem, 1981, p. 133
34. Voor meer details, zie: *Kirschen & Co*, André van Bosbeke en Jan Willems, EPO, Berchem, 1987, p. 104-111
35. Ondermeer bij CEPIC-senator Noël de Burlinx, alsook bij onderzoeksrechter Lambeau die belast was met het dossier CEPIC-PDG (de firma van de Bonvoisin)

36. Onder meer: ex-CEPIC voorzitter Georges Henrard; ex-CEPIC-politiek secretaris Michel Fripiat; ex-CEPIC adj.dir. studiecentrum CEPIC Bernard de Closset...
37. nr. 2624
38. Voor meer details: zie *Star Wars*, EPO, 1986, Patrick De Boosere, Robby Berloznik
39. Verklaard op 17 juni 1981 tijdens een debat van de 'Cercle des Nouveaux Economistes'
40. Zie Frans De Smet, DM 12 okt. 1985
41. Zie vooral: *L'Empire Moon*, Jean-François Boyer, La Découverte, Paris, 1986, p. 239-259
42. US Council for World Freedom
43. Immobiliën, bedrijven, restaurantketen, kranten, wapenhandel... zie: Boyer en ook De Morgen zaterdag 15 juni 1985. In 1982 werd Moon zelf veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens fiscale fraude (162.000 dollar tussen 1973 en 1975)
44. *Knack*, 25 sept. 1985
45. Zie (44)
46. Onder meer: 1985, Parijs, Hotel Méridien
47. *Knack*, 25 sept. 1985
48. juli, aug, 1984, *Vox Vitae*. Over Pro Vita, zie ook: *Opus Dei in België*, André van Bosbeke, EPO, Berchem, 1985

HOOFDSTUK 10

1. Zie: *Historia Special, Les Chevaliers Teutoniques*, nr. 403bis, 1980; *Ordre et Contre-Ordres de chevalerie chaffanjon*, Paris, 1982, p. 68-73
2. Oprichtingsstatuten in bijlage *Belgisch Staatsblad* 1983 nr. 7879
3. *Operatie Staatsveiligheid, De Staatsveiligheid en de WNP*, René Haquin, EPO, Berchem, 1984, p. 81
4. Zie (3) p. 5
5. Op maandag 25 mei 1987 werd Barbier veroordeeld voor de moorden.
6. Zie: *Extreem-rechts en de staat*, EPO, 1981, p. 132
7. Zo onder meer: 'Les Amis de l'Isle de Pacques': Vincent Vanden Bosch is er ondervoorzitter; Mercier is er bestuurder
8. *De Morgen*, 20 juni 1981
9. Zie (3) p. 34
10. Zie (3) p. 122
11. Zie (3) p. 113

HOOFDSTUK 12

1. In: l'Annuaire de l'Isle de Malte, 1970
2. In: *Faux Chevaliers, Vrais Gogos*, Patrice Chairoff, Jean-Cyrille Godefroy, Paris, 1985, p. 222
3. Zie (2) p. 161
4. Bijlagen *Belgisch Staatsblad*, 1978, nr. 6011, art. 2
5. Zie (4) art. 3
6. *Het Laatste Nieuws*, 29 mei 1985
7. Uit: *S.O.S.J. Observer*, nr. 9-10, April 1980, Editorial
8. Zie ook: *Kirschen & Co.*, p. 101, 102, 103 en p. 110, 111, André Van Bosbeke en Jan Willems, EPO-Berchem, 1987
9. *Knack*, 12 maart 1986
10. Verklaring van een getuige
11. Bijna letterlijk overgenomen uit *Kirschen & Co*
12. *Pourquoi Pas?*, 26 november 1986
13. Boudewijn De Groot, Heksensabbath, uit LP 'Nacht en Ontij'
14. Zie 'Echte ridders'
15. Brief 24 juli 1985.
16. autentiek, DM 27 februari 1986. De Morgen sprak van een 'onherkenbare face-liit'
17. In: Annuaire de l'IRD, 1979
18. In: IRD, 1979 en *Who is who in Europa*, 1981

19. *The Observer*, 19.4.87
20. In *Cahiers Diplomatiques*, een uitgave van het IRD, n° 1, 1978; voor Lebon, zie: 'Echte ridders'
21. Art. 2 in: *Cahiers Diplomatiques*, n° 1, 1978
22. Zie (2) p. 21, 22... Wat de decreten betreft: het gaat hier om een eenvoudige declaratie als vereniging zonder winstoogmerk in de VS
23. Zie (2) p. 228, 229
24. Uit: Constituties, p. 8
25. Chairoff, *Dossier B comme Barbouze*.
26. Serge Ferrand & Lecavelier, *Aux Ordres du S.A.C.*, Albini Michel, Paris, 1982, p. 231, 232
27. *Pourquoi Pas?* 17.8.83
28. Zie (27) en eigen documentatie
29. *La Libre Belgique*, 8 juni 1983
30. *Enquêtes et reportages* nr 1, maart 1985, p. 25. Mungo was secretaris-generaal van de Mouvement d'Action pour l'Union Européenne en délégué général voor de 'Académie Européenne des Sciences Politiques'. In beide organisaties zwaait Otto de plak.
31. brief 15.9.86
32. hij was lid van het 'Comité de soutien aux luttes de libération africains et arabes' en verantwoordelijk uitgever van het blad van het comité: Africarabia
33. *Demain le Monde*, n° 18, 17.11.77
34. In: *Vox Europae* n° 28, mars 1976, het 'bulletin de liaison' van de 'Parti Européen'
35. *De Kreeft*, 1981, Masereelfonds, Gent, p. 67
36. een vzw, gesticht in 1976, bijlage *Belgisch Staatsblad* nr. 6504
37. *L'Orchestre Noire*, Frédéric Laurent, éd. Stock, Paris, 1978, p. 133
38. Zie (37) p. 133
39. Zie (35) p. 65
40. *Droit de Vivre*, uitgave van 'Ligue Internationale contre le Racisme et l'Antisémitisme', februari 1985, n° 508
41. Zie: FIDH oct. 81, n° 13
42. Walter Kunnen was er voorzitter van
43. *Dunkelmänner der Macht*, Jürgen Roth, Berndt Ender, Lamuv Verlag, Bornheim-Merten, 1924, p. 50
44. Ze stichtten tesamen: 'Centre Européen de Coopération Technologique', BS 16.7.81
45. *Damocles*, april 1982, n° 4
46. DELIPRO: Centre d'Aide au Développement dans la Liberté et le Progrès, Rue de Naples 39, 1050 Bruxelles
47. In: CCMM-Paris, les sectes, p. 9-12, Paris, 1986
48. *Liberté*, juli 1982. De auteur van het artikel is Charles Sibenaler, een compaan van Dessart, ook betrokken bij het IRD
49. Anastasia van Anatole Litvak, met Ingrid Bergman en Yul Brunner (Amerika, 1956). Anastasia, die laatste Tsarentochter van Falk Harnack, met Lilli Palmer (Duitsland, 1956)
50. Fayard, Paris, 1982. Ook een Spaanse versie verscheen: 'Yo, Alexis, bisnieto del Zar', Plaza & Janes
51. uitspraken: Tribunal de Grande Instance de Paris, 9 mei 1983 en 2 juli 1986
52. Zie document p. 341
53. Document in bezit van auteur
54. *Gazet van Antwerpen*, 3031 mei 1981
55. Zie (50) p. 49
56. In: *Les Brigades Noires*, Serge Dumont, EPO, 1983
57. in: *L'Orchestre Noir*, Frédéric Laurent, éd. Stock, Paris, 1979
58. Zie (50) p. 317
59. Zie (57) p. 318
60. Zie (57) p. 301, 311, 318, 356-357, 359, 362, 391, 401. Zie ook: *Tiempo*, 3.6.85
61. *Tiempo*, 3.6.85
62. *De Standaard*, 7 mei 1982
63. Zie wat Torres Rojas betreft: El Golpe, Julio Busquets, Miguel A. Aguilar, Ignacio Puche, Editorial Ariel, Barcelona, 1981, p. en: *La Noche de Tejero*, José Oneto, Editorial Planeta, Barcelona, 1981. Wat de bindingen van de advocaten betreft: zie: *Tiempo*,

3.6.85 en *De Standaard*, 30 sept. 1981. De Italianen: Mauro Meli, brein achter de moord op rechter Occorsio; Claudia Papa; Bruno Luciano Estéfano

64. Zie (63)
65. Recht op antwoord: *Tiempo*, 29.7.85
66. Zie: *Encyclopédie des Sectes dans le monde*, p. 174
67. Zie (2) p. 178
68. Brief 19 februari 1974
69. *Wall Street Journal*, 9.9.85
70. Zie (2) p. 170
71. Zie (2) p. 167
72. TV-Panorama, 11.1.1972
73. In: o.m. *Stern*, 24.10.71; Chaffanjon, p. 207-208
74. Verklaring in *Tiempo*, 29.7.85
75. *Heraldo Espanol*, 13-19 januari 1982
76. Donderdag 11 december 1986
77. In onder meer: *Le Soir*, 3 oktober 1969
78. Origineel geconfisceerd door ministerie van Buitenlandse Zaken, bevindt zich in dossier nr. P.R. 21.98.29.386 (ministerie van Justitie)
79. Parquet: N° 21.98.29.3869, Greffe n° 900
80. In interview: *Heraldo Espanol*, 13-19 januari 1982
81. Gegevens mij beschikbaar gesteld door de 'Association des Descendants de la Noblesse Russe en Belgique'
82. Brief 25 november 1986
83. Akte nr. 1721, 30 jan 1986, bijlagen *Belgisch Staatsblad*
84. In *De Morgen*, dinsdag 19.2.87
85. Cicomaco, vipe, IDT
86. Cicomaco Lux
87. B.S. 14 mei 1983, nr. 1283-17
88. In: *L'Avenir du Luxembourg*, mercredi 16 mars 1983

EPILOOG

1. De manifestatie in Bouillon ging door op zaterdag 18 oktober 1986

Illustraties

Illustraties

- p. 11 Het ridderschap in de hemel (St. Michel), in de geschiedenis (Charlemagne, Godfried van Bouillon, St. Louis, Jeanne d'Arc), in de legende (Roland, Olivier, Guillaume Fièrbrace et Renaud de Montauban).
Een compositie van Luc-Olivier Merson.
- p. 13 Embleem van de 'Aloude en Mystieke orde Rosae Crucis' (A.M.O.R.C.)
- p. 29 Embleem van de 'Orde Des Chevaliers Martinistes'
ALGDGADU: A La Gloire Du Grand Architecte De l'Univers.
- p. 43 Ridders in volle ornaat heffen het zwaard.
- p. 47 Links: de Belgische baas van de ORT
Rechts: de grootmeester van de 'Verseau'
- p. 58 Embleem van de 'Compagnie Chevaleresque du Verseau'
- p. 61 Embleem van de 'Eglise Catholique Apostolique Gallicane Traditionelle'
- p. 92 Embleem van de 'kapittelorde van St. Gereon'
- p. 94 Embleem van de OSMTJ, afdeling Sousa Fontes
- p. 105 Embleem van de OSMTJ, afdeling Zdrojewski
- p. 119 Embleem van de OSMTJ, prieuré autonome de Belgique
- p. 123 Embleem van de 'Orde Des Chevaliers Du Saint-Temple'
- p. 124 Embleem van het 'Huis Moctezuma III'
- p. 127 De 'Universiteit' van Montezuma
- p. 128 Embleem van de 'Ordre Souverain et Militaire de L'Aigle et du Lys'
- p. 133 Embleem van de 'Orde van de Roos en het Kruis van Jeruzalem'
- p. 144 Embleem van de OMTC
- p. 148 Ledenlijst AESP, zoals gepubliceerd in 'Enquêtes et reportages'
- p. 150 Het Gulden Vlies
- p. 159 Enkele 'shots' van de plechtigheden in Moerkerke.
Bovenaan: de groepsfoto.
Onderaan: de optocht; achter de priesters stapt minister Daniel Coens.
- p. 164 Embleem van de 'Soevereine orde van Sint-Jan van Jeruzalem'; afdeling Prins Andrej van Joegoslavië.
- p. 194 Sierraad van de SMOM
- p. 199 Diploma uitgereikt door de SMOM
- p. 211 Brief van Licio Gelli aan Philip Guarino, waarin Gelli zegt in blijde verwachting te zijn van Reagans verkiezing tot president. Hij vermeldt de acties ten voordele van

- Reagan te Rome door de Europese vereniging: 'Amici Di Reagan'
- p. 212 Brief van Gelli aan Reagan. Gelli zegt hierin dat Reagan van hem een Italiaanse bijbel met illustraties van Salvador Dali ten geschenke krijgt. Onvindbaar, heden ten dage, voegt Gelli eraan toe.
- p. 213 Embleem van 'Republican National Committee'
- p. 216 Ridder-diploma van Zappelli's OSMTJ.
- p. 219 Embleem van de OSMTJ, Grand Prieuré de Suisse
- p. 227 Embleem van de 'Ordre de Saint-Jean-Baptiste'
- p. 231 Embleem van de 'Ordre de Saint-Antoine du Désert'
- p. 236 Ridder-diploma van de 'Order of Saint-John the Baptist of America'
- p. 250 Embleem van de 'Aetherius Society'
- p. 261 Embleem van de 'Fraternité Chevaleresque Michaelite'
- p. 269 Embleem van de 'Ordre Dynastique d'Alibert'
- p. 271 Embleem van de 'Militia Sanctae Mariae'
- p. 275 Foto boven: een viering van de 'Ordre du Rouvre', midden-boven: Jacques Jonet.
Foto onder: rechts; de vroegere grootmeester van de 'Ordre du Rouvre' (in tenue) Richard van Wijck.
- p. 278 Embleem van de 'Ordre du Rouvre'
- p. 296 Embleem van de 'Milice de Jésus-Christ'.
- p. 313 Boven: Embleem van de 'Correspondants Diplomatiques', een afdeling van 'Pax Mundi'.
Onderaan: emblemen van 'Pax Mundi'
- p. 326 Embleem van het 'Institut de Relations Diplomatiques'
- p. 328 Embleem van Busà's 'wereldparlement voor vrede en veiligheid'
- p. 331 Embleem van Pasleau's kerk
- p. 339 Embleem van 'Alexis' privé-secretariaat
- p. 341 Boven: formulier van 'poolse regering in ballingschap'
onder: Alexis
- p. 365 Foto's van de plechtigheid in Bouillon.

Ingekorte index

Abillama, emir Farouk 192
 ABN (Anti Bochevik Bloc of Nations) 285, 342, 343
 Academia de Ciencias Humanísticas y Relaciones (Dominikaanse Republiek) 326-327
 Académie des Sciences de Rome (ASR) 304
 Académie Européenne de Sciences Politiques (A.E.S.P.) 148, 149, 272, 282
 Académie Sainte-Irénée 317
 Aderholdt Harry C. 190
 Aetherius-Genootschap 250, 251, 252, 253, 340, 352
 AG Für Gastgewerbe 310
 Aginter Press 108, 110, 334, 335
 Agrippa Cornelius 51
 Ahnenerbe 294
 Albert van Beieren, graaf 230
 Albert van België, koning 140
 Albert van Luik, prins 156, 157, 198, 273, 285
 Albigenzen 15, 298
 Alexander I, tsaar 170, 171, 194
 Alexander van Joegoslavië, prins 191
 Alexis 339, 340, 342, 344, 346, 347, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 360, 359
 Alias: d'Anjou de Bourbon-Condé Alexis
 Alias: Brimeyer Alex
 Alfons XIII van Spanje, koning 153
 Alibert de la Vallée Raoul 58, 256, 260, 269
 Alessandrini Emilio 207
 Alleanza Apostolica Anticomunista (AAA) 335, 344
 Aloude Mystieke Orde Rosae Crucis
 Alias: A.M.O.R.C. 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 29, 32, 33, 34, 36, 43, 85, 86, 87, 248
 Alphonsus I, koning 94
 Amba Shenouda III, paus 234
 Ambelain Roger 248
 Amenhotep III 15
 American Grand Priory of the Sovereign Order of Saint-John of Jerusalem

Alias: Alexander Mikhaelowitch van Rusland 171
 American Institute for Free Labour Development (AIFLD) 185
 American Opinion 182
 Americans for a Democratic Italy 210
 Amitiés Arabes 334
 Andrej van Joegoslavië, prins 161, 163, 166, 172, 173, 175, 176, 177, 178
 Andreotti Giulio
 Alias: Proletarian Committee for Better Justice 207, 209
 Angleton James Jesus 184
 Anti-Bolchevik Bloc of Nations (ABN) 285, 342, 343
 Arme Ridder van Christus (pauperes commilitones Christi Templique Salomici) 99
 Associatio Benedictus Patronus Europae 288
 Association belge des Chevaliers de l'Ordre Souverain et Militaire du Temple 105
 Association Belgo-Hispanique 130, 131, 132, 133, 135, 144, 327, 338
 Association des Descendants de la Noblesse Russe en Belgique 355
 Association Militaire et Hospitalière des Chevaliers de la Croix de l'Ordre des Compagnons d'Honneur 129
 Astrid, aartshertogin 191
 Astrid, prinses 156, 157
 Astrum Argentinum (A.A.) 67, 68
 Autoworld 360
 AYAM 41

B.O.S.S. 108
 Bacon Francis 16, 21
 Bacon Roger 21
 Bafisud 208, 209
 Baggio Sebastiano 197
 Baleron de Brauwer Marie-Rose 85, 86, 117
 Banco Ambrosiano 205, 208
 Barbie Klaus 192
 Barbier Marcel 294, 295
 Barzel Rainer 107, 112
 Basilius, sint 140
 Bassaraba von Brancovan-Khimchiachvilli 351, 358
 Alias: van Brancovan Robert
 Bates Roy 354
 Beatrix van Nederland, koningin 153
 Belafonte Harry 321
 Belgisch Katholiek-Gallicaanse Kerk 92, 93, 118
 Benedictus XI, paus 101
 Benedictus, sint 287
 Benson Bernard 321
 Bernard Christian 26
 Bernard der Nederlanden, prins 249, 352, 358
 Bernard Raymond 27, 43, 85
 Besant Annie 16
 Beusekamp-Fabert Irène 26
 Beweging voor de Verenigde Staten van Europa 335
 Beyer de Rijke Luc 280, 336
 Bilderberggroep 245, 248, 249, 282
 Blake George 179
 Blanchard Victor 248
 Blanchard Yves-Julien 309
 Blaton Aldo 280
 Blavatsky 40
 Bloom van Assendelft Johannes-Maria
 Alias: Assendelft Johannes-Maria 231
 BND 107, 109, 112, 147, 183, 343

Bo-Ong Puoc, gravin 309
 Bockstal 159, 162
 Bodart José 94, 95, 96, 97, 102, 105, 118, 254
 Bogaerts Arthur 306, 307, 308, 309, 325
 Bond Zonder Naam 165
 Bonifatius VIII, paus 101
 Boothe Luce Claire 185, 190, 319
 Borghese Valerio 343
 Borghese, generaal 344
 Boris I Timochenko
 Alias: Lemage Boris 61, 62
 Borsu Jacques 334
 Bosmans Phil 165
 Boucheries Ghysels 310
 Boudewijn van België, koning 131, 153, 156, 198, 238
 Bourges-Monoury 106
 Bourre Jean-Paul 78
 Boyle Robert 36
 Breydel Jean 282
 Brimeyer Alex
 Alias: Alexis 354, 355
 Brimeyer Victor 355, 356
 Buckleyn James 185
 Bureau of Narcotics and Dangerous Drugs 332
 Bush George 189
 Busà I, Victor Ivan 328, 329, 330, 331, 338, 350
 Böhme Jacob 21

C.D.U. 107, 112
 C.I.A. 106, 112, 147, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 188, 189, 202, 206, 272, 282, 285, 343
 C.S.U. 106, 336
 Cagliostro 201, 203
 Calvi Roberto 205, 207, 208, 209
 Calzi Dominique
 Alias: Chairoff Patrice 350
 Cammaert, Mgr. 279
 Campana Didier 113, 115
 Cams Paul
 Alias: de Vanderberg Paul J. Cams, baron 311, 312, 319, 320, 321, 325, 327, 331
 Cams-Pannecoek Antonella 309, 312
 Camy-Perret 111
 Canali, kardinaal 195
 Capell Frank A. 179, 182
 Capelle Jan 177, 178
 Cardinal Ernesto 189
 Cardueci José
 Caroline van Monaco, prinses 191
 Carpenet Michel 44, 87, 88, 97, 123
 Carter Jimmy 327, 330
 Casey William 185, 187, 190
 Caspis von Schwaben 316, 317, 319, 320, 321, 327
 Catherina van Rusland 40, 41
 CCMM (anti-sektenbeweging) 337
 CEDADE (Círculo Español de Amigos de Europa) 335
 CEDIRE 126
 Centre Européen de Documentation et d'Information (C.E.D.I.) 149
 Centre National de Coopération au Développement (CNCD) 333, 334, 336
 Centre Politique des Indépendants et Cadres Chrétiens, CEPIC

Alias: CEPIC 149, 282, 283, 284, 295, 296, 297, 336
Centre Templier d'Etudes Historiques, philosophiques et Esotériques 215, 256
Cercle des Nations 279, 280, 281, 283, 284, 285, 297
Cercle Pinay
Alias: Cercle Violet 147, 149, 272, 277, 281, 284, 289
Cercle Violet
Alias: Cercle Pinay 147, 149, 272, 277, 281, 284, 289
Cervantès 8, 58, 164, 289
Ceshi a Santa Croce Giovanni Battista 195, 239
CGT 110
Chaban-Demas Jacques 106
Chabert Jos 178
Chaffanjon Arnaud 243
Chairhoff Patrice
Alias: Calzi Dominique 331, 350, 352
Chambre Européenne pour le développement du Commerce de l'Industrie des Finance, CECIF 132, 133
Chateaubriand François-René 353
Chatel François-Ferdinand 90
Chevalerie d'Institution et Règles Catholiques, d'Union Indépendante et Traditionnaliste
Alias: C.I.R.C.U.I.T. 35
Chiaromonti 194
Chigi Albani della Rovere, prins Ludovico 195
Chirac Jacques 132, 327
Chlodovech 91
Christini Jean 269
Churchill Winston 68, 73, 245
Cicero Marcus Tullius 304
Citizen for America (CFA) 188, 190
Cleermans Joseph 105
Clemens V, paus 98, 99, 254
Clemens XII, paus 202
Clement Marcel 272, 289
Clement V, paus 43, 101
Close Robert 284, 286
Cocteau Jean 36, 163
Coens Daniël 159, 161, 162, 173
Colby William 285
Colin Pascal, Mgr. 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 232
Collard Lionel 113, 114, 115, 117, 221
Comité Hongrie '56-'76 334
Comité Secret d'Action Révolutionnaire (CSAR) 247, 248
Commanderie Royale de l'OSJ en Royaume de Belgique
Alias: Koninklijke Commanderie van de Soevereine, Militaire en Hospitaler Orde 338, 357
Compagnie Chevaleresque de Saint-Michel 267
Compagnie Chevaleresque Universelle du Verseau 58, 60
Continental Illinois 206
Coogan Kevin 190
Cooke Charles M. 181
Cooke Terence 186
Corn Isidoro
Alias: Rosenbaum Samuel
Corso Philip 181
Cosa Nostra 206, 210
Counter Intelligence Corps 202
Cousins Robin 351
Coutrot Jean 247

Covias Théodore 105
Crapasse 360, 361
Croix de Gueules 269
Crowley Aleister 65, 66, 67, 68
Crozier Brian 284
CVP 157, 165, 166, 177

d'Albi Saumier 58
d'Alveydre Saint-Yves 246, 247, 248
d'Andigné Amédée 155, 156, 281
d'Anjou de Bourbon Condé
Alias: Alexis 339, 340, 342, 344, 346, 347, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 257, 358, 360, 359
d'Anjou de Bourbon-Condé-Romanov-Dolgouroky Alexis 339, 340, 342, 344, 346, 347, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 257, 358, 360, 359
d'Anjou Filips 152
d'Anjou-Durassow Basile, prins 355
d'Argol Aniel 64
d'Eschevannes Irénée, Mgr. 91
d'Orléans Jacques, hertog 191
d'Orléans Michel 141, 340
d'Oultremont, familie 198
d'Ursel Hervé, graaf 283
D.G.S. 108
D.I.N.A. 108
da Vinci Leonardo 21, 36
Dagonnier J 334
Dalton John 21
Damman Florimond 334, 336
Damocles 336
Danneels Godfried, kardinaal 156, 198
Dante Alighieri 21
Dauwe Jozef 165
de Balzac Honoré 21
De Bock Walter 199, 272
de Bonvoisin Benoit, baron 281, 282, 283, 295, 297
Alias: de Zwarte Baron
de Borbon y de Borbon, don Francisco Enrique 139, 141, 142
de Bourbon, Charles-Louis 265
de Bourbon, prins François 264
de Bourbon, prins Henry 264, 266
de Brauwere de Colard de Saint-Marthe Roland 176
de Brouhoven de Bergeyck, graaf Rodolphe 142
De Bruyn, generaal 231, 243, 244, 256
de Chabot-Tramecourt, burggraaf Raymond 155, 156
de Charney Geoffroy 97
de Choibert Otto, baron
De Clercq Willy 284, 311
De Closset Bernard 284
de Cossée François 141, 142, 143, 342
De Croo Herman 244, 336, 338
de Croy Albert, prins 280
de Croy, familie 198
de Faucigny-Lucinge, prins Jean-Louis 191
De Gaulle, generaal 106, 107, 109, 110, 245, 312
de Got Bertrand 101
de Grau Jean 125
de Grau-Moctezuma-Rifé, Vei Tlaotani del Anahuac, prins Guillermo III 124, 125, 127, 128

Alias: Grau-Moctezuma, Moctezuma, Guillermo III 130, 133, 317
 de Jonghe d'Ardoye, familie 198
 de Kerckhove d'Ousselghem Nicolas, graaf 280, 284
 de la Fayette Marie-Joseph 21
 de la Valette Jean 169
 de Lamotte, gravin 39
 de Liedekerke, familie 198
 de Ligne Antoine, prins 155, 156, 198, 280, 281
 de Ligne Yolande 156, 198
 de Limburg Stirum, gravin Evrard 156, 191, 198
 de Limburg-Stirum, graaf Charles 155, 156, 198
 De Lombaerde Karl 294, 297
 de Merode, familie 198, 280
 De Meulenaar 126
 de Meyer Willem 176
 de Mojana di Cologna, Fra Angelo 196
 de Molay Jacques 45, 93, 94, 98, 101, 102, 103, 111
 de Montfort Simon 298
 De Morgen 295, 297, 321
 de Mérode François, prins 301
 de Neubourg Marie-Anne, koningin 40
 De Pauw Charlie 280, 360
 de Payns Hugues 20, 100, 102, 260
 de Pierredon, prins Edouard 191
 de Pompadour, madame 41
 de Rohan, kardinaal 39
 de Rothschildt, baron Guy 191
 de Saint-Germain, graaf 16, 39, 40, 41, 45
 de Saint-Martin Louis Claude 28, 29
 Alias: onbekende Filosoof
 de Saint-Omer Godefroy 100
 de St. Hilaire, markies 230, 233, 234
 Alias: Meurice Paul
 De Sède Gérard 35
 de Tyr Guillaume 99
 de Vanderberg Paul J. Cams, baron 308, 309, 319
 Alias: Cams Paul
 De Vent Maurice, Mgr. 88, 89, 91, 92, 93, 118, 254
 de Vitry Jacques 99
 de Welldone, graaf
 De Wulf Mauritius 176
 Debussy Claude 21, 36
 del Bosch Milans 345
 del Valle P.A. 181
 DELIPRO (Liberale Ontwikkelingssamenwerkingsorganisatie) 336, 337
 della Chiaie Stefano 83, 108, 116, 203, 204, 344
 Deloncle Eugène 247
 Demain le Monde 333, 334, 336
 Descartes René 21
 Deschanel Paul 247
 Dessart Francis 332-339, 343, 344, 347
 Deutscher Tempelherren Orden
 Alias: Ordo Militiae Crucis Templi, OMCT 137, 144
 Dewit Joséphine 129
 Di Stefano Dina 309, 319
 Diana 49, 50
 Difonzo Béatrice 355, 356
 Dimas Aruti, generaal 239, 240, 249
 Dimitri van Rusland 304

Dirix Urbain 308, 313-317, 320-322, 325, 327, 359
 Dolgourouky Nikita 342, 355
 Dominicus 297, 298
 Dominikanen 298
 du Genièbre, baron 58, 259, 264, 266, 269, 271
 dy Puy Raymond, broeder 168
 Sa Béatitude Pierre IV
 Alias: Dubois, Pierre-Henri, Mgr. 61
 Duvalier 280
 Démocratique Chrétienne 281

E. T. A. 83, 344
 Eckhart Dietrich 69, 70, 72, 73, 74, 78
 ECOOVIE 337
 Eduard III, koning van Engeland 356
 Eglise Catholique Apostolique Gallicane 61
 Eglise Catholique Française 90
 Eglise Catholique Gallicane 90
 Eglise Catholique Johannite et Templière 90, 104
 Eglise Gnostique Universelle 248
 Eglise Orthodoxe Autocéphale Antiochienne en Europe 232
 Eglises Autocéphale Syro-Antiochiennes 61
 Elisabeth van Engeland, koningin 41
 Enquêtes et Reportages 332
 Eparchie Copte Orthodoxe de France 230
 Eriksson Armand 178
 Eugène van Oostenrijk 292
 Europaisches Institut für Sicherheitsfragen 284
 Europe Magazine 249
 Europese Gemeenschap der Schuttersgilden, E.G.S. 157
 Européens, les 336
 Evans Christopher 251
 Eyskens Gaston 178

Fabré-Palapat 90
 Facon Roger 44, 248
 Farr Florence 66
 Fayard, uitgeverij 340
 FBI 207
 Ferrarini Georges 113, 114
 Ferrero Carlo, Mgr. 272
 Feugey René 266
 Filip van België, prins 157
 Filips de Goede 151, 152, 230, 263
 Filips de Schone 45, 94, 96-98, 101, 128, 152
 Fils du Feu 81
 Finochietti Jean-Bruno 113, 114, 115
 Flamey Stefaan 176, 177
 Fludd Robert 36
 Focart Jacques 110
 Foucart Ernest 178
 Francken Willy 360
 Franco 108, 147, 202, 280, 319, 321
 Franklin Benjamin 21
 Frans masereel centrum 321
 Fraternité Chevalersque Michaelite 257, 261, 262
 Frederik I Barbarossa 92
 Freedman Alix M. 351, 352
 Frey Gerhard 112

Friends of St. Georges 357
Frischmuth Horst 135, 144
Fritsch Theodor 72
Front de la Jeunesse (FJ) 295, 333
Fédération des Combattants Alliés d'Europe (FCAE) 244, 245, 246, 248, 249, 338
Alias: Allied Combattants of Europe
Fédération Internationale des Ordres de Chevalerie 256

Gambino John 206, 207
Garibaldi, generaal 201, 203
Gautier Jacques-Hervé, Mgr. 350
Gazet Van Antwerpen 157
Gedda Luigi 184
Gehlen Reinhard 107, 183, 185
Gehlen-Netwerk 107
Geldof Bob 321
Gelli Licio 86, 202-205, 208-210, 213, 214, 217, 344
Genootschap van de Wrii 73
Geopolitik Gesellschaft 73
George V, koning van Engeland 73
Gerard, broeder 168
Geuer Willy 352
Ghandi Mahatma 351
Gheysels Isidore 310
Giraud Louis-Marie, Mgr. 91
Giscard d'Estaing Valéry 42, 197
Glavny Zarzad Informacji, Poolse inlichtingsdienst 179
Gobert Marcelle 294
Godfried van Bouillon 20, 35, 36, 99, 168, 255
Goering Herman 202
Gol Jean 274, 283, 284, 297
Goldwater Barry 182
Goliniewsky Michel 179, 180, 182, 339
Gonzales Ferreiros, bisschop 344
Gonzales Martin Marcelo, kardinaal 288
Gonzales-Mata Luis Maria 248
Gorbatsjov Mikhael 121
Grace J. Peter 184, 185, 190
Graff Dominique 64, 65
Graham Anthony 272
Grande Loge Nationale de France 112
Grassini Giulio, generaal 209
Great China Arst College 319
Gregorius IX, paus 298
Gregorius VII, paus 7
Groene Orde 47, 56, 60, 61, 65, 76-79
Grote Witte Broederschap 253
Gräffer Rudolf 39, 40
Guarino Philip 210, 213, 214
Guerilleros del Christo Rey 83, 344, 346
Gugliotta Pasquale 214
Guardjef George Ivanovitch 73

Hacourt Frédéric 205
Haig Alexander 197, 284
Haquin René 126, 297
Hare-Krishna-beweging 337
Harvey William 21
Hatry Paul 284

Haushofer Karl 73, 74, 75
Hendrik III, koning 100
Hendrik IV 140
Hendrik, prins 135
Hendrikse Huib 145
Henry Bernard 336
Heritage Foundation 188, 284
Herman Fernand 284
Hermetic Brotherhood of the Golden Dawn in the Outer (G.D.) 66, 73, 77
Alias: Golden Dawn (G.D.)
Hess Rudolf 73, 74, 75
Het Laatste Nieuws 306
Heydrich Reinhard 74
Hilton Barry 197
Himmler Heinrich 74, 75, 293
Hitler 69, 72, 73, 74, 77, 146, 183, 241, 245, 285, 293
Holmes Grace 357
Homblé August 175, 176, 179
Houdard de la Motte Emmanuel 298
Hudal Alois 192
Hugo Victor 36
Humbert I 140
Hutin Serge 85, 86

I. M. O. S. (Interallied Military Organisation Sphinx) 241, 242, 243, 244
Iacocca Lee 197
IDT 360, 361
Innocentius II, paus 100
Innocentius III, paus 298
Inquiry 209
Institut de Documentation et d'Etudes Européennes (IDEE) 335
Institut des relations Diplomatiques (IRD) 308, 325, 327, 332, 335, 336, 337, 338
Institut Européen pour la Paix et la Sécurité (IEPS) 284, 285
Istituto per le Opere di Religione (IOR) 205, 206
International Cultural Foundation 336
Internationale Luciférienne 204, 215, 221
Irene van Nederland, prinses
Isabella van Portugal 151

Jacoba van Beieren 230
Jacobiet-Orthodoxe Kerk van Antiochië 304
Jacolliot Louis 73
Jago Thadée, generaal 240, 243, 244
Jaime I, koning 303
Jalbert-Ville, Mgr. 91
Jan van Luxemburg, groothertog 157, 191
Jandel Vincent 298
Jansseune Gilbert 176
Jaspar, baron 142
Jeune Europe 334
Johannes XXIII, paus 184, 189
Alias: Montini Giovanni
Johannes-Paulus II, paus, 61, 187, 189, 205
John Birch Society 180, 182
Johnson Lyndon Baines 182
Jonckbloedt Gustave 105
Jonet Jacques 277, 278, 281, 284, 297, 336
Juan, graaf van Barcelona 153
Juan-Carlos van Spanje, koning 147, 150, 153, 154, 156, 197, 345

Juliana van Nederland, ex-koningin 135, 356

K. Y.P. 108

Kadhafi 332, 335

Karel de Grote 6, 7, 167

Karel II 40, 152

Karel V, koning 152, 169

Karel van België, prins-regent 131, 133, 327

Karel VI, keizer 152, 218

Karel X 90

Karel XVI-Gustaaf van Zweden, koning 153

Karolingen 7, 36

Katharen 15

Katholieke Actie 184

Keizerlijke Soevereine Moskavische Orde van Sint-Joris 304

Kelly Gerard 66

Kelten 49

Kennedy David 206

Kennedy John Fitzgerald 181, 182, 183

Keteleer Gustave (Steve) 358, 359, 360, 361, 364

Kimsey Herman 180, 181, 182, 183

King George, de Santorini 251, 252, 253, 340, 352

Kirschen-affaire 311

Kissinger Henry 147, 180

Kleszczynski Karol 214

Klu Klux Klan 180

Knack 286

Knoops Etienne 336

Kockelbergh Yvan 176

Koninklijk Prioraat van Castilië en Leon 346, 347

Koninklijke Commanderie van de Soevereine, Militaire en Hospitaler Orde van Sint-Joris 358

Alias: Commanderie Royale de l'OSJ en Royaume de Belgique

Konstantijn van Griekenland, koning 153

Koopman Jan 26

Krimms Adelbert 205

Kronacker, baron 280

Kwik 320

La Marseillaise 220

Lafond, dom Marie-Gerard 278

Lamb Ivan, generaal 171

Lamb William 171

Lambert Paul 176

Lamirand Georges 111, 113, 118, 120

Larmenius 94, 102

Lascorz Charly 110, 111, 112, 118, 137, 144

Latinus Paul 294, 295, 297

Laurent Frédéric 334, 335, 342

Laverello Lascaris Marziano II

Le grille, graaf Daniël 157

Le Pen Jean-Marie 142

Le Soir 126

Le Vif 126, 127

Lebon Sylvère 124, 129, 130-134, 139, 144, 327, 337

Lecavelier Gilbert 111, 243, 331

Lecerf Emile 334

Lee Martin A. 186, 190, 206

Lefèbvre, Mgr. 279

Legros Fernand 242

Lehrman Lewis E. 187, 188

Leibnitz Gotfried Wilhelm 21, 40

Leopold van Oostenrijk, keizer 152

Lewis Ralph Maxwell 20

Lewis Spencer 20, 21

Libert Michel 294, 295, 297

Liberty Group 360, 361

Liberty Lobby 181

Liberty Productions Ltd 359, 361, 364

Lier Albrecht Willem 135

Alias: King Lier

Ligue Internationale de la Liberté (LIL) 285, 297, 336

Lincoln Henry, journalist 35

Livraga Jorge Angel 126, 127

Lixon René, Alias: Grand Lug 78, 79, 80

Lièvre Roger 309

Lodewijk I van Beieren 66

Lodewijk van Beieren, koning 230

Lodewijk VII (de Jonghe) 140

Lodewijk XIV 41, 191, 264, 265

Lopez Montero Angel 345, 346

Lopez-Soler del Bosch Antonia 128

Loveday Raoul 68

Loyson Hyacinthe 91

Lubek 251, 252

Lucifer 47-54, 57, 60, 64, 65, 269

Ludwig Frank-Stiftung für ein Freiheitliches Europa 336

Luther Marthin 21

Mac Arthur Douglas 181

Mac Bride Sean 321

Mac Pherson Tommy 285

Maeterlinck Maurice 21

Mailliard Roland 173, 243

Mandela Nelson 321

Manson Charles 50, 81

Marchetti Victor 186

Marcinkus, aartsbisschop 205, 206, 208

Margaretha van Denemarken, koningin 153

Marie-Antoinette, koningin 39

Marie-José, prinses 140

Marshall Jonathan 209

Martinez de Pasqually de la Tour 28, 29, 64

Massero Emilio Eduardo 83

Massie Jacques 113-117, 213, 220

Massoneria Universale di Rito Scozzese Antico et Accettato 214

Massoni Jean-François 113, 115

Maximiliaan van Oostenrijk 152

Mc Cone John A. 184

McDonald Hugh 181, 182

Medisch Laboratorium van Ganshoren 311

Mediterranean Meat Company 310

Memphis-Misraim-Loges (MM) 32, 33, 34, 36, 50, 57, 87, 201, 246, 247, 248

Mendez de haro Eugenio José 133

Mengele Josef 75

Mercier Bernard 296, 334

Merovingen 6, 35, 36, 37

Michel Lousi 284, 297

Michelet Victor-Emile 32
 Michelon Georges 116, 220, 221
 Militaire en Hospitaler Orde van Sint-Lazarus van Jeruzalem 139, 140
 Alias: Orde van Sint-Lazarus
 Milice de Jésus-Christ 274, 296, 334
 Milice Sacrée 298
 Militaire Orde van Sint-Jan de Doper van het Hospitaal van Jeruzalem 168
 Military Affairs Committee 181
 Militia Sanctae Mariae
 Alias: Ordre des Chevaliers de Notre-Dame 271, 272, 274, 278, 296, 297, 298
 Mithras 78, 79
 Mobutu 319, 321
 Moctezuma Marcilla de Teruel Y Gomez Art'eche don Fernando 123, 125, 232, 327, 337
 Mohrenschildt George
 Moon Sun Myung 180, 286
 Moon-Sekte 126, 142, 143, 182, 188, 190, 286, 287, 320, 336, 337
 Mory y Aragon, huis 256
 Moreau de Ferraz, kapitein 106, 242, 247
 Morlion Felix 272
 Mouvement d'Action pour l'Union Européenne (M.A.U.E.) 149
 Mouvement Synarchique d'Empire (MSE) 247, 248
 Mungo Aldo 332
 Munoz Perea Antonio 346
 Muscolo Pietro 214
 Mussolini 202, 314, 343
 Mutuelle du Bailli 216
 Mystieke Orde van Sint-Peter 253
 Mérite Belgo-Hispanique Promotion Reine Fabiola, Palmes d'Or 132

Nagels Paul 320
 Nationaal Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking (NCOS) 333
 National States Rights Party 181
 NATO 112, 295
 Naundorff Karl Wilhelm 265
 Newton Isaac 21, 36
 Nicaraguan Freedom Fund (NFF) 190
 Nicholas II, tsaar 180, 339, 340, 344, 352, 356
 Nieuw Akropolis 126, 127
 Niset Roger Alias: van Vallesonora, graaf 123, 124, 128
 Nixon Richard 206
 Noble Ordre de la Toison d'Or 151
 Nowina Sokolnicki, graaf 251, 340

O'Connor John J. 187, 188
 O'Graham Daniel 284, 285
 Obando y Bravo 189, 190
 Observer 308
 Office de Formation Civique et d'Action Culturelle selon le Droit Naturel et Chrétien 155, 156
 Olav van Noorwegen, koning 153
 Operatie Tora Tora 343, 344
 Orde van Constantijn de Grote 257
 Orde van de Kouseband Alias: Order of the Garter 8, 356, 357
 Orde van den Prince 177, 178
 Orde van Geneesheren 311
 Orde van Het Gulden Vlies
 Alias: Ordre Illustrissime et Souverain de la Toison d'Or 8, 150-157, 230
 Orde van het Gulden Vlies
 Alias: Orde de la Toison d'Or 8, 261, 263, 281

Orde van Leopold II 9
 Orde van Sint-Lazarus
 Alias: Militaire en Hospitaler Orde van Sint-Lazarus van Jeruzalem 139, 140, 141, 142, 319
 Orden de Guillermo I al Merito 125
 Orden Imperial de San Antonio del Anahuac 125
 Orden Imperial del Emperador Moctezuma Xocoyotzin II 125
 Orden Imperila y Nobiliare de nuestra senora de Guadeloupe del Anahuac 125
 Orden Suprema del Aguila y el Alcote de Ordo Estamento Militair de los Homes de Pargal de Andorra 125
 Order of Hereditary Nobility 326
 Order of the Garter Alias: Orde van de Kouseband 8, 356
 Ordine Dinastico Militare del Collare di Sant'Agata dei paterno 303
 Ordini Teutonici Sanctae Mariae in Jerusalem 292
 Ordino Nero 214
 Ordino Nuovo 214
 Ordo Fratrum Praedicatorum Alias: Orde van de Predikheren 297
 Ordo Militiae Crucis Templi, OMCT Alias: Deutscher Tempelherren Orden 135, 144
 Ordo Supremus Militaris Templi Hierosolymitani 105, 118
 Ordo Templi Orientis O.T.O. 66, 74, 77
 Ordre Capitulaire de Saint-Géréon 254
 Ordre Céléste, Souverain, Impérial et Militaire de Constantin le Grand 252
 Ordre de Chevalerie du Christ-Roi 269
 Ordre de l'Etoile 257, 260
 Ordre de la Paix 326
 Ordre de la Rose et de la Croix de Jérusalem
 Alias: Orde van de Roos en het Kruis van Jeruzalem 134, 135
 Ordre de la Toison d'Or
 Alias: Orde van het Gulden Vlies 8, 281, 357
 Ordre de Notre-Dame du Mont Carmel 140, 309
 Ordre de Saint-Jean-Baptiste 227-231, 233, 235, 238, 240-245, 248, 249, 254, 255, 256, 332
 Ordre de Saint-Jean-Baptiste d'Amérique 238, 239, 338
 Ordre de Saint-Lazare 140
 Ordre de Saint-Maurice 140
 Ordre de Saint-Michel 8, 261, 264, 266, 357
 Ordre des Chevaliers de Notre-Dame
 Alias: Militia Sanctae Mariae 271
 Ordre des Chevaliers du Saint-Temple 44, 87, 97, 123
 Ordre des Chevaliers Martinistes 29, 32
 Ordre des Croix du Sang 264
 Ordre des Elus Cohens 28
 Ordre des Saints Maurice-et-Lazare 140
 Ordre du Cordon Bleu du Saint-Esprit 130
 Ordre du Mérite Belgo-Hispanique 131, 132
 Ordre du Mérite Eurafricain 320, 336
 Ordre du Mérite Juridique 326
 Ordre du Rouvre 149, 274, 277-283, 287, 297, 298
 Ordre du Saint-Sauveur du Mont-Real 256
 Ordre Dynastique d'Alibert 256, 257, 260
 Ordre Dynastique de Milos le Grand 232
 Ordre Dynastique de Saint-sava de Serbie 326
 Ordre Dynastique Suprême de saint-Lazare 232
 Ordre Equestre du Lion Impérial 326
 Ordre Illustrissime et Souverain de la Toison d'Or 153, 155, 157
 Ordre Kabbalistique de la Rose-Croix d'Or 27
 Ordre Martiniste Synarchique 248
 Ordre Martiniste Traditionnel (O.M.T.) 27, 32
 Ordre Noble et Hospitalier de Notre Dame du Limal 326
 Ordre Renové du Temple (O.R.T.) 27, 43, -46, 77, 81, 85, 86, 87, 90, 97, 215, 221

Ordre Royal et Militaire de Saint-Géréon 315, 316, 317, 326
 Ordre Souverain de l'Aigle Blanc de Yougoslavie 232
 Ordre Souverain et Militaire Angélique Constantinien de Saint-George 326
 Ordre Séculaire de l'Aigle et du Lys 130
 Organisation Armée Secrète (O.A.S.) 109, 116
 Organisation d'Action contre le Communisme International 108
 Organisation Todt
 Origas Lucien Alias: de Frankenburg Humbert 43-47, 76, 80, 81, 85-88, 97, 117, 215, 221, 256
 Orssich, graaf 161, 163
 Ortolani Umberto 208, 209
 OSS (Office for Strategic Studies) 129, 184, 285
 Oswald Lee Harvey 181
 Otzenberger Charles 141
 OUN (Organisatie van Nationalistische Oekraïeners) 343

 P.I.D.E. 108, 109, 110, 111, 334
 Paderwski Ignacy Jan 21
 Paix et Liberté 112
 Paneuropese Unie 149, 319, 335
 Papus 246, 247, 248
 Paracelsus 21
 Parent Camille 95
 Parent Jean-Marie 44, 248
 Pascal Blaise 21
 Pascual Galvez Mariano 346
 Pasleau Pierre 331, 332
 Pasqua Charles 110
 Paterno castello di Carcaci Ayerbe-Aragona, don Roberti II 303
 Paul I, tsaar 170, 171, 193, 194, 352
 Paul J. Cams Fondation 308
 Pauler Ildefons 292, 294
 Paulus V, paus 140
 Paulus VI, paus 47, 48, 62, 187, 205, 206, 235
 Pax Mundi 312, 313, 315, 316, 319, 320, 321, 322, 325, 327, 336, 359
 Pesenti Carlo 147
 Peter II van Joegoslavië, koning 172, 173, 175, 352, 358
 Petit Léo 176, 179
 Petitjean Charles 335, 336, 337, 338
 Peyrefitte Roger 242
 Piaf Edith 21
 Picten 49
 Pinay Antoine 249
 Pinochet, generaal 108, 110, 197, 280
 Pirard Jacques 129, 130
 Pius IX, paus 89
 Pius XII, paus 186, 195
 Plantard Pierre 35, 37
 Plato 21
 Poletti Ange 113, 114, 115
 Ponchardier Dominique 319
 Pordéa Gustave 142
 Portafax de Oria, markies 264
 Pour 147, 149
 Pourbaix Paul 142
 Pourquoi Pas? 286, 312, 331
 Prieuré de Sion 34, 35, 36, 37, 97, 143, 145
 PRL 132, 280, 283, 284, 286, 297, 335, 336, 337
 Pro Vita 287, 295

Propaganda Duo (P.2) 84, 116, 117, 202-210, 213-217, 219, 221, 344, 346
 PSC 198, 281, 283, 284, 285, 310, 360
 Publicridit 216
 Pythagoras 21
 Péan Pierre 277

Quintana Aparicio Gerardo 346

Radio Free Europe 184, 343
 Radio Liberty 184, 343
 Reagan Ronald 121, 125, 185, 187-190, 210, 283, 284, 285
 Redgrave Lynn 352
 Rega Lopez Alias: El Brujo, Raspoetin van de Pampa 81-84, 204, 285, 335
 Religieuze Orde van het Hospitaal van St. Jan van Jeruzalem 168
 Remacle Marcel 360, 361
 Rembrandt 21
 Republican National Committee 210, 213
 Republiek der Beierse Sovjets 72
 Retinger Joseph 245, 246, 248
 Richardson Robert 284
 Ridders van de Vrede 312, 313, 316, 319
 Ridders van Lucifer Alias: Warriors of Lucifer 50, 51, 52, 56, 60, 61
 Rieszle Hector 197
 Riley-Smith Jonathan 327
 Rizzoli 209
 Robaey Mamert 161-164, 166, 173, 177
 Robertus, monnik 16
 Rochtus Leon 177, 178
 Rockefeller Nelson 188, 249
 Rohrbach Paul 73
 Rolland Jean-Marie 240, 254
 Romanov Anastasia 339
 Romanov Vladimir 340
 Roosevelt, president 245, 246
 Rose-Croix Martinès de Pasqually 244, 245, 248, 249
 Rosenbaum Samuel 347
 Rosenberg Alfred 74, 78
 Rosenkreuz Christian 15, 16, 18
 Rousseau 28
 Rudolf II, keizer 169
 Röhm Ernst 74

S.A.C. (Service d'Action Civique) 85, 109-112, 115-118, 120, 137, 215, 220, 221, 229, 231, 242, 243, 312, 319, 331, 350
 S.D.E.C.E., Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionnage 106, 107, 108, 109, 110, 147
 S.E.T.E.C., Société d'Etudes Techniques et Commerciales 111, 112, 220
 Alias: Société d'Etudes Techniques et Commerciales, S.E.T.E.C.
 Saint-Remy André 282, 296
 Saladin, sultan 92, 168
 Salazar 108, 280, 334
 Samaritanen van Malta 306
 Sanchez Covisa Mariano 83, 344, 346
 Sanchez-Bella Alfredo 147, 319
 Santovito Giuseppe, generaal 209
 Saunière Bérenger 34, 35, 36
 Savimbi 188
 Savona Luigi 214
 Schepens Philippe 287

Schiltz Hugo 178
 Schollaert Willy 336
 Service Européen d'Information Ministérielle et Parlementaire (SEIMP) 332
 Shaw George Bernard 66
 Sheuermann Fred 137, 144
 Shismarov 181
 SIFAR 209
 Sikorski Wladyslaw 245
 Simon William 190
 Simonet Henri 280
 Simons Gerard 165, 166
 Sindona Michele 205, 206, 209, 210
 Singlaub John K. 285
 SIS (Britse inlichtingendienst) 147
 SISDE 209
 SISME 209
 Sjowa, Hirohito, keizer van Japan 153
 Skorzeny Otto 108
 Skouras Spyros 197
 SMOM, Soevereine en Militaire Orde van Malta 185-188, 190, 191, 192, 197, 198, 209, 210, 238, 239, 280, 285
 Sobelcrédit 216
 Sobrenaria e Imperial Orden de la Corona Azteca 125
 Sociéte Générale, Generale Maatschappij 281, 344
 Société Internationale de Wilton Park 297
 Société Mutuelle 224
 Socrates 41
 Soevereine en Militaire Orde van de Tempel van Jeruzalem (O.S.M.T.J.) 94-96, 117, 119, 215, 221, 222
 Soevereine en Militaire Orde van Malta, SMOM 185, 208, 209, 210
 Soldier of Fortune 190, 285
 Solidaridad Espanola 346
 Somoza 285
 Sophie van Griekenland, koningin 150
 Sornin Jean-Baptiste 258, 259, 260, 263, 264, 266-268
 Sousa Fontes, Don Antonio Pinto de 94,-97, 105-107, 109-111, 118, 120, 219, 220, 221, 254, 257
 Sovereign Order of St. John of Jerusalem, Knights of Malta 159, 161, 163-165, 167, 170-172, 302, 304, 308
 Spaak Paul-Henri 142, 249
 Speakes Larry 187
 Speeckaert Jacqueline-Marie 309, 310
 Spellman Francis 186
 Spinoza Baruch 21
 SRA (Service de Renseignement de la Résistance) 334
 SS-Tedesche 202
 Stalin 245
 Steiner Rudolf 16, 40, 246
 Stetzko Yaroslav 342, 343
 Stevens Corneille, Mgr. 92
 Stoker Bram 66, 351
 Strauss Franz-Joseph 197, 112, 143, 144, 147, 209, 335, 336, 343
 Stroessner 209, 285
 Strzelczyk Conrad, generaal 243
 Suenens, kardinaal 198, 274
 Swyssen Michel 267
 Süleyman I, sultan 169
 Sédir Paul 246

Tacitus 6
 Tafel Paul 69, 72
 Taft William Howard 21
 Tanghe Omer 178
 Tate Sharon 50
 Tesseire Paul 115, 116, 117, 213
 Testaankoop 311
 Teutoonse Orde 291, 293, 313, 314
 Teutoonse Ridderorde 297
 Thatcher Margaret 285
 Thiriart Jean 334
 Thotmes III 14, 15
 Thourot-Pichel 171, 172, 179, 180, 181, 182, 302, 303, 304
 Thulé-geenootschap 46, 47, 56, 60, 61, 65, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 76, 77, 78
 Tiempo 347
 Tillemans W. 131
 Tindemans Leo 131, 178, 284
 Tisserant, kardinaal 195
 Todt Fritz 129
 Tommasi Giovanni 170, 194
 Topics Magazine 360
 Torres Rojas Luis, generaal 346
 Torrisi Giovanni, admiraal 209
 Tottosy Ernest 334, 336
 Troit 182
 Troubetzkoy Serge 172
 Truchemotte Patrick, Mgr. 88, 90, 91, 93
 Alias: Patrick I

Umberto II van Italië 140
 Une Famille 286
 Union Nationale de Défense des Intérêts des Anciens Combattants Franco-Belge (U.N.I.A.C.) 129
 Union of European Federalists (UEF) 335
 UNITA 188
 UNO 218, 273, 319, 322, 330
 Urbanus II, paus 7, 99, 167
 Urbanus VII, paus 170
 Uytterhaegen Frank 334

V.E.V. 165
 Vallet François 147
 van Bourbon-Parma, prins Hugo 146
 van Bourbon-Sicilië, prins Carlos 153
 van Brancovan matée, prins
 van Brancovan Robert 351
 Alias: Bassaraba von Brancovan-Kimchiachvilli
 van Brancovan Robert, prins 350
 van Brissac, hertog 142
 Van de Kerkchove Roger 177, 308, 309
 van de Putte Robert 178
 Van den Bosch Vincent 277, 281
 van den Broeck 162
 Van Dorpe Frantz 165
 Van Drenthem-Soesman 25, 26
 Van Elewijck Jos 178
 van Habsburg Alexandra 197
 van Habsburg Johann
 van Habsburg Lorenz, aartshertog 156, 157, 191

van habsburg Otto 37, 142-146, 149, 154, 156, 157, 272, 273, 277, 281, 284, 286, 287, 289,
296, 297, 319, 332, 334, 335, 336, 337, 342
van Habsburg Simeon, aartshertog 191
van Habsburg, aartshertog Felix 155
van Habsburg, aartshertog Karel-Lodewijk 149, 152, 155, 156
van Habsburg, aartshertog Robert 155, 156
van Habsburg, aartshertog Rudolf 155
van Hesse Karel, prins 41
van Hompesch Ferdinand 170, 193
Van Houtte Omer, generaal 240, 244, 337
Van Hunnegem Gerard 326
Van Huyneghem Emile 308, 309, 325, 326, 327, 328, 331, 332, 336, 337
van Mondejar, markies 153
van nemours, hertog Charles-Philippe 141
Van Room Angela
Alias: Angela, de Witte Godin 41, 42, 43, 45, 47, 76, 77, 80
Van Rossum Roger 118, 239, 240, 241, 244, 254, 332
van Uden Cuyk de Secchia, prins Antoine 134
van Uden van Ophoven Harry 133, 135, 144
Van Waeyenberg, Mgr. 278
Van Wyck Richard 274, 278, 279, 281, 282, 287
van Ypersele de Strihou Adelin 280, 285
Vance Cyrus 329
Vanden Boeynants Paul 244, 280, 281, 282, 283, 310
Vanderberg Emile-Clément 105
Vanderhaeghe Jacques-Odile 309, 310
Vanderstock Michel 118, 120
Vanderus Claude 58, 60
Vanderus Michel 58, 59, 60, 63
Vankerckhoven Paul 277, 279, 280, 281, 282, 285, 289, 295, 336
Vella-Haber, don Kelinu 301-306, 308, 310-312, 319, 325, 327
Verbist Johannes-Ferdinand 360
Verhoeyen Etienne 334
Victor-Emmanuel van Italië, prins 140, 191
Vielsalm International Permanent Exhibition (VIPE) 360
Vilatte Joseph René, Mgr. 91
Viola Giulio 206
Violet Jean 147, 281, 297
Vlaamse Militanten Orde, VMO 178, 334
Vlad V van Walachije 351
Voltaire 28
von Brandenburg Albrecht 291
von Graffenberg Michaël 294
von Salza Herman 291, 293, 294
von Sebottendorff Rudolf 72
von Thurn und Taxis Gustav, prins 72
Vox Vitae 287
Vreven Arthur 314, 315, 316, 317

W.R. Grace & Company
Waldenzen 15
Wall Street Journal 351
Wallace, goevereneur 330
Walters Vernon 185, 187, 189
Wereldparlement voor Vrede en Veiligheid 330
Werner Max 112
Westland New Post (W.N.P.) 126, 294, 295, 297
Wilcox Ella Wheeler 21
Willem II van Nederland 265

Willem van Oranje 177, 240
William Norman 337, 357
Alias: Man
Willoughby Charles A. 181
Wilson Harold 249
Wilson William 187
Witucki, Mgr. 234, 239
Wojtyla Karol, kardinaal 186, 187
Alias: Johannes-Paulus II, paus
Wolfe Isaac 351
World Anti-Communist League (W.A.C.L.) 142, 143, 149, 188, 284, 285, 286, 295, 297,
336, 343, 344
World Federation of Doctors who respect Human Life 287
World University Hong Kong 326

Xipaguazin 125

Yeats William Butler 66

Zappelli Alfred 117, 213, 214, 215, 219-225, 231, 256
Zdrojewski Antoine 106, 107, 109, 110, 111, 113, 116, 118, 120, 144, 220, 221, 229, 231,
239, 240-245, 249-251, 256
Alias: Commandant Daniel
Zondagsnieuws 320
Zonen van de Zwarte Draak 79
Zoroaster 24
Zwiazku Uczestnikow Polskrieg Ruchu Operu (ZUPRO) 244
Zylla Egon 352

Inhoud

Voorwoord	5	Angela revisted	76
1 Ridders van de verlichting	13	De Groene Orde	76
Inleiding tot het mysterie	13	Interludium IV	80
De Farao's	14	De legioenen van Mithras	80
De goddelijke revelatie	16	De Argentijnse magiërs	81
De Homunculus	18	Origas revisted	85
Goud	20	De Groene Orde	76
A.M.O.R.C.'s wegen	22	Interludium IV	80
Reïncarnatie	25	De legioenen van Mithras	80
Het kosmische licht	26	De Argentijnse magiërs	81
De goddelijke substantie	28	Origas revisted	85
Het boek der mens	29		
Occulte structuren	32	3 Ridders van de tempel - deel I	87
De rites	32	Ruzies	87
Het grote geheim	33	Gallicanen	88
De priester-koning	34	De Monseigneur	89
		De ridders van de Monseigneur	92
2 De ridders van de nacht	39	Interludium I	93
De graaf van Saint-Germain	39	De ridders van de Portugese graaf	94
Angela, de witte godin	41	Ze zijn onder ons	97
De ridders van de witte godin	43	Nacht en verval	98
Vitam impendere vero (zijn leven		Larmenius	102
aan de waarheid wijde - een der deviezen		Interludium II	104
van de Ordre Renevé du Temple).	45	Inlichtingen voor de graaf?	105
Interludium I	46	De ridders van de onderwereld	109
Lucifer	47	De slachtpartij	113
De ridder van Lucifer: ontmoeting met		Mijmeringen	117
de goden	50	Interludium III	118
Interludium II	56	Dromen zijn bedrog	119
De witte magiërs	58		
Tragedies	61	4 Ridders van de tempel - deel II	123
Interludium III	65	De wraak van Moctezuma	124
Het beest 666	65	For a few dollars more	125
Thule? Thule?	69	De tempel van Catalonië	128

- De ridders van eer 128
 België - Spanje: verlengingen 131
 De dromen van de grootmeester 133
- 5 Echte ridders 139
 De ridders van Sint-Lazarus 139
 Ernst 143
 Sodon 144
 De kruisvaart 146
 Het Gulden Vlies 150
 Het keizerrijk Europa 153
 Het koninklijk Europa 157
- 6 De ridders van Sint-Jan 159
 Ridder, sta recht! 159
 De sub-elite 164
 Interludium I 166
 Rusland-Vaticaan: 1-1 166
 Het lot der mensheid 170
 De biologische revolutie 174
 De tsarevitsj 179
 De quiz 183
 Het paard van Troje 186
 Leiden en tijden 191
 Een wereldrijk voor mijn orde 193
 Sacerdotium et imperium Belgarum 197
 Apocalyptische beesten 199
- 7 De wegen van de macht 201
 Sottobosco 201
 Wat een staat lijden kan 203
 Interludium 204
 Vatican connection 205
 De imitatie 213
 De schaduw 213
 Bericht van de Groot-Prior 214
 Het deus ex machina 215
 Gagnons la guerre et faisons la paix 217
 Het nieuwe Jeruzalem 219
 Het slijk der aarde 223
- 8 Van grootmeesters en ministers 227
 Koopjesdag 227
 Net als vroeger 229
 De kopt 231
 De kleine man 233
 Toujours vaincre, jamais vaincu 235
 Interludium I 238
 Het obscurantisme 239
 Vragen, vragen, vragen 241
 Zelfoverschatting? 244
 Interludium II 245
 Synarchie 246
 Op een dag in Oosterbeek... 248
 Nostalgie en... 250
 ...en science fiction 251
 De riddering 253
 Esoterie 255
- 9 De kinderen van de opperridder 257
 De eredienst 257
 De fontein van eer 261
 Don Guijote... 269
 Het rode gevaar 271
 Mouvances 274
 Tot glorie van god 278
 Het werkt, en hoe! 279
 Heksenjacht 281
 Co-existenties 284
 En de ridders, zij... 287
 Sint Benedictus 287
 Carmina Burana 289
- 10 De Teutonen 291
 Pruisen 291
 Hilfen und Heilen 292
 Interludium 293
 Ah Neuerbe 294
 Kettters 296
- 11 Het laatste verhaal 299
- 12 Ridders en oplichters 301
 De gelofte 301
 Prinsen, koningen en keizers 302
 IJdelheid en mystiek 305
 Samaritanen 306
 Een dag te Brussel 308
 De nieuwe high society 309
 Business en politiek 310
 Dood van een ridder 311
 De wereldreizigers 313
 Boogschutters en kreeften 313
 Zwaben 317
 La vie en rose 319
 Interludium I 325
 De Paltsgraaf 326
 Master of the universe 328
 De N.V. Fantastisch 331
 Interludium II 332
 Het mysterie 332
 Ik, Alexis 339
 La noche 345
 Laissez-passer 347
 Dracula goes to church 350
 De princes 353
 Edelman, bedelman 354
 Honni soit qui mal y pense 356
 Blufpoker 357
 Operatie Bangui 359
 De getuige 364
 Het einde 364
- Epiloog 367
 Bijlagen 371
 Noten 387
 Lijst illustraties 403
 Index 405